

ТЕРИ ГУДКАЙНД ПЪРВИЯТ ИЗПОВЕДНИК ЛЕГЕНДАТА ЗА МАГДА СЕАРУС

Част 1 от „Мечът на истината“

Превод от английски: Невена Дишлиева, 2012

chitanka.info

На един от най-добрите ми приятели, Роб Андерсън, без чиято безценна подкрепа и насърчителни думи тази книга нямаше да е възможна. Освен че е един от най-умните хора, които познавам, той е и невероятно почитен, болезнено честен и неспасяем ентузиаст. Многостранныте му дарби придадоха зашеметяваща образност на думите ми и създадоха приветлива социална среда както за приятелите на моите книги, така и за новите читатели. Дълбокото му уважение към моята работа и към читателите ми го вдъхновяваше да работи неуморно зад кулисите и да създава страхотни неща, които доближиха хората до мен и книгите ми повече от когато и да е било досега. Всички сме му задължени. Този том е посветен на теб, Роб.

ПЪРВА ГЛАВА

— Чувала съм да разправят — подхвана старицата, — че сред дарбите на някои е и умението да разговарят с мъртвите.

Магда Сеарус се откъсна от разпилените си мисли и изгледа изпод вежди другата жена, която надничаше през рамото ѝ. Напрегнатото изражение докара бръчки върху широкото плоско чело на Магда.

— Какви ги говориш, Тили?

Бледосините очи на онази зашариха по ъглите на сумрачната стая.

— Според слуховете дълбоко в недрата на Кулата, където хората с изключителни дарби се занимават с тъмните си дела, имало и такива, които разговарят с душите отвъд воала на живота — с душите, които вече са в света на мъртвите.

Магда прокара треперещи пръсти през бръчките на челото си.

— Тили, не бива да вярваш на подобни клюки.

Погледът на Тили за пореден път обходи мрачната стая, осветена само от тънък лъч светлина, който се промъкваше през процепите на старите разкривени кепенци, отдавна изметнати от черчеветата. В тесните ивици светлина се виждаха почти неподвижни прашинки, застинали над опряна в каменната стена дървена работна маса.

По масата имаше избледнели с времето тъмни петна, прорези и белези, резултат от разнообразна употреба през вековете. Ръбовете на масивния плот бяха неравномерно заоблени и загладени от допира на безброй ръце, които с времето бяха полирали дървото и му бяха придали тъмнокафяво покритие.

Седнала пред масата с лице към спуснатите кепенци, Магда се взираше в малката сребърна кутийка със спомени пред себе си и мисълта ѝ се насочваше към онова, което бе изгубила.

А беше изгубила всичко.

— Не е просто клюка — добави Тили тихо и съчувствено. — Една приятелка, на която вярвам, работи долу в Кулата. Тя знае неща...

вижда неща. И твърди, че някои от хората, чиято работа е да изучават света на мъртвите, не просто са разговаряли с преминалите отвъд, ами и нещо повече.

— Нещо повече ли? — Магда не можеше да откъсне поглед от спомените в кутията. — Какво се опитваш да ми кажеш?

— Приятелката ми казва, че родените с дарбата там, долу, си имат начини дори да върнат човек от света на мъртвите. Казвам, че можете да се опитате да си го върнете.

Опряла лакти на масата, Магда притисна слепоочията си с пръсти в опит да попречи на сълзите си да бликнат отново. Втренчи поглед в изсъхналото цвете, подарено ѝ някога от него — рядко срещано бяло цвете, заради което се беше катерил цял ден, за да го откъсне. Наричаше я своето младо, неудържимо цвете и повтаряше, че ѝ подобава само такава рядка красота.

Защо тогава избра да я изостави по този начин?

— Да си го върна? От мъртвите? — Магда бавно поклати глава и въздъхна. — Добри духове, Тили, какво те е прихванало?

Жената остави дървеното си ведро и потопа парцала, който държеше, в сапунената вода. Наведе се още малко, сякаш да се увери, че никой не я чува, въпреки че в притуленото, рядко използвано килерче нямаше никого.

— Винаги си била мила с мен, господарке — каза Тили и сложи сбръчканата си от водата ръка на рамото на Магда. — По-мила от почти всички в живота ми, дори когато не е било необходимо. Повечето просто не ме забелязват, докато си върша работата. Въпреки че съм работила тук през по-голямата част от живота си, много от тях дори не ми знаят името. Само вие се интересувате от мен, само вие ми се усмихвате или ми предлагате нещо за хапване, ако изглеждам изнемощяла. Само вие, никой друг.

Магда потупа топлата, утешителна ръка на рамото си.

— Ти си добра жена, Тили. Повечето хора не виждат елементарната истина пред очите си. А и не съм ти предложила нищо повече от обикновена любезност.

Тили поклати глава в отрицание.

— Повечето хора от вашия ранг биха предложили „обикновена любезност“ само на хората, родени с благородно потекло.

Магда се усмихна разсеяно.

— Всички сме благородни, Тили. Всяка искрица живот е...

Магда бе принудена да преглътне от страх, че ако изрече само още една дума, ще изгуби баланса.

— ... безценна — довърши изречението вместо нея Тили.

Магда успя да ѝ се усмихне.

— Безценна — съгласи се най-накрая. — Може би виждам нещата по различен начин, защото самата аз не съм родена с благородно потекло. — Тя прочисти гърлото си. — Но когато животът свърши — край. Това е положението. Човек се ражда, живее и умира. Няма връщане назад.

Магда се замисли върху собствените си думи и осъзна, че не са съвсем точни.

За пръв път ѝ хрумна, че може би той е донесъл смъртта обратно със себе си, че макар да се бе завърнал от рискованото пътешествие до света на мъртвите, все пак не беше успял да се измъкне от лапите на смъртта. А вероятно и не би могъл.

Тили, зареяна в мисли, разсеяно заопипва връзките на престилката си.

— Не искам да ви разстройвам, господарке — промълви тя накрая. — На вас мога да кажа онова, което не бих си и помислила да споделя с другия, защото винаги сте била мила с мен и винаги сте се отнасяли с уважение. Но само ако искате да ме чуете. Ако не, само една ваша дума е достатъчна никога повече да не повдигна въпроса.

Магда въздъхна тежко.

— Кажете ми, щом е така.

Тили прокара пръст по долната си устна, докато оглеждаше за последно тъмната стаичка, преди да проговори.

— Долу, в погребалните крипти, господарке, в тунелите, дето проникват надълбоко под земята, където някои покойници спят вечния си сън и не се допускат почти никакви посетители, приятелката ми казва, че магьосниците, дето се занимават с изкуството на войната, са открили начин да съживяват мъртвите. Въпреки че, признавам си, не съм го видяла с очите си, тя се кълне в душата си, че е истина.

Ако е истина, тогава вероятно... Вероятно има начин да съживим Господаря Баракус. — Тили повдигна вежди. — От висотата на положението си вероятно е възможно да поискате такива привилегии.

— Нима вече забрави кой беше съпругът ми, Тили? От мен да го знаеш, магьосниците са майстори на заблудата. Те са способни да предизвикат всякакви илюзии и да убедят хората да им вярват.

— Не, господарке, не съм забравила кой беше съпругът ви. Мнозина го обичаха, в това число и аз. — Тили вдигна кофата. Остана на място, замислена над думите на Магда. — Щом казвате, значи е така. Знаете много повече от мен за илюзиите. — Тя приведе глава в знак на уважение. — Трябва да вървя да си върша работата, господарке.

Магда изпрати с поглед жената, която се отправи към изхода. Тили накуцваше леко вследствие на едно падане миналата зима. Явно счупеното бедро така и не беше зараснало правилно.

Преди да стигне до вратата, Тили се обърна.

— Нямах намерение да ви разстройвам, господарке, с приказките за връщане на любим човек от света на мъртвите. Зная как страдате. Искях само да помогна.

Женицата вероятно дори не можеше да си представи, че съпругът на Магда, човек с огромна мощ и способности, веднъж вече се беше връщал от света на мъртвите. След като други се провалиха в опитите си да отговорят на предупреждението на червената луна, която изгряваше всяка нощ — този отчаян зов за помощ, дошъл от Храма на ветровете отвъд воала, — съпругът ѝ сам се отправи на това единствено по рода си пътуване.

Отиде в света на мъртвите и не се върна оттам.

Но Магда знаеше, че този път няма да се върне.

Тъй като в света на живите не я задържаше нищо, единственото желание на Магда бе да отиде при съпруга си.

Тя се насили да се усмихне още веднъж на жената.

— Зная, Тили, всичко е наред. Благодаря ти, че искаш да ми помогнеш.

Тили сви устни и реши да каже още нещо.

— Господарке, може поне да идете при някоя спиритистка. Такава жена би могла да влезе във връзка със съпруга ви вместо вас. Там, долу, има една. Мисля, че магьосниците се допитват до нея в работата си.

— И каква полза, ако се видя с такава жена?

— Ами поне ще поговорите с нея и ще я помолите да ви помогне с някои отговори, които да направят така, че да приемете по-лесно стореното от Първия магьосник Баракус. Един медиум може да успее да предаде думите на съпруга ви, изречени оттатък воала, и така сърцето ви да получи покой.

Магда не вярваше сърцето ѝ да бъде отново някога спокойно.

— Може да ви е нужна помощ, господарке — добави Тили. — Може би Първият магьосник Баракус все някак ще успее да ви опази.

Магда се намръщи към жената в другия ъгъл на малката стая.

— Да ме опази? Какво имаш предвид?

Тили помълча един момент, преди да отговори.

— Хората са жестоки, господарке. Особено към онези, които не са родени с благородно потекло. Вас много ви уважават, независимо че сте толкова по-млада от Първия магьосник, защото сте красивата му жена. — Тили докосна късата си коса и вдигна ръка към Магда. — Дългата ви коса е знак за високия ви пост. Вие се възползвахте от авторитета си, за да се застъпите пред Съвета за хората без глас в Средната земя. Вие едничка им дадохте глас. Вие сте известна и уважавана навсякъде заради това, не само защото бяхте съпруга на Първия магьосник.

Но сега, когато Господарят Баракус го няма, няма кой да ви защити, да ви подкрепи пред Съвета — а всъщност и където и да било другаде. Може да се окаже, че светът не е приятелски настроен към вдовицата на толкова могъщ човек, при положение че самата тя не притежава дарбата и не е с благородно потекло.

Магда вече беше обмислила всичко това, но нямаше да доживее да се сблъска с този проблем.

— Сигурно спиритистката може да ви даде ценни съвети, изпратени от отвъдното. Навярно покойният ви съпруг може поне да обясни причините да постъпи така, с което да успокои болката ви.

Магда кимна.

— Благодаря ти, Тили. Ще помисля над думите ти.

Погледът ѝ отново потъна в сребърната кутийка със спомени. Не можеше да намери разумно обяснение на постъпката на Баракус, нито пък вярваше, че той би могъл да я утеши от отвъдното. Ако той бе желал, щеше да ѝ обясни причините си, имаше предостатъчно

възможности да го направи. Би могъл поне да напише писмо, което тя да прочете, като се върне.

Освен това знаеше, че Баракус не би могъл да направи нищо от гроба, за да защити позицията ѝ. Но това всъщност нямаше значение.

Когато Тили отвори вратата в другия край на стаята, по пода пробяга бледа светлина от свещи.

— Господарке?

Магда погледна през рамо и видя Тили да стои пред отворената врата, стиснала дръжката.

Отвън в коридора стояха мъже, чиито лица бяха скрити в тъмното, виждаха се само събраните им отпред длани.

— Имате... посетители, господарке.

Магда се обърна отново към масата и затвори сребърната кутийка с безценни спомени.

— Покани ги вътре, ако обичаш, Тили.

Магда беше очаквала да се появят — рано или късно. Явно щеше да е по-скоро рано, отколкото късно. Бе възнамерявала да приключи с всичко, преди да са дошли. Но май и това нямаше да стане.

Би могла да се почувства и по-зле, но вече просто нямаше накъде повече. Какво значение има? Има ли изобщо нещо значение? Скоро всичко щеше да свърши.

— Искате ли да остана, господарке?

Магда прокара пръсти през дългата си, гъста, току-що сресана коса, праметната отпред на рамото ѝ.

Трябваше да бъде силна. Баракус би искал да е силна.

— Не, Тили — овладя гласа си тя. — Всичко е наред. Покани ги, ако обичаш, а после можеш да се върнеш към работата си.

Тили направи дълбок реверанс, после отстъпи назад, като придържаше вратата широко отворена, за да влязат мъжете. Щом и седмината потънаха в стаята, Тили побърза да затвори вратата зад себе си.

ВТОРА ГЛАВА

Магда избута богато орнаментираната сребърна кутийка в единия край на масата, до видимо често употребяван набор от изящни ковашки инструменти, легенчета с полускъпоценни камъни и тефтерчета, изпълнени с бележки — всички те принадлежали на съпруга ѝ. За момент тя задържа длан на масата, същата маса, която бяха докосвали и неговите ръце, докато понякога работеше там, в тишината на късна нощ, и изработваше предмети като онзи великолепен амулет, дето го направи в самото начало на войната.

Когато Магда попита за предназначението на тази вещ, съпругът ѝ отговори, че този амулет ще му напомня, че е настъпил моментът магьосникът да изпълни своя дълг, да разгърне своя талант, да поеме отговорност и да осмисли съществуването си. Защото това е основната повеля, която се очаква да следва един магьосник воин: да съсече нападателя, да го прониже до самата му душа. Червеният рубин в средата на плетеницата от линии символизираше кръвта на врага.

Беше ѝ обяснил, че амулетът изобразява танца със смъртта.

Откакто го бе изработил, непрекъснато го носеше, свали го от врата си заедно с отличителната униформа в черно и златно на магьосник воин — неговите бойни доспехи — и го остави в анклава на Първия магьосник, преди да напусне Магьосническата кула и да полети от няколко хиляди метра към смъртта си.

Магда за пореден път повдигна дългата си кестенява коса и я прехвърли отпред през рамото, а след това се обърна към седмината, които прекосяваха стаята. Шестима от тях разпозна като членове на Съвета. Лицата на всички бяха застинали в каменни изражения. Предполагаше, че така се опитват да прикрият поне донякъде срама, който вероятно изпитваха заради това, което идваха да сторят.

Тя, разбира се, ги очакваше, но не и толкова скоро. Надяваше се да я съжалят и да ѝ дадат малко повече време.

Седмият беше със засенчено от качулката на свободна кафява роба лице. Докато мъжете се приближаваха към слабата светлина,

която се процеждаше през затворените кепенци, непознатият дръпна качулката си назад и тя се отпусна на заоблените му рамене.

Черните му очи се впиха в Магда, мъжът я фиксира, без да отмества поглед — както лешояд дебне страдащо животно. Случваше се мъжете да я зяпат, но никога по този начин.

Имаше къс, широк и набит врат. На темето му стърчеше късо остригана, гъста и четинеста коса. Долната половина от лицето му беше потъмнена от набола брада. Линията на косата отпред разкриваше високо чело, което правеше черепът му да изглежда още по-внушителен. Повечето ивици и бръчки, обсипващи лицето му, се събираха към носа, при което той изглеждаше някак спаружен. Всичките тези грубовати черти бяха скупчени тъй нагъсто и изглеждаха тъй неумолими, че сякаш всяка частица от съществото на мъжа бе твърда като непоклатимата му репутация.

Не че беше грозен, ни най-малко, просто имаше необикновен вид. Това поразително лице по някакъв начин му придаваше силен, властен вид.

Без никакво съмнение пред нея стоеше самият главен обвинител, Лотаин — човек, чиято власт стигаше надалеч, а репутацията му бе напълно заслужена. Няма начин да забравиш изсечените му черти, подчертани допълнително от пронизителните черни очи. Магда не можеше да си обясни какво прави човек като него сред представители на Съвета, защо се е заел с тази толкова маловажна, мизерна задача. Изглеждаше под достойнството му.

Мрачното изражение на Лотаин, ведно с бръчките, които пристягаха съсухреното му лице, не издаваше ни капка жал — за разлика от лицата на останалите шестима. Такъв като него едва ли би могъл да изпитва неудобство, рече си Магда, още по-малко срам, а жалост пък — изключено. Скованите черти на лицето му бяха доказателство, че Лотаин си върши работата с безпощадна решителност.

Преди няма и месец дойдоха шокиращите обвинения от страна на Лотаин, който изобличаваше целия персонал, работил в Храма — хората, които по заръка на Централния съвет събираха опасни магически предмети в Храма на ветровете, след което ги изпращаха на сигурно място в Подземния свят, където да останат на съхранение до края на войната. Процесът се превърна в сензация. Лотаин разкри, че

мъжете са си позволили волности в мисията си и не само са прибрали повече предмети, отколкото е трябвало, ами са направили така, че те да не могат да бъдат върнати.

В своя защита някои от тях заявиха, че вярват в опитите на Стария свят да избави човечеството от тиранията на магията.

Процесът доказа за пореден път, че Лотаин има убийствена репутация, остра като брадвите, с които бяха обезглавени стотиците обвинени магьосници, обслужвали Храма.

В дързък опит да поправи стореното от предателите, самият Лотаин на своя глава премина отвъд воала в Подземния свят, в Храма на ветровете. Това пътуване изпълни всички със страх за обвинителя. Бояха се, че може да изгубят човек с неговите способности и сила.

За всеобщо облекчение Лотаин се завърна жив, макар и разтърсен от преживяното. Неприятното обаче беше, че пораженията от делата на магьосниците в Храма се оказаха по-сериозни дори от неговите предположения, така че той не беше открил начин да влезе и се върна, без да успее да възстанови щетите, причинени от обвинения от него екип.

Лотаин пристъпи към Магда и вдига ръка в твърде театрален жест, съответстващ на официалния характер на неговото обръщение.

— Лейди Сеарус, приемоте най-искрените ми съболезнования по повод ненавременната смърт на вашия съпруг.

Един от членовете на Съвета излезе напред.

— Беше велик човек.

Лотаин само го изгледа косо и онзи тутакси се върна при останалите.

— Благодаря ви, обвинителю Лотаин. — Тя погледна онзи, който беше проговорил. — Съпругът ми наистина беше велик човек.

Лотаин повдигна тъмната си вежда.

— Някакво предположение защо един толкова велик човек, обичан от своя народ и от очарователната си млада съпруга, би се хвърлил от Кулата, политайки в пропастта от няколко хиляди метра височина, за да намери смъртта си върху скалите долу?

— Нямам представа, обвинителю. Въпросният ден той ме изпрати навън със задача. Когато се върнах, беше мъртъв.

— Нима... — провлече Лотаин, като докосна брадичката си, а погледът му се отнесе в мисли. — Да не би да се опитвате да ми

кажете, че според вас той не е искал да сте в Кулата, за да не видите ужасяващите последствия от падането върху скалите от такава височина?

Магда преглътна. В главата ѝ непрекъснато се въртеше тази сцена. Преди тя да се завърне в Кулата, хората вече се бяха погрижили тялото на Първия магьосник да бъде откарано в запечатан ковчег.

Онази сутрин, броени часове след като Магда узна за смъртта на съпруга си, резбованият кленов ковчег с тленните му останки бе положен на погребална клада на вала извън анклага на Първия магьосник. Ковчегът беше затворен и Магда не можеше да зърне лицето му за последен път. Не помоли да го отворят. Знаеше защо са запечатали ковчег.

Кладата гореше почти цял ден, докато хиляди хора тържествено стояха и наблюдаваха притихнали как пламъците поглъщат любимия им водач, който за мнозина от тях бе и последна надежда.

Вместо да отговори на пошлия въпрос, Магда смени темата.

— Мога ли да попитам по каква работа сте тук, обвинителю Лотаин?

— Ако не възразявате, лейди Сеарус, въпросите ще задавам аз.

Тонът му беше толкова остър, че тя се сепна.

Видял изписаното на лицето ѝ удивление, той ѝ се усмихна искрено и за кратко.

— Не исках да смущавам траура ви, но нали разбирате, сега, когато войната се е превърнала в заплаха за самото ни съществуване, има някои въпроси от изключително значение за всички нас и се опасявам, че съм принуден да ви ги задам. Това имах предвид.

Магда не беше в настроение да отговаря на въпроси. Вълнуваше я собствен изключително важен въпрос. Но познаваше този мъж достатъчно добре, за да е наясно, че той няма да я остави да си върши работата, преди да е приключил със своята.

Значи не ѝ оставаше друг избор, освен да отговори на въпросите му.

ТРЕТА ГЛАВА

Магда приглади роклята си отпред, докато обмисляше какво да му отговори.

— И кои по-точно въпроси от изключително значение имате предвид?

Лотаин рязко вдигна пръст към кепенците.

— Като начало почервявяването на луната. — Той се отдалечи няколко крачки, после се обърна и я погледна. — След като не успях да проникна в Храма на ветровете, други, чиито сили би трябвало да са доста по-подходящи от моите за това конкретно начинание, също предприеха пътуването. Никой от тях не се завърна.

Магда не разбираше накъде бие той.

— Бяха все добри мъже, талантливи, ценни мъже. Загубата е огромна.

Лотаин бавно се върна при Магда. Черните му очи се плъзнаха по предметите на масата, както лешояд оглежда кости за остатъци месо. Той повдигна един тефтер, за да види какво е написано на гръбчето му, после отново се обърна към Магда.

— Вашият съпруг избра тези мъже.

— Бяха доброволци.

Той се усмихна вежливо.

— Разбира се. Исках да кажа, че съпругът ви избра измежду група доброволци мъжете, които трябваше да отидат до Храма и в крайна сметка да посрещнат смъртта си.

— Съпругът ми беше Първият магьосник. — Челото ѝ се напрегна. — Според вас кой друг би могъл да избере хора за толкова опасна мисия? Съветът? Вие?

— Не, не, разбира се, че не. — Той махна с ръка, сякаш да се защити. — Със сигурност е било отговорност на Първия магьосник Баракус да избере мъжете, които да отидат.

— Тогава какво намеквате?

Той ѝ се усмихна снизходително. Усмихваха се устните му, но не и очите.

— Мисълта ми е — каза накрая Лотаин, — че той избра мъже, които се провалиха.

Магда го зашлеви през лицето с всичка сила. Шестимата членове на Съвета си поеха рязко дъх и отстъпиха назад. Вероятно ръката я заболя повече, отколкото него лицето, но не я интересуваше. Звукът от плесницата увисна във въздуха за миг, преди да утихне.

Лотаин отвърна на шамара с вежливо кимване с глава.

— Моля, приемерте извинението ми, ако думите ми са прозвучали като обвинение.

— А какво бяха, ако не обвинение?

— Просто се опитвам да разбера истината.

— Истината ли? Истината е — просъска тя, — че докато ти беше в Подземния свят и се опитваше да проникнеш в Храма на ветровете, луната ставаше все по-червена с всяка изминала нощ — почервявяваше като предупреждение, най-сериозното възможно предупреждение, което би могъл да отправи Храмът, за надвиснала страшна беда.

Той я прекъсна, като махна с ръка.

— Повторяемата поява на червена луна вероятно се дължи на щетите, нанесени от хората върху Храма.

— И когато се върна, след като се провали и не успя да поправиш тези щети, Първият магьосник понесе ужасната отговорност да избере доброволец, който да откликне на призива на Храма, изпращан всяка нощ с появата на червената луна. И когато първият „доброволец“ не се върна, Първият магьосник трябваше да изпрати втори, по-опитен маг, а когато и той не се върна, Баракус понесе мрачния дълг да избере друг, още по-опитен, а всички те бяха негови приятели и близки сподвижници.

Стоях до него на вала всяка нощ, докато той се взираше в червената луна, неутешим, защото приятелите му един след друг се губеха в Отвъдното. Неутешим, защото беше изпратил на смърт ценни мъже, приятелите си, които бяха съпрузи и бащи.

Накрая, когато никой не успя, съпругът ми предприе пътуването сам и в крайна сметка плати с живота си.

За момент стана оглушително тихо, а след това Лотаин проговори:

— Всъщност не плати за това с живота си. Сам отне живота си, след като се върна.

Магда се взря в него.

— Какво искаш да кажеш?

Лотаин бе събрал длани и барабанеше с върховете на пръстите си, докато изучаваше влажните ѝ очи.

— Искам да кажа, лейди Сеарус, че той се самоуби, преди да разберем какво се е случило по време на пътуването до Храма на ветровете. Вероятно ти можеш да ни кажеш. — Той вирна глава. — Успя ли той да влезе?

— Не зная — отговори Магда. Но всъщност знаеше. Баракус ѝ бе доверил, че е проникнал в Храма, разказа ѝ много неща. — Аз съм негова съпруга, не съм член на Съвета или...

— А, да... — подхвана Лотаин и отметна глава. — Неговата млада, изящно красива, но родена без дарбата съпруга. Разбира се. Очевидно е, че магьосник с такива колосални способности не би обсъждал въпроси, свързани с неимоверни сили, с човек, който не притежава такива.

Магда преглътна.

— Точно така.

— Знаеш ли, винаги ми е било любопитно. Защо... — Черните му очи отново се намръщиха и той я закова с поглед. — Ами, защо човек с такива необикновени способности, надарен магьосник воин, чиито дарби обхващаха всичко — от битки до пророчества, — защо такъв човек си избра жена, която не притежава никакви сили? Имам предвид, никакви други, освен... — Той я измери с поглед.

Опитваше се да докопа някаква информация, обвиняваше я, че е просто красиво бижу, собственост на могъщ мъж. Обвинител Лотаин отправяше дръзките обвинения, че тя е просто сексуален обект за забавление и нищо повече — повтаряше низките клюки, които и бездруго бяха плъзнали, — като по този начин се опитваше да я провокира да признае, че на практика е нещо повече от това, че знае повече, отколкото подобава на обикновена държанка — символ на високия статус на по-възрастен от нея мъж.

Магда не се хвана. Нямаше да довери на този човек нищо от онова, което знаеше. Интуицията ѝ нашепваше да не споделя с него абсолютно нищо за пътуването на Баракус до Храма на ветровете.

Усети как сълзите ѝ се търкулват по бузите и капят от брадичката ѝ.

— Защото ме обичаше — прошепна.

— А, да, разбира се. Любов.

Магда нямаше намерение да обяснява на този човек естеството на връзката си с Баракус. Обвинител Лотаин беше прекалено циничен, за да проумее какво бяха означавали един за друг Магда и Баракус. Лотаин я виждаше така, както я виждаха много други мъже — обект на желание, но те не забелязваха личността, която Баракус беше забелязал у нея.

Един от членовете на Съвета, мъж на име Садлър, пристъпи напред, а по провисналото му старческо лице се четеше гняв.

— Ако имате някакъв важен въпрос, моля, задайте го. В противен случай смятам, че е редно да оставите вдовицата Сеарус на траура ѝ.

— Много добре. — Лотаин склочи длани на кръста си. — Бих искал да знам дали си била уведомена за някакви тайни срещи на Първия магьосник Баракус?

Магда се намръщи към обвинителя.

— Тайни срещи? Какво имате предвид? Какви тайни срещи? С кого?

— Точно това питам. Знаеш ли дали се е срещал тайно с врага?

Магда усети как лицето ѝ пламва от яд.

— Махай се.

Самата тя се изненада колко студено и властно прозвуча гласът ѝ. Онзи за миг я изгледа изпитателно в очите, след това се обърна да си върви.

— Искрено се надявам, че Първият магьосник Баракус е бил геройт, за който мнозина го смятат — подметна той през рамо, — и че не се е замесил в конспирации.

С няколко големи стъпки Магда се приближи до него.

— Да не би да обвиняваш съпруга ми в конспирация с врага?

Лотаин се обърна, вече при вратата, и се усмихна.

— Разбира се, че не. Просто ми се струва странно, че мъжете, които Баракус изпрати в Храма на ветровете, се провалиха, а след това той сам се отправи на такава мисия, при положение че войната набира мощ и тук имаме отчайваща нужда от него. В крайна сметка съществуването ни е застрашено от приближаващите вражески войски. Изборът му на приоритети изглежда странен, не мислиш ли?

И което е още по-интересно, когато се върна, побърза да се самоубие, преди някой да е успял да го попита дали е проникнал в Храма и дали е сполучил да поправи стореното.

Той вдигна пръст.

— О, чакай малко. Сега се сетих. Луната е все още червена, значи явно не е успял, иначе тя би се оправила още докато той беше там. — Лотаин пак смръщи чело. — Или, най-малкото, дори да е влязъл, не е успял да поправи щетите. В крайна сметка, ако го беше направил, луната нямаше да е още червена. И сега, докато червената луна бавно избледнява, очевидно дори Храмът е изгубил надежда.

Продължаваше с опитите да изкопчи нещо. Магда си замълча.

Противната му усмивка се върна.

— Вярвам разбираш какво имам предвид. Измяната е оскърбление, което може да опозори дори мъртвите. И, разбира се, съучастничеството на човек, който върши измяна, само по себе си също е измяна и би могло да струва нечия прекрасна глава.

Преди да излезе, той се обърна пак.

— Още нещо, вдовице Сеарус. Ако реша да възбудя официално разследване, ще се наложи да бъдеш на разположение за разпит.

Магда потрепери от яд, докато се взираше в усмивката на мъжа. Не го удостои с отговор и онзи най-накрая си тръгна.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След като видя, че вратата се затвори, съветник Садлър се обърна към Магда:

— Извинете, лейди Сеарус.

— Няма нужда да се извинявате. — Магда повдигна вежди. — Освен ако не подкрепяте обвиненията на Лотаин срещу съпруга ми.

Изражението на Садлър омекна.

— Баракус беше добър човек. Липсва на всички ни. Страхувам се, че горчивата мъка може да е помрачила добрата преценка на Лотаин.

Магда изгледа останалите петима. Хамбрук и Клей кимнаха в знак на съгласие. Старейшина Кадел не показва чувствата си. Втренчените погледи на последните двама — Уестън и Гаймър — се отместиха.

— На мен не ми прилича на човек, обзет от скръб — отвърна тя.

Прегърбеният старейшина Кадел нежно я докосна по рамото.

— Във въздуха се носи смъртна тревога, Магда. — Отмести ръка от рамото ѝ и махна покрай нея и останалите съветници към прозореца с кепенците, обърнат към Ейдиндрил. — Всички сме на ръба на унищожението. Хората се страхуват, и с право.

Съветник Садлър въздъхна разтревожено.

— Освен това има и какви ли не спекулации около това какво се е случило с Първия магьосник Баракус. Самите ние не успяваме да намерим обяснение, а само си представим слуховете и клюките, които се разпространяват в Кулата, да не говорим за града. Всички очакваха Първия магьосник Баракус винаги да застава зад хората си, да ги защитава, да ги пази. Мнозина се чувстват изоставени. Не разбират защо той постъпи така. Обвинител Лотаин просто изразява тревогата и подозренията, дава гласност на слуховете.

Магда вирна брадичка.

— Значи според вас е редно обвинител Лотаин да огласява клюки? А редно ли е подобни приказки от анонимни източници, които

не са наясно с истинските причини, довели до тези събития, да бъдат основание за изфабрикувани обвинения от самия главен обвинител и до бързо обезглавяване, с цел да се потушат клюките и да се успокои недоволството? Това ли е вашата позиция?

Съветник Садлър се усмихна някак замислено на тази нейна формулировка.

— Съвсем не, лейди Сеарус. Просто казвам, че времената са напрегнати и цялото напрежение по някакъв начин се отразява и на обвинител Лотаин.

Магда не промени тона, нито се засрами от погледа му.

— Откога позволяваме да бъдем управлявани от страхове и опасения? Мислех, че сме по-устойчиви. Според мен един главен обвинител повече от всеки друг човек би трябвало да следва неотклонно своя дълг да разкрива истината.

— И може би точно това е целта му — каза кротко старейшина Кадел в опит да смекчи острата си забележка, като в същото време сложи край на спора и критиките. — Главният обвинител е в правото си и негово задължение е да задава въпроси. Така ние разбираме къде е истината. Освен това в момента той не присъства и не може да обясни защо зададе точно тези въпроси, така че не е редно да спекулираме и да измисляме на свой ред обвинения в негово отсъствие.

— И каква по-точно е причината за това посещение от страна на Съвета? Да не би да сте дошли, за да обсъдим поставените от мен въпроси?

Настана продължителна тишина. Магда, разбира се, знаеше, че причината да я потърсят, е друга. Обърна се и изгледа един по един втренчените в нея мъже.

— Тези въпроси ще разглеждаме друг път — отговори Садлър.

— А ще ме изслушате ли, ако дойда отново в залата на Съвета? Ще бъдат ли изслушани проблемите на онези, от чието име говоря, след като вече не съм съпругата на Първия магьосник?

Садлър навлажни устните си с език.

— Сложно е.

Тя го сръза с поглед.

— За теб може и да е, но не и за мен.

— Имаме много въпроси за решаване — включи се съветник Уестън, като се опита да измести темата.

— Непосредствената ни грижа е необходимостта от заместник на Първия магьосник Баракус — добави старейшина Кадел. — Войната бушува. Ейдиндрил и Кулата скоро може да са под обсада. Тези въпроси поглъщат цялото ни внимание.

— Освен това Алрик Рал тъкмо се завърна от Д'Харанските земи — рече Садлър. — Този човек преобърна Кулата с краката нагоре с неотложните си искания. Надяваше се на среща с Първия магьосник Баракус. Искал да обсъждат някакви заплетени искиове и още по-странни церове. Сега, когато съпругът ти е мъртъв, възникват безкрайни проблеми за решаване от всякакво естество.

— Както безспорно ще разберете — добави съветник Гаймър от дъното на редицата, — пред нас стоят редица въпроси, които на този етап поглъщат цялото ни внимание.

— Да. — Магда се усмихна без капка веселост, като ги огледа един по един. — Належащи въпроси. Държавни дела. Сериозни проблеми, свързани с войната и управлението. Предполагам, вие сте затънали до гуша в подобни ангажименти. Разбирам.

И в такъв случай предполагам, че тук ви води именно такъв особено важен въпрос? Затова сте напуснали заседателната зала и сте тук при мен, нали? Неотложни държавни дела? Проблеми, свързани с войната и мира?

Лицата им пламнаха.

Магда закри по протежение на редицата от шестима съветници.

— Е, как бих могла да помогна аз за решаването на тези важни въпроси, които изискват пълното внимание на Съвета? Моля, кажете ми какви спешни държавни дела ви доведоха при мен точно днес — денят, в който всички ние заедно, рамо до рамо, стояхме и се молахме добрите духове да приемат покойния ми съпруг, Първия магьосник, в обятията си? Говорете, моля. Какви спешни дела ви отклониха от жизненоважната ви работа и ви доведоха при мен днес?

Лицата им помръкнаха. Никой не обича да го иронизират. Но точно в момента това Магда не я интересуваше особено.

— Знаеш защо сме тук. — Гласът на Кадел беше станал монотонен. — Това е дребно, но важно задължение, което показва, че уважаваме наследството си. Показва на хората, че дори в такива времена традицията все още има значение за всеки един от нас — дори

за хората на високи позиции. Понякога церемониите са решаващи за сплотеността на обществото.

Костеливите пръсти на съветник Садлър се заиграха с небесносинята нашивка, символ на ранга му, пришита на ръкавите на черната му роба.

— Показва на хората, че има приемственост в традициите, които сме наследили, че обичаите на народа ни, практиките, които ръководят самата цивилизация, все още означават нещо и няма да бъдат пренебрегнати.

Магда се взря за секунда в мъжа, преди да се обърне с гръб и да седне на стола пред масата.

— Направете го тогава — каза тя, а гласът ѝ прозвуча кухо и безжизнено. — Проведете си жизненоважния ритуал. И ме оставете на мира.

Нима вече има някакво значение?

Без повече приказки единият от мъжете извади кървавочервена панделка и я подаде на Магда през рамото ѝ. Тя я подържа, усети коприната между пръстите си.

— Не е нещо, което правим с удоволствие — увери я тихо Кадел иззад гърба ѝ. — Надявам се, разбираш.

— Ти си добра жена, винаги си била добра съпруга на Първия магьосник — продължи Садлър, мислите му прескачаха, очевидно в опит да прикрият неудобството му. — Просто спазваме обичая, а това създава на хората усещането за ред.

Предвид високата ти позиция като съпруга на Първия магьосник, сега от нас, като Централен съвет, се очаква да се погрижим за това. Правим го повече заради тях наистина, за да видят, че устоите ни са непокътнати, че въпреки предизвикателствата на времето ще издържим. Приеми го като формалност, в която ти играеш важна роля.

Магда почти не го чу. Всъщност нямаше значение. Нищо нямаше значение. Един вътрешен глас я уверяваше, че отвъд воала на живота я очаква любящата прегръдка на добрите духове. Съпругът ѝ също щеше да я чака там. Шепотът ѝ даваше кураж и я мамеше.

Тя почти несъзнателно повдигна дългата си коса на гърба и я пристегна с панделката, която току-що ѝ бяха връчили, връзвайки я на опашка в основата на тила.

— Не толкова къса — каза Кадел и пръстите му отстраниха нейните и плъзнаха панделката надолу, под нивото на раменете на Магда. — Може и да не си родена с благородно потекло, но си доказала, че имаш право да запазиш известно положение, а и все пак си вдовица на Първия магьосник.

Магда седеше сковано и неподвижно, с ръце, отпуснати в скута, докато един от мъжете извади остър като бръснач нож, с който отрязва гъстия сноп на косата ѝ точно над панделката.

Когато приключиха, Кадел остави в скута на Магда току-що отрязаната над червената лента коса.

— Съжалявам, Магда — каза ѝ. — Искрено. Повярвай, това не променя отношението ни към теб.

Магда вдигна отрязаната си дълга кестенява коса и се вторачи в нея. Самата коса за нея нямаше значение. Но това, че другите щяха да я преценяват по наличието или липсата на коса, а не по делата ѝ, значеше нещо. Тя съзнаваше, че без дългата коса вече нямаше да ѝ позволят да се изправи пред Съвета.

Просто така стояха нещата.

Най-важното за нея беше, че повече нямаше да ѝ бъде възможно да защитава пред Съвета каузите на онези, от чието име говореше. Което значеше, че тези прослойки оставаха без защитник и беше много вероятно скоро да измрат, просто да престанат да съществуват.

Това означаваше за нея отрязването на косата ѝ — че вече не е на нужното положение, за да защити онези, които не просто уважаваше, но и обичаше.

Магда подаде през рамо отрязаната си коса на старейшина Кадел.

— Сложете я някъде, където хората ще я виждат, за да знаят, че редът е възстановен, че традициите и обичаите все още се почитат.

— Както желаете, лейди Сеарус.

Сега, след като показаха къде ѝ е мястото, шестимата членове на Съвета най-после я оставиха насаме с мрачните ѝ мисли в притъмнената стая.

ПЕТА ГЛАВА

Топлият летен въздух, който облъхваше стената на Кулата и вала, рошеше късата коса на Магда и разпиляваше кичури пред лицето ѝ. Докато си проправяше път към изоставения вал, тя се пресегна и приглади коса назад. Усещането беше странно, чуждо на допир, защото косата ѝ сега стигаше едва до раменете, а не се стелеше по гърба ѝ.

Много хора, предимно жени, обръщаха сериозно внимание на дължината на женската коса, защото макар и не съвсем достоверна, тя беше относително точна индикация за положението в обществото, а оттам за важност. А да се прикрепеш към точния човек можеше да бъде доста полезно. От друга страна, неправилните хора можеха да създадат проблеми. Така че дължината на косата си беше ценен показател.

Като съпруга на Първия магьосник косата на Магда бе по-дълга от тази на повечето жени. Доста жени с по-къса коса ѝ се умилкваха. Магда не гледаше сериозно на подобни ласкателства, но винаги се опитваше да е снизходителна. Осъзнаваше, че привлича интереса им не заради самата себе си, а заради позицията, която заема.

За Магда, която не беше с благородно потекло, дългата коса беше просто начин да отваря врати пред себе си, да си уговаря срещи и да бъде изслушвана по важни за нея въпроси. За нея важният бе Баракус, а не колко време ще ѝ бъде позволено да си пуска косата, само защото е омъжена за него. Харесваше се с дълга коса, но не придаваше допълнително значение на нещо, което не бе заслужила със собствени усилия.

Но тъй като дългата коса бе станала част от живота ѝ през годината, в която Баракус я ухажваше, а след това и през двете години, в които бяха женени, тя предполагаше, че ще ѝ липсва.

Всъщност косата не ѝ липсваше. Липсваше ѝ само Баракус.

Имаше чувството, че величествената сватба с Първия магьосник е била преди цяла вечност. Толкова млада беше тогава. Е, вероятно все още беше млада.

Сега, когато вече нямаше дълга коса, все едно някой бе свалил тежък товар от раменете ѝ. Вече не беше длъжна да живее според очакванията на другите. Отново беше себе си, самата себе си, вече не беше човек, определен според изкуствен критерий за стойност.

До известна степен се чувстваше освободена от социалното си положение, от необходимостта да се държи така, както се очакваше да се държи жена от нейния ранг. Сега вече нямаше нито ранг, нито положение. И всичките тези неща нямаха никакво значение, и то по причина далеч по-значима от дължината на косата ѝ.

Баракус ѝ беше дал нов живот заради онова, което значеха един за друг. Без него за нея нямаше живот. Социалното ѝ положение нямаше място в уравнението.

Като стигна целта си, мястото, което завинаги бе врязано в паметта ѝ, Магда стъпи на ръба на дупката в масивния, назъбен вал на външната стена на Кулата. Приведе се напред към ръба. Под връхчетата на ботушите ѝ, които се подаваха изпод роклята, се отрони тъмно камъче от стената и полетя на хиляди метри надолу. Под основите на Кулата скалата се спускаше още надолу, по-надолу от стърчащите камънаци и естествените тераси. Скупчени пухкави облачета се носеха покрай каменните стени над нея. Беше страшно да стоиш на това място, причиняващо световъртеж.

Магда се почувства малка и незначителна горе на ръба на стената на Кулата. Вятърът напираше на силни пориви и аха да я издуха. Тя си представяше, че може да се понесе във въздуха като есенно листо.

Красивият град Ейдиндрил се простираше пред нея, разгърнат върху хълмовете, които се лееха от подножието на планината. Градът бе заобиколен от зелени поля, а отвъд тях имаше гъсти гори. От мястото си високо в планината монолитната Кула бдеше над града майка, който блещукаше като бижу, втъкано в тучния зелен килим.

Магда видя хора, повели коне и каруци на връщане от работа на къра. От комините в долината се виеше пушек, защото жените приготвяха вечерята за семействата си. Многолюдната тълпа от хора, плъпнала по пазарите, магазините или по свои си дела, бавно се движеше из гъстата плетеница на улиците.

Тя виждаше движението, но не чуваше тропота на конските копита, звъна на каруците, виковете на уличните търговци. От това разстояние извисеният свят горе в Кулата беше потънал в тишина,

огласяна само от чуруликането на птиците, които кръжаха наоколо, и от свистенето на вятъра, който свиреше из крепостта и кулите.

Магда винаги си бе мислила, че Кулата е няма. Въпреки стотиците хора, които живееха и работеха в гигантската каменна крепост, вършеха си работата, отглеждаха децата си, раждаха се, живееха и умираха там, самата крепост присъстваше като свидетел на всичко това, потънала в умислено мълчание. Тъмното присъствие на самото място стоически гледаше как векове и животи идват и отминават.

Масивните бойници, на които тя стоеше сега, бяха свидетели на смъртта на съпруга ѝ. Точно тук бе стоял той в последните си безценни мигове живот.

Обзета от страх, тя си помисли, че не иска да го последва, но тихото гласче в главата ѝ погълна съмненията. Какво друго ѝ оставаше?

Магда погледа света, проснат в краката ѝ, и осъзна, че това е било последното, което е видял Баракус, изправен на същото място. Опита се да си представи с какви мисли се е борил вътре в себе си в последните си мигове живот.

Чудеше се дали е помислил за нея в тези последни моменти, или някакъв колосален и страховит проблем го е откъснал от тази мисъл.

Сигурна беше, че е бил тъжен, че сърцето му е било разбито заради предстоящата раздяла с Магда и с живота. Вероятно е било агония.

Баракус обичаше живота. Тя не можеше да си представи, че би посегнал на себе си, без да има основателна причина.

Но го беше направил. И само това имаше значение. Всичко се беше променило и нямаше връщане назад.

Светът ѝ се беше променил.

Светът ѝ бе свършил.

Същевременно се засрами, задето се е концентрирала само върху своя свят, върху своя живот, върху собствената си загуба. С бушуващата война светът бе свършил за много хора. Съпругите на мъжете, които Баракус беше изпратил към Храма на ветровете, все още ги очакваха в безмълвно страдание, с надеждата, че любимите им може да се завърнат. Магда знаеше, че това няма да се случи. Баракус ѝ беше казал. Въпреки това те се бяха вкопчили в надеждата, че мъжете им

може все пак да се върнат у дома. Други жени, съпругите на онези, заминали на война, ридаеха в безпомощен яд, когато разбраха ужасната новина, че съпрузите им няма да се приберат. Коридорите на Кулата често кънтяха от окаяния плач на изоставените жени и деца.

Също като Баракус, Магда мразеше войната и покъртителния погребален звън, който отекваше навсякъде. Толкова хора бяха загинали. А и толкова много щяха да загинат тепърва. А все още не му се виждаше краят. Защо не можеха да ги оставят на мира? Защо трябваше винаги да има хора, които искат да покоряват и доминират?

Имаше толкова много жени, които бяха загубили съпрузите си, бащите, братята и синовете. Не беше сама в страданието си. Усещаше тежкия товар на срама за това, че се самосъжалява, когато толкова много други преживяваха същото страдание.

И все пак не можеше да потисне шепота на собствената си мъка.

Освен това чувстваше дълбоко в себе си вина заради онези, които изоставяше. Пред Съвета тя беше гласът на онези, които иначе нямаше как да бъдат чути. През последните няколко години постепенно се бе превърнала в съвестта на Съвета, напомняше им за отговорността да защитават създанията, които не могат да се защитят сами. Нощните дребосъчета например, с които се беше срещнала преди броени дни, зависеха от това други да говорят вместо тях и се нуждаеха да бъдат оставени на спокойствие, защото в противен случай щяха да замлъкнат завинаги.

Заради положението си Магда често можеше да се явява пред Съвета и да им напомня за отговорностите им към обитателите на Средната земя. Понякога, когато успяваше да им обясни ситуацията, те предприемаха адекватни действия. А друг път ги караше да се засрамят и едва тогава те постъпваха по правилния начин. Понякога сами очакваха препоръките ѝ.

Но изгубила положението си, гласът ѝ вече не се чуваше пред Съвета. Не беше правилно да я слушат само защото е жена на влиятелна фигура, но просто така стояха нещата.

Магда се гордееше, че се е сприятелила с тези рядко срещани и тайни същества, които малцина бяха виждали или щяха да видят някога. Благодарна беше за приятелството си с народите от Средната земя. Беше положила усилия да научи много от езиците им и благодарение на това те бяха започнали да ѝ вярват, особено когато не

можеха да се доверят на никого другиго. Беше горда, че може да защитава мирното им, изолирано съществуване.

Мислеше си, че може да спомогне за по-доброто разбирателство между различните народи, племена и общности и така да даде своя скромнен принос за това те да се почувстват част от необятната Средна земя.

Но когато съпругът ѝ посегна на живота си, той безвъзвратно ѝ отне възможността Съветът да я изслушва.

Животът ѝ вече нямаше благородна цел, освен за самата нея.

В онзи момент животът за нея бе непоносима, безкрайна агония. Сякаш се бе озовала в неспирен водовъртеж от скръб.

Просто искаше тази безнадеждна агония да свърши.

Вътрешните гласове я подканяха да сложи край на страданието.

ШЕСТА ГЛАВА

Докато гледаше надолу към плашещата бездна отвъд ръба на стената, към тези хиляди метри надолу, Магда забеляза, че точно на това място стената на Кулата не е вертикална, а се разкроява надолу, докато потъва в скалистите поли на планината. Даде си сметка, че при скачането ще трябва да се оттласне възможно най-далече от стената, за да избегне изпъкналия ръб от външната страна на Кулата, защото в противен случай би било едно дълго и мъчително падане.

Мускулите ѝ се стегнаха, като си представи устремния полет, многократното блъскане на тялото ѝ в острите ръбове и чупенето на кости по целия път надолу. Не ѝ се нравеше тази мисъл. Предпочиташе да се свърши бързо.

Опря ръце на каменните бойници и полегна в назъбения отвор, за да види по-добре. Огледа се от двете си страни, провери и зад себе си, за да се увери, че наоколо няма никого. Също като съпруга си нямаше нужда да се тревожи, че някой може да се опита да я спре. Тъй като водеше до анклав на Първия магьосник, достъпът до тази крепост беше забранен, тя беше един вид самостоятелна територия вътре в Кулата, която всички заобикаляха. Пазачите долу при входа на стълбището, което се виеше спираловидно нагоре, познаваха Магда и изказаха искрени съболезнования. Познаваха я добре и не се опитаха да я спрат да се качи горе.

Вгледана в планината долу, Магда се опита да прецени колко надалеч ще трябва да скочи, за да не се удари в стената при падането. Искаше да се свърши, преди да е усетила болка. Гласовете ѝ обещаха, че ако отскочи достатъчно надалеч, ще пада свободно и ще се размаже чак в скалите долу, така че всичко щеше да приключи за един-единствен миг.

Надяваше се, че Баракус е успял да направи същото и не е страдал.

Но той сигурно е чувствал друг вид страдание по пътя надолу: мъката да знае, че се разделя с живота и с Магда. Тя осъзнаваше, че на

нея също ще ѝ се наложи да изтърпи този последен ужас от раздялата с живота.

Но щеше да свърши достатъчно бързо и се надяваше, че след това ще бъде в сигурната прегръдка на добрите духове. Може би тогава щеше отново да види Баракус и неговата усмивка. Надяваше се той да не ѝ се сърди.

Тя не му се сърдеше, задето се беше отказал от живота, защото го познаваше добре и знаеше, че със сигурност е имал достатъчно уважителна причина, за да постъпи така. Осъзнаваше, че много велики хора бяха жертвали живота си във войната, за да могат да живеят останалите. Знаеше, че Баракус не би жертвал живота си, ако нямаше толкова важна причина. Как да му се сърди за такава саможертва? Не, не можеше да изпитва гняв към него.

Изпълваше я само смазваща тъга.

Магда се хвана за горната част на грубите камъни, разположени от двете ѝ страни. Въпреки че слънцето залязваше, камъкът беше топъл на допир. Бойниците бяха доста широки и стените им бяха раздалечени като за нейния ръст, но все пак щяха да ѝ свършат работа да се оттласне.

Недалеч, точно пред нея, наскре простора, се рееше гарван, вятърът рошеше блестящите му черни пера, а черните му очи я следяха как се кани да скочи.

Магда сгъна колене и се приготви за максимално усилие да отскочи достатъчно далеч от стената. Замаяна, тя имаше чувството, че се наблюдава от страни. Гласовете я окуражаваха да го направи.

Сърцето ѝ биеше лудо, Магда пое дълбоко дъх, приведе се още по-ниско и се залюля напред-назад, все по-далеч всеки път, изправяше се, приклякваше, изправяше се, приклякваше, напред-назад, всеки следващ път — по-далеч от ръба на стената, по-близо до скока, който щеше да я освободи от болката ѝ, набираще скорост за последното, най-силно оттласкване.

В един момент на нарастващо съмнение чу вътрешния си глас да ѝ нашепва да не мисли, просто да скочи.

Докато се люлееше напред-назад и тялото ѝ излизаше извън очертанията на стената точно преди големия скок, за един-единствен, кристално ясен миг тя осъзна истинската чудовищност на онова, което се канеше да направи.

Приключваше с живота си, слагаше край завинаги, навеки. Всичко, което беше тя, нямаше да съществува повече.

Гласовете станаха по-настоятелни, говореха ѝ да не мисли, нареждаха ѝ да приключи с нещастията си веднъж завинаги.

Порази я колко странно беше това. Как би могла да не мисли? Всяко важно решение трябва да се обмисля.

В този вледеняващ момент на просветление, въпреки нашепващите гласове, тя осъзна, че прави ужасна грешка.

Сякаш откак научи за смъртта на съпруга си, се носеше по течението в река от бушуващи емоции, водена от нашепващи гласове, които я подтикваха да направи единственото нещо, което можеше да спре агонията. Едва сега осъзна, че не го беше обмислила, просто се беше оставила да стигне до мястото, където се намираше в момента.

Не правеше саможертва от любов. Не заменяше живота си за нещо, в което вярва, не го принасяше в жертва за нещо, което цени, както беше направил Баракус. Вместо това просто го пропиляваше ей така, за нищо. Предаваше се на слабостта, нищо повече.

Без капка мисъл се отричаше от всичко, в което вярваше, всичко, за което се бореше. Колко пъти се беше явявала пред Съвета, за да говори от името на онези, които няхаха глас? Колко пъти бе спорила за значимостта на живота им, за стойността на живота като цяло?

Не беше ли и нейният живот също толкова важен? Нужно ли беше да се откаже от него така необмислено, така глупаво? Нима нямаше да се бори за своето право на живот така, както се бореше за чуждото?

Спомни си как каза на Тили, че всеки живот е ценен. Тя, Магда, разполагаше само с този живот и въпреки смазващата агония той ѝ беше ценен. Беше оставила мъката да я заслепи.

Сякаш излизайки от мъгла, тя осъзна, че освен всичко друго се случват и неща, които нямат смисъл. Отвъд всичко, което виждаше, се криеше и още нещо. Защо Баракус се беше самоубил? Каква е била целта му? Кого е защитавал? За какво бе разменил живота си?

Внезапно съжали за това, че искаше да умре, съжали, че беше тук, на стената. Всъщност сега се почувства все едно се беше озовала на това място насън.

Колкото и да я болеше, тя искаше да живее.

Но вече се беше засилила прекалено, за да може да спре, вече летеше надолу към празното пространство.

СЕДМА ГЛАВА

Магда отчаяно впи пръсти в камъка от двете си страни, но това не беше достатъчно да спре инерцията ѝ. Полетя през дупката в бойника към ужасяващата пропаст, писъкът заседна в гърлото ѝ.

Тъкмо когато стъпалото ѝ се отлепяше от ръба на каменната стена, откъм пропастта се надигна мощен вятър, прихвана я, пое част от тежестта ѝ, тя се вкопчи в стената от двете си страни и това ѝ помогна отново да стъпи на здрава основа. Мощният тласък на вятъра откъм бездната беше тъкмо това, което ѝ бе нужно, за да се спре и да не излети отвъд ръба.

Докато политаше обратно към Кулата, лявата ѝ ръка се изплъзна от стената и тя я размаха във въздуха в опит да запази равновесие. В движението си назад заопипва стената от дясната си страна и докопа улея между два каменни блока. Вкопчи се в него и успя да се задържи достатъчно, за да си възвърне равновесието и да избегне падането. Усетила най-после твърда почва под краката си, въздъхна дълбоко и уплашено. Знаеше, че ще мине известно време, преди лудешкият ритъм на сърцето ѝ да се успокои.

Изведнъж, за пръв път днес, всичко ѝ се проясни.

Беше жива. Искаше да е жива. Внезапно в главата ѝ изскочиха хиляди въпроси, които изискваха отговори. Стисна каменния блок, за да се подпре, да не би случайно да падне сега, когато беше осъзнала, че не иска да се озове от другата страна на стената.

Тогава напипа нещо странно в улея между два каменни блока.

Повърхността не беше груба като камъка. По-скоро беше гладка.

В припадащия мрак Магда замръзна на място, облещена в улея между масивните гранитни блокове. Там, пъхнато между тъмните, петнисти камъни, беше пъхнато сгънато парче хартия.

Не можеше да си обясни как това парче хартия се е озовало там. Нямаше логика. Кой би пъхнал хартийка на това място при ръба на стената? И защо?

Наведе се по-близо и присви очи, за да види по-ясно. Хартийката беше старателно втъкната. Можеше да хване само едното ѝ крайче между палеца и показалеца си. Внимателно, за да не я разкъса, Магда размърда сгънатата хартийка насам-натам, за да я измъкне от скривалището ѝ.

Накрая успя да я извади.

Внимателно, да не би някой порив на вятъра да я издуха измежду пръстите ѝ, тя слезе от стената и се обърна към изоставената крепост, за да разгъне хартийката.

На хартията имаше нещо написано. Магда тутакси разпозна почерка на съпруга си. С треперещи пръсти приближи бележката, за да я прочете на последните отблясъци светлина на отмиращия ден.

Моето време свърши, Магда. Твоето не е. Съдбата ти не е тук. Съдбата ти е да откриваш истината. Ще ти бъде трудно, но бъди смела и приеми предизвикателството.

Погледни хълма при долината долу, вляво, току извън града. Там, на това възвишение, ще бъде построен дворец. Там е твоята съдба, не тук.

Знай, че вярвам в теб. И знай, че винаги ще те обичам. Ти си бяло, неудържимо цвете, Магда. Сега бъди силна, опази ума си и живеи живота, който само ти можеш да изживееш.

Магда примигна, за да отпъди сълзите си, и притихнала, препрочете писмото. Наум чуваше думите на съпруга си към нея.

Поднесе писмото към устните си и целуна изписаните думи.

Вдигна поглед от бележката и се взря през дупката в каменната стена, видя красивото зелено възвишение, което гледаше към Ейдиндрил. Дори с цената на живота си не можеше да проумее какво е имал предвид Баракус за двореца или за съдбата ѝ там.

Баракус беше магьосник. Част от дарбата му бе да вижда в бъдещето. Магда преглътна буцата в гърлото си, зачудена за момент дали той не ѝ казваше да продължи живота си, като се омъжи за друг.

Тя не искаше друг мъж. Не искаше да се омъжва за никого. Беше свързала съдбата си с мъжа, когото обичаше.

А сега него го нямаше.

Прочете думите още веднъж. Знаеше, че в тях е скрито повече от това, което се чете на пръв поглед. Имаше нещо по-важно от обикновено пророчество, повече от обикновеното съобщение, с което той я молеше да продължи живота си.

Магьосниците живеят в сложен собствен свят. Те никога или почти никога не правят нещата прости за разбиране. Баракус беше същият.

Зад тези внимателно подбрани думи имаше още нещо, някакво скрито съобщение — убедена беше. Той й казваше да разбере още нещо.

Съдбата ти е да откриваш истината. Ще бъде трудно, но бъди смела и приеми предизвикателството.

Какво е имал предвид? Каква истина? Каква истина се очакваше да открива тя? Какво предизвикателство стоеше пред нея?

Главата ѝ се изпълни с разпилени мисли. Започна да си представя всичко, което той би могъл да има предвид. Може би говореше за истината относно това, което бе направил в Храма на ветровете. А може би истината защо луната е все още червена, макар той да беше проникнал в Храма.

Или пък истината защо се бе върнал от света на мъртвите само за да сложи край на живота си.

Въпреки това ѝ се струваше, че писмото съдържа още нещо, нещо повече от всички предположения. В думите имаше скрито значение. Имаше причина писмото да не бъде ясно.

Баракус ѝ беше казвал, че предварителното знание може да опорочи пророчеството и да причини ужасяващи, непредвидими последствия. Предварителното знание за дадено пророчество можеше да промени поведението на човек, така че понякога бе необходимо да се укрие информация, за да може свободната воля да остави живота да се разгърне.

Дори и без да разбираше значението на бележката, Магда знаеше, че Баракус ѝ казва колкото може, без да се намесва в хода на събития със своето собствено познание.

Магда беше наясно, че съобщението на Баракус е въпрос на живот и смърт. Беше разбрала колко е важно за него. И заради това то беше още по-значимо за нея.

Тя отново се взря в пейзажа, който притъмняваше с всеки изминал момент.

Трябваше да разбере какво се е опитал да ѝ каже Баракус с последните си думи. Не можеше да допусне неговото усилие и саможертвата му да отидат нахалост. Трябваше да открие какво се е опитвал да ѝ предаде.

Внезапно животът ѝ придоби смисъл.

Съдбата ти е да откриваш истината.

Трябваше да разбере какво е имал предвид с тези думи.

Баракус се бе протегнал от света на мъртвите, за да ѝ даде причина да живее.

Той вярваше в нея.

Тя отново целуна думите му, строполи се на земята и заплака за всичко, което бе изгубено за нея, както и за онова, което току-що бе получила. Плачеше, изпълнена със скръб заради загубата си и с облекчение заради това, че бе жива.

ОСМА ГЛАВА

Близко до покоите ѝ, в един тих коридор, облян в меката светлина на лампи с отражатели, окачени на равни разстояния една от друга върху тъмната дървена ламперия по протежение на двете стени, пътят ѝ бе препречен от въоръжени мъже. Много мъже. Не бяха обикновени войници, нито бяха част от елитната Домашна гвардия. Отначало, все още на разстояние от тях, Магда се улови да се тревожи, да не би да са войници от кабинета на обвинителя.

Като главен обвинител Лотаин разполагаше със собствена частна армия, верни мъже, които приемаха заповеди само и единствено от него. Беше привилегия за високата му длъжност, с каквато не се ползваше никой друг в Кулата. Беше прието, че в името на обективността и недопускането на външни влияния кабинетът на обвинителя е нужно да разполага със собствени гвардейци, които да го предпазват от принуди и заплахи, както и да налагат решенията на обвинителя на всеки, който се съпротивлява.

Но тези тук не бяха облечени в тъмнозелените туники на гвардейците на обвинителя. Бяха едри мъже, високи, с набити вратове, мощни рамене, огромни ръце и масивни гърди. Под кожената си броня носеха метални ризници, които им служеха добре, бяха износени и цветовете им не личаха заради петната. Можеше да надуши маслото, което използваша, за да предпазят ризниците и оръжията си от ръжда. Мирисът на леко гранясало масло беше неприятно примесен с вонята на застояла пот.

Несъмнено броните на тези мъже не бяха създадени заради външния блясък. Оръжията, които носеха — мечове, ножове, боздугани и назъбени бойни брадви, — имаха едно-единствено предназначение: да убиват.

Мрачните лица издаваха, че това не са войници, свикнали да маршируват из полето, за да ги видят, нито пък са някакъв излъскан патрул.

Тези мъже се бяха изправяли лице в лице със смъртта и се бяха надсмивали над нея.

Магда стоеше като вцепенена, нямаше как да достигне вратата на покоите си, не знаеше какво да направи. Те на свой ред стояха и безмълвно я гледаха. Обзе ги известно любопитство, но не тръгваха към нея.

Преди да успее да ги попита какво правят там или да им каже да се отдръпнат от пътя ѝ, един друг мъж, с дълги руси къдрици до раменете, облечен в тъмни пътнически дрехи на пластове, съчетани с кожени елементи, пристъпи иззад стената от бойци. Беше също толкова огромен, колкото и останалите, и не по-малко тежковъоръжен, но иначе беше малко по-възрастен от тях, вероятно на прага на четирийсетте. Лицето му бе започнало да се сбръчкава.

Докато се придвижваше напред измежду въоръжените войници, той свали дългите си ръкавици и ги затъкна на широкия кожен колан, където бяха оръжията му. Двама мъже, дори още по-едри от него и останалите, се движеха плътно зад него от двете му страни. Както всички, те също бяха русокоси. Магда видя, че над лактите си и двамата носят метални ленти, от които стърчаха странни шипове — оръжия за брутален близък бой. Вместо ризници тези двамата носеха небрежно напаснати кожени брони, които очертаваха контурите на чудовищните им мускули. В кожените плоскости на средата на мощните им гърди беше гравирана буквата „Р“.

Мъжът с дългата коса и пронизващия хищнически поглед бързо ѝ кимна в знак на почит.

— Лейди Сеарус?

Магда хвърли бърз поглед към сините очи на стражите зад него, а после отново погледна мъжа, който бе заговорил.

— Същата.

— Аз съм Алрик Рал — представи се той, преди тя да успее да го попита.

— От Д'Хара?

Той кимна отривисто в знак за потвърждение.

— Съпругът ми говореше за вас с голямо уважение.

Режещият му поглед не се откъсваше от нея.

— Баракус беше повече от добър човек. Беше единственият човек в Кулата, на когото се доверявах. Дълбоко страдам заради

смъртта му.

— Не и колкото аз.

Стиснатите му устни изразяваха искрена скръб. Той кимна още веднъж и посочи вратата зад себе си.

— Дали може да поговорим насаме?

Магда погледна вратата към покоите си, а стената от мъже се разцепи, за да образува коридор от мускули и метални ризници.

— Разбира се, Господарю Рал — кимна почтително Магда.

Тя никога преди не го беше срещала, но Баракус от време на време говореше за него. Според онова, което беше чувала в разговори с други хора, с Алрик Рал никой не можеше да се отнася лековато. Той изглеждаше точно така, както си го бе представяла благодарение на историите за него. От коментари на членовете на Съвета знаеше, че мнозина не уважават Алрик Рал — Баракус не беше сред тях. Беше й казвал, че въпреки дързостта му е човек, на когото може да се разчита.

Докато Магда вървеше към покоите си, смръщените войници се разпръснаха, за да завардят коридора от двете му страни.

Тя погледна през рамо.

— Нима очаквате неприятности тук, в Кулата, Господарю Рал?

— От това, което виждам, Кулата е не по-безопасно място, от което и да е друго напоследък — отвърна загадъчно той.

Магда се намръщи.

— И какво по-точно виждате, ако мога да попитам?

— Откакто пристигнахме, трима мъже загинаха.

Магда се спря и се обърна, посрещна я мрачното му изражение.

— Загинали? Тук, в Кулата? Но как?

Той пхна палец в оръжейния си колан.

— Единия го открихме в коридора, умрял от стотици прободни рани. Вторият почина в съня си, без да открием причина. А третият мистериозно падна от високо.

И Магда почти бе паднала от високо. Все още се чувстваше странно объркана, сякаш едва сега се откопчваше от хватката на ужасяващ отвъден кошмар, а не просто момент на слабост заради голямата ѝ скръб.

— Може би мъжът, който е бил прободен, се е сбил с грешните хора за нещо? — предположи тя.

— Смъртта и на тримата може да бъде обяснена, ако човек се постарее — добави той, но беше ясно, че не вярва в тези обяснения.

Магда се опита да се успокои и да продължи по пътя си под погледите на извисяващите се над главата ѝ смълчани войници. Не ѝ харесваше да приема Кулата за място, където се спотайват мрачни сили. Но Баракус също се бе притеснявал заради смъртни случаи в Кулата, които му се бяха сторили подозрителни.

Освен това той самият беше загинал в Кулата. Смълчаната Кула за малко да стане свидетел как Магда тръгва подире му, сполетяна от ужасяваща смърт върху скалите долу.

Тя започваше да осъзнава, че смъртта на съпруга ѝ има дълбоко значение, отколкото бе мислила първоначално. Вече не ѝ изглеждаше обикновено самоубийство. Бележката в джоба ѝ — последното му съобщение до нея — определено даваше да се разбере, че има нещо повече под повърхността на нещата.

При толкова много хора, които живееха и работеха в Кулата, и на фона на бушуващата война, без изобщо да става дума за родените с дарбата, които боравеха с изключително опасна магия в опит да създадат оръжия, с които да отблъснат ордите от Стария свят, не беше толкова изненадващо, че хората в Кулата измират. Тримата мъже на Господаря Рал не бяха единствените необяснени смъртни случаи, за които бе чула. А и, от друга страна, понякога се случваше и здраво бебе да умре.

Тези смъртни случаи не доказваха, че зад стените на Кулата се вихри злокобна сила, макар Магда да бе наясно, че мнозина го вярват. Смъртта обаче е част от живота. Няма как да има живот, ако смъртта не хвърля сянката си върху него.

Магда отключи тежката врата и я разтвори широко и гостоприемно, докато влизаше. Двамата огромни стражи последваха Господаря Рал в стаята, а след това затвориха вратата и заеха позиции от двете ѝ страни, като забиха в пода крака, леко раздалечени, и със склучени отзад на гърба длани.

Магда посочи двете канари.

— Не казахте ли, че искате да поговорим насаме?

Алрик Рал погледна мъжете и разбра намека ѝ.

— Ние говорим насаме. Това са моите лични телохранители.

— Магьосник, на когото са нужни мускули?

— Магията не осигурява безопасност, лейди Сеарус. Вашият съпруг със сигурност ви е казал поне това.

— Какво искате да кажете?

— В земя на слепци зрението е предимство. Но когато всички виждат, то вече не предлага кой знае каква изгода. Сред родените с дарбата способността да използваш магия по собствена воля не е оръжие, което те прави изключителен и в никакъв случай не те прави неуязвим. Магията на едного може да се бори с магията на другите, така че да си роден с дарбата само по себе си не те прави всемогъщ, нито пък ти гарантира безопасност.

Алрик Рал се обърна, протегна се и запрати огнено кълбо към фитилите на лампите, поставени на близките маси, а също и към десетина свещи в метален свещник.

— Да не говорим, че и магията си има своите последствия.

След като освети пътя напред, той влезе още по-навътре в тихата стая и заразглежда колекцията книги в дърворезбованата орехова библиотека, изправена отдясно на стената. Беше отпуснал ръка върху сребърната дръжка на един нож, препасан в колана му, докато се движеше пред лавиците, като от време на време се спираше, за да погледне томовете зад стъклената вратичка. Приведе се, докато четеше заглавията.

— Освен това — добави той, когато най-накрая се изправи и изпъна широките си рамене — всички ние сме от плът и кръв, един най-обикновен нож е достатъчен да ми пререже гърлото, както и твоето, при това без да е намесена каквато и да било магия.

— Разбирам. Баракус не се изрази точно по този начин, но съм го чувала да говори подобни неща. Веднъж ми каза, че хората, родени без дарбата, дават мило и драго да се сдобият с нея, тъй като погрешно вярват, че тя ще ги предпази или ще им помогне да печелят битки, без да осъзнават, че дарбата предлага само една неустановена, непрекъснато нагнетяваща се форма на безизходица. Май така и не разбрах напълно какво има предвид, докато не чух твоето обяснение.

Алрик Рал кимна, все още вгледан в книгите.

— Накратко, всичко опира до равновесието на силите. Дори сега, докато говорим, много способни магове тук и в Стария свят разработват нови форми на магия, които да им осигурят преднина във войната. И двете страни се опитват да използват смъртоносни оръжия,

създадени от родените с дарбата с надеждата, че ще открият оръжието, което противниковата страна няма да може да надвие.

Ако сполучим да го направим ние, ще обърнем хода на войната и ще оцелеем. Успеят ли те, ще ни поробят, а може и да ни изстребят.

Магда огледа празните си покои с беглото усещане, че започва да схваща нещата.

— Като съпруга на Първия магьосник често съм слушала за тези притеснения.

Щом свърши с прегледа на книгите, Господарят Рал отново се изправи пред нея.

— Затова съм тук. Равновесието на силите се е изместило. В момента сме на ръба на унищожението.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Новините са плашещи. — Обезсърчена, Магда бавно поклати глава. — Но се страхувам, че не мога да ти помогна кой знае как. Аз не притежавам дарбата.

Алрик Рал забави крачка, докато обмисляше отговора си.

— С Баракус работехме върху нещо заедно — каза той накрая. — Аз върших моята част, докато той се занимаваше с друго нещо. Трябва да разбере дали е успял да осъществи замисъла ни, но не ми остана време да разговарям с него. — Той се обърна. — И сега, когато Баракус вече го няма, се надявам ти да можеш да ми помогнеш с онова, което трябва да се направи.

Магда по навик се пресегна да отмести косата от рамото си, но установи, че няма какво да отмести, понеже косата ѝ е едва до раменете. Отпусна ръка.

— Съжалявам, Господарю Рал, но не зная каква помощ бих могла да окажа.

— Познаваш хора от вътрешните кръгове на силата тук, в Кулата. Знаеш кой би те изслушал. Можеш да говориш пред Съвета. Можеш да ми помогнеш да ги убедя, да приемат предупреждението ми сериозно. Това би било добро начало.

— Да говоря пред Съвета? Съветът няма да ме изслуша.

— Разбира се, че ще те изслушат. Ти си най-близо до думите на Баракус за тях.

— Думите на Баракус? — Магда поклати глава. — Аз вече не съм съпругата на Първия магьосник, вече нямам права да се изправам пред Съвета, нито където и да било другаде във връзка с този въпрос. — Тя изтегли кичур от късата си коса и го задържа така, че той да го види. — Мъжете от Съвета отрязаха косата ми, за да е видно за всички.

— Кой се интересува от дължината на косата ти? Баракус може и да е мъртъв, но ти все още си съпруга на Първия магьосник. Неговата смърт не променя факта, че ти го познаваше по-добре от всеки или че

той ти вярваше. Доверяваше ти се, знаей го — сам ми е казвал. Казваше, че понеже не притежаваш дарбата, си най-добрият му слушател.

— Баракус е мъртъв. — Магда отвърна поглед от сините очи на мъжа. — Съветът скоро ще излъчи негов заместник. След като той вече не е сред живите, аз нямам никакъв статут. Затова отрязах косата ми. Това е древен обичай сред хората от Средната земя. Дължината на женската коса показва нейното положение. Това е красноречив знак за всички тук, в Средната земя, и особено в Кулата. Кулата е седалището на силата на Средната земя, така че всички въпроси, свързани с ранг, влияние или сила, винаги са от значение.

Той нетърпеливо махна с ръка.

— Зная за обичая. Абсурден е. Разбирам, че жалките хора обръщат внимание на подобни банални неща, когато определят кой къде да седне по време на банкет, но като изключим това, е безполезен. Въпросът е сериозен. Какво значение има дължината на косата, когато става въпрос за проблеми, свързани с живота и смъртта?

— Тук, в Средната земя, всичко е свързано с това. Съпругът ми, който приживе ми осигури положението, е вече мъртъв. Това означава, че в момента се намирам там, където бях преди брака си. Не е по мой избор, просто така стоят нещата.

Господарят Рал се приближи зад нея.

— Според теб защо стана съпруга на Първия магьосник Баракус? Мислиш ли, че Баракус би взел слаба, маловажна съпруга?

— Ами...

— Ти стана съпруга на Първия магьосник, защото единствено ти бе достойна да си негова съпруга. Нима искаш да кажеш, че Баракус, Първият магьосник, би се женил за слаба жена? Ожени се за теб, защото си силна.

— Ласкаеш ме, Господарю Рал, но се опасявам, че това просто не е вярно. Бях никоя, когато се срещнахме, и сега, когато него вече го няма, отново съм никоя.

Той изглеждаше искрено разочарован от думите ѝ. Огънят в погледа му угасна. Изражението му помръкна.

— Ти бе негова съпруга, така че вероятно си го познавала по-добре от всеки друг. — Той поклати глава с дълбока тъга. — Признавам, че съм обезкуражен от новините, че Баракус не се оказа

мъжът, за когото го мислех, а вместо това се оказа нищо по-различно от обикновен глупак, както повечето обикновени мъже.

— Обикновен глупак? Какво говориш?

Той вдигна ръка, а после я отпусна.

— Още от началото ми хвърляше пясък в очите. Ти ме накара да прозира неприятната истина. Винаги съм мислел, че е интелигентен и силен, но се оказа, че Баракус е бил просто обикновен човек с ограничен ум, който се е оженил за проста жена от низините, само защото тя му е намигнала.

Очевидно си се появила в момент на слабост, изчеткала си мъжката му гордост с малко женски хитрости и просто ей така си спечелила мъж с положение. Сега ми става ясно, че явно е бил твърде неуверен и е мислел, че жена със съответното положение не би проявила интерес към него, така че е бил склонен да се примири с липсата ти на положение, в замяна на чувствата ти. Значи излиза, че не е бил толкова силен характер, както съм се заблуждавал.

Сега разбирам, че като се е оженил за теб, е прикрил неувереността си в отношенията с жените. Вече ми е ясно, че е бил готов да се задоми за първата що-годе подходяща, която си е разлюляла задника пред слабоумния му поглед.

Броени секунди по-късно Магда вече бе насочила острието на ножа си и го държеше неподвижно на косъм от гърлото му.

— Няма да стоя и да слушам как обиждаш праведен мъж, който дори не е тук, за да се защити — изръмжа тя.

— Очевидно старият ми приятел Баракус е научил жена си, която е един никой, как да си служи с оръжие.

— Горе-долу — потвърди тя. — Кажете на онези двамата, че ако направят и една крачка, ще дишаш през нещо друго, не през мръсната си уста.

Всъщност тя знаеше много повече за оръжията. Баракус бе използвал дарбата си, за да ѝ помогне да ги изучи в детайли. Обясни ѝ, че като съпруга на Първия магьосник тя винаги ще бъде нечия цел. Искаше да я научи да се защитава сама, когато той не е наоколо.

— Не мога да повярвам, че те е смятал за приятел. Мисля, че е крайно време да се връщаш обратно в Д'Харанските земи. Искам ти и мизерната ти войска да се ометете още утре сутрин. Ясно ли е?

Мъжът зад върха на острието ѝ се усмихваше коварно, като в същото време правеше знаци на стражите до вратата да останат по местата си. Магда се изненада от усмивката му, но гневът ѝ я държеше нащрек и я накара да задържи ножа си на мястото му.

— Какво е това? Една незначителна женица без благородно потекло, с къса коса, без положение, на която ѝ стиска да заповядва на мен, Господаря Рап, какво да правя и какво не? Какво ти дава право да говориш така на властелина на Д'Хара, на мъжа, който ръководи армията пред покоите ти и телохранителите вътре в тази стая? Как смееш да си мислиш, че е допустимо да ми говориш с този тон? От къде на къде ти, нищожество, жена без статут, смееш да си въобразяваш, че имаш това право?

— Това право? — Магда беснееше.

Но после забеляза закачливия блясък в очите му и разбра, че я е изиграл. Ядът ѝ отшумя. Внезапно се почувства глупаво. Не можа да се възпре и избухна в смях.

Магда сведе глава в знак на преувеличено уважение.

— Изглежда Господарят Рал не е така глупав, както твърдят някои от Съвета.

Той се ухили широко.

— Магда, с Баракус се знаем доста преди той да те срещне. Бил съм се рамо до рамо с този човек. Познавах го добре. Не беше от мъжете, които биха обикнали слабохарактерна жена. Когато те е срещнал, едва ли е обърнал внимание на дължината на косата ти, нито пък на положението ти в обществото, нали?

При спомена за първата им среща Магда тръсна глава. Той изобщо не забеляза косата ѝ. Погледна я в очите и я попита как се казва.

— Интересуваше го само характерът ти. Интересуваше го коя си всъщност. Баракус беше властен мъж. Можеше да го впечатли само човек със сила и темперамент, съответни на неговите. Можеше да има всяка жена, която пожелае — зная го, защото имаше доста кандидатки и винаги ги отпращаше. При все това избра теб. Избра теб не защото си слаба и обикновена, а защото си рядко срещан характер и защото си негов достоен партньор във всяко едно отношение.

Тя му се усмихна отново, този път с признателност.

— Благодаря ти за най-милите думи за съпруга ми и мен, които съм чувала.

— Думите ми са верни, Магда. Той избра теб, защото си достойна за него. Беше късметлия, че си до него. Няма да ти позволя да омаловажаваш съпругата на моя приятел.

Усмивката ѝ стана тъжна.

— Дори не мога да ти опиша колко ми липсва, чувствам се изгубена без него.

— Разбирам те. А сега да спрем да се занимаваме с глупости, имаме да решаваме неотложни проблеми. Сега, когато го няма Баракус, само ти можеш да ми дадеш някои отговори. Нужна е смелост и почтеност, ако искаме да имаме някакъв шанс.

Магда най-сетне вдигна глава към него.

— Как мога да бъда полезна, Господарю Рал?

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Трябва да говориш пред Съвета и да ги предупредиш за заплахата, да ги накараш да проумеят колко е сериозна — обясни й Алрик Рал. — След смъртта на Баракус нещата зависят от нас, а времето ни вече изтича.

— Каква заплаха?

Малко изненадан, той я погледна с подозрение изпод вежди.

— Баракус трябва да ти е казал за пътешествениците по сънищата.

Магда притихна. Искаше да му помогне, но не й се нравеше мисълта да обсъжда с него тайни, които Баракус й беше доверил лично. Дватама имаха договорка, че предвид високия му пост всичко, което обсъждат помежду си, се пази в строга тайна. Тя никога не бе говорила по никой от доверените й въпроси без изричното позволение на съпруга си.

Тогава си спомни писмото в джоба си, бележката, която Баракус й беше оставил горе при бойника. Това бяха последните му думи към нея.

Съдбата ти е да откриваш истината. Ще бъде трудно, но бъди смела и приеми предизвикателството.

Явно Баракус искаше от нея да действа.

Магда осъзна, че сега, след като него вече го няма, все на някого трябва да се довери. Познаваше няколко души, с които съпругът й бе работил, и им вярваше, но никога не го бе чувала да говори за доверието си в някого така, както определяше доверието си в Алрик Рал.

— Каза ми — призна накрая.

— Добре. Кажи ми какво знаеш за тях — всичко, което Баракус ти е доверил.

Магда си пое дълбоко дъх, за да си събере мислите.

— Ами, когато неотдавна един човек с дарбата от вражеския лагер в Стария свят създаде пътешествениците по сънищата, Баракус

ми обясни, че превръщането на хора в оръжия може да означава край за всички ни. Възможностите за противодействие били незначителни. Занимаваше се с този проблем тайно и неуморно. В хода на работата си откри, че пътешествениците по сънищата са създадени с помощта на конструирана магия.

Господарят Рал кимна.

— Това ми го каза и на мен, когато дойде с Плъзгата, за да ме предупреди за пътешествениците по сънищата.

Магда потръпна при споменаването на Плъзгата. Мразеше това създание, направено от жена. Плъзгата винаги ѝ отнемаше Баракус, когато се налагаше той да стигне някъде далеч по най-бързия начин. Беше поредното отвратително творение, което магьосниците бяха създали от човешки същества.

Магда си напомни да не бъде толкова строга. Ако магьосниците не бяха създали някои от тези творения, досега всички да са мъртви или дори по-лошо. Имаше магове, които създаваха оръжия като пътешествениците по сънища, с цел да навредят, но имаше и такива, които използваха способностите си, за да създават изобретения, спасяващи живот.

Плъзгата, колкото и да не я харесваше Магда, беше от вторите.

— С Баракус обсъждахме ситуацията и правехме планове как да се справим с пътешествениците по сънищата — продължи Господарят Рал. — Но оттогава не съм чул нищо по въпроса. Не зная какво е успял да постигне Баракус и дали въобще е постигнал нещо. Това е една от причините, заради които съм тук.

— Ами, тъй като Баракус беше наясно как работи магията, успя да тръгне отзад напред и създаде близко копие — вярно, не съвсем работещо — на това, което вярваше, че е представлявала конструираната магия. От това подобие успя да задвижи изкуствена верификационна мрежа. След като успя да я задейства, проследи основните точки и елементи на магията и стигна до мъжете, които вероятно са създали истинската.

Докато я слушаше, Рал вдигна вежди в изненада.

— Забележително. Дори не знаех, че е възможно такова нещо.

Тя кимна утвърдително.

— Една нощ го видях. Беше стряскащо създание от светещи линии, които си проправяха път по въздуха. Баракус задейства мрежата

около себе си, за да проследи възлите. Умирах от страх за него, докато се носеше неподвижен вътре в мрежата.

Той я изглежда така, сякаш я виждаше в нова светлина.

— За човек, който не притежава дарбата, определено я разбираш доста добре. Съмнявам се, че един от сто родени с дарбата би могъл изобщо да схване това, което току-що ми разказа. — Господарят Рал махна нетърпеливо с ръка и я подкани да продължи: — И какво направи Баракус после?

— Установи контакт с една група със смътна репутация. Никога не съм ги виждала и не зная кои са, но подозирам, че може да са били борци от съпротивата от Стария свят. Срещаше се с тях тайно и ги изпрати на тайна мисия в Стария свят.

Господарят Рал повдигна въпросително вежди.

— Съветът знаеше ли за това?

— Никой не знаеше. Магията реплика, изкуствената верификационна мрежа, активирането ѝ и проследяването на възлите, срещите в потайна доба среднощ с онези мъже — никой не знаеше нищичко за това. Баракус каза, че сега, когато пътешествениците по сънищата вече са реалност, всичко би било застрашено, ако някой разбере дори най-малката подробност.

Неотдавна се прибра няколко часа преди зазоряване и ми каза, че пратениците му са сполучили да изтребят групата магьосници от Стария свят, създали магията на пътешествениците по сънищата. Не би могъл да сподели въодушевлението си с друг, освен мен. Почти се разплака от облекчение и каза, че това означава, че подобна конструирана магия по никакъв начин вече не може да се реализира.

Господарят Рал въздъхна с облекчение.

— Това потвърждение се надявах да чуя. Не мога да си представя как е успял да извърши този подвиг, но цялото човечество дължи на Баракус огромна благодарност. — Той отново се намръщи. — А самата конструирана магия?

Магда се наведе по-близо и сниши глас.

— Когато се прибра у дома онази нощ, Баракус ми каза, че мъжете не просто са успели да унищожат създателите на пътешествениците по сънищата, ами и откраднали конструираната магия и я донесли тук. Дали я на Баракус.

Господарят Рал изглеждаше истински потресен.

— Не.

— Да — кимна отривисто тя. — Баракус ми показва малката кутийка, издълбана от кост, със стени и капак, пришити с каишки от изсушени ивици човешка плът. Вътре имаше нещо, увито в еленова кожа. Той го извади и разгъна кожата, за да ми покаже, че в нея е увито нещо обло с размер на кокоше яйце. Беше черно като безлунна нощ, все едно бе изковано в най-тъмните дълбини на Подземния свят, а по повърхността му се гонеха сенки. Изглеждаше така, сякаш самата смърт го бе внесла в света на живите. — Магда притисна с длани стомаха си, който бе станал на възел. — Зловещото кълбо сякаш можеше да изсмуче дори светлината в стаята.

Отдалечи се от спомена и отново погледна Рал.

— Когато Баракус отвори магията чрез дарбата си, тя се възпламени в рамка, надвишаваща ръста му. Представляваше структура от хиляди искрящи, цветни линии, свързани една с друга в заплетена, кръгла плетеница, много подобна на верификационната мрежа, която бе създал по-рано. Беше едновременно красива и ужасяваща. Баракус каза, че ако тази мрежа се използва по предназначение, би трябвало да обгърне човека, предвиден да стане пътешественик по сънищата.

Магда отстъпи няколко крачки към тъмния ъгъл на стаята.

— Не мога да си представя какво им е било на хората, влизали вътре, с цел да бъдат превърнати в нещо различно от това, което са се родили. Не мога да си представя какво е да си позволиш да се превърнеш в оръжие, създадено с магия.

Алрик Рал я изгледа за момент, а след това мълчаливо я подкани да продължи историята.

— И кога Баракус успя да я деактивира?

— Да я деактивира? — Тя погледна през рамо и видя мрачния му вперен поглед. — Не я е деактивирал, за съжаление. Каза, че е прекалено сложно да се развали такова нещо. А и не беше сигурен дали изобщо е възможно.

Господарят Рал потърка брадата си, докато размишляваше.

— Къде е тогава?

Тя поклати глава.

— Взе я със себе си в Храма на ветровете, за да я заключат на сигурно място.

— Храмът на ветровете! — Господарят Рал въздъхна дълбоко с облекчение. — Това е най-хубавата новина, на която можех да се надявам. А още по-хубавото е, че създателите на тази магия са мъртви, а в Стария свят едва ли замислят друга подобна.

— Така изглежда. Баракус унищожи заплахата, така че може би все пак не сме на ръба на унищожението.

Рал положи ръка на дръжката на меча си.

— Каза ли ти дали е успял да спре силата, която вече бе освободена тук, в света на живите? Успял ли е да унищожи онези пътешественици по сънищата, които вече са били създадени?

Магда почука с пръст върху една инкрустирана със сребърни листа сребърна масичка, докато възстановяваше точните думи на съпруга си.

— Баракус каза: „Ще трябва да се разправим с онези, които вече са създадени, но поне няма да бълват нови пътешественици и в света повече няма да се раждат такива. Магията вече е заключена на безопасно място“, а след това се загледа някъде далеч и с въздишка добави: „Засега“.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

— „Засега“? Какво ли е искал да каже?

Магда поклати глава.

— Не зная. Това бе всичко, което каза. Беше някак мълчалив и разсеян, когато се върна от Храма на ветровете. Дори не бях сигурна, че наистина иска аз да чуя последната част.

Магда бе запечатала в съзнанието си начина, по който той я прегърна и дълго не я пусна — сякаш тя беше най-важното нещо в света за него. Копнееше да усети отново силата на ръцете му около себе си. Тогава, след като толкова я бе обичал и двамата са били изправени пред толкова сериозни проблеми, защо се бе самоубил? Магда преглътна и се опита да отпъди спомена, за да не се задави в сълзи.

— Както се и надявах — изгледа я решително Господарят Рал, — Баракус за пореден път е успял да постигне нещо на пръв поглед непостижимо и ги е лишил от възможността да създават нови пътешественици по сънищата. За съжаление това по никакъв начин не влияе на вече съществуващите такива. Сами по себе си те са достатъчни да ни унищожат. Тази страна на заплахата не бива да се пренебрегва.

Магда знаеше, че това е напълно вярно. Баракус ѝ бе казал, че след като човек бъде обгърнат от тази конструирана магия, нейната сила се влива направо в съществото му, в душата му. Донякъде човекът си остава същият, но наред с това вече е повече от обикновен човек. Превръща се в същество със сили и способности, каквито другите не притежават и срещу които не могат да се защитават.

Съдейки по наименованието им, първоначално Магда бе решила, че тези същества са способни да проникнат в съня на човек, но Баракус ѝ беше обяснил, че са доста по-коварни. Те умееха да се наместват в миниатюрните празнини между отделните мисли, точно както водата се просмуква в мехурчетата на гъба за баня. Не ползваха

сънищата, за да проникнат в мислите на човек, а по-скоро се превръщаха в кошмара най-вече на жертвата.

Магда заснова напред-назад, потънала в мисли, в тревоги. Когато съпругът ѝ се върна, тя не искаше да го притиска да ѝ разказва подробности. Беше толкова благодарна, че си е дошъл жив и здрав при нея, че единственото, което искаше, бе да го прегръща.

Обърна се.

— Може ли пътешественик по сънищата да обсеби мислите на човек?

— На практика да, но самото проникване в мозъка е доста трудно, така че за да си помогне, пътешественикът използва дарбата на жертвата си. Накратко казано, придобива контрол върху магията на човека и я обръща срещу него. Що се касае до пътешественици по сънищата, да притежаваш дарбата е доста опасно.

— А онези, които не я притежават... като мен?

— За пътешествениците е много по-трудно да проникнат в ума на човек без дарбата и е дори още по-трудно да контролират такъв човек. Не че е невъзможно, но изисква голямо усилие. Истинският въпрос всъщност е за какво им е да го правят? В крайна сметка те са създадени за оръжия, така че се очаква да превземат ценни хора. Тоест родени с дарбата.

— Звучи логично — отвърна Магда, докато се опитваше да намести чутото в мозайката на това, което вече ѝ беше известно. — Но човек би разбрал, ако такова същество проникне в главата му, нали? Би осъзнал, че в мислите му е нахлул пътешественик по сънищата?

— Не, не е задължително. Пътешественикът може да е в ума ти, да наблюдава, да слуша, но ако не пожелае ти да разбереш за присъствието му, няма как да го усетиш. Веднъж проникнал в главата ти, без дори да разбереш, пътешественикът по сънища получава достъп не само до всичките ти мисли, ами вече и чува всичко онова, което чуваш ти — планове, защити, имена, всяко нещо, което може да свърши работа на врага.

Ако обаче поиска, пътешественикът може да оповести присъствието си и да те принуди да направиш каквото му е нужно, или пък да те използва както си реши. Например да те накара да му съдействаш в откриването на набеязани цели. Безпомощен си и не можеш да се съпротивляваш.

Пътешественикът по сънищата често използва привидно безпомощни хора за продължения на собственото си същество като инструмент — с други думи, като приеман убиец. По-чувствителните и мекушави хора са перфектното прикритие. Ако иска, пътешественикът по сънищата може да принуди такъв човек да убие най-добрия си приятел или любим.

Пътешественикът придобива абсолютен контрол. Може да остане скрит и дори да не знаеш, че е там, или пък да ти бъде непрекъснато вътрешно присъствие, да ти нашепва предложения, които да възприемаш като свои собствени мисли. Ако пожелае, може да се разкрие и да ти покаже, че е там, като контролира действията ти изцяло, или пък, както съм виждал със собствените си очи, да ти причини невъобразима болка.

Магда кръстоса ръце, докато крачеше, притеснението ѝ нарастваше с всяка секунда. Когато мина покрай двамата високи, притихнали като статуи стражи, които стояха с гръб към вратата, им хвърли поглед, изпълнен с подозрение. Мъжете не я изпускаха от очи. Доколкото разбираше, дори в техния ум можеше да има пътешественик по сънищата.

— Значи вече може да са тук, в Кулата. И да знаят всичките ни защиты, всичките ни планове. — Тя почука слепоочието си. — Може да са в умовете ни в момента, да слушат, да виждат и да причакват удобен момент за атака.

На лицето на Господаря Рал се изписа съмнение.

— Не мисля. Пътешествениците са новосъздадени оръжия. Нямали са достатъчно време, за да усъвършенстват способностите си. Представи си колко трудно би било за някого, който отскоро е превърнат в пътешественик, да постигне нещо полезно.

— Какво имаш предвид?

— Ами, ако ти в този момент можеше да проникнеш в ума на врага долу, в Стария свят, как би избрала полезен човек? Дори да знаеше името на набелязания, ако не ти е пред очите, как ще разбереш, че точно този сред милионите е човекът, чийто ум търсиш? Ако се опитваш да превземеш представители на врага, как ще разбереш кои са те? Как би могла да ги идентифицираш и да ги откриеш? Къде би търсила?

Той поклати глава.

— Едва ли е лесно да проследиш правилните връзки. Не се съмнявам, че скоро ще успеят да се разпрострат като огън из редиците ни, дори из Кулата, но сме късметлии, че разполагаме с малко време.

— Време? Време за какво? Добри духове! — възкликна Магда, вдигнала ръце в отчаяние. — Ние сме безпомощни срещу тях. Как може да ни послужи малко време? Наистина сме на ръба на унищожението.

— Не съвсем — отвърна Господарят Рал. — Задачата на Баракус беше да унищожи източника на пътешествениците по сънищата. Моята задача е да създам противник на онези, които вече съществуват.

— Но без пътешественик по сънищата как ще научиш повече за свойствата на силата им, как ще разбереш на какво са способни? Как тогава ще си сигурен, че какъвто и противник да създадеш, ще може да им се противопостави?

В този момент, видяла погледа му, Магда за първи път осъзна от какво всъщност се страхува този човек. Решението на този въпрос бе ужасяващо, беше страшно дори да си даде сметка.

— Защото — продължи той — уловихме един.

За момент Магда притихна и замря.

— Наистина сте хванали пътешественик по сънищата? — попита накрая. — Сигурен ли си?

— Напълно.

— Как разбра, че наистина е пътешественик по сънищата?

— Не можеш да ги сбъркаш. Да ги погледнеш в очите е все едно да се взреш в кошмар. Очите им са напълно черни, черни като онова зловещо нещо, което Баракус ти е показал, а после го е заключил в Подземния свят. Когато те погледне пътешественик, по мастиленочерната повърхност на очите му преминават сенки, а самите им очи са толкова черни, сякаш могат да изсмучат слънчевата светлина от деня и да превърнат света във вечна нощ.

— Добре си спомням черното кълбо, което Баракус ми показва. — Магда потри ръце, неспособна да се откъсне от погледа на Господаря Рал, изпълнен с едва сдържан гняв. — Успя ли да го придумаш да сътрудничи, научи ли нещо полезно от него?

Кокалчетата на стиснатите му юмруци бяха побелели.

— Изби много от хората ми — хора, които обичах — и ме принуди да убия някои от по-незначителните си подопечни, които

беше обладал, за да му попреча да ги използва да убият мен. Причини ни много неприятности, но накрая успях да го използвам, за да разгада тайните на силата на тези същества.

Магда не попита как Господарят Рал е накарал пътешественика по сънищата да му сътрудничи. Беше военно време. Водеха битка за оцеляването си. Всеки ден даваха свидни жертви. И щяха да продължат да дават още безброй. Доколкото ѝ бе известно, ако имаше нещо, в което д'харанците са добри, това беше умението да карат хората да им разказват всичко, което знаят.

— Трябваше да вложя много в тази задача — продължи той, — но беше необходимо и си струваше. Накрая създадох противник, който блокира техните способности.

Магда не беше сигурна, че го чу правилно. Приблужи се една крачка.

— Искаш да кажеш, че наистина си ги спрял?

Господарят Рал кимна.

— Успях да създам много сложна магия, която реално размножих вътре в себе си. Сега тя е част от мен, от всяка фибра на съществото ми. В известен смисъл и аз също вече съм повече от онова, което бях — почти като оръжията, които създаваме от хора. Това ново умение в момента изцяло защитава ума ми от пътешествениците по сънищата.

Тя го стисна над лакътя.

— Сигурен ли си?

— Да. Пробвах с нашия пътешественик.

— Но как може да си сигурен, че не се е преструвал, че не може да проникне в ума ти?

Той изви вежди.

— Предвид всичко, което правихме с него тогава, и периода, за който бе подложен на това, ти гарантирам, че ако можеше да влезе в ума ми и да ме спре, щеше да го направи.

— Значи магията, която си създаде, е нашето спасение.

— И да, и не.

Тя отново усети как надеждите ѝ помръкват.

— Какво искаш да кажеш?

— Успях да създам противник на пътешествениците по сънищата, който работи идеално. Проблемът е, че работи само за мен.

Опитах, но не успях да пресъздам подобна способност у други. Силата е характерна за мен, съответства на моята природа.

Сърцето на Магда се сви.

— Значи ние, останалите, сме изложени на опасността от пътешествениците по сънищата.

— Не точно. Най-накрая успях да създам нов начин да защита и останалите хора. Част от вечно нарастващото равновесие на силата, за което ти говорих. Онези в Стария свят може и да имат временно предимство с пътешествениците по сънищата, но аз създадох техен противник — а сега вече открих начин този противник да защитава и други хора. Мога да проверявам планове на врага.

Магда го изглежда подозрително.

— Тогава какъв е проблемът?

— Централният съвет. Повечето Д'Харански земи приеха решението, което създадох, и сега са в безопасност от пътешествениците по сънищата. Съветът трябва да ни помогне, за да можем да приложим същата защита и тук. Затова искам от теб да говориш с тях. Вече се опитах да ги убедя в каква опасност сме и че е необходимо да приемат решението ми, но без подкрепата на Баракус не искат да ме изслушат.

Магда впи пръсти в челото си, притеснена, защото той все още смяташе, че тя има някакво влияние над Съвета.

— Ако не искат да изслушат Господаря Рал, водача на Д'Харанските земи, със сигурност няма да чуят мен.

— Вслушвали са се в твоите аргументи вече няколко години и знаят, че молбите ти са винаги важни и добре обосновани. Свикнали са да говориш пред тях. Често са се съгласявали с твоите предложения. От друга страна, винаги са били настроени подозрително към мен и не са склонни да изслушат непредубедено думите ми.

— Господарю Рал, искаше ми се нещата да не стоят по този начин, но не мисля...

— Ако не искат да чуят сега нещо толкова важно и не предприемат необходимото, хората в Средната земя няма да могат да опазят ума си.

Магда замълча, ужасена от думите му.

Те звучаха точно като думите от писмото.

Сега бъди силна, опази ума си...

Тя се зачуди дали Баракус е нямал предвид точно това. Дали не се е опитал да ѝ намекне за пътешествениците по сънищата? Но как може да е имал това предвид?

Усети ледено чувство на неудобство, когато си спомни гласовете в главата си, които я подтикваха да скочи от стената.

Нима е възможно?

Обзе я страх.

— Какво трябва да направят хората, за да са защитени? Какво решение си намерил?

— С магията, която разработих, магията, която в момента е част от съществото ми, аз съм защитен срещу проникване от страна на пътешествениците по сънищата. Но както ти казах, не мога да създам същия противник в други хора. Опитах, но не е възможно. Затова открих начин да свързвам останалите към защитната ми магия. Връзката ги пази от пътешественици по сънищата по същия начин, както пази мен.

— Сигурен ли си? Как изобщо е възможно това?

— Всеки, дори онези като теб, които са лишени от дарбата, притежават някаква искрица от нея в себе си. Тази искрица позволява на всеки да се слее с магията. Чрез този проблясък на дарба всеки, който ме признае за свой водач, става мой подчинен и по този начин се свързва с мен. Неразривно. Те с мен и аз с тях. Аз ставам техният магически щит — той махна към двамата мъже, които гледаха от местата си при вратата, — а те на свой ред ме защитават.

Магда примигна.

— Нима твърдиш, че за да се опазят от пътешественици по сънищата, хората трябва да ти се закълнат във вярност?

— И да, и не. Искрената вярност в суверенитета ми над тях е отношението, което захранва връзката ни. Всъщност това е всичко, от което се нуждая. Но ако се закълнат във вярност, би помогнало на мнозина да се отдадат напълно.

— Как е възможно просто като се закълнат във вярност, да постигнат нещо такова като връзка с твоите способности?

— Всъщност тайната не е в клетвата за вярност. В отдаването е, в убеждението, че са ми подчинени, и аз, техният суверенен владетел, всъщност активирам искрата, която ги свързва с моята магия. Те трябва да са искрени, за да мога да ги свържа с магията, която нося в

себе си. Не е нужно да го харесват, но трябва да приемат факта, че съм техният владетел.

— Просто не разбирам...

— Винаги в това е проблемът, а нямаме време да се опитваме да обясняваме на хората сложните нюанси на магическите връзки. — Той махна нервно с ръка. — Сложно е и е трудно да се обясни на хората, дори на родените с дарбата и на магьосниците. За щастие съм установил, че произнасянето на това „отдаване“ служи като един вид приемане, възпламенява отношението и изковава връзката.

— Отдаване?

— Да. Всичко, което е необходимо, за да сработи връзката, е човек тържествено да приеме моя авторитет. Но както казах, клетвата е много по-прост вариант и в повечето случаи работи. Почти е неизбежно да не включва и страх — страх от пътешествениците по сънищата, дори страх от мен. Страхът провокира нужда, а нуждата охранява искреността. Необходимият елемент е именно искреността.

След като е веднъж установена, връзката — чрез искрицата дарба — става проводник, който привлича конструираната защита, която се съдържа в мен, и така защитава и хората. Работих дълго и упорито, за да създам отдаване, което активира изковаването на тази жива връзка с отправящите молитвата.

Магда се взря в мъжа.

— И какво е това отдаване?

— За да бъдат защитени, хората трябва да изрекат следните думи: *Господарят Рал ни води. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал ни пази. В светлината ти процъфтяваме. Милостта ти ни закриля. Мъдростта ти е нашето смирение. Живеем само за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.*

Магда бе вцепенена.

— И ти очакваш хората да ти се закълнат във вяроност чрез тази клетва?

— Опитвам се да им спася живота, Магда. — Той махна пренебрежително. — Но ако го наречеш „клетва“, някои се стряскат и отказват, затова реших да го наричам „отдаване“. Малко смекчава нещата. Установил съм, че работи почти със сигурност, ако човек го изрече на колене, приведен напред от кръста, с чело, опряно о пода.

Нещо в колениченето и клетвата за вяност създава страх и молителят възприема реалността.

Нищо чудно, че Съветът беше отхвърлил плана на Господаря Рал.

Алрик Рал ги молеше да му помогнат да завладее целия Нов свят.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Благодарение на това, което съпругът ѝ беше казвал в миналото, и на нещата, които сега научаваше от Алрик Рал, Магда започваше напълно да осъзнава смъртната опасност, в която се намираха. Беше само въпрос на време пътешествениците по сънищата да се научат да използват пълните си способности, за да си проправят път в умовете на хората в Магьосническата кула. Ако не можеха да направят нещо, с което да ги защитят, това щеше да бъде началото на края.

Кулата беше не само седалището на силите в Средната земя — тя беше сърцето и душата на народите в нея. Съветът живееше и работеше тук, също както представителите на различните страни, заедно с военните щабове, администрациите и всякакъв вид официални власти. А още по-важно беше, че докато огромните армии, заедно с подкрепата на родените с дарбата, се биеха в равнините долу, някои от най-блестящите магьосници живееха в Кулата и работеха върху всички подробности — от намиране на противодействия на оръжията, създавани в Стария свят, до създаване на собствени нови оръжия.

Надарените, които денонощно работеха в най-дълбоките подземия на Кулата — голяма част от тях тайно, — се занимаваха с неща, за които дори Баракус рядко говореше. Магда си спомни смразяващата клюка на Тил и за някои от заниманията им. Тя не вярваше на всичко, което Тили казва, но знаеше, че точно този слух вероятно не е далеч от истината.

Ако Съветът не приемеше плана на Алрик Рал и родените с дарбата не измислеха собствен начин да противодействат, Новият свят щеше да изчезне.

Но от друга страна, това означаваше да превърнат Алрик Рал не просто в крал. Означаваше да го провъзгласят за владетел на целия Нов свят. Да му позволят да създаде империя и да застане начело.

Дори Магда да имаше някакво влияние над Съвета, искаше ли да участва в такова начинание? Дали Баракус би го искал от нея?

Тогава си спомни как същия ден по-рано беше на стената, сякаш обвита в мъгла, и се готвеше да се хвърли в бездната, да умре. Макар да се беше случило само преди няколко часа, имаше чувството, че е неясен спомен от миналото.

Наистина ли дълбоко в сърцето си искаше да умре? Да се самоубие? Разбира се, че все още беше разтърсена от мъка и бъдещето ѝ изглеждаше пусто, но не по онзи начин.

Спомни си шепота, който я подканяше да скочи.

Възможно ли е?

Ако е истина...

Устата ѝ беше пресъхнала като пращен черен път.

— Разбирам какво имаш предвид, Господарю Рал. — Магда сплете пръсти и се отдалечи на няколко крачки, опитваше се да превъзмогне ужаса от случката. През последните няколко дни животът ѝ се бе преобърнал с краката нагоре. Всичко се бе променило. Въпреки несигурността на войната съпругът ѝ бе нейната опора. Сега вече нямаше никаква сигурност. Сега можеше да разчита само и единствено на себе си.

— Тогава трябва да действаш — каза Господарят Рал. — Трябва да направиш всичко по силите си, за да убедиш Съвета да ми помогне да опазя Средната земя от пътешествениците по сънищата.

Магда, вперила поглед към тъмната част на стаята, където светлината на свещите почти не проникваше, най-накрая се обърна към него. Вдигна очи към мрачното му, угрижено лице.

— Прав си. Не знаая дали ще успея да ги убедя да ме изслушат, но трябва да опитам. Трябва да намеря начин да накарам Съвета да се съгласи. Истината е на наша страна. Може би ще успея да ги накарам да осъзнаят, че трябва да действат за доброто на всички ни.

Той въздъхна дълбоко и кимна.

— Благодаря ти, Магда. Да се надяваме, че ще успееш да убедиш Съвета. Това може да е единствената ни възможност.

Но тогава внезапно, рязко и неочаквано я връхлетя такава болка, че тя остана без дъх.

Мускулите на Магда се сковаха, главата ѝ пламна от раздираща болка. Сякаш забиваха няколко нажежени игли едновременно в ушите ѝ, в слепоочията и в основата на черепа ѝ.

Болка, остра като бръснач, прободеше нервите точно под ушите ѝ, сякаш още от нажежените игли я пронизаха точно зад челюстта, от двете страни. Очите ѝ плувнаха в сълзи, устата ѝ зяпна широко, но отвътре не излезе нито звук. Не можеше да си поеме дъх. Мускулите ѝ се сковаха под тежестта на ужасяваща агония.

Господарят Рал се намръщи.

— Магда?

Тя виждаше изражението му на объркана загриженост, но не можеше да проговори, за да му каже какво се случва. Искаше ѝ се да изпищи, но и това не можеше да направи. И най-вече искаше някак да накара неочакваната, свирепа болка да спре.

Не можеше да издържи нито миг повече. Колкото и да искаше да живее, в този момент бе готова да прегърне смъртта, ако това щеше да ѝ донесе облекчение.

В този безпомощен, самотен миг тя разбра.

Първоначалната свирепост на болката неочаквано се поутоля. Не можеше да прецени дали бе просто нечестна игра или смазващата болка щеше да я връхлети отново с по-голяма сила. В тази кратка пауза Магда вдиша дълбоко.

Преди да успее да извика, болката я връхлетя отново, неопишимо по-силна от първия път. Беше си мислела, че е невъзможно да я боли повече, но грешеше. Съсипващата болка я остави безчувствена.

Замаяна, тя започна да губи представа къде се намира. Имаше чувството, че бавно смазват черепа ѝ.

Сякаш изневиделица в стаята се надигна вятър, сякаш лъч на светкавица, удари я в слънчевия сплит и я преве о две. Мускулите ѝ се напрегнаха да устоят на силата, която я притискаше в гърдите. Чу изщракване и усети как ребрата ѝ се чупят, обзе я нов вид болка.

В нечовешко страдание, с оцъкдени очи, тя видя как Господарят Рал се спусна към нея, но движенията му изглеждаха невъзможно забавени. Бе като някаква статуя, неспособен да помръдне. Като гледаше ужасно бавните му движения, сякаш в сън, тя не мислеше, че той ще успее да стигне до нея, преди да е настъпил сетният ѝ час.

Усети как от ушите по челюстта ѝ се стече нещо топло и мокро. Видя как каменният под се обагрят с яркочервена кръв.

Магда тронаво се свлече на колене.

Пред себе си виждаше само тъмен тунел. Всичко ѝ изглеждаше прекалено далеч. Стори ѝ се, че чува гласове, но не можеше да ги различи заради режещия, пищящ звук, който кънтеше в ушите ѝ.

С крайчеца на окото си, въпреки ограниченото си зрение, успя да види как двамата телохранители на Господаря Рал вадят мечовете си и тръгват към нея. Осъзнаваше, че в момента я възприемат като заплаха.

Кръвта, която шуртеше от ушите ѝ и капеше от брадичката, се събираше в мокра червена локва на пода под нея. Усещаше как коленете и роклята ѝ се просмукват с топла влага.

През сковаващото мъчение и парализиращата болка, която я пронизваше през главата и я разкъсваше до стомаха, Магда, също като стражите, осъзна какво се случва. Колкото и да бе зашеметена, твърде ясно осъзнаваше чуждото присъствие, което ръмжеше от тъмните кътчета на съзнанието ѝ.

Ако това не я убиеше, стражите със сигурност щяха да го направят. Магда осъзна, че има само още няколко ценни момента живот.

Заедно с това осъзнаване я прониза и отчаяната мисъл, че не иска да умре. Въпреки че повече от всичко копнееше болката да спре, не ѝ се умираше. Никога не беше чувствала по-силно желание за живот. Но усещаше как се плъзга все по-близо до тъмния ръб на Отвъдното.

Тогава Магда си спомни последните думи на съпруга си, написани в писмото, което се намираше в джоба ѝ.

Сега бъди силна, опази ума си и живеи живота, който само ти можеш да изживееш.

Господарят Рал беше там, точно пред нея, ботушите му газеха в нейната кръв. Навеждаше се към нея и я бе хванал за раменете, докато крещеше нещо.

Тя не можеше да го чуе. Чуваше единствено раздиращия вой на болката в ушите си.

Магда сграбчи крачолите на Господаря Рал, докато болката помрачаваше зрението ѝ и заплашваше да я ослепи. Знаеше, че след няколко мига не просто ще загуби зрението си, но и съзнанието си. Знаеше, че разполага само с тези кратки секунди, преди да изгуби всичко.

Чуваше как Алрик Рал крещи нещо над нея и я подканя, но не можеше да различи думите, които звучаха откъслечно. Усещаше

силните му пръсти, впити в раменете ѝ, докато се надвесваше над нея.

Знаеше, че това беше единствената ѝ възможност.

Но не знаеше дали ще събере достатъчно сила.

— Господарят Рал... — проговори дрезгаво тя. От устните ѝ капеше кръв. Усещаше вкуса ѝ в устата си.

Ужас скова гърлото ѝ. Пулсът ѝ отслабваше. Знаеше, че ще умре. Усещаше, че искрата на живота ѝ се изплъзва. Струваше ѝ твърде голямо усилие да я задържи.

Дори да си поеме дъх беше прекалено голямо усилие.

Въпреки това някаква част от нея отчаяно не искаше да се предаде на изкушението да изпита облекчение.

Магда напреди с всички сили и в отчаянието си се стегна, остави се на думите, отдаде се на смисъла им.

— *Господарят Рал ни води. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал ни пази. В светлината ти процъфтяваме. Милостта ти ни закриля. Мъдростта ти е нашето смирение.* — Тя вложи душа и сърце в думите: — *Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.*

Мракът премина през нея и засенчи душата ѝ. Помисли си, че е твърде късно.

Но тогава болката внезапно разхлаби хватката си.

Магда, задъхана от облекчение, докато се отърсваше от смазващото мъчение, пълзеше на пода, разплакана, че се е избавила от агонията, изпълнена с благодарност за последните думи на Баракус да опази ума си.

Те току-що ѝ спасиха живота.

Баракус току-що ѝ спаси живота.

Господарят Рал току-що ѝ спаси живота.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Освободена от чуждото присъствие, но все още в агония, Магда легна в топлата, мека като кадифе локвичка от собствената ѝ кръв. Болката в главата, която все още туптеше към ушите и челюстта ѝ, беше ужасяваща. Но колкото и да я болеше, тя беше искрено благодарна, че това, което изпитваше, по никакъв начин не можеше да се сравнява със смазващата болка, причинявана ѝ отвътре от пътешественика по сънищата.

Колкото и да я болеше от всеки допир, нямаше сили да откаже на Господаря Рал и двамата му телохранители да я преобърнат много внимателно. Изплака при мъчителната болка, докато я преместваха. Усещаше как счупените ѝ ребра стържат едно о друго и при най-лекото вдишване.

— Сега полека — каза Господарят Рал с изненадваща нежност в гласа, докато големите му ръце придържаха нейните. — Всичко ще бъде наред. Но трябва да стоиш неподвижно. Не се опитвай да ставаш.

Като в мъгла, Магда едва бегло осъзнаваше къде е и какво става. Сякаш всичко се бе случило с друг, а тя гледаше отстрани. Цялото ѝ тяло се тресеше в ужасна болка. Но дори това по някакъв начин ѝ изглеждаше странно далечно.

— Поне копелето вече излезе от нея — каза един от едрите телохранители.

Господарят Рал изръмжа в съгласие, преди да я погледне.

— Всичко ще се оправи, Магда. Ще ти помогна.

Магда кимна. Не знаеше защо всъщност. Трябваше да преглътне кръвта в устата си.

Господарят Рал се наведе още по-ниско към нея. В очите му имаше нещо странно. Магда осъзна, че вижда страх.

Когато съзря погледа му, когато разбра, че той се страхува за нея, започна да изпада в паника. Той я застави да остане в легнало положение със силен натиск в раменете.

— Чуй ме, Магда. Трябва да стоиш неподвижно. Не се съпротивлявай. Остави на мен.

Тя понечи да го попита какво има предвид, но думите ѝ се изляха така разбъркано, че дори тя не можа да ги разбере.

Той леко се усмихна.

— Вече няма нужда да говориш. Ти каза правилните думи, когато се налагаше. — Потупа я по рамото. — Вече си в безопасност от пътешественика по сънищата.

Магда изхлипа облекчено. Поне това чудовище вече го нямаше в ума ѝ. Усети злокобното му присъствие само за кратко, но знаеше, че никога няма да го забрави. По бузите ѝ се затъркаляха сълзи от благодарност, че е свободна от пътешественика. Дори ако трябваше да изтърпи последвалата болка от тази атака, дори ако трябваше да умре, поне вече беше свободна от зловещото присъствие.

— Трябва да вляза в ума ти, Магда...

Тъкмо се беше избавила от това. Не искаше никой повече да влиза в ума ѝ. Не искаше никой да я контролира по този начин. Изпаднала в паника, тя се разтресе, за да се изскубне от хватката му.

— Чуй ме — нареди той, докато държеше здраво китките ѝ в ръце, — ще го направя само за да те излекувам. Все още губиш много кръв. Трябва да побързам. Трябва да ми позволиш да ти помогна. Просто стой легнала и не се съпротивлявай срещу мен, става ли? Можеш ли? Ще ми се довериш ли? Ще бъде по-лесно, ако го направиш.

Това беше шанс веднъж в живота. Беше шансът да я издърпа от ужасяващата бездна на мрака. Беше се борила за живота си. Не можеше да си позволи да премине воала. Накрая отпусна напрегнатите си мускули и кимна.

— Благодаря ти, Господарю Рал — успя да промълви тя с огромно усилие.

Той ѝ се усмихна леко, преди да обхване главата ѝ от двете страни. Ръцете му носеха приглушените звуци на света — шепот, който тя едва тогава осъзна, че идва от собствените ѝ хлипания.

Докато го гледаше в сините очи, имаше чувството, че гледа синьото небе. Докато се взираше в него, неспособна да примигне, се усети привлечена от успокоителния цвят. Очите му се превърнаха в морето. Почувства, че потъва в този лазур, който после се превърна в

сапфирено синьо, преляло в кобалтово, което пък на свой ред потъмня до среднощно синьо и накрая в черна нощ.

Усети тежестта на силата на Господаря Рал, с която той притисна ума ѝ, докато студените потоци магия потекоха през цялото ѝ същество.

Баракус я бе лекувал преди, но предимно от по-леки бележки — порязване, изкълчен глезен, упорито главоболие, — така че разпознаваше уникалното усещане на Адитивната магия. Но това, което в онези случаи беше просто гъделичкане, сега се усещаше като мощен леден поток, който я изпълваше със силата си.

Още по-осезаемо обаче усещаше изгарящия допир на онова, което знаеше, че е Субстрактивна магия. Представяше си как тя премахва остатъчните следи от вредата, нанесена от присъствието на пътешественика по сънищата.

При внезапната, остра, пробождаща горещина, която усети дълбоко в ушите си, си пое дълбоко дъх. Отврати я миризмата на изгоряла плът, когато осъзна, че той сигурно обгаря раните ѝ, за да спре кървенето.

Въпреки че се чувстваше изгубена в странно, празно пространство, тя знаеше, че не е сама. Той беше там, с нея, работеше, опитваше се да ѝ помогне. Усещането беше както когато пътешественикът по сънищата ѝ даде да разбере, че е в съзнанието ѝ, но в същото време беше обратното на онова чуждо присъствие. За пътешественика тя знаеше, усещаше, че е зъл и цели единствено да ѝ навреди.

Сега присъствието в съществото ѝ беше благородно. При все болката, която я дърпаше още по-навътре в самата нея, тя усещаше, че целта му бе само да ѝ помогне, да успее по някакъв начин да я освободи от ужаса.

Усещаше всяка нишка на адитивната магия, докато той съшиваше разкъсаните ѝ мускули и лекуваше счупените ѝ ребра. Не беше точно болка, но странното усещане ѝ причиняваше гадене. Идеше ѝ да се извие, но знаеше, че това е единственият ѝ шанс, затова му се остави. Топлата сила, която се просмукваше в ушите ѝ, също не беше приятна.

Но едновременно с това осъзнаваше, че той се опитва да ѝ наложи да му позволи да изсмуче агонията ѝ. Магда се

съпротивляваше, дърпаше се здраво. Не искаше никой друг, особено пък Господарят Рал, да изпита агонията, която бе изпитала тя. Държеше я за себе си и с всички сили се опитваше да го предпази от пълната мощ на страданието.

Не успя. Той беше по-силен от нея. Изпълнена със страхопочитание и загрижена за безопасността му, тя усети как хватката на болката я отпуска. С отпадането на това препятствие дарбата му се извъртя вътре в съществото ѝ, проникна по-дълбоко до същността ѝ, за да я излекува.

С усещането, че и последните частици от вледеняващата агония отслабват, тя се остави на милостта да бъде освободена от нея и най-после започна да усеща как лечебната му магия я стопля.

Постоя в безтегловност в тази искряща топлина, сякаш само смътно осъзнаваше, че съществуват и други неща, освен тази утешителна подкрепа.

Магда изгуби всякаква представа за време. Не знаеше колко дълго се е носила в това спокойно място. Можеше да е било едва няколко мига, а можеше да са дни. В тази тиха пустош времето губеше всякакво значение. В странното място на вътрешен мир времето не съществуваше.

Тя осъзна, че всичко е свършило.

Очите ѝ най-после се отвориха и тя фокусира стаята около себе си. Осъзна, че лежи на кушетка. Господарят Рал беше надвесен над нея, по челото му бе избила пот. Изглеждаше изтощен.

Свещите на железния свещник до нея бяха изгорели напълно. Тогава разбра, че всичко бе продължило през по-голямата част от нощта.

Магда се пресегна и докосна ухото си, пръстите ѝ се плъзнаха до челюстта. Вече не я болеше.

И гърдите не я боляха отвътре. Опипа ребрата си. Бяха здрави и също не я боляха.

Но имаше и нещо повече. Баракус все още ѝ липсваше, болеше я, че него вече го няма, но сега беше различно. Болката от загубата му не беше толкова смазваща като преди. Все още тъгуваше, все още страдеше от смъртта му, но осъзна, че острите ръбове на това нещастие са някак смекчени.

Съпругът ѝ щеше винаги да ѝ липсва, щеше винаги да го обича, но знаеше, че вече ще може да продължи и сама. Трябваше да продължи.

— Благодаря ти — прошепна тя на Господаря Рал.

Той ѝ се усмихна уморено.

— Бих предложил да си починеш, но се опасявам, че не можем да си позволим да губим време точно сега.

Магда седна, избърса очите си и попита:

— Все още ли е нощ?

Усмивката му стана още по-широка.

— Нов ден е, Магда. От известно време насам.

— Тогава трябва да стигнем до залите на Съвета. Ще заседават. Трябва да ги убедя в непосредствената опасност. Трябва да действат.

Господарят Рал изгледа дрехите ѝ.

— Може би няма да е лошо първо да се освежиш.

Магда се изправи и за своя изненада установи, че стои доста стабилно. Очакваше да е поне замаяна, но не беше. Чувстваше се жива. Истински жива.

Огледа роклята си. Голяма част от нея беше пропита с кръв. Господарят Рал беше прав — трябваше да се преоблече. Докосна косата си и откри, че тя също е зацапана със засъхнала кръв. Погледна отражението си в едно малко огледало, окачено на стената. Видя кръв по лицето и врата си.

— Предполагам, че наистина изглеждам доста стряскащо. Сигурно би било по-добре първо да се почистя, преди да отидем при Съвета.

Алрик Рал кимна и махна на телохранителите си.

— Ще изчакаме отвън, докато ти се измиеш и преоблечеш.

Магда го хвана за ръката, докато той се обръщаше да излезе.

— Не.

Той смръщи чело.

— Не?

— Не. Искam Съветът да ме види така. Те трябва да видят истинската кръв, която ще бъде пролята от нашия народ под влияние на пътешествениците по сънищата, ако никой не пожелае да ме чуе.

Господарят Рал се усмихна.

— Не мисля, че Съветът досега си е давал сметка за истинската решителност на Магда Сеарус.

Тя се усмихна загадъчно.

— Е, сега ще си дадат.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Магда гледаше право напред, докато вървеше между редиците високи, полирани до блясък колони от черен мрамор от двете страни на галерията, която водеше към залите на Съвета. Закръглени отливки, облицовани в злато, разположени по върховете на колоните, крепяха масивен архитрав, върху който бяха гравирани мъже в роби — изображения на членовете на Съвета.

Дългият сводест таван бе украсен с плетеница от златни квадрати. Във всеки квадрат имаше бронзиран пейзаж от различно място в Средната земя. Така докато членовете на Съвета крачеха под величествената панорама от разнообразни гледки, характерни за Средната земя, имаха възможност да си припомнят всички народи, които представляват, докато изпълняват официалните си задължения. Опитът на Магда показваше, че бронзовите пейзажи не са достатъчни да напомнят на Съвета отговорността им към далечните кътчета на Средната земя.

Магда мина под дълга редица червени копринени флагове, които висяха от сводестия таван. Те изобразяваха кръвта, която бе пролята при защитата на Средната земя. Килимът, по който вървеше, също беше червен и напомняше за водените битки и за животите, жертвувани в името на другите.

За Магда преминаването през тази галерия обикновено беше тежко преживяване. Сега ѝ се стори още по-тежко от обикновено.

Червените флагове и кървавочервеният килим още повече привличаха вниманието към кръвта по дрехите ѝ. Повече от всеки друг път тя се чувстваше свързана с онези, които бяха пролили кръвта си в защита на родината. Ако Съветът откажеше да я изслуша, щеше да се пролее още много кръв.

Докато вървеше по дългата пътека, хората от двете ѝ страни прекъсваха разговорите си и я зяпваха. Жените се отдръпваха. Бученето на разговорите се сведе до шепот, а постепенно настана гробно мълчание, което отекна оглушително зад гърба ѝ.

Щом влезе в голямата ротонда недалеч от залите на Съвета, Магда видя хора, пръснати на групички из огромната зала, говореха и без съмнение обсъждаха въпросите, които искаха да поставят пред Съвета. Разговорите ехтяха из стаята, изостряха се, докато я проследяваха как се приближава в тълпата, следвана от Господаря Рал и двамата му телохранители.

Над тях високите прозорци по ниската част на златното кубе пропускаха утринната слънчева светлина, която обливаше червеникавите мраморни колони, обрамчващи стаята. Сред колоните, срещу каменната стена, стояха изложени статуите на предишните водачи.

Магда знаеше, че един ден и статуята на Баракус щеше да заеме почетното си място в Централния съвет.

Мисълта беше странна и я накара да изпита гордост, но в същото време ѝ напомни, че Баракус неизбежно се превръща в част от миналото ѝ.

Нямаше да мине много време, преди Баракус да стане просто историческа фигура. Хората вече нямаше да го познават, щяха само да чуват оттук-оттам за него. Дали историите, които ще се разказват за него, щяха да пресъздават поне донякъде реалността, която тя бе споделила с Баракус. Историята, както самите спомени, се изкривява с времето или — още по-лошо — се променя според намеренията на онези, които я записват.

Колкото да ѝ се искаше да е различно, Магда не можеше да направи нищо, за да промени миналото или пък да си върне Баракус. Сега той беше в ръцете на добрите духове. А междувременно животът си вървеше. Той искаше тя да продължи напред.

Огромните махагонови врати към залата на Съвета бяха отворени както обикновено. Вратите бяха три пъти по-високи от човешки бой, дебели колкото бедрото ѝ, и на двете крила бяха гравирани сложни плетеници, които представляваха магии, въпреки че не бяха истински заклинания. Баракус често ѝ бе казвал, че е опасно да се изписват истински магии. Идеята беше да напомнят на хората, че дарбата ги ръководи във всичко.

Отворените врати трябваше да внушават усещането, че Съветът е отворен за всички, но Магда знаеше, че това е просто илюзия на

възприятието. Що се отнася до Съвета, нищо не беше така просто, както изглеждаше.

От двете страни на внушителния портал стояха стражи с перфектно изправени пики, но Магда не възнамеряваше да спира. Върховете на пиките се наклониха един към друг, а мъжете колебливо отстъпиха от местата си върху огромния печат, врязан в каменния под пред вратата.

Единият ѝ подаде ръка, притеснен, че тя има нужда от помощ.

— Лейди Сеарус, ранена сте. Нека викна някого да ви помогне.

— Благодаря, но членовете на Съвета са единствените, които могат да помогнат на всички ни.

— Опасявам се, че те заседават — предупреди я той.

— Хубаво — отвърна тя, докато избутваше пиките от пътя си.

— Лейди Сеарус — заговори другият страж, — страхувам се, че дневният ред за деня е запълнен, няма да се заемат с нови дела.

— Ще го променят — каза тя и продължи покрай тях.

Стражите не знаеха какво да направят. Добре познаваха съпругата на Първия магьосник, която често говореше пред Съвета. Но не бяха свикнали жени с къса коса да влизат свободно тук, за да говорят пред Съвета. Още повече че тя беше покрита с кръв, а те не знаеха защо. Ако Кулата е била атакувана, те би трябвало да са известени, но същото важеше и за Съвета.

Другите пазачи вътре в залата на Съвета бавно обградиха Магда, за да разберат какво става. Забелязаха Господаря Рал и двамата му телохранители зад нея. Объркани при вида на съпругата на Първия магьосник, покрита с кръв и на всичко отгоре придружавана от владетеля на Д'Харанските земи, накрая те се отдалечиха, очевидно решили, че ще си навлекат повече проблеми, ако я спрат, отколкото ако я пуснат да продължи. Господарят Рал беше сановник, а и в крайна сметка Съветът решаваше кой да говори.

Магда се радваше, че помоли Господаря Рал да остави малката си армия да изчака в коридорите по-назад, където не ги виждат. Една армия от въоръжени мъже, напирани да влязат в залите на Съвета, само би усложнила нещата.

Когато веднъж преминаха вратите и групите стражи, тя се обърна към Алрик Рал. Спря го с ръка на гърдите му.

— Защо не изчакаш тук? Ако се появиш зад мен, само ще ги накара да мислят, че говоря от твое име.

Челото му се сбръчка в гневна гримаса, погледът му фиксира платформата в дъното на залата, където седяха членовете на Съвета. Алрик Рал пристъпи от крак на крак и подпъхна палци в колана си.

Накрая измери Магда със сините си очи.

— Както кажеш.

Тя му се усмихна набързо, след което пренасочи вниманието си към залата, която бе посещавала толкова пъти. Подът на просторното помещение бе разсечен през средата от пътека в синьо и златно, която водеше към Съвета. Гравирани махагонови колони подпираха арки, които се извисяваха от двете страни. Високо горе при арките имаше стъклописи, които пропускаха приглушени слънчеви лъчи. Под прозорците бяха разположени балконите с места за зрители. Всички места бяха заети, а това ѝ подсказа, че днес Съветът не се занимава с военни въпроси, до които не се допускат посетители.

Откритото пространство под балконите не беше осветено от прозорци и тънеше в мрак. Високите прозорци представляваха светлината на Създателя, а по-тъмните места под тях олицетворяваха вечния мрак на отвъдния живот в Подземния свят. Беше ненатрапчиво напомняне за природните сили, сред които най-значимите са животът и смъртта в постоянен стремеж към равновесие.

Групите хора, дошли за аудиенция при Съвета, се тълпяха в далечните краища на залата, под балконите. Както често се случваше, имаше мъже във военни униформи, наобиколени от свои подчинени, официални представители в тържествени роби с отличителни цветни ленти за ранг и положение, магьосници и чародейки в по-семпли роби, както и довереници, които придружаваха добре облечени и важни дами. Както и на повечето места в Кулата, дори тук имаше деца, дошли с родителите си.

На слънчевата светлина, която се спускаше през високите прозорци от дясната страна, се виждаше лек дим от лулите, които мъжете пушеха, както и прах, донасян в залата от непрекъснатото движение на хората. Докато Магда вървеше по златния килим, осеян със светли петна от прозорците горе, проектирани така, че да огряват пътеката точно по средата, нямаше как всички да не забележат кръвта

по роклята ѝ. Беше се погледнала в огледалото и знаеше, че косата и лицето ѝ също са поразителна гледка.

Въпреки относителната тишина в залата отвън в света бушуваше война. Баракус ѝ бе доверил, че битките са ужасяващи. Хиляди мъже умираха в отчаян сблъсък, телата им биваха разкъсвани в безумните пориви на дивашка атака или защита. Бесът, паниката, кръвта, глъчката и отчаянието надминаваха всички човешки представи.

За сметка на това просторната зала, където Съветът се занимаваше с държавните дела, беше достолепно място, където работата се вършеше с умерено темпо. Паниката, кръвта и всепоглъщащото отчаяние оставаха далеч извън стените ѝ.

Магда знаеше, че това е илюзия. Макар всички да се стараеха да запазят усещането, че това място е контрапункт на лудостта на войната, същата тази война не излизаше от главата на всеки един от тях.

Както и във външните зали, веднага щом Магда се появеше, закрачила решително по централната пътека, всички разговори наоколо стихваха. Повечето от присъстващите я познаваха. Повечето я бяха видели, изправена пред пламъците, които поглъщаха съпруга ѝ, техния обичан водач. Мнозина ѝ поднесоха съболезнованията си.

Членовете на Съвета седяха зад дълга, пищно орнаментирана банка, извита в полукръг и качена на платформата. Встрани, на друга банка, бяха подредени служители и асистенти. Зад тях седяха още помощници. Кандидатите да бъдат изслушани от Съвета заставаха прави в средата на платформата, с лице към извитата банка и с гръб към зрителите.

Магда разпозна жената, която в момента стоеше изправена в центъра и говореше разпалено на Съвета. Думите на онази заглъхнаха, щом погледна през рамо и видя Магда да застава зад нея.

Първото, което забеляза жената, бе дължината на косата на Магда, след това погледът ѝ се плъзна по окървавените дрехи.

— Не ми е приятно да ме прекъсват, когато се обръщам към Съвета.

— Сега аз говоря пред тях, Вивиан — каза Магда с лека усмивка.
— Можеш да продължиш по-късно.

Вивиан издърпа дълъг кичур коса и го праметна отпред на рамото си.

— Какво те кара да мислиш, че можеш...

— Напусни. — Гласът на Магда беше толкова спокоен, тих и смъртоносен, че Вивиан се сепна.

Онази не помръдна, а Магда се наведе още по-близо към нея и ѝ прошепна така, че останалите да не я чуят.

— Или излез веднага, Вивиан, или ще се наложи да бъдеш изнесена. И знаеш, че не се шегувам.

Като видя искрата в очите на Магда, Вивиан се обърна, поклони се бързо на Съвета и незабавно слезе от платформата.

През залата премина шепот.

— Какво означава това прекъсване? — попита пламнал съветник Уестън. — Какъв е този толкова важен за теб въпрос, че да се осмелиш да ни прекъснеш по такъв начин?

Магда склочи ръце.

— Въпрос на живот и смърт.

В залата зад нея шепотът се усили.

— Живот и смърт ли? За какво говориш? — настоя Уестън. Магда понесе втренчените погледи на всички съветници, сега, когато един от тях бе направил грешката да я покани да говори по въпроса.

— Пътешествениците по сънищата са в Кулата.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Залата изригна в шум и суетня, хората зад Магда започнаха да говорят едновременно. Някои крещяха въпроси. Други открито изразяваха неверието си. Трети отричаха категорично на висок глас. Мнозина, обхванати от страх, запазиха мълчание.

Старейшина Кадел, който винаги бе играл ролята на блюстител на реда в залата на Съвета, вдигна сбръчканата си, деформирана от артритата ръка и призова за тишина.

Когато тълпата утихна, съветник Уестън продължи:

— Пътешественици по сънищата? Тук, в Кулата? — Той присви очи. — Невъзможно.

Старейшина Кадел не обърна внимание на думите му.

— Лейди Сеарус — отговори той с търпелив тон, — първо, Съветът заседава и...

— Прекрасно — прекъсна го Магда ни най-малко търпеливо. — Значи няма да ми се налага да ви издирвам един по един. По-добре е, че сте събрани всички, за да чуете това, което имам да ви казвам. Нямаме време.

Съветник Гаймър се изправи на крака.

— Ти нямаш право да говориш пред този Съвет, още по-малко да ни прекъсваш! Как смееш да изгониш човек, дошъл да говори по важни въпроси и...

— По каквито и въпроси да е говорила Вивиан, това, което имам да ви кажа аз, е неотложно. Казах ви, работата е на живот и смърт. Съветник Уестън тъкмо ме покани да говоря. А и аз възнамерявах да го направя. — Тя повдигна вежди. — Освен ако не искате да ви извлекат от залата, преди да съм ви обяснила за смъртната опасност, пред която е изправен народът ни, и да ви кажа как Съветът може да помогне за спасяването на всички?

Помощниците се спогледаха. Някои от съветниците се размърдаха неловко в столовете си. Явно не всички искаха да я накарат открито да млъкне, преди да е станало ясно какво според нея би могъл

да направи Съветът, за да помогне за защитата на хората. В колебанието им тя видя възможност.

Съветник Хамбрук се облегна назад и кръстоса ръце около закръглената си фигура.

— Пътешественици по сънищата, казваш?

Гаймър скочи на крака и насочи гнева си към колегата си съветник.

— Хамбрук, няма да позволим да ни разсейват от дневния ред с такова нечувано прекъсване!

Магда скъси разстоянието до банката с три бързи крачки и опря длани в лакираната повърхност, вторачена в съветник Гаймър.

— Сядай.

Изненадан от смразяващата ярост в тона ѝ, а и някак замаян от това, че се обръщат към него по този начин, той рязко се отпусна обратно на стола си.

Магда изопна гръб.

— Пътешествениците по сънищата са проникнали в Кулата. Трябва да...

Този път я прекъсна Уестън, вдясно от нея.

— Дори да си затворим очите пред безпрецедентното ти нахлуване в залата, какво ти дава основание да се надяваш, че бихме повярвали на твърдението ти?

Магда звучно удари с длан по плота точно пред мъжа. Неочаквано силният звук ги накара да подскочат. Тя усети как лицето ѝ почервява от ярост.

— Погледнете ме! Това ми го причини пътешественик по сънищата! Кръвта, която виждате по мен, ще бъде върху поданиците ви, върху хората, които обичате, те ще изглеждат като мен, преди да издъхнат в неописуема агония! Това очаква всички ни!

— Няма да стоя тук и да...

— Остави я да говори — намеси се старейшина Кадел тихо, но авторитетно.

Магда му кимна почтително в знак на благодарност, преди да събере сили и да продължи.

— Един пътешественик проникна в съзнанието ми без мое знание. Не зная колко време е бил там, преди да разбере, че става

нещо. Изпитвам ужас, като си помисля, че без да усетя, е чувал мислите ми.

— Какво може да е узнал? — попита подозрително съветник Садлър.

— Най-напред, може да е узнал причината, поради която съм тук днес: как да попречим на пътешествениците по сънищата да проникват в Кулата, опитвайки се да ни унищожат. Явно след като е узнал решението, което съм измислила, и е разбрал, че се каня да дойда при вас и да го споделя, е решил да действа. Намерението му беше да ме убие, за да не мога да говоря с вас. Намерението му беше да ви държи в неведение, за да бъдем всички ние узвими.

Магда изглежда съветниците един по един, а с крайчеца на окото си проследи как тълпата се приближава, понеже хората не искаха да пропуснат нито една нейна дума. Тя изправи рамене и отстъпи към центъра на дъгата от съветници, за да е сигурна, че всички я чуват.

— Нямам представа откога пътешественикът се крие в съзнанието ми, откога шпионира, откога подслушва, но в момента, в който той реши да ме разкъса отвътре, да ме направи на парчета, присъствието му стана прекалено очевидно. — Тя бавно поклати глава и се обърна с гръб към Съвета, за да потърси вперените в нея уплашени очи на хората. — Не можете да си представите болката.

Всички я зяпаха, застинали в безмълвен ужас.

Уестън наруши тишината.

— Нима очакваш да повярваме...

— Не — срыза го тя, без да се обърне да го погледне. — Очаквам да видите със собствените си очи резултата от онова, което ми причини пътешественикът, проникнал в съзнанието ми тук, в Кулата, където си мислехме, че сме в безопасност. Не, не сме в безопасност. — Тя разпери полите на роклята си. — Докато бях на колене, агонизираща, кръвта ми се просмукваше в тази рокля, давех се в собствената си кръв, усещах как пътешественикът ми чупи ребрата: едно по едно. — От тълпата се откъснаха сподавени стонове. — Болката бе нетърпима, но няхах друг избор, освен да я изтърпя.

Тя запристъпва по подиума, за да се увери; че всеки един от присъстващите, включително хората зад банките, виждат кръвта по нея. Звукът от стъпките ѝ по дървения под на ораторската трибуна отекна в залата.

— Кръвта, която виждате по мен — продължи тя, — е доказателството за мъчението, на което бях подложена. Ако тя ви се струва стряскаща, уверявам ви, че не бихте искали да чуете писъците ми, докато се гърчех в локва от собствената си кръв, на косъм от смъртта.

— И, предполагам, добрите духове се явиха изневиделица и те изтръгнаха от лапите на смъртта в последния момент? — попита съветник Гаймър, с което предизвика смях в залата.

— Не — отговори тя спокойно и се взря в тълпата. — Въпреки че се молах усърдно, добрите духове не ми се притекоха на помощ. Сама се спасих.

— И как го направи, ако смея да попитам — попита Садлър с въпросително вдигнат пръст, — ако пътешествениците по сънищата действително са толкова страховити създания?

— Прав си, страховити са. Освен това са и много силни. Но аз пробудих още по-силна магия и успях да се защита от тях.

— Ти не притежаваш дарбата — присмя й се Гаймър.

— Не е нужно да притежаваш дарбата, за да се защитиш — отвърна тя с лице към зяпналата тълпа, сякаш говореше по-скоро на тях, отколкото на Съвета. — Но човек сам трябва да вземе решението да се защити. Осъзнах го в последния момент, когато вече си мислех, че ще умра, и избрах да направя необходимото, за да се спася.

Затова съм тук. Искам всички да знаят, че защита има за всеки един от нас. Повярвайте ми, пътешествениците по сънищата могат да се промъкнат в ума на всеки и няма да проявят милост. Но вече никой от вас не бива да се бои. Никой от вас не бива да страда и да умира.

— И как разбираш, че наистина си защитена? — попита Гаймър.

— Ако не бях защитена, досега да са ме разкъсали на място, за да ми попречат да дойда тук и да ви науча как да защитите себе си и хората си от тях.

Залата кипна от превъзбудени коментари. Някои сред присъстващите надвикаха шума и попитаха какво е необходимо, за да бъдат защитени от пътешествениците по сънищата.

Магда остави напрежението да ескалира, преди най-накрая да вдигне ръка и да посочи вратата в дъното на залата. Всички се обърнаха да проследят накъде сочи.

— Там стои Господарят Рал, ключът към вашето оцеляване — произнесе тя достатъчно силно, за да могат да я чуят всички. — Той самият е създал защита, която го предпазва от пътешествениците по сънищата. Тази защита, изградена с магия, е достатъчно силна да опази всеки, който се свърже с него.

— Господарят Рал! — изкрещя Гаймър. — Само не пак онези глупости! Господарят Рал вече изложи пред нас плановете си да завладее света.

Магда се втренчи в мъжа.

— И откога опитите да спаси живота ти и живота на всички невинни хора в Средната земя и в Д'Хара се нарича желание да завладееш света?

— Става дума за клетвата, с която той настоява да му се вреем във вярност, нали? — попита старейшина Кадел.

Магда разпери ръце.

— Всички тук сме от един и същи отбор. Ние от Средната земя, както и хората в Д'Хара, имаме общ интерес и сме изправени пред обща заплаха. Старият свят иска да подчини Новия. Старият свят не го интересуват нашите вътрешни граници. Искат да завладеят всички ни. Ако спечелят, няма да я има нито Средната земя, нито Д'Хара. Всички ще бъдем или мъртви, или поробени. Става дума за оцеляването ни, а не за някакви маловажни игрички на властта.

— Маловажни? — възкликна Садлър. — Не виждам от каква гледна точка отдаването на почит пред Господаря Рал е маловажно.

— Но ще разбереш колко е маловажно всъщност, ако пътешественик по сънищата тайно проникне в съзнанието ти, стане твой господар и те принуди да се подчиняваш на волята му. Тези същества могат да те накарат да предадеш хората, които обичаш, да ги убиеш дори. Ако имаш късмет, пътешественикът може да избере да те разкъса жив отвътре.

Садлър облиза устни, но не се осмели да оспори думите ѝ.

Шепотът сред тълпата утихна, когато един мъж, спотаен в сенките в дъното на залата, зад съветниците, излезе напред.

Беше обвинителят Лотаин. Злобните му очички бяха втренчени в Магда.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Физиономията на Лотаин беше ухилена като мъртвешката гримаса на скелет.

— И откъде си сигурна, лейди Сеарус, че именно магията на самия Господар Рал не те е разкъсвала отвътре... както сама се изрази?

— Магията на Господаря Рал? — зяпна Магда. — Защо би направил такова нещо?

Лотаин изразително повдигна вежда. Благосклонната му усмивка, макар и подигравателна, изчезна от лицето му.

— Вероятно точно поради причината, довела те тук: за да те накара да разиграеш този спектакъл, с който да наплашиш хората и да ги подтикнеш да тръгнат подире му и да му помогнат да осъществи намеренията си да превземе властта и да застане начело на целия Нов свят.

Той стоеше неподвижен като скала, предизвикваше я да отрече твърденията му.

— Нещата не стоят така. — На Магда ѝ се искаше гласът ѝ да не звучи така несигурно и отбранително.

— Защото съпругът ти те е убедил, че можеш да вярваш на Алрик Рал?

Магда примигна. Не искаше да се съгласява с Лотаин, но все пак трябваше да каже нещо. Изопна се още повече.

— От съпруга си знам, че пътешествениците по сънищата представляват реална опасност. Като магьосник воин Баракус беше напълно наясно на какво са способни тези същества. Също като всички останали и аз години наред съм се възхищавала на Първия магьосник за неговото знание и мъдрост. В крайна сметка той бе избран на този пост заради уважението, което изпитват хората към него. Като Първи магьосник той вярваше дълбоко на Алрик Рал. И двамата бяха от една и съща страна на барикадата в тази война. И двамата от самото начало се борят, за да спасят народа ни от закление.

Лотаин се подсмихна, сякаш я беше хванал в грешка на езика.

— Човек би казал, че признаваш, че съпругът ти внимателно е насочвал мисленето ти в много области. — Той потърка ямката на брадата си с показалец, докато бавно направи няколко крачки към нея. — Значи ли това, че твърдиш, че съпругът ти от самото начало е бил съучастник в плана на Алрик Рал да завладее Новия свят? Може би именно това е била причината за тайните дела на съпруга ти и среднощните срещи с непознати?

Ръцете на Магда се свиха в юмруци. Този път не ѝ беше трудно да вложи сила в гласа си.

— От самото начало на тази дълга война съпругът ми се бори само и единствено да запази всички нас.

— Ние губим тази дълга война.

— Обвиненията ти са обидни и безпочвени.

Лотаин кимна.

— Верността, която демонстрираш към съпруга си, буди възхищение, лейди Сеарус. И все пак това се очакваше.

— Всичко това е доста встрани от въпроса — прекъсна ги старейшина Кадел. — Без да вземаме предвид мотивите, ние сме разгледали доста подробно темата и накрая решихме да откажем предложението на Господаря Рал.

Магда скъси разстоянието до старейшината, който заемаше достолепното централно място на банката на Съвета.

— Но нещата се промениха. Нямаме време за губене. Пътешествениците по сънищата вече са тук, в Кулата.

— Никой не се съмнява, че ти наистина го вярваш — добави обвинител Лотаин иззад нея. — Но макар да има хора, които навярно ще се поведат по искреността на убеждението ти, истината е, че онова, в което вярваш, е под въпрос. Пътешествениците по сънищата без съмнение в един бъдещ момент ще бъдат заплаха, но когато това стане, предполагам, че ще търсят важни хора за целите си.

Магда се обърна към обвинителя и разпери напред окървавените си ръце.

— Те ме нападнаха!

Лотаин се усмихна пренебрежително.

— Нима мислиш, че е възможно някой пътешественик да знае за теб или да те намери от такова огромно разстояние, чак от Стария свят — и още, всъщност по-същественият въпрос, защо изобщо би се

занимавал точно с теб? Докато, от друга, страна Алрик Рал е тук, в Кулата, бил е в покоите ти и е имал достатъчно сериозен мотив да иска да повярваш, че те е атакувал пътешественик по сънищата.

— Това е абсурдно — тръсна глава тя. — Пътешествениците са истински и представляват заплаха.

— Разбира се — прекъсна я старейшина Кадел. — Но във всеки случай, ние имаме собствено решение как да опазим народа си.

— Ваше решение? — Магда свъси вежди и се обърна към старейшината. — Не говорите за кулите, нали?

Съветник Уестън, който седеше до старейшината, се наведе напред, а ръката му бе свита в юмрук.

— Изобщо не ни трябва твоят скептицизъм по въпрос, който е от компетенцията на Съвета и не е предмет на публично обсъждане.

Магда знаеше, че по очевидни причини те искаха да запазят същността на този проект в тайна. Баракус никога не се бе съгласявал с това предложение, нито пък с идеята то да се пази в тайна. Смяташе, че ако нещата се влошат дотам, ще му се наложи да го обмисли, макар и с неохота, но вярваше, че подобно нещо трябва да се обсъди публично. Очевидно имаше и такива, които бяха съгласни с Първия магьосник. В резултат на което предложението за кулите бе най-лошо пазената тайна в цял Ейдиндрил.

— Имаме решение и работим по въпроса — заяви старейшина Кадел с обичайния си спокоен, авторитетен тон. — Само това има значение в момента.

Безкрайно изненадана, Магда замлъкна за момент.

— Нима искаш да кажеш, че вече сте задвижили плана? Започнали сте да го прилагате без знанието на Баракус?

— Първият магьосник си имаше собствени отговорности, докато това е под наша юрисдикция. — Старейшина Кадел махна, сякаш за да отпъди въпроса. — Щом завършим кулите, те не просто ще ни пазят от пътешественици по сънищата, ами и ще запечатат Стария свят и ще ни защитят от всичко, което родените с дарбата от вражеския лагер биха изпратили, за да ни унищожи. Кулите не са само частично решение на въпроса, каквото предлага Господарят Рал. Те са решение на всичко, което не просто ще ни предпази от всякакъв вид атаки, но и ще ни отдели завинаги от Стария свят и ще спре войната.

Тя осъзнаваше, че той говори така, за да спечели публиката. За тази цел разкриваше само хубавите страни на чудовищната идея.

— Ако изобщо е възможно да бъдат завършени — коментира тя.

— Ще бъдат завършени — тросна ѝ се съветник Гаймър, без да обръща внимание на загрижеността ѝ.

Магда беше ужасена. Погледът ѝ се върна на старейшина Кадел.

— Но кулите ще причинят смъртта на незнаен брой от магьосниците ни.

— Цената, която трябва да се плати — бе отговорът. — Това ще спре войната.

Магда не можеше да повярва на ушите си.

— На каква цена? Колко хиляди от най-добрите и най-способните ще осъдите на смърт, за да създадете тези свои кули?

Забил поглед в плота на банката, Кадел се почеса по веждата.

— Те ще бъдат доброволци.

— Доброволци?

— Да. — Старейшината се намръщи, щом видя погледа ѝ. — Твоят съпруг, в ролята си на Първи магьосник, направи същото, не е ли така? Не избра ли доброволци измежду най-талантливите и най-надарените, които да отидат до Храма на ветровете в Подземния свят? Когато първият не се върна, той изпрати втори, а след това и трети. Баракус си даваше сметка, че вероятно изпраща тези мъже на смърт. И самите те го съзнаваха. Беше преценен и необходим риск, цена, която платихме доброволно. И с кулите не е по-различно. Това е жертвата, за да може народът ни, включително онези, които ти защитаваш, да оцелее.

Магда отстъпи една крачка.

— Но дори тези хиляди наистина да платят цената доброволно, ще мине време, преди да завършат кулите. Пътешествениците по сънищата идват. Не можем да си позволим да чакаме.

Смръщеното лице на старейшина Кадел започна да издава гнева му.

— Нима допускаш, че кулите са единственото решение, което разработваме? Мислиш ли, че сме сбирщина глупави старчета, които ще оставят нещата на самотек, докато народът ни е застрашен? Имаме хора с дарбата, които работят неуморно дори сега, докато говорим, за да намерят начин да ни защитят от пътешествениците по сънищата.

— Не казвам, че сте глупави, старейшина Кадел — обясни Магда и кимна почитателно. — Но пътешествениците са вече тук. Ами ако родените с дарбата не успеят да създадат защита? Ами ако пътешествениците се промъкнат в редиците на онези, които работят по въпроса, и им попречат да измислят решение? Това, което предлага Господарят Рал, наистина действа и можем да го приложим незабавно.

— Това го твърдиш ти — срязва я Лотаин. — За нас остава въпросът дали го казваш, защото си била заблудена да го повярваш, или защото съзнателно си съучастник, предател, който заговорничи срещу Средната земя?

Обвинителят вирна брадичка, сякаш я подканяше да си признае.

— Да заговорнича срещу... — Изненадата на Магда прерасна в убийствен поглед. — Казвам го, защото е истината.

— Така твърдиш ти. Но за нас остава да разгадаем какво е замислял Баракус. От това, което знаем до момента, ти също може да си част от заговора. В крайна сметка ти бе съпругата на Първия магьосник, но въпреки това предлагаш да предадем суверенитета си на Алрик Рал. Нищо чудно, все пак, както ни казваш, самият Баракус, мъжът, който би трябвало да е благородният ни водач, ти е доверил, че вярва повече на Господаря Рал от Д'Хара, отколкото на Съвета на Средната земя. Прави ми впечатление, че не е нормално жена, която винаги е твърдяла, че защитава народа на Средната земя, да говори така. Звучиш ми като човек, който се застъпва за д'харанските интереси, не за нашите.

Тълпата избухна в оживен шепот. Магда посочи обвинителя с пръст.

— Твоите измислени обвинения могат да костват хиляди животи!

Докато гласът ѝ все още отекуваше в залата, шепотът зад нея утихна.

— Избягваш същината на проблема — заяви Лотаин.

— Същината на проблема? Същината на проблема е в това, че ти виждаш конспирации във всяка сянка, шпиони, скрити зад всеки ъгъл, предатели зад всяка врата. Интересува те само да преследваш измислиците си, за да се възползваш и да увеличиш личната си слава и сила!

Тълпата ахна.

Магда разпери ръце пред обвинителя.

— В манията си да измисляш конспирации, с цел да си спечелиш по-висок статут, нарочно игнорираш кървавата истина, която е точно пред теб.

Очевидно изненадан, че е възможно някой да се осмели да му говори по този начин и да го обвини публично в изфабрикуване на конспиративни теории с цел лична изгода, Лотаин за момент остана поразен и безмълвен.

Преди да успее да се освести и да продължи, Магда се раздвижи пред тълпата, която я следеше с повишено внимание.

— Пътешествениците по сънищата са при нас — обяви тя достатъчно силно, за да я чуят всички. — Съветът избира да остане сляп за кървавата истина пред очите на всички, докато умният главен обвинител преследва фантоми, които вижда единствено той. Ако се подведете по думите на Съвета или по клюките за конспирации, изгодни само на Лотаин, рискувате да преживеете онова, през което минах аз. Знайте, без защита може да умрете в нечувана агония. Колкото и добронамерен да е изборът на Съвета, вие ще платите кървавата цена за тяхната грешка.

Тълпата отново зажува в превъзбудени разговори. Някои успяха да надвикат шумотевицата и попитаха какво трябва да направят. Магда вдигна ръце и призова за ред, за да може да отговори.

— Оставете членовете на Съвета да правят каквото са решили — посъветва хората тя. — Но ако искате да живеете, да спасите собствения си живот, трябва да паднете на колене, да се наведете напред, да опрете чело о земята и да произнесете отдаването към Господаря Рал:

Господарят Рал ни води. Господарят Рал ни учи.
Господарят Рал ни пази. В светлината ти процъфтяваме.
Милостта ти ни закриля. Мъдростта ти е нашето смирение.
Живеем само за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Повторете отдаването три пъти, за да сте сигурни, че сте задействали връзката с магията на Господаря Рал, така че съзнанието ви да е защитено от пътешествениците по сънищата.

Направете го тайно, ако не искате да обяснявате на тези мъже защо сте го направили или ако се страхувате от репресии. Осъзнайте, че да се закълнете във вярност не означава да предадете Средната земя — просто така вие ще станете хора, верни на своя живот.

Господарят Рал не е враг на Средната земя, той е защитник на всички в Новия свят. Всички ние сме едно. Всички се борим за правото си на живот, за правото да сме свободни от кървавата тирания.

Не можете да помогнете на Средната земя, ако сте мъртви.

Магда ядосано вдигна високо юмрук.

— Изберете да живеете! Закълнете се във вярност на Господаря Рал и ще бъдете предпазени от пътешествениците по сънищата.

Магда видя как членовете на Съвета отривисто махат на стражите да я изведат от залата.

Преди да стигнат до нея, за да я придружат, тя вирна глава и достойно тръгна към изхода. Тълпата се раздели, отдръпваха се от пътя ѝ, сякаш от нея се излъчваше голяма сила и авторитет.

Някои ѝ прошепнаха благодарности, докато минаваше покрай тях.

Магда беше вперила очи пред себе си и не поглеждаше встрани, изражението ѝ не подсказваше нищо, не разкриваше емоциите ѝ, докато си проправяше път до огромните врати.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Магда забеляза Господаря Рал да стои като истукан пред внушителната порта и усети погледа му върху себе си, докато бавно напускаше залата на Съвета. Двата му мрачни телохранители чакаха недалеч зад него. С поглед през рамо, докато минаваше през масивните махагонови врати, Магда видя как стражите, които я следваха, забавят крачка, докато накрая, след като се увериха, че тя действително си тръгва и няма намерение да се връща, съвсем спряха.

В отдалечения край на ротондата Магда видя гвардейците на Господаря Рал, които бяха в готовност да извадят оръжията и да го защитят в случай на нужда. Помисли си, че няма да останат никак доволни да разберат какви обвинения и спекулации са били отправени към Господаря Рал. Войниците несъмнено вярваха, че се намират на потенциално враждебно място. Още повече че трима от тях бяха загинали при мистериозни обстоятелства след пристигането си в Кулата. Но след като Господарят Рал им даде знак, те отпуснаха ръце край оръжието си.

А в залата на Съвета, въпреки призивите за възстановяване на реда, нещата не се успокояваха. Тълпата не искаше да се върне към дневния ред. Хората настояваха да получат отговори на зададените въпроси, свързани със заплахата от пътешествениците по сънищата.

Магда се надяваше, че Съветът ще премисли и ще прозре мъдростта в решението на Господаря Рал да защити народа, от заплахата. От опита ѝ до момента често се случваше след известно обмисляне Съветът да разбере, че предложенията ѝ имат смисъл. Надяваше се и сега да стане така.

— Дълга ти извинение, лейди Сеарус — заговори Алрик Рал и направи дълбок поклон. — Допуснах ужасна грешка.

— За кое? — попита Магда разсеяно, все още разгорещена от сблъсъка си със Съвета.

Изостанал на крачка зад нея, той махна обратно към заседателната зала, където бе на път да се разрази бунт. Хората

крещяха, настояваха да бъдат изслушани, искаха да разберат дали е истина, че опасността е толкова близо.

— Трябва да те помоля за прошка. Аз сгреших, а ти бе права. — Той се наведе леко към нея и повдигна вежда: — Вече виждам, че откак си с къса коса, положението ти наистина се е понижило и сега ти си съвсем никоя, напълно низвергната и незабележима.

Сарказмът му мигом потуши яда на Магда. Тя не можа да сдържи усмивката си.

— Е, истината си е истина, независимо от общественото положение на човек.

Той хвърли поглед към заседателната зала зад тях.

— За зла врага ми се струва, че изричането на истината ти създаде някои врагове.

Усмивката на Магда изчезна.

— Днес на два пъти аха да си замина от този свят. Втория път ти ме върна, докато преминавах през воала към света на мъртвите. Почти бях паднала в прегръдката на добрите духове. Бях умряла, но ти ме издърпа обратно в света на живите.

Всеки миг живот оттук нататък е подарък. Няма какво друго да ми направят, освен да ме върнат там, където би трябвало да бъда. Ако ще живея, ще е без преструвки.

— Грещиш, ако си мислиш, че би трябвало да си мъртва, Магда. Ти избра живота и оживя. Само това има значение. Не можем да си живеем живота според онова, което е трябвало да бъде. Можем да го живеем единствено според онова, което е. Трябва да живеем според настоящето. Ти си жива и само това е важно.

При все това за Магда животът без Баракус изглеждаше лишен от смисъл, празен. Въпреки болката, която изпитваше, мислеше, че отново ще бъде с него. Въпреки че искаше да живее, до известна степен съжаляваше, че я издърпаха обратно.

— Ти оживя и даде възможност на още хора да изберат да се защитят, за да могат също да живеят — каза един от огромните телохранители на Господаря Рал.

Алрик Рал хвърли поглед назад към мъжа и кимна.

— Сега изборът е техен, не на Съвета.

Той отново насочи вниманието си към Магда.

— Но като помогна на хората да направят собствен избор, ти се изложи на опасност. Вероятно би било по-добре да дойдеш с мен в Народния дворец. Там ще бъдеш в безопасност.

Светът беше във война, така че Магда се чудеше дали изобщо има безопасно място. Ако някоя крепост паднеше, следващата щеше да бъде поставена под обсада, докато и тя падне. Накрая нямаше да има нито едно останало безопасно място, където да се прибере. Или Новият свят щеше да оцелее заедно, или щеше да се предаде под мечовете на нашествениците.

Въпреки че Алрик Рал не отговаряше на втренчените погледи на хората, те го гледаха, докато минаваше покрай тях. Очите им изразяваха страха им от внушителната фигура на Господаря Рал, когото малцина в Кулата бяха виждали. Но бяха чували разкази за него.

Докато се движеха през огромната ротонда, Магда забеляза и други, сврени отзад в сенките, които следяха движенията ѝ, докато тихо разговаряха помежду си. Видя немия ужас в очите им, докато я следяха.

В този момент осъзна, че дори някои от тях да се страхуваха от Господаря Рал, повечето от останалите не гледаха него, а нея, докато минаваше покрай тях. Гледаха я и търсеха отговори, спасение, може би просто причина да се хванат за надеждата. Не виждаха късата ѝ коса. Забелязваха само Магда Сеарус — жена, оцапана с кръв, която бе обявила на всеослушание, че не е нужно и други хора да минават през подобно мъчение.

Най-сетне Магда поклати глава.

— Израснала съм в Ейдиндрил. Откакто се омъжих за Баракус, живея в Кулата. Това е домът ми. Във война сме, а домът ми е застрашен. Трябва да остана и да се боря за него. Това е народът ми. Трябва да остана и да се боря за тях.

Хората са свикнали да правят онова, което Съветът нареди. Не зная дали някои от тях ще изберат да се свържат с теб и твоята защита, но поне аз съм защитена от пътешествениците по сънищата. Това означава, че ще мога да се боря по-добре за народа си. Може би ще успея да убедя и други да приемат същата защита.

А и пътешествениците по сънищата не са единствената заплаха. Случват се неща, които за мен нямат логика. Зная, че и Баракус мислеше, че нещо нередно става тук, в Кулата.

— Конспирациите на Лотаин?

Магда облиза устни, докато обмисляше как да се изрази.

— Познавах съпруга си и не мисля, че нещата са така прости. Тук, в Кулата, има нещо ужасно гнило, нещо много по-дълбоко.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами например магьосниците, работещи в Храма, трябваше да отнесат най-опасните магически предмети от Кулата, за да бъдат предадени на съхранение в Храма. Извършиха предателство, вероятно за да помогнат на човечеството да се спаси от тиранията на магията.

— Но всички те бяха заловени и избити.

Магда бе започнала да си мисли, че цялата история е прекалено опростена, много излъскана и чистичка. Вече почти се съмняваше, че всички тези магьосници наистина са били предатели.

— Но как може такива като тях да се обърнат срещу нас? Как е възможно човечеството да страда под тиранията на магията? Добри духове, та те бяха магьосници, същества, изтъкани от магия. Не бяха тирани.

За целия екип на Храма — стотици мъже — е било ужасяващо да работят за врага. Никой, дори Баракус, не е подозирал такова нещо. А след като никой дори не е и заподозрял, мислиш ли, че Лотаин е успял да излови и избие всички предатели?

Трудно е да си представиш такава всеобхватна конспирация тук, в Кулата, особено сред толкова доверени хора.

Но съм сигурна, че Лотаин е изкопчил признания от тях с мъчения, преди да ги екзекутира, и че е привлякъл още хора, ако изобщо има такива.

Нали ти сам спомена, че трима от твоите мъже са умрели при загадъчни обстоятелства след пристигането ви в Кулата — напомни му тя.

— Така е — потвърди той.

— Баракус ми остави бележка. Това бяха последните му думи към мен. Беше ми написал, че съдбата ми е тук. И ме молеше да имам смелостта да търся истината.

— Истината? Истината за кое?

Магда въздъхна дълбоко.

— Не зная.

— Откъде знаеш, че е искал да ти каже нещо конкретно с писмото? Може би Баракус, познавайки характера ти, просто е искал да ти каже, че винаги ще те носи в сърцето си.

— Беше ми написал да си опазя ума.

Господарят Рал прескочи една крачка.

— Да си опазиш ума ли? От пътешествениците ли имаш предвид?

Тя го погледна косо.

— Ти ми кажи.

Част от дългата му руса коса се спусна пред рамото, щом се наведе да погледне Магда.

— Значи мислиш, че е искал да останеш тук?

— Да. След като съдбата ми е тук. Баракус беше магьосник воин. Притежаваше дарбата на пророчеството. Знаеше, че тук се случва нещо тъмно, и искаше от мен да разбера какво е.

Господарят Рал се замисли над думите ѝ, докато вървяха покрай величествените мраморни колони, които подкрепяха сводестия таван, обсипан със сцени от велики събития, изрисувани между ребрата на арките.

— Но Баракус беше магьосник воин. Докато ти... ами, не си. Какво повече би могла да направиш от него?

— Само си представи колко пъти съм си задавала същия въпрос.

Господарят Рал изсумтя нещо, в смисъл че я разбира.

— И дори нямаш представа какво трябва да търсиш? — попита.

— Вероятно се очаква да търся истината.

— Но коя истина?

— Може би истината за това защо Баракус се самоуби.

Господарят Рал помисли върху думите ѝ за момент. Накрая направи отчаян жест с ръка.

— Може би след пътешествието до света на мъртвите просто е бил обсебен от преживяното и е загубил всякаква надежда.

Магда отново му хвърли поглед.

— Никой от другите магьосници, които ходиха до Храма, не се самоуби след завръщането си. Нито един от тях не изглеждаше обсебен. А Баракус бе по-силен от тях.

Господарят Рал склучи длани зад гърба си и закрачи мълчаливо зад нея, размишлявайки.

— Баракус никога не правеше нищо, без да има основателна причина — обобщава той накрая.

— Именно. Мисля, че е имал причина да се самоубие. Явно това е бил единственият начин да постигне нещо наистина важно. Смятам, че той е пожертвал живота си заради сериозна, добре преценена причина. Трябва да разбере каква е тя. Мисля, че той би искал да открие отговора на този въпрос.

Трябва да остана и да разгадам истината зад всичко, което се случи. Единствено мен ме е грижа защо той се самоуби. Може би само аз мога да намеря отговора. При всички случаи Баракус, изглежда, е вярвал, че мога. Всъщност той ми възложи тази мисия като своя последна воля. Писа ми да изживея живота си така, както само аз мога.

Когато влязоха в дългата галерия, Господарят Рал погледна червените флагове, които висяха над главите им.

— Откъде ще започнеш?

— Все още не знам.

Известно време вървяха мълчаливо по пурпурния килим с втъкани в него имена на битки, после той я погледна и се усмихна. Не беше весела усмивка, по-скоро тъжна и мрачна.

— Разбирам. Тези хора са късметлии, задето се бориш за тях. Но ще ти кажа едно. Ти не си единствената, която е в безопасност от пътешествениците по сънищата.

Магда го изглежда изпод вежди, докато преминаваха покрай гигантските черни колони.

— Какво искаш да кажеш? Съветът отхвърли помощта ти.

Той пак скръсти длани на гърба си и изчака, докато се отдалечат от групичка зяпачи достатъчно, че да не могат да ги чуят.

— Очаквах да я отхвърлят, затова веднага, когато пристигнах, отидох при онези, които реално ни защитават — военните и родените с дарбата, които работят тук — и им изложих ситуацията. Военните разбират заплахата твърде добре и осъзнават колко е ценно да се защитава ефективно.

— Ти си голяма лисица, Господарю Рал.

Той се ухили самодоволно.

— Не можех да допусна да оставя всички в ръцете на Съвета. Затова първо се срещнах с някои по-важни хора тук, в Кулата.

— И те ти се заклеха във вярност?

— Не всички. Но някои разбраха истинските измерения на заплахата и изрекоха отдаването, точно както и ти. — Той тихо се изкиска. — Въпреки че никой не прокърви преди това.

Тя се усмихна засрамено.

— Баракус ми е споменавал от време на време, че според него съм костелив орех.

— Офицери Рендал и Морган са с нас — продължи той. — Те командват войски в Ейдиндрил и околностите. Гръндуол също. Той е начело на Домашната гвардия.

Магда кимна.

— Познавам ги. Добри мъже са. А от родените с дарбата?

— Понеже става дума за магия, те също разбраха истинските измерения на заплахата и прозорливостта на решението. Някои не приеха предложението ми, но мнозина го направиха. Това означава, че имаме относително много съюзници, които могат да си вършат работата, без да се притесняват, че пътешествениците по сънищата могат да ги саботират.

Магда въздъхна.

— И все пак не всички са приели да се свържат с теб, за да се защитят. Може и да успея да ги убедя.

Когато стигнаха до огромните мускулисти войници в другия край на галерията, Алрик Рал се обърна с лице към нея.

— Трябва да тръгвам. Сега, когато направих каквото можах тук, трябва да се заема с неотложни въпроси.

Магда го погледна в сините очи.

— Преди да тръгнеш, ми кажи нещо.

— Стига да мога.

— Съветниците и обвинителят прави ли са? Власт ли търсиш? Силата ли ръководи действията ти? Затова ли създаде връзката такава, за да се налага хората да ти се кълнат във вяроност? Истината, веднага.

Той подпъхна палци в оръжейния си колан и се взря в очите ѝ. Твърдата му решителност не се разколеба.

— Едно ще ги кажа, лейди Сеарус. И сега, в този момент, имам агенти в Стария свят. Те издирват пътешествениците по сънищата. Там са, за да изловят и избият копелетата до крак. Нямаше как да ти го кажа по-рано, преди да ми се закълнеш, защото не можех да рискувам пътешествениците да разберат. Ако целта ми беше да управлявам, щях

да оставя пътешествениците живи, за да принудя хората да ми се закълнат във вяност. Но ако моите пратеници се справят с възложената им мисия, повече няма да се налага, който и да било да ми се кълне във вяност.

Магда се усмихна.

— Благодаря ти, Господарю Рал. Мъдростта ти е моето смирение.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Вдигнала малкия тенекиен газеник, Магда се взря да види подалеч напред в тъмнината. Струваше ѝ се, че знае къде е, но не беше напълно сигурна. В тъмния лабиринт от каменни тунели под често използваните части на Кулата беше черно като самата смърт, затова ѝ бе доста по-трудно да се ориентира. Докато горе голяма част от залите бяха просторни, пищно декорирани и удобни, малко използваните проходи, по които я водеше Тили, напомняха на пещери. Магда виждаше как парата от всеки неин дъх се извива нагоре в хладния, влажен въздух.

Там, където се съединяваха грубите каменни блокове на стените, се процеждаше вода и с годините по пода се бяха образували слузести петна подобни на гъба. От време на време Магда задържаше дъх, за да избегне вонята на миши изпражнения, която се носеше от локвите застояла вода. Мاستилената им повърхност отразяваше светлината на жълтия пламък и я пречупваше в криви отражения по ниския таван.

— Тили, убедена ли си, че не си се загубила?

Старицата, която вървеше пред нея, защото проходът беше прекалено тесен, за да са една до друга, се обърна през рамо и заговори, без да забавя крачка.

— Често минавам оттук, господарке. Другите маршрути често пъти са претъпкани и шумни. Оттук е по-бързо, а и предпочитам да съм насаме с мислите си.

Магда добре я разбираше. Колкото и да не ѝ харесваха клаустрофобичните тунели, те действително бяха на практика неизползвани. По-преките пътища включваха оживени коридори, където би срещнала много хора.

— Далеч ли е?

— Още няколко пресечки, господарке.

Двете успяха да преминат едно странно стърчащо препятствие в прохода — влажна, сива, осеяна с пръски гранитна скала отдясно. Беше къс от самата планина, оставен непокътнат, за да служи като

преграда — свидетелство, че са на границата на Магьосническата кула, че са проникнали дълбоко в планината, където бе вдълбана огромната сграда. Голяма част от подземията на Кулата бяха врязани директно в каменното сърце на планината.

При едно разклонение двете жени поеа наляво и се отправиха навътре в Кулата. Стените се сближиха още повече една към друга, а таванът се сниши.

Скоро след като завиха, подът се разтресе от тътен. Магда го усети в костите си. От сглобките на камъните се разхвърчаха отломки. И двете спряха. После от коридора пред тях долетя ехо от далечен писък.

— Какво беше това? — попита Магда, а думите ѝ проехтяха в тъмнината.

Тили погледна назад и видя, че Магда е спряла.

— Недалеч пред нас родените с дарба разработват оръжия. Понякога има пострадали. Може би е просто това.

— Тоест възможно е и да е нещо друго?

Старицата се наведе още по-близо и прошепна:

— Зная, че аз ти пуснах тази муха в главата, господарке, но това беше преди да започнат да намират мъртъвци тук, долу. Както ти казах и преди, когато ме помоли да ти покажа пътя, не знам дали все още е добра идея. Колкото и да ми се иска да вярвам на подозренията ти, не знам дали съм съгласна с обяснението.

Скоро след смъртта на Баракус хората започнаха да намират обезобразени тела долу, в подземията на Кулата. Страховете на Тили бяха обясними, особено след като тя самата се бе натъкнала на един от труповете. Хората не знаеха кой е виновен, а това само усилваше страховете им.

Поне Господарят Рал беше заминал отдавна, така че не можеха да обвинят него, макар някои все пак да се опитваха. Имаше хора, които предпочитаха да обвинят, когото и да е, вместо да се страхуват от неизвестното.

Подозрението на Магда беше, че убийствата вероятно са работа на пътешествениците по сънищата — точно както бе предупредила Съвета. Откак произнесе отдаването към Господаря Рал, Магда бе защитена от пътешествениците чрез тази връзка, затова не се тревожеше особено за себе си от заплахата в подземията на Кулата.

Тили не беше сигурна, че са пътешествениците по сънищата. Тя се притесняваше за безопасността на Магда там, където бяха открити трупите. Въпреки че подозираше пътешествениците, Магда не можеше да не обръща внимание на смътната тревога, загнездила се в ума ѝ.

Магда разроши късата си коса, за да изтръска камъчетата и праха, които се бяха посипали по нея от сглобките на тавана.

— Ако според теб не са пътешествениците по сънищата, да не би да си чула кой би могъл да е виновен?

Тили се огледа в двете посоки на тъмния коридор.

— Не кой, Господарке, а какво.

Магда смръщи лице още повече.

— Какво означава това?

— Говори се, че никой не знае нищо повече за убийствата и няма намерени доказателства. Но съм чувала да казват, че не може човек да е причинил онова, което бедните души са преживели преди смъртта си. Поне не и човек с всичкия си. Като знам какво видях аз, склонна съм да се съглася.

— Пътешествениците по сънищата могат да разкъсат човек или да накарат някого да атакува свирепото като звяр.

Тили се изопна.

— Може и така да е. Моля те, обеща ми, че ще внимаваш, докато си тук, долу. Ти нямаш дарбата. Обеща ми, че винаги ще си нащрек.

Магда кимна.

— Няма за какво да се тревожиш. Веднага щом приключи с онова, заради което дойдох, ще се кача обратно горе. Нямам никакво желание да стоя тук, долу, по-дълго от необходимото.

След като Тили отново тръгна, Магда забърза след нея, за да я догони. Чу писъците още няколко пъти, после те утихнаха до сподавен плач, а накрая, за нейно облекчение, замлъкнаха съвсем. Надяваше се, че не друго, а работата на магьосниците е причинила нараняване на някого. Ако наистина бяха замесени магьосници, поне щеше да има кой да помогне на клетника.

Ако бяха пътешествениците по сънищата, помощ не беше предвидена.

Магда знаеше много добре, че Тили може да ходи почти навсякъде в Кулата и малцина обръщаха внимание на това. Повечето дори не я забелязваха, все едно беше невидима. Беше просто обикновена работничка, една от многото, които си вършеха работата. Хората рядко задържаха погледа си върху нея.

Магда се притесняваше, че това ще се окаже привлекателно за пътешествениците по сънищата, които навярно биха се възползвали от възможността за анонимност и биха обсебили Тили за свои цели. За да я предпази, Магда я убеди да приеме защитата чрез връзката с Господаря Рал, като произнесе отдаването. Макар вече да бе защитена от пътешествениците по сънищата, Тили все още се страхуваше от незнайното същество, което може би вилнееше из Кулата. Магда не пренебрегваше изцяло тези й страхове.

Старицата спря и се отмести настрана, като опря гръб в каменната стена, за да стори път на трима мъже, внезапно изплували от тъмнината пред тях. Бяха облечени в обикновени роби и очевидно бързаха. Магда придърпа качулката на наметалото си ниско над лицето си и се залепи на стената до Тили.

— Тили — поздрави я първият мъж и кимна. Повечето хора дори не знаеха името ѝ, но очевидно имаше и такива — сред тях и Магда, — които я забелязваха и познаваха.

— Знаеш ли кой крещя? — попита Тили.

Мъжът трябваше да се обърне леко настрани, за да успеят да се разминат.

— Да — отвърна той, а в гласа му ясно личеше яд. — Мерит току-що уби още двама. И рани трети. Него си чула да крещи.

На Магда името ѝ прозвуча познато. Сигурно Баракус го беше споменавал. Тя проговори, преди да помисли.

— Как така Мерит ги е убил?

Първият мъж я погледна с подчертано недоволство. Магда премести фенера си встрани, все едно че се опитваше да им направи път, но всъщност така скри своето лице и освети неговото.

— Мерит отказа да ни помага повече с изработката на едно особено важно оръжие. В резултат петима смели магьосници срещнаха смъртта си. — Мускулите на челюстта му се изопнаха, щом стисна зъби. — А току-що загинаха още двама, докато се опитваха да завършат задачата, която Мерит изостави, вместо да ръководи. Поне

третият мъж ще се възстанови, макар че може би ще ослепее. Не зная още колко ще изгубим, докато — ако Създателят е милостив — успеем.

— Съжалявам — каза Магда съчувствено.

— Мерит трябваше да е там — каза на свой ред вторият мъж.

Първият изръмжа в съгласие, докато минаваше покрай Магда. Направи ѝ впечатление, че човекът мирише на пушек и изгоряла плът. От близкото разстояние видя пръски кръв по цялата му роба.

Магда наведе глава, така че следващите двама мъже да не я разпознаят. Държаха в ръце светещи сфери, които пръскаха студена зеленикава светлина, озаряваща напрегнатите им лица. И тримата бързо изчезнаха в тъмнината.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Щом мъжете се отдалечиха и вече не можеха да ги чуят, Тили се наведе към Магда.

— Магьосници — прошепна тя, преди отново да продължи. Магда подозираше, че са магьосници, заради семплите им роби. Увери се в това, когато ги погледна в очите.

Въпреки че нямаше дарба за магия, имаше рядкото умение да вижда дарбата в очите на онези, които я притежаваха. Винаги си бе мислила, че е просто интуиция. Баракус ѝ бе обяснил, че е повече от това. Беше ѝ казал, че макар категорично да не притежава дарбата, има неразвити способности, които по някакъв начин я различаваха от останалите, които не притежават дарбата.

Той беше казал, че искрата на живота у нея е по-силна, отколкото у повечето хора. Обясни ѝ, че това е забелязал в очите ѝ при първата им среща — не просто красива, но и интелигентна, необикновена, рядко срещана. Обичаше да се вглежда в очите ѝ и сам си шепнеше колко е пленителна, сякаш тя не бе там и не го чуваше, сякаш се взираше в някакъв изключителен екземпляр, а не в собствената си жена.

Магда никога не се бе възприемала като изключителна, но се чувстваше късметлийка, че той я възприема така.

Спомняше си много ясно първия път, когато погледна Баракус в очите. Спомни си как за секунди, потънала в неговите нежни, изпълнени със знание очи, изгуби ума и дума. Чувстваше се сигурна, когато го гледаше в очите. Знаеше, че той притежава дарбата, разбира се, но освен способностите му видя и представителен по-възрастен мъж, който я привличаше необяснимо. Неведоми са пътищата на любовта.

Магда не само беше наясно, че и тримата мъже носят дарбата, ами и разпозна първите двама. Не знаеше имената им, но беше почти сигурна, че ги е виждала преди. Неведнъж бе придружавала Баракус при честите му посещения долу, в подземията на Кулата, където се

срещаше с магьосниците си. Вероятно ги бе засичала тогава, защото не си спомняше някога да са идвали при Баракус в личните му покои.

Освен това ѝ се струваше, че името Мерит ѝ е познато. Баракус се срещаше с много хора, родени с дарбата, и невинаги им представяше жена си. Тя разбираше кога той предпочита да я държи настрана или дори да не я показва, например, когато идваха посетители да разговарят по поверителни въпроси или пък да докладват за проблем. Понякога, след като посетителите си тръгваха, той заставаше до прозореца и съсредоточено се взираше в град Ейдиндрил долу.

Друг път, след като гостите си тръгваха, Баракус ѝ казваше имената им и по какъв въпрос са били при него. Случваше се да ѝ разказва и за хора, които бе срещнал долу, в подземията на Кулата. Името Мерит ѝ звучеше познато, въпреки че не можеше да го свърже с определен образ. Може би защото никога не го бе виждала — Баракус само го бе споменавал.

Магда не искаше да слиза отново в подземията на Кулата. Беше изнервящо място, особено предвид някои неща, които бе чувала от Баракус. А сега, с предупрежденията на Тили, още повече. Но въпреки всичко просто не знаеше какво друго може да направи. Нямаше повече идеи, а се нуждаеше от отговори.

След като Господарят Рал бе отпътувал, тя няколко седмици разпитваше деликатно, но всичко беше напразно. Беше говорила с всеки магьосник и магьосница, които познаваше, или поне с онези, които спокойно можеше да заговори. Повечето от тях ѝ съчувстваха, но никой не знаеше нищо, което да ѝ бъде поне малко от полза.

Магда знаеше, че Баракус не е свикнал да се доверява на другите, дори на родените с дарбата, освен за някои конкретни неща, които трябваше да знаят. Въпросите ѝ го потвърждаваха. Останалите знаеха само откъслечни неща, не и цялостната картина. Магда беше малко изненадана да проумее, че знае много повече за Баракус и дейността му, отколкото всички останали — дори от хората, с които той работеше редовно.

Чрез Баракус Магда бе придобила по-мощна представа за войната, беше се запознала със сложните съюзи и подмолните дейности на всяка страна, макар и да не беше стигала до най-деликатните подробности. Хората около нея виждаха само парченца от

мозайката, докато в много случаи тя схващаше цялостната картина на нещата, с които се занимаваше Баракус. Разбираше добре как се свързват отделните елементи, известни на едни или други хора.

Това важеше дори за Господаря Рал — един от хората, на които Баракус имаше най-голямо доверие. Баракус може и да му имаше по-голямо доверие, отколкото на другите, но не му бе доверил всичко. Дори и с всички подробности, които знаеше Алрик Рал за пътешествениците по сънищата, той пак не знаеше колкото Магда за общата картина.

Съпругът ѝ бе човек, свикнал да пази ревниво както тайните си, така и своята дейност, а също и причините зад повечето неща, които вършеше. Често казваше, че е въпрос на оцеляване да държи дейността си в тайна.

Въпреки цялата информация, с която разполагаше, Магда пак не знаеше достатъчно за разнообразните проблеми, с които той се занимаваше. Все още не схващаше и защо се бе самоубил.

Мнозина от хората, с които се бе срещнала, искаха да говорят повече с нея самата, отколкото за Баракус. Искяха да разберат повече за пътешествениците по сънищата, както и да се уверят във верността на онова, което бяха чули от хората, присъствали в залата на Съвета в деня, когато тя се бе изправила да говори пред тях, цялата в кръв. Когато Магда потвърждаваше, че е истина, питаха за отдаването, за което се твърдеше, че пази ума на хората. Тя съветваше всеки, който искаше от нея съвет. Някои от тези хора я бяха изслушали с отворено съзнание и бяха благодарни. Други не желаеха да се съюзяват с Алрик Рал.

Тя разбра, че някои от родените с дарбата вече се бяха срещнали с Господаря Рал и бяха установили връзката с него.

Отначало, след като Господарят Рал отпътува от Кулата, Магда се притесняваше дали връзката ще сработи. Тя се изненада, когато откри, че го усеща чрез нея. Беше много странно, но тя наистина беше свързана с него и можеше да каже къде е и на какво разстояние. Връзката ѝ внушаваше увереност и тя бе сигурна, че е в безопасност от пътешествениците по сънищата.

Сега, когато лятото преваляше и тайните около смъртта на Баракус я следваха на всяка крачка, единственото, което ѝ оставаше, бе първоначалното предложение на Тили. Все още не ѝ харесваше идеята,

особено предвид новите опасности в Кулата, но Магда бе стигнала до задънена улица в търсенето на отговори. Освен това в ума ѝ се бе загнездила идеята, че тази възможност може да ѝ се изплъзне, ако пътешествениците първи се доберат до жената.

Въпреки лошите си предчувствия Тили явно разбираше нуждата на Магда да открие отговор на въпроса защо Баракус се беше самоубил. Тили мислеше, че ако отидат да се срещнат с жената, това би донесло на Магда душевен покой. Но Магда търсеше нещо повече от покой. Тя искаше отговори.

Проходът най-накрая свърши и те се озоваха в дълга тясна зала, която се извисяваше като огромен клин, забит в планината. Високите стени бяха облепени с фино полирани гранитни блокове. Залата беше висока поне шест етажа, но бе широка само колкото големите коридори горе в Кулата, където търговците понякога продаваха стоката си, подредена на малки сергии или в каруци.

Тялната зала беше толкова дълга, че Магда не можеше да различи лицата в далечния край, а в някои случаи дори не можеше да определи пола на хората там. Но поне мярна роби в различни цветове — показател за ранг и задължения.

Магда установи, че е някак облекчена да види отново хора — облекчена, че вече не е сама в тъмните тунели. Писъците, които бе чула, както и новината, че току-що са загинали хора, отново ѝ припомниха нейната собствена загуба.

Горе, във високата част на стените, имаше отворени кепенци, през които се виждаше нощното небе. Стрелкаха се прилепи, излезли на лов за буболечки.

Една котка се бе изправила на задните си крака и надничаше иззад ъгъла, а големите ѝ зелени очи следяха прилепите. Очевидно беше гладна. Изпълнена със съжаление към измършавялата черна котка, Магда извади от кесията, увесена на колана ѝ, пакетче пилешки филенца. Разопакова месото, което си носеше, и метна парченце на гладната котка. После подаде едно филенце и на Тили, взе едно за себе си, а остатъка уви обратно и го прибра на мястото му. Котката подскочи и отнесе неочакваната плячка, а Магда и Тили продължиха, като дъвчеха в движение.

Магда беше идвала в огромната зала вече няколко пъти, макар и по по-приемливи маршрути, така че познаваше ключовото ѝ

местоположение на разпределителна зона, която води към някои от важните места в подземията на Кулата. Първия път, когато я доведе тук, Баракус ѝ каза, че кепенците в горната част служат за вентилационен комин — изсмукват застоялия въздух от подземията и вкарват свеж.

Понякога през отворените кепенци в подземията на Кулата влизаха и птици. Не беше необичайно да намират малки птички, изгубени по коридорите. Случваше се от време на време гаргите да успеят да стигнат до трапезариите, където подскачаха по пода и търсеха трохи, или пък смело крадяха храна направо от чиниите на хората.

Магда мярна няколко врабчета, които очевидно бяха успели да се промъкнат през кепенците и се гушеха при подпорите по високите части на стените. Дори забеляза един гарван, кацнал на пръчка, с разрошени пера, който следеше хората долу с черните си очи.

Тъй като навън беше по-горещо, отколкото вътре, вентилационните отвори работеха обратно тази нощ, като оставяха задушния въздух да потъва в залата и мястото изглеждаше задимено. От работилниците излизаше лек дим и се носеше през стаята.

Плътнo до скалите бяха построени каменни стъпала, които водеха до дълги, тесни балкони с големи входи. Някои от тях имаха врати, но повечето бяха проходи към различни места.

Повечето присъстващи в залата изглеждаха забързани, но Магда бе свикнала да вижда хората в Кулата да бързат за някъде. Мястото беше огромно, така че не беше необичайно пътят от една до друга зала да отнеме часове. Да се забавиш за нещо, например в размисъл, можеше в някои случаи да доведе до там, че една поръчка да ти отнеме почти целия ден. Вероятно заради това Тили предпочиташе побезлюдните второстепенни тунели.

Когато Тили видя, че Магда гледа втренчено количките с купчини кървави превръзки, които бяха наредени безразборно покрай стената, се наведе към нея и ѝ прошепна:

— При работата, с която се занимават хората тук, долу, грешките се заплащат прескъпо. И което е още по-лошо, често завършват със смърт.

Магда нямаше нужда да пита Тили какво има предвид. Беше придружавала Баракус тук няколко пъти, когато му се налагаше да

говори с някои от подчинените му магьосници, които разработваха оръжия за войната.

Сега навлизаха именно в този участък на Кулата, където се изработваха някои от тези хора оръжия.

Въпреки че разбираше нуждата от това, Магда беше потресена от самата идея да се използва магия, за да се променя природата на хората, тяхната същност — в някои случаи трансформацията водеше до създаване на нещо, което преставаше да има общо с човешко същество. За нея практиката да се преобразяват хората по този начин бе повече от отвратителна.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

— Насам. — Тили посочи един проход, скрит отзад в сенките, на известно разстояние от дъното на просторната зала. — Трябва да слезем по този път.

Магда кимна. Познаваше мястото, разбира се, въпреки че никога не бе имала повод да слиза тук преди. Притисна ръка в корема си, който се бе свил от напрежение.

Докато се движеха диагонално през залата, тя се стараеше всячески да крие лицето си с качулката на робата. Не искаше желанието да не я разпознават да я отклонява от пътя ѝ, но пък и не искаше да привлича излишно внимание върху себе си, ако не се налага. Въпреки това ехото от всяка нейна крачка отекваше из залата като в пещера.

Докато надничаше изпод ръба на качулката си, Магда разпозна много от родените с дарбата. Въпреки че не правеше нищо нередно, тя не искаше да се спира, за да говори с тях или пък да се налага да им обяснява какво я води насам. Не беше работа на други хора. Затова държеше качулката си спусната над лицето.

Баракус често ѝ казваше, че ако ще прави нещо важно, не бива да разкрива на хората повече от онова, което е необходимо да знаят. Това беше негово правило за живота. Всъщност често не казваше дори на Магда неща, които според него тя нямаше нужда да знае.

Като например защо се самоуби.

Магда беше сигурна, че Баракус не е извършил просто самоубийство, както изглеждаше на онези, които, за разлика от нея, не го познаваха. Тя знаеше, че нещата са по-сложни. Самоубийството беше несъвместимо с характера му, затова тя съзнаваше, че има нещо по-дълбоко, просто трябваше да има по-сериозна причина. Освен това знаеше, че за да пожертва Баракус живота си, причината трябва да е била наистина много важна.

А и подозираше, че този път е различно, че той наистина е искал тя да узнае причината, довела го до предприемането на такива

действия. В главата ѝ все още кълтеше гласът му, думите от бележката.
Съдбата ти е да откриеш истината.

По един или друг начин Магда възнамеряваше да разбере истината за смъртта му.

Докато вървяха през огромната зала, тя видя няколко скосени ниши, изсечени в стената от лявата страна, които се използваша за работилници. Хората, заели работните си места, пиเลха, изчукваха, изрязваха и оформяха метал, а в някои случаи и дърво. Зад някои от тези скосени работилници имаше огромни стаи, а на входа на повечето зееха широко отворени двукрили врати, оставени така, вероятно за да влиза свеж въздух.

Червеникавата светлина, която идваше от ковашките огньове навътре в едно помещение, осветяваше трескава дейност и привлече вниманието на Магда и Тили. Група мъже даваха разпореждания на висок глас и се суетяха забързано, очевидно опитвайки се да поправят щетите от много сериозен инцидент.

През широко отворените врати Магда видя, че в стаята цари пълен безпорядък. Леярската пещ беше частично взривена. По пода се валяха разпилени парчета тухли и въглени. Металната вратичка на самата пещ, както и коминът, бяха отхвърчали нанякъде. По тавана все още пробягваха огнени езици, носеше се остра задушлива миризма и хвърчаха искри. Железните колове, забити в тухления зид около пещта, бяха усукани и огънати навън, сякаш деформирани от мощна ударна вълна.

Зловещи отблясъци продължаваха да припламват около взривената пещ, просветваха из задимената стая и образуваха дъги, които достигаха тавана и се губеха в дима там. Назъбените мълнии, които припукваха из стаята, явно идваха откъм пещта, което означаваше, че в това, което се е вършело там, е била намесена магия и най-вероятно пак магията бе причината за цялата катастрофа.

Трептящите светкавици осветяваха на сини тласъци редиците мъже, които трескаво носеха ведра с вода, за да гасят пожара. Горещите въглени съскаха и вдигаха пара. В помещението нахълтваха още мъже със светещи сфери в ръце, за да осигурят допълнително светлина.

Магда забеляза тяло на мъж на пода в далечния ъгъл на стаята и още едно, проснато наблизо. И двете тела бяха разкъсани и

окървавени. Нямаше съмнение, че мъжете са мъртви. Овъглената роба на единия все още димеше.

От гърдите му стърчеше лъскаво парче от острие на меч. Магда забеляза, че ръката и част от рамото на човека липсват. Щръкналото от гръдния му кош парче желязо беше неподвижно, което значеше, че нещастникът не диша. Сред изоставените тела се въргаляха все още нажежени до червено въглени, както и още късове от счупеното острие. Едно от парчетата се беше забило в далечната стена и проблясваше в сенките.

Около ранен мъж на пода се бяха струпали няколко души. Бяха образували плътен обръч около него и работеха с общи усилия, надвесени над стенещия мъж, явно обработваха раните му. Единият крак на мъжа се сви в коляното, после се отпусна, същото се повтори и с другия крак — очевидно болката беше неистова. Неколцина го придържаха да не мърда, докато другите използваха дарбата си, за да му помогнат.

Магда си помисли, че вероятно именно оттук бяха долетели онези писъци. Отвътре й напираше да се притече на помощ на човека, но родените с дарбата вече се бяха заели с това.

Ако можеше да се вярва на тримата мъже, които бяха срещнали в коридора, това нямаше да се случи, ако магьосникът Мерит не ги беше изоставил. Магда не можеше да си обясни как е възможно един магьосник да изостави хора, които се нуждаят от помощта му. И ето че сега имаше нови жертви.

Освен това не можеше да си представи що за меч може да експлодира така, че да причини толкова огромни щети.

Двете с Тили продължиха през оживената зала. С нищо не можеха да помогнат.

Другите помещения, осветени само от ярката светлина на пещи — обикновени и леярски, — бяха като кошери, кипящи от трескава активност. Въпреки случилия се наблизко инцидент работата продължаваше без прекъсване. Хората не можеха да си оставят огъня и разтопения метал. Групи мъже вдигаха тежки съдове и ги наместваха в пещите с помощта на дълги пръти. Други вадеха огромни врящи казани с разтопен метал и го наливаха в калъпи.

В някои работилници леяри крачеха забързано, понесли нажежен до червено метал от пещите, за да го предадат при масивните

наковални, където ги чакаха ковачи с тежки чукове. Нажеженият метал биваше пристяган в наковалните и чуковете заработваха едновременно. От различни точки в огромната зала ехтяха равномерните удари на студена стомана върху горещ метал, докато майсторите оформяха ковкия материал. Към звъна на чуковете и фученето на огъня се прибавяха викове, крясъци, разговори и приглушеното дрезгаво простъргване на пилите.

Магда усещаше мириса на разтопен метал, дима от огнищата, както и парата от солената вода и маслото, използвани за закаляване на горещата стомана. Маранята от дима и парата, неподвижно увиснали по протежение на огромната зала, на места се оцветяваха в жълтеникавооранжево от трептящата светлина от огнищата, сгушени в ниши и помещения в единия край.

Инцидентът явно не бе нарушил работния ритъм. Войната бушуваше. С всеки изминал ден врагът се приближаваше. Тези хора съзнаваха ясно, че нямат право да пестят усилията си.

Заплахата, надвиснала над всички, бе почти осезаема.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Когато стигнаха до отдалечения край на продълговатата зала, Магда се озърна, за да се увери, че хората наоколо си гледат работата и не ѝ обръщат внимание. След като се успокои, двете с Тили се шмугнаха в един безистен, където вече никой не можеше да ги види.

За разлика от много други места в Кулата, този страничен коридор, макар да изглеждаше на пръв поглед най-обикновен, беше по-скоро малък и тесен. От двете страни на сумрачната ниша имаше релефни варовикови колони. Не бяха много по-високи от Магда и завършваха с корнизи, които подпираха щедро украсени със сложни дялани релефи каменни арки, обрамчени с по-тъмни плочи, подредени в различни геометрични фигури. Пейките от двете страни на коридорчето бяха украсени с плетеници от мотиви, така че да съответстват на строгата архитектура наоколо.

Пейките сякаш имаха за цел да предразположат посетителя да поседне и да помисли, преди да мине напред. Или да остане за малко насаме със скръбта си, да се успокои и чак тогава да продължи.

Около катраненочерния отвор в дъното на коридора стояха колосални каменни статуи. Всички до една бяха заели страшни, разкривени, безумни пози и излъчваха отчаяние, сякаш предупреждаваха за онова, което човек щеше да намери отвъд.

И с основание. Печалните фигури от двете страни на входа подсказваха, че това не е място, където се влиза лекомислено.

Беше прагът към обиталището на мъртвите.

Без да спира, за да премисли или да си почине, Тили потъна в черната паст. Магда незабавно я последва. Светлината от окачените на равно разстояние от двете страни на коридора факли, примесена с тази от газените лампи на двете жени, осветяваше каменни стъпала, които водеха право надолу към черна бездна. Стълбището беше достатъчно широко, за да могат да вървят една до друга.

— Често ли идваш тук? — попита Магда.

— Не, господарке. Само когато някой магьосник или чародейка ме пратят да им изчистя някоя стая. Има такива, които предпочитат стаите им да са поддържани. Но на повечето не им харесва там, където работят, да влиза чужд човек. Общите помещения тук, долу, се чистят от персонала, точно както горе.

Магда огледа грижовно поддържаните и полирани каменни перила. Предположи, че в знак на уважение към мъртвите, мястото трябваше да изглежда представително за посетителите.

За разлика от мраморното стълбище, което създаваше усещане за величественост, стените и таванът образуваха просто шахта, изсечена в скалата. Стъпалата бяха по-широки от обичайното — част от огромно спираловидно стълбище, което водеше още надолу. Нямаше стаи или разклонения, нито пространства, където човек да поседне и да откъхне.

Магда се изненада колко надолу трябваше да слязат, преди най-накрая да стигнат до просторна пещера в дъното. Беше изсечена в скалата — както и по-голямата част от тунела, по който се спуснаха до тук. По каменните стени още се виждаха следи от инструментите и дупки от изкопаването. Единствено подът беше завършен и покрит с кръгове светли и тъмни каменни плочи. В средата на стаята имаше маса с естествен орехов фурнир, а върху нея — обикновена бяла ваза с бели лилии.

По стената на стаята, на равни разстояния един от друг, бяха разположени всечени в камъка входове, които водеха в тъмното. Всеки от тях приличаше на пещера. Нито един от деветте входа не беше оформен или украсен, имаше само по един символ, издълбан в скалата над всеки отвор.

Без да се бави, Тили влезе в деветия вход — тя знаеше от Баракус, че когато става дума за магия, числото девет има значение.

Стените на този проход се врязваха направо в камъка, точно както и на предишната стая. Почти веднага заслизаха по нови стъпала, само че тези не бяха изградени допълнително, а изсечени в самата скала. Ръбовете им бяха неравни и разронени, затова Магда трябваше да внимава да не падне.

Дълго се спускаха надолу по извивките на прохода, когато камъкът изведнъж рязко се промени. Щом тунелът свърши, се оказаха на кръстопът от други тунели, прокарани в меката варовикова скала.

Във всяка посока се виждаха неосветени коридори, но Тили я поведе през най-големия централен проход. След известно време от двете страни започнаха да се появяват стаи, издълбани направо във варовиковата скала.

Почти веднага Магда различи мъртвите.

Докато преминаваха край стаите, газениците на двете жени осветяваха ниши, издълбани в стените на стаите. Изглежда във всяка ниша имаше поне по едно тяло, а често и по повече. В някои от стаите бяха положени цели семейства.

Магда забави крачка, за да огледа по-добре широкото пространство вдясно от нея. Видя, че някъде имаше и по шест ниши, издълбани една над друга, като до най-горните можеше да се стигне само със стълба. Повечето от телата, положени в дупките в стената, бяха увити в плат, толкова овехтял и мръсен, че сякаш самите тела бяха издялани от същата варовикова скала, както и стаите. В някои от нишите имаше и каменни ковчези с гравирани декорации, всички покрити с прах и плътно омотани в паяжини.

По пътя си забелязаха и стаи с ниши, където имаше много кости. Всяка ниша бе запълнена от горе до долу с купчинки кости, разпределени по вид и покрити с прах. В някои от стаите имаше само черепи. Много от тези места за вечен покой изглеждаха така, сякаш никой не ги бе докосвал от години, ако не и от векове. Твърде малко от тях изглеждаха поддържани.

— Това са най-старите гробници — обясни Тили. — Когато стана тясно, събраха старите кости и ги прехвърлиха тук, за да се освободи място. С времето се наложи да разширят катакомбите все по-надълбоко, за да отворят повече пространство, където да погребват наскоро починалите. Изкопите продължават и до днес. Мнозина от онези, които живеят горе, един ден ще приключат тук.

Над много от нишите за вечен покой все още можеше да се забележи изписано с избледняла боя фамилно име, или пък титлата на покойника. Някои бяха украсени по ръбовете с грубо издялани декорации, по всяка вероятност направени от членовете на семейството.

Мнозина предпочитаха да положат тук близките си, за да могат да ги посещават. Други, особено роднините на по-известни личности, избираха да оставят огъня да погълне любимите им хора, вместо да

позволят труповете им да се превърнат в атракция, или пък да оставят съперниците на покойника да плюят върху трупа му.

Магда бе избрала да остави огъня да погълне обвивката, която някога бе съдържала душата на Баракус, тъй като често казваха, че огънят прочиства духовете от връзките им със земния свят и ги подготвя за пътуването отвъд. За Магда тази куха обвивка вече не беше нейният любим. Любимият ѝ си бе отишъл, за да бъде с добрите духове. Когато ѝ се наложи да вземе решение, тя избра да превърне трупа му в пепел, вместо да го остави да изгние.

Проходът, по който бързаха, се разшири дотолкова, че двете отново можеха да вървят една до друга. Слизаха все по-надолу покрай хилядите покойници, докато накрая стигнаха до по-нови части на катакомбите. Магда видя тела, увити в бял плат, които още не бяха потънали във вековна прах.

В тези по-нови части имаше факли, закрепени в ръждиви скоби от двете страни на коридора, които осветяваха добре и газениците вече не им бяха нужни. Тили духна и угаси своя.

— Освен гробница на мъртвите — каза тя — подземие то е и работно място за някои от родените с дарбата.

Въпреки че не го каза гласно, Магда си спомни, че преди Тили ѝ бе споменавала, че някои от родените с дарбата слизат тук, долу, за да работят с мъртвите. Тази идея не се понрави особено на Магда и тя се опита да не си представя в какво би могла да се състои тази работа.

След известно време Магда чу приглушен до шепот разговор. Скоро срещнаха хора, които излизаха от страничните проходи. Някои бързо ги подминаха, устремени в противоположната посока. Повечето бяха сами, но забеляза и групи от по четири-пет души, които си говореха тихичко, погълнати в спорове за формули или за смисъла на някое пророчество.

Най-накрая Магда видя и други стаи, които не служеха само за вечен покой на мъртвите. Приличаха на недосягани работилници, издълбани във варовиковата скала. В някои имаше факли, но други бяха ярко осветени от стъклени сфери.

В няколко от по-тъмните стаи Магда различи искрящи верификационни мрежи, наобиколени от хора, които ги изучаваха, показваха определени части на останалите или пък създаваха

допълнителни разклонения. Някои от мрежите жужаха. Цветовете им се отразяваха по лицата на съсредоточените върху работата си хора.

Имаше няколко огромни библиотеки, където лавиците бяха от пода до тавана, претъпкани с книги. Магда знаеше от Баракус, че това са ценни и безкрайно опасни книги, които трябва да се държат далеч от обществените места. Някои такива книги дори бяха отнесени в Храма на ветровете.

В читалните имаше хора, които изучаваха разтворени пред тях томове, други стояха на пътеките и търсеха из лавиците конкретна информация. Вратите на някои стаи бяха масивни. Изпод прага на една се виждаше как вътре проблясва светлина и нещо припукваше, все едно вилнее буря.

Тили посочи един проход вдясно.

— Насам.

Дългият коридор видимо се различаваше от всички, през които бяха вървели досега. Беше по-широк, с внимателно изсечени прави стени и изравнен таван. Освен това беше напълно опустял и потискащо тих.

Когато излязоха от по-оживените места и се отправиха през коридора, нещо в самото място напрегна Магда и косъмчетата по тила ѝ настръхнаха.

В другия край на коридора стигнаха до един-единствен вход с арка, който изглеждаше особено значим заради дългия коридор, който водеше към него. Входът бе покрит с отдавна избеляло платно, по което личаха вертикално разположени геометрични фигури.

Тили спря от едната му страна и дръпна платното, за да отвори прохода.

— Оттук трябва да продължиш сама, господарке. Не мога да те заведа по-навътре.

— Защо?

Тили хвърли поглед към завесата.

— Родените с дарбата, за които понякога работя и от които знам за жената, ме предупредиха да не минавам зад символите, окачени тук. Само родените с дарба можели да продължат навътре.

Магда смръщи чело.

— Аз не съм родена с дарбата.

— Но си Магда Сеарус. Като съпруга на Първия магьосник си живяла с повече отговорности от останалите, но заедно с тези отговорности можеш да се ползваш и от известни привилегии, за разлика от другите, които не са родени с дарбата.

Въпреки увереността на Тили Магда не беше толкова сигурна, че е добре дошла тук. Самият факт, че на Тили не ѝ беше позволено да продължи, беше тревожен знак, който Магда не бе очаквала.

Тили ѝ подаде малко парче хартия, което измъкна от джоба си.

— Един приятел, на когото вярвам, ми даде тази карта. Тя ще ти покаже през кои коридори трябва да минеш. Внимавай много да не се изгубиш в лабиринта. Когато достигнеш вход с арка, покрит с червено платно, значи си на правилното място.

Казват, че вътре има сляпа жена на име Исидора, която се грижи за спиритистката. Никога не съм я виждала, но съм чувала да казват, че ако спиритистката иска да те приеме, Исидора ще те заведе при нея.

Трябва да си наясно, че спиритистката може и да не иска да те приеме. Целта ѝ е да помага на родените с дарбата да надникнат в света на мъртвите, не да приема посетители. Може да избере да те отпрати.

— Но ти беше тази, която първа предложи да дойда да се видя с тази жена. Да не искаш да ми кажеш, че не знаеш дали изобщо ще ме приеме?

— Ти си съпругата на Първия магьосник, който вече е в света на мъртвите. Не мога да съм сигурна, но още от началото вярвам, че теб точно ще поиска да те види.

Макар да звучеше някак извинително, Тили се опита да превъзмogne притесненията си и продължи със съветите.

— Ако ти позволят да говориш със спиритистката, тя ще трябва да се свърже със света на духовете, за да открие онова, което търсиш. Съветвам те добре да си помислиш какво точно искаш да узнаеш.

— Разбирам. — Магда се втренчи в листчето, покрито с линии и пресечки, изобщо не беше сигурна, че си струва. — Благодаря ти, Тили. Много съм ти благодарна, че ми показва пътя.

— Чувала съм, че отнема известно време, ако изобщо реши да помогне. С твое позволение, ще те оставя да търсиш отговорите си. Трябва да се връщам на работа, преди да са усетили, че ме няма.

От начина, по който жената сегиз-тогиз поглеждаше към странния тунел, по който бяха дошли, Магда разбра, че Тили се страхува от мястото. На нея самата също не ѝ беше приятно да е тук.

— Разбира се, Тили. Направи достатъчно, като ме доведе до тук. Моля те, връщай се вече. Аз ще се оправя нататък.

Тили ѝ се усмихна едва.

— Можеш ли сама да намериш пътя обратно?

Магда кимна.

— Да, знам как да се върна.

Тили я докосна по ръката.

— Дано всичко мине добре, господарке. Надявам се да откриеш отговорите, които търсиш, за да може най-последно сърцето ти да намери покой.

Магда знаеше, че в сърцето ѝ никога няма да има покой, но въпреки това кимна. Поне беше решена да намери отговорите.

Тили се приведе към нея и прошепна:

— Внимавай, господарке.

— Какво имаш предвид?

— Казват, че спиритистката е опасна жена.

Магда изгледа старицата изпод вежди.

— Как така опасна?

— Ами, занимава се с умрелите.

Магда въздъхна и за пореден път погледна платното, което висеше неподвижно във въздуха и закриваше входа с арката.

— Ще внимавам.

Тя проследи с поглед Тили, която забърза обратно по просторния коридор и изчезна зад един завой.

Изправена в тишината пред висящото платно, покрито с елементарни геометрични фигури, Магда отново погледна картата, за да си събере ума.

Остана известно време така, обмисляйки доколко е мъдро решението ѝ да отиде да се срещне с тази жена. Накрая въздъхна дълбоко. Не ѝ хрумваше нищо по-добро.

Беше опитала всичко, за което се сети. Щеше да е глупаво да се върне сега, когато бе толкова близо.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Магда отмести грубото платно настрани и внимателно влезе в онова, което на картата изглеждаше като сложен лабиринт. Държеше фенера високо пред себе си и се опитваше да различи нещо в тъмното, но успяваше да види само непосредствено пред себе си. Докато навлизаше все по-дълбоко през внимателно изсечения тунел, тя се натъкна на няколко висящи платна от грубо изтъкан лен, които висяха неподвижно наскре пътя ѝ. Беше изнервящо да установиш внезапно, че пред теб в тъмнината виси платно, което прилича на стена. Не можеше да си представи защо са окачени там. Предполагаше, че вероятно са сложени, за да направят лабиринта още по-объркващ за тези, които са влезли, без да имат правото да го направят. Нея определено я объркваха.

Освен всичко друго висящите платна скриваха много от страничните проходи, а така ѝ ставаше трудно да се ориентира къде със сигурност се намира на картата, както и дали вижда платно, окачено в средата на тунела, или платно, което прикрива входа към друг проход. Понякога се натъкваше на четири платна, повесени така, че да образуват квадрат, имаше няколко, които криеха вход към тунели, а някои просто висяха без видима причина. Налагаше ѝ се да проверява зад всяко едно и да сравнява с картата, която Тили ѝ беше дала. На няколко пъти трябваше да проследява маршрута си и да започва отначало, за да е сигурна, че е завила на правилните места.

Въпреки че внимателно проучваше картата, докато бавно навлизаше в лабиринта от тунели, на Магда ѝ се струваше, че сложната мрежа не съответства на картата. Беше объркваща и това я плашеше. Не успяваше да се ориентира по картата в кой тунел се намира и се опасяваше да не се изгуби в лабиринта.

След известно време обаче Магда осъзна, че късите линейки отстрани по маршрута, който трябваше да следва, не показват страничните коридори, както се заблуди отначало. Те всъщност изобразяваха висящите платна по пътя ѝ. За да се увери, че е така, тя

преброи платната между два странични тунела. Щом взе да се ориентира правилно по картата на Тил и, започна все по-уверено да избира правилните тунели, по които да поеме при всеки кръстопът.

Мястото бе потънало в мъртвешка тишина. Единственият звук беше мекото търкане на ботушите ѝ във варовиковия под. Забеляза, че подът е относително груб, за разлика от тунелите, които бе изминала досега и където плочите бяха загладени от стъпките на толкова много хора. Очевидно малцина идваха тук.

Магда се обърна, когато ѝ се стори, че чу тих звук зад себе си. Постоя неподвижно, притаи дъх, доколкото можа, и се вслуша. Когато не чу повече звук, забърза по пътя си.

От двете ѝ страни се виждаха мастиленочерни входи към проходи, непокрити с платна. Никъде из лабиринта нямаше врати, за разлика от стаите, където хората работеха. Сякаш нямаше нужда от врати, самата потискаща тъмнина бе достатъчна, за да прогони човек. Или зловещите завеси, неподвижно провиснали във въздуха.

Въздухът тук бе прахен и сух, усещаше се и миризмата на катрана от факлите, които осветяваха оживените коридори по-назад. Магда се спираше пред всяка стая и внимателно я оглеждаше, но не видя жив човек. Стаите бяха съвсем празни, без никакви мебели или нещо, което да подсказва предназначението им. До една изглеждаха така, сякаш никога не са били обитатели. Не се чуваха никакви гласове. Все едно беше навлязла в празен свят, напълно лишен от живот.

Спря и се обърна, когато отново ѝ се стори, че долавя звук зад себе си. Замръзна на място, задържа дъха си и се заслуша, но не чу нищо повече. Накрая издиша и продължи, като от време на време надзърташе през рамо.

Не помнеше да е била толкова самотна другаде в Кулата. Никога не беше слизала в катакомбите и не знаеше какво точно представляват. Даже местата за вечен покой на мъртвците изглеждаха по-малко безлюдни, отколкото тунелите, които водеха до спиритистката. Магда дори не знаеше, че долу под Кулата съществуват такива странни, изоставени места.

Всички тунели и коридори изглеждаха еднакво. Човек много лесно можеше да се изгуби в заплетената мрежа от проходи. Магда сверяваше с картата всяка пресечка и беше благодарна на Тили за помощта.

Внезапно стигна края на коридора. Пред нея се мержелееше избеляло червено платно, което покриваше сводест вход. Тук картата свършваше. За това място ѝ бе говорила Тили.

Магда застина неподвижно, не беше сигурна какво да направи. Пред нея нямаше врата, на която да почука.

— Има ли някой? — провикна се накрая. Гласът ѝ проехтя в студения коридор зад нея.

— Тук сме. — Някъде дълбоко отвътре се чу женски глас. — Защо си дошла?

— Дошла съм да разговарям с мъртвите.

Чуваше се единствено пращането на газеника на Магда, докато тя стоеше неподвижна и гледаше как парата от дъха ѝ бавно се вдига нагоре в застоялия въздух. Погледна зад себе си в тъмнината и се послуша за звука, който бе доловила по-рано.

— Влез, ако наистина се нуждаеш от това — каза жената накрая.

Нещо в гласа ѝ накара Магда да се зачуди дали да не се върне обратно, докато все още можеше.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Преди да е изгубила смелост, Магда дръпна мъртвешки неподвижното, избеляло червено платно и се шмугна в тесния коридор. Таванът му беше нисък и сводест, вътре беше мрачно, но се виждаше приглушена светлина. В края на коридора тя видя грубо издълбана кръгла стая, осветена от десетки лоени свещи. Стаята беше част от същия светъл варовиков масив, както и останалата част от катакомбите. Свещите бяха поставени в ниши в самата стена. Те осветяваха стаята с мека и топла жълтеникава светлина.

Отдясно Магда различи тъмен проход, който вероятно водеше някъде още по-навътре. Предположи, че спиритистката е там.

На пода в средата на стаята беше седнала с кръстосани крака слаба млада жена. Косата ѝ беше мека, кестенява и много къса; беше облечена в широка рокля, която покриваше изцяло краката ѝ, но разкриваше раменете и крехките ѝ ръце. Беше свила длани в скута си.

На главата ѝ имаше странна плътна кожена превръзка, която скриваше очите ѝ. Превръзката беше еднакво широка по цялата си дължина, с оставен процеп за финия нос. Стигаше от едното до другото слепоочие на жената, като се връзваше отзад на тила с кожени връзки. По кожената повърхност имаше изобразени магически символи и заклинания, като някои от линиите бяха оцветени. Личеше си, че е била ползвана доста време, защото ръбовете на кожата бяха износени и загладени. Изработката несъмнено беше красива, но на Магда ѝ направи неприятно впечатление как са покрити очите на момичето.

Жената наклони глава, сякаш да се ориентира по слух къде се намира посетителката.

— Добре дошла.

— Добре заварила — отговори Магда. Тя се взря в тъмния отвор, но не видя никого. — Ти ли си Исидора?

Младата жена се усмихна, при което костеливите ѝ скули изпъкнаха още повече. Усмивката ѝ, макар и приятна, не успя да

предразположи Магда достатъчно. Изражението на лицето и бръчиците около устата издаваха непреклонен характер, който сякаш противоречеше на младата ѝ възраст. Видът ѝ напомни на Магда за погледа в очите на онези сирачета, които живееха на улицата в Ейдиндрил и оцеляваха благодарение на ума и находчивостта си.

Те бяха по-корави, отколкото предполагаше възрастта им.

— Аз съм Исидора. Тук, долу, рядко идват непознати. Ти коя си?

— Магда Сеарус.

— А. Жената на Баракус. Чувала съм за теб.

Магда не знаеше дали това е хубаво или лошо. Тя отново се взря в тъмния проход, зачудена дали спиритистката чува разговора им.

Въпреки че повечето хора бяха чували за Магда, а голяма част от тях я познаваха и искрено я харесваха, тя знаеше много добре, че има и такива, на които не е любимка. Някои жени ѝ завиждаха, дразнеха се от това, че някак бе привлякла вниманието на Първия магьосник и се бе омъжила за него. А имаше мъже, според които бракът като цяло, особено пък за красива млада жена, е излишно разсейване за Първия магьосник. Някои не я харесваха просто поради това, че се бе омъжила за толкова велик човек, при условие че тя самата не бе родена с дарбата. Намираха го за неуместно.

А и знаеше, че след онзи кървав ден в залата за аудиенции на Съвета си е спечелила и нови врагове. Някои не обичаха живота им в Кулата да се усложнява. Сякаш като ги предупреди за опасността, тя лично бе вкарала заплахата сред тях. Колкото и да беше объркващо това отношение, фактите са си факти.

— Съжалявам за загубата ти — каза Исидора. — Първият магьосник беше велик човек.

— Благодаря ти. Идвам точно заради този велик човек. Бих искала да говоря със спиритистката, ако може.

— Страхувам се, че е невъзможно. Разбери, единствената цел на спиритистката е да помага на магьосниците в работата им. Не зная какво са ти казали, но тя не приема хора, само за да ги утеши или пък за удоволствие. Инструктирала ме е да обяснявам, че работата ѝ е жизненоважна, отнема цялата ѝ сила и енергия, така че е в невъзможност да приема други. Съжалявам.

Магда беше подготвена за такъв отговор.

— Казаха ми, че е възможно дори хора, които не са родени с дарбата, да се видят с нея.

Исидора помисли върху думите на Магда.

— Важно ли е?

— За мен да. И мога да те уверя, че не става въпрос нито за моя утеха, нито за удоволствие. В противен случай бих оставила покойните да спят спокойно вечния си сън.

Усмивката на младата жена беше безрадостна и празна.

— Искан да знам дали е важно за нас.

Магда малко се изненада от въпроса.

— Може да се окаже жизненоважно за оцеляването на всички.

— Върни се някой друг ден.

Магда застина, изненадана от резкия отказ. Дори не получи шанс да защити искането си. Реши, че не е изминала целия този път напразно, само за да се откаже, без да направи всичко по силите си.

— Става дума за това народът ни да продължи да съществува, да запазим начина си на живот. Във война сме и всички сме в опасност. Трябва ми помощта на спиритистката. Настоявам за среща.

— Настояваш? — Жената се облегна назад, сякаш искаше да я погледне изпод превръзката. — И мислиш, че понеже беше омъжена за важен човек, трябва да ти се правят специални услуги? Вярваш ли, че можеш да настояваш, а ние да ти се подчиним, само защото бе омъжена за Първия магьосник?

Магда чу във въпросите на жената по-скоро невинно любопитство, отколкото желание да я засегне, затова реши да не се нервира и вместо това да отговори спокойно.

— Ни най-малко, Исидора. Признавам, че статутът често ми е осигурявал достъп, но този достъп ми е бил нужен, за да защитя онези, които нямат глас, а не защото съм искала специални услуги за мен самата. И в този случай е точно така. Не искам услуга заради това, че бях омъжена за важна личност. Искан да видя спиритистката, защото се нуждаю от отговори, за да намеря начин всички ние да оцелеем.

Този значим човек, съпругът ми, Първият магьосник, ми заръча с последните си думи да търся истината. Той вярваше, че имам мисия в живота. Затова съм тук, затова настоявам — не заради онова, което съм, а защото ми бе възложено да търся истината.

— Коя истина?

— Като начало истината за смъртта на съпруга ми. Баракус не беше човек, който би се самоубил дори да е загубил надежда. Трябва да е имал изключително сериозно основание, за да го направи. Нещо се е случило по време на пътуването му до Храма на ветровете. Зная, че е имал причина да пожелае смъртта си, причина, която би помогнала на всички нас. Не е било самоубийство, милосърдно е пожертвал живота си, за да ни осигури шанс да живеем безопасно. Трябва да разбере какво стои зад избора му, за да не бъде саможертвата му напразна.

Исидора се усмихна сякаш на себе си. Усмивката ѝ разкриваше любопитство, което смекчи ъгловатото ѝ лице.

— Съжалявам. — Жената вдигна ръка и посочи входа, откъдето бе влязла Магда: красноречив жест, с който я приканваше да си тръгне. — Както ти казах, спиритистката си има работа и не може да приема други хора. И нейната работа е в полза на всички ни. Колкото и благороден да е опитът ти, това не е наш проблем.

Магда си пое дълбоко дъх и издиша, напомни си да бъде търпелива.

— Твърде е вероятно да стане ваш проблем много по-скоро, отколкото си мислиш, а тогава вече ще е прекалено късно.

Исидора отпусна ръката си и я намести отново в скута си. За първи път веждите на младата жена се сбръчкаха в тревога.

— Какво искаш да кажеш?

— Нещо не е наред в Кулата. Във война сме и врагът вече е тук, сред нас.

Жената не издаде емоциите си, но сякаш леко пребледня.

— Врагът е зад стените на Кулата?

— Да.

— За какво говориш?

— Чувала ли си за пътешествениците по сънищата?

Исидора замълча за момент. Лицето ѝ издаваше, че бе чувала.

— Знам за тях. Но те са далеч, чак долу, в Стария свят.

— И Съветът така мисли. Но Съветът греши. Пътешествениците по сънищата обсебват умовете на хората тук, в Кулата. Страхувам се, че шпиони и предатели от Кулата им помагат. Някои доста странни убийства водят до врага.

— Много добре знам за убийствата, които станаха тук, в катакомбите. Заради това и ти със сигурност си даваш сметка, че е опасно да си тук. Но пътешественици по сънищата? Тук, в Кулата? Сигурна ли си?

— Да. Нападнаха ме.

Исидора се изненада и замлъкна. Накрая успя да събере мислите си.

— Ако това е вярно, щеше да си мъртва, но очевидно си невредима.

— Почти си бях отишла. Бях сигурна, че умирам. Всъщност бях на прага на смъртта, аха да премина завинаги в света на духовете, но успях да си осигуря защита срещу пътешественика навреме, за да си спася живота. Същата тази защита може да опази и твоя ум, за да не го обсебят пътешествениците по сънищата.

Усмивката се върна на лицето на младата жена.

— Ясно. Искаш да сключим сделка. Предлагаш ми тази защита, ако убедя спиритистката да те приеме.

Не беше въпрос, а обвинение.

— Ни най-малко — отговори Магда. — Бих ти предложила защитата без никакви условия, преди да продължим по същество, и преди да се съгласиш на каквото и да било. Всъщност настоявам да я приемеш дори да откажеш да ми помогнеш.

Лицето ѝ се смръщи пак.

— Мислиш си, че понеже си достатъчно мила да предложиш защитата безвъзмездно, ние ще се умиловим и ще сме склонни да ти угодим?

— Не — отговори Магда. — Не си вади грешни изводи. Изобщо не е проява на милост, правя го заради собствените си интереси. Пътешествениците по сънищата могат да превземат незащитения ум и човек въобще да не разбере. Спиритистката е изложена на голям риск да бъде обсебена, защото е ключова фигура. Убедена съм, че в Кулата има предатели. Ако съм права, те вероятно ще насочат пътешествениците към спиритистката. Щом ги ориентират, пътешествениците ще искат да я контролират, за да шпионират важни въпроси, или пък просто могат да решат да я убият, за да не може повече да помага за каузата ни.

От онова, което зная, в ума ти вече може да е проникнал пътешественик, който наблюдава, слуша и се надява да чуе онова, което искам да попитам, особено отговорите, които бих могла да получа. Не мога да поема този риск. Залогът е прекалено голям.

Младата жена се намръщи още повече.

— Искаш да кажеш, че предлагаш защитата, за да си сигурна, че си в безопасност в мое присъствие?

— Точно така. Прекалено добре знам на какво са способни пътешествениците. Едва не умрях заради тях. Не искам да рискувам да получа отговори от човек, който без да знае, че е под контрола на пътешественик, би могъл да се опита да скрие истината. Така могат да ме заблудят, за да се проваля и всички ние да загинем.

Подозирам, че в Кулата има предатели. Мисля, че те насочват пътешествениците. Вярвам, че тези предатели може би кроят нещо още по-лошо. Вероятно Баракус е искал да разкрие точно това. Зная, че сред нас има убийци. Времето ни изтича. Трябва да съм сигурна, че спиритистката, която ми помага, се ръководи от истината, а не от пътешественик по сънищата.

Исидора обърна глава на една страна, сякаш се взираше в личната си тъмнина.

— Освен това — продължи Магда — се страхувам, че ако в ума ти се спотайва пътешественик по сънищата, той може да те разкъса отвътре, за да не ми даде възможност да получа отговорите, които ми трябват. И въпреки че не искам да пострадаш, разбира се, съм повече загрижена за себе си и за всички останали, не само за теб.

Исидора побледня още повече. Изглеждаше смъртнобледа. Магда виждаше, че голите ръце на жената са настръхнали. Превързаната глава се извърна към Магда.

— Ценя ума си — проговори Исидора. Протегна ръка напред. — Моля те, поседни при мен, Магда Сеарус. Много бих искала да съм защитена — по причините, които ти изброи, както и по мои лични.

Исидора току-що потвърди съмненията на Магда.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След като Исидора повтори отдаването трикратно, тя се повдигна леко и подпъхна крака под себе си, после се отпусна обратно.

— Благодаря ти, Магда Сеарус, за това, че ме научи как да се свързва с Господаря Рал, за да бъда защитена от пътешествениците по сънищата.

Магда не пропусна да отбележи, че Исидора остави някои неща неизказани. Кимна ѝ, но си спомни, че жената не я вижда.

— Пак заповядай. И още нещо — за приятелите си съм Магда.

Исидора се усмихна.

— Имаш сянка, Магда.

Магда се приведе към нея.

— Моля?

Усмивката на Исидора стана още по-широка, когато посочи към входа.

— Сянката ти те следва почти безшумно.

Магда се обърна и видя чифт големи зелени очи, втренчени в нея. Мършавата черна котка бе извила гърба си на дъга и плахо се галеше в стената при входа. Май беше същата котка, на която Магда подхвърли пилешко по-рано. Явно я бе последвала с надеждата, че ще получи още. За Магда беше голямо облекчение да разбере, че звуците, които бе доловила, нямат никакъв неясен, зловещ източник.

Магда не можа да сдържи усмивката си.

— Това е котка — обясни на Исидора.

— Какъв цвят е?

— Черна.

Исидора кимна с разбиране.

— Затова не се страхува да слиза тук.

Магда се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Хората се страхуват от черните котки, защото мислят, че са възплъщение на злото. А те просто притежават способността да виждат

между световете. Черните котки виждат в света на духовете. Затова хората ги е страх от тях и затова котката смело те е последвала тук. Това място не ѝ е съвсем чуждо както на останалите, които виждат само света на живите.

Пълните с мъртъвци катакомби определено бяха по-близо до света на духовете от всяко друго място, което Магда бе посещавала. Целият подземен участък на Кулата изглеждаше много далечен от живота горе.

Когато котката отново се обади, Магда я попита:

— Гладно ли си, мъниче?

Котката измяука, сякаш да ѝ отговори утвърдително, и потърка муцунка в стената на входа, беше прекалено уплашена, за да се приближи, но очевидно ѝ се искаше да го направи.

Магда извади малкото вързопче от колана си и разопакова пилешките филенца. Знаеше, че храната ще изкуши котката и тя ще се престраши. Попита Исидора дали е гладна. Когато жената кимна, Магда сложи в протегнатата ѝ ръка парче пилешко. Котката се примъкна до Магда и се отърка в крака ѝ. Магда издърпа късче пилешко и го подхвърли на животинката.

— Ето ти, мъниче, хапни нещичко.

Докато Магда дъвчеше останалото в ръката ѝ парче, котката се стрелна напред и погълна очакваното лакомство.

— Като сянка ти е — каза Исидора. — Трябва да я кръстиш Сянка.

— Не ми трябва котка — отвърна Магда и хвърли на гладната котка още едно малко парченце.

— За онези, които осъзнават таланта им, е добре да имат черна котка.

— Таланта им ли? — Магда не можеше да си представи как котката би ѝ помогнала. — Имаш предвид способността ѝ да вижда в света на духовете?

— Имам предвид, че виждат неща тук, в този свят.

Магда си даде сметка, че вече не са на сладка размисъл.

Исидора ѝ подсказваше, че е време Магда да започне да вниква в думите ѝ.

— Искаш да кажеш, че според теб могат да виждат призраци?

— Някои вярват, че котките, особено черните, виждат присъствието на духовете, а може би и същността на духовете. Невинаги разбираме, че тази същност е преминала в нашия свят и е близо до нас, но една такава котка веднага ще го разбере. Затова хората отколе свързват черните котки със смъртта. Невежите хора погрешно се страхуват от тях заради тази връзка. Но от това, че черните котки виждат отвъд тънката граница на живота, не следва, че тези котки са въплъщение на смъртта, нито пък че са зли.

Понякога трябва да се вглеждаме в скритите знаци, защото може да се окажат повече от онова, което виждаме на пръв поглед. Особено тук, долу. Винаги обръщам внимание и се вслушвам в знаците тук.

— Но каква може да е ползата от това да имаш такова животно?

— Духовете рядко се връщат в нашия свят, но вероятно е полезно да знаеш кога са близо до теб.

Магда не знаеше как това ще ѝ помогне, но не искаше да пренебрегва с лека ръка думите на Исидора.

— Значи мислиш, че тази котка идва при мен, за да ми покаже, че трябва да я задържа до себе си, защото тя ще ми казва кога духовете са наблизо?

— Тя ти е като сянка. Вероятно ти е нужен такъв знак. — Исидора сви рамене. — Възможно е дори някой дух да е довел котката при теб, за да ти бъде утеха в самотата.

— Значи наистина мислиш, че може да е знак от отвъдното?

Исидора се усмихна.

— Не бих могла да знам. Може просто да е била гладна и да е подушила храната, която носиш. — Загадъчната усмивка на Исидора се изпари. — Но аз не бих подценила появата на такова същество в кръговрата на твоята жизнена енергия.

Магда бе дошла при спиритистката в търсене на отговори. Стори ѝ се, че не е лоша идея да се вслуша в съвета ѝ.

— Нека бъде Сянка тогава. — Тя погали копринената козина по гърба на котката. — Харесва ли ти името? Сянка?

Котката измяука като че ли в отговор. След известно време Сянка вече се бе наместила в скута на Магда и се надяваше, че ще получи още пилешко.

Магда ѝ подаваше хапки месо, от които котката явно се нуждаеше. Когато си напълни коремчето, животинката се сви на

кравайче и започна да се ближе.

— Откога си спиритистка? — попита Магда, докато галеше малката топла котка. Сянка благодарно мъркаше.

Исидора се престори на изненадана.

— Аз? Спиритистка? Не, аз съм просто...

— Ти си спиритистката, Исидора.

Исидора бе поискала защита за себе си, но не и за „спиритистката“. Притесни се, когато разбра за заплахата, а после се разсея с котката и просто забрави да играе ролята си. Това потвърди съмненията, които Магда отдавна хранеше, че всъщност няма друг човек. Спиритистката беше Исидора.

Младата жена леко се стегна, после отново влезе в роля.

— Поласкана съм, че ме смяташ за такава жена, но аз съм само смирена слугиня.

— Ти се преструваш на послушница на спиритистката, за да не се налага пряко да отговаряш на молбите на хората. Това те защитава и ти позволява лесно да връщаш посетителите, като си спестяваш време и проблеми. Работиш с родените с дарбата, затова трябва да можеш да държиш останалите на разстояние, без да ти се налага директно да отхвърляш молбите им. Освен това си състрадателна и не обичаш да разочароваш хората, но имаш по-важна работа и тази малка заблуда ти позволява да се концентрираш върху своите задачи, без да ти се редят опашки от посетители, нетърпеливи да се свържат с починалите си любими хора, което би станало, ако се разчуе, че ти си спиритистката и си склонна да им помогнеш.

Исидора седеше тихо, с отпуснати в скута длани, без да коментира.

— Няма да издам тайната ти, Исидора. Но тук няма друг човек. Ти си спиритистката. Очите ти са покрити, за да може нашият свят да бъде скрит от зрението ти, а ти да гледаш в другия. Това ти е работата. Ти гледаш в света на духовете.

Помогнах ти да се предпазиш от пътешествениците по сънищата, докато вършиш важната си работа. Моля те, Исидора, моята работа също е важна. Нека не си играем игрички.

Накрая Исидора въздъхна дълбоко, отпусна се и леко се сгърби. Очевидно беше облекчена, че вече не ѝ се налага да лъже.

— Почти на прав път си в предположенията си.

— Какво искаш да кажеш?

— Не само превръзката на очите ми пречи да виждам този свят. Магда се протегна и положи длан върху дланта на Исидора.

— Покажи ми.

Котката се намести по-удобно в скута на Магда, а другата жена кимна и се пресегна да развърже кожените каишки на превръзката, която закриваше очите ѝ. Когато го направи, бавно свали превръзката и седна малко сковано, отново с ръце в скута, за да може Магда да види лицето ѝ.

Клепачите на Исидора закриваха ямките, където би трябвало да са очите ѝ. Не бяха защити допълнително. Нямаше мигли. Изглежда, никога не бе имала очи или пък очите ѝ са били наранени и някак са зараснали след това.

Но Магда знаеше какво е станало. Тя знаеше, че Исидора не е родена така, нито пък е била ранена.

— Как загуби очите си? — попита Магда със страх, защото вече знаеше отговора, опасяваше се, че това е работа на магьосниците.

— Този въпрос ли искаше да зададеш на спиритистката?

— Не. Този въпрос ти го задавам като жена на жена, защото причината, довела до това положение, силно ме засяга.

Исидора се замисли за момент, главата ѝ се завъртя, сякаш се опитваше да види Магда.

— Отнеха ми очите, за да мога да виждам.

— Магьосниците са те променили.

— Да.

— Съжалявам за загубата ти — каза Магда с искрена нежност в гласа.

Жената сбърчи чело и преглътна болката и сълзите, които не можеха да потекат.

Тя се прокашля.

— Никой никога не е съжалявал за загубата ми.

— В такъв случай значи е още по-зле, нали?

Младата жена кимна.

— До известна степен. Но загубата е много по-голяма, отколкото подозираш.

— Кажи ми защо позволи да ти сторят това.

— Не съм позволила в смисъла, който влагаш ти. Напротив, аз самата го исках, за да мога да виждам в света на духовете.

Магда не можеше да повярва на ушите си.

— Но защо би направила такова нещо?

— Наистина се нуждаех.

— Нуждаела си се? Защо би помолила магьосниците да те променят по такъв начин? Защо би ги оставила да ти отнемат очите?

— Историята не е красива. Нито за разказване, нито за слушане.

— Мога да си представя. — Магда се подготви психически. — Но бих я изслушала, ако си склонна да ми разкажеш.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Исидора кимна и посегна да избърше сълзите си. Ръката ѝ увисна във въздуха, когато осъзна, че вече не може да плаче със сълзи, нито да вижда. Отпусна я в скута си.

— Живеех в Гранденгарт. Името означава „пазител на портите“. Това е старо име, което подчертава мястото на Гранденгарт при южната граница на Новия свят и това, че градът дълго време служеше за аванпост в непроходимите територии на Дивото. Отвъд града, на юг, се простира Старият свят.

Нашият град беше пресечната точка на търговските маршрути от Новия свят. А от отдалечени места в Стария свят внасяха редки търговски стоки. Гранденгарт от векове служеше и като аванпост, там се спираха хората на връщане от Стария свят. Търговските отношения с народите от Дивото и от отдалечените места на юг винаги са били добри.

В града живееха няколко хиляди души и повечето от тях си изкарваха прехраната по един или друг начин покрай търговията. За много от народите, които обитаваха обширните, негостоприемни равнини на Дивото, както и за търговците, които работеха с тях, ние бяхме сигурното място, където да търгуват. С всички различни народи и стоки, които преминаваха през града, той беше вълнуващо, интересно място за живот, пресечна точка на различни култури и вявания, където пътешествениците разказваха множество впечатляващи истории за посетени от тях отдалечени места.

Доста рано видяхме първите признаци на проблеми. Редките подправки, храни и други стоки от Юга започнаха да намаляват, а след това спряха съвсем. За всички това беше само по себе си тревожно. За известно време нищо не се чуваше. После през града започнаха да преминават хора, които бягаха заради новото управление на Стария свят и идваха на север.

Когато търговията замря, дървените трупи, които докарваха от север, защото бяха рядко срещан ресурс по тези места, започнаха да се

натрупват в очакване на транспорт, осигурен от купувачите от Юга. Транспортът така и не идваше. Храните, които трябваше да бъдат извозени, изгниха.

Когато търговията съвсем спря, хората започнаха да се притесняват за хляба си. Тревожеха се и какво биха могли да означават тези все още далечни признаци на проблеми — не само за тях самите, но и за познатите им на юг.

Аз бях вещицата, която служеше на жителите на Гранденгарт. Хората от Юга, от Стария свят, не се занимаваха с магия. Те винаги гледаха да стоят достатъчно далеч от мен. Но тези от Гранденгарт разчитаха на мен заради уменията ми, а най-вече заради това, че ги защитавах от неясните им тревоги.

За повечето от тях аз притежавах неразгадаеми способности, които ме различаваха от тях. Затова понякога се чувствах по-скоро като техен талисман, който някак държи смътните заплахи далеч от дома им. Хората явно мислеха, че ако наблизо има вещица, нейните сили по някакъв начин са добри и това гарантира добър късмет, точно както молитвите им към добрите духове са залог за безопасно пътуване.

Тревогата им заради все повечето признаци на проблеми на юг не беше така неясна. Търсеха ме да им помогна за задълбочаващия се проблем.

Не знаех какво точно мога да направя. Магията не предлагаше никакво решение, въпреки че онези, които не знаеха много за нея, очакваха тя да оправи нещата. Накрая дойдох тук, в Кулата, да се видя със Съвета с надеждата, че те може да помогнат. Казах ми, че ще разгледат притесненията на жителите на Гранденгарт, както и подробностите, които им разказах, заедно с други оплаквания, които получавах. Предположиха, че безпокойството скоро ще отmine и търговията ще се възстанови. Един от тях дори подхвърли, че най-вероятно някъде на юг реката е отнесла някой мост и затова търговията е спряла. Казах им, че според хората, които се връщат от Юга, там има нов владетел и неговите войски всяват целия смут. Съветът не бе много склонен да възприеме промяна във властта като нещо лошо, защото старото управление според тях било безразборно и неефективно.

Не получих незабавна помощ от Съвета, но ми обещаха, че веднага щом се освободят войски, ще изпратят подразделение, което да

разследва ситуацията. Реших, че докато изпратят обещаната помощ, ще е най-добре да се прибера вкъщи. Знаех, че хората са изнервени и исках да съм с тях.

Пристигнах у дома в деня, след като генерал Куно и войските му от Стария свят бяха преминали границата и бяха помели Гранденгарт. Дори някои от нас да бяха предвидили бурята, която предстоеше, до деня, когато пристигна генерал Куно, в света цареше мир.

Магда се изопна напрегнато.

— Генерал Куно? Дясната ръка на императора?

Исидора кимна.

— Самият император Сулакан бе изпратил Куно на север към моя град.

Магда пое дълбоко дъх и го изпусна бавно. Баракус ѝ бе казвал, че генерал Куно е безмилостен. Че всява ужас в сърцата на всички по пътя си.

Император Сулакан искаше Старият свят да господства над всички. Искане всички да му се преклонят и да стане император на света. Освен това тя знаеше, че началото на войната е било неочаквано и свирепо.

Очевидно всичко бе започнало в родното място на Исидора.

— Генерал Куно накарал да изведат всички на площада — продължи Исидора, — където им казал, че идва нов ден, че световният ред се променя и те са избрани и имат възможност да се присъединят към каузата на Стария свят и да се преклонят пред император Сулакан. Обяснил на мъжете, че трябва да направят избора за семействата си — дали да останат част от Новия свят, или да се влеят в империята на Сулакан. Накарал ги да гласуват с вдигане на ръка кой ще се присъедини към императора и кой ще откаже предложението.

Спомни си, че тогава още не бяхме във война, така че хората не са осъзнавали опасността да се обявят срещу Сулакан. Това беше денят, в който светът щеше да разбере за опасността.

Хората на генерал Куно записали кой как е гласувал, а после разделили жителите на града. Избралите да се преклонят пред император Сулакан събрали в едната част на площада, а другите — в другата. Тогава хората започнали да се паникьосват. Войниците хващали всеки, който се опитвал да избяга, и държали двете групи на мушката на стоманени остриета. Някои от онези, които опитали да се

спасят, били брутално посечени пред очите на останалите, за да знаят какво ги очаква, ако опитат да избягат.

Войниците извели онези, които гласували срещу императора, и ги накарали да изкопаят дупки от двете страни на пътя, който води към Гранденгарт. Накарали хората да вдигнат колове от дървения материал, с който до онзи ден били търгували.

Паниката обзела всички, когато повечето мъже, които гласували против, заедно с техните семейства били провесени за китките от коловете. Накарали няколко старци да гледат как войниците на генерал Куно минават по пътя и бият с камшици висящите ужасени хора. Войниците разкъсвали плътта им, виждали се мускули и ребра. Някои наръгали в краката или в корема, но ги оставили живи, паникьосани, да висят там безпомощни и да се мъчат.

Останалите от града, които били избрали да се съюзят с император Сулакан, били отведени на север като роби, но преди това били принудени да гледат страданието на приятелите и съседите си.

Пожалили и освободили малка група старци. Нещастниците се разбягали, за да разпръснат слуха за ужаса във всички посоки, така че да всеят паника сред хората от съседните градове и те да не дръзнат да се противопоставят на волята на император Сулакан, щом ордите му ги достигнат.

Когато се прибрах у дома, войските на Куно си бяха заминали и от двете страни по пътя към Гранденгарт стърчаха коловете, на всеки от тях висеше жертва. Мъже, жени, деца — към всички се бяха отнесли еднакво. Имаше повече от хиляда и петстотин кола, на всеки от тях висеше човек, сам в собствената си агония, но достатъчно близо, за да види как съседите, приятелите и семейството му страдат и умират.

Майки гледаха как децата им пицят от ужас и болка, проклинаха мъжете си за това, че са гласували срещу Стария свят. Съпрузите трябваше да преживеят предсмъртната омраза на жените си и неопикуемото страдание на децата си заради решението, което бяха взели те самите.

Зад стълбовете, в края на пътя, високо в синьото небе се виеше дим от тлеещите руини на града. Нито една сграда не бе останала цяла. Хората на Куно бяха изравнили всичко със земята.

Около осъдените се мотаеха кучета и койоти, захапваха и късаха живи парчета плът от телата им. Струпваха се около онези, които вече бяха умрели. Разпръснах огнени искри, за да ги прогоня. Имаше и цели ята птици, дошли да пируват. Повечето успях да изгоня с грохотни мълнии от концентриран въздух.

На яркото слънце оголените бели ребра на жертвите контрастираха с червената плът, която още висеше от тях. Много от костите бяха напълно оглозгани. Повечето хора вече очевидно бяха мъртви, коремите им бяха разпрани от мършоядите, дошли да изкълват вътрешностите им. Сред кръвта, телесните течности и всички онези, които се бяха изпуснали, се носеше убийствена смрад.

Някои от клетниците бяха починали през нощта, но имаше и все още живи, вероятно един на всеки четирима. Повечето от тях вече бяха загубили гласа си и не можеха да викат повече. Но стенеха, плачеха и шепнеха молитви, на които не получаваха отговор.

Поех по пътя между коловете, оцелелите ме гледаха с надеждата, че аз, доверената им вещица, мога някак да им помогна. Някои със сетни сили и сълзи на очи ме умоляваха да ги избавя от ужаса, докато издъхваха.

По стълбовете бяха накацали мастиленочерни гарвани, които плашливо ме следяха как се приближавам и изчакваха да отмина, за да продължат да пируват. Някои вряскаха силно, за да ме прогонят от плячката, която смятаха за своя.

Исидора леко извърна глава, сякаш се взираше в друго място някъде дълбоко в себе си. Дишането ѝ бе учестено и накъсано.

— Какво направи за живите, които все още висяха по стълбовете? — попита накрая Магда. — Можеше ли да се направи нещо за тях? Успя ли да използваш дарбата си, за да помогнеш поне на някои?

Исидора остана неподвижна за известно време, втренчена в нищото, в самотната си слепота, сякаш отново преживяваше гледките на онзи ужасяващ ден.

— Не можеха да бъдат излекувани — прошепна накрая тя. — Онези, които още бяха живи, използваха останалите си последни сили да ме умоляват да ги отърва от непоносимата болка. Копнееха за смърт.

— Никого ли не можа да излекуваш?

— Никой, освен един нямаше шанс за живот — дори магьосници много по-даровити от мен нямаше да се справят. Не можех да направя нищо, за да спася живота им. Нищичко.

Магда се приведе към нея.

— И как постъпи?

Исидора обърна незрящите си очи към Магда.

— Можех единствено да им спестя повече мъки и да помогна на душите им да поемат последния си път към света на духовете. Забързах по пътя и първо използвах силата си най-общо, за да разхлабя въжетата, които ги привързваха към стълбовете. Така увиснали, хората не можеха да дишат. Мнозина бяха умрели от задушаване. След като премахнах въжетата, те започнаха да се свличат на земята един по един.

След това тръгнах от човек на човек, хващах всеки за ръката, опитвах се да ги утеша с няколко думи, изпълнени със съчувствие и с обещанието, че ще сложа неусетен край на агонията им.

Имах чувството, че съм извън тялото си, сякаш се виждах отстрани как се спирам до всеки един от тях, държа им ръцете, шепна утешителни слова и след това спирам сърцето им. Не можех да повярвам, че върша такова нещо. Никога не си бях представяла, че ще ми се наложи да впрегна силите си, за да отнема живота на онези, които трябваше да защитавам.

Но знаех, че трябва да го направя. Мисията ми беше да им служа, въпреки че рядко получавах благодарност за усилията си, а в момента нямаше какво друго да направя за тях. И сега, повече от всеки друг път, те ми благодаряха. Плачеха от радост и ми шепнеха дълбоката си благодарност за това, че отнемах живота им.

Исидора едва дишаше и си личеше, че се бори, за да успее да довърши историята си.

— Тогава използвах дарбата си, за да спра сърцата им, всяко едно поотделно, едно по едно, отново и отново. Трябваше да го направя повече от четиристотин пъти.

Вече отдавна беше мръкнало, докато успея да избавя от мъките всички жители на Гранденгарт — всички, освен един. Не бях приключила работата си. Бях заглушила стенанията и бях спряла всички сърца — всички, освен едно.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Дълго след като Луната се бе вдигнала високо в небето, стигнах до последния човек — продължи Исидора. — Но самата луна не се виждаше, защото небето се бе покрило с гъсти облаци, сякаш някой бе покрил мъртвите със саван от сива тъмнина. Знаех, че скоро ще завали.

Последният жив човек трепереше и му бе много трудно да диша. Казваше се Джоел. Беше хлебар. Всеки ден ми носеше по един малък самун хляб. Никога не приемаше пари. Джоел казваше, че това е неговият незначителен принос, за да е сигурен, че вещицата на Гранденгарт няма да гладува.

Честно казано, Джоел имаше чувства към мен, въпреки че никога не ги призна, нито пък ги изрази по друг начин, освен като ми носеше хляб. Мисля, че го ползваше като претекст да идва да ме види.

Съпругата на Джоел бе починала при раждане дълго преди аз да заживея в Гранденгарт. Беше самотен и ужасно тъжен човек. Зад тъгата му усещах нещо, което ми харесваше, но като знаех за смъртта на съпругата и детето му, ми беше неудобно да го заговоря, можех да го питам само обичайните за една градска вещица неща — как е и дали мога да направя нещо за него. Винаги отговаряше, че е добре, и отхвърляше всяко предложение за помощ.

С времето чувствата ми към него се задълбочиха, но предвид загубата му не можех да заговоря за това. Знаех, че ще му трябва много време, за да превъзмогне смъртта на близките си, и усещах, че трябва да уважа траура му и да не се намесвам. И така, колкото и да копнеех да му разкрия чувствата си, се държах на разстояние. Въпреки това той всеки ден ми носеше самун хляб, сякаш само така можеше да ме потърси.

Бях много изтощена, когато стигнах до Джоел, легнал на земята в тъмното отстрани до пътя. Едва вървах от умора.

Бях в шок и подгизнала от кръвта на хората, на които току-що бях помогнала да умрат.

Паднах на колене до Джоел и взех ръката му, осъзнавах, че трябва да събера сили да донеса смърт на още един, последен човек. Държах ръката му до сърцето си и съсредоточих цялата си енергия, за да му изпратя колкото се може повече утеха.

Но докато го правех, усетих, че — за разлика от останалите — за него има някаква надежда. Знаех, че има малък шанс да му спася живота.

Помня, че на лунната светлина видях как напуканите му устни се раздвижиха. Искаше да ми каже нещо. Дадох му глътка вода от кожения мях, както бях подала на много други, а после се наведох към него.

Каза ми, че съжالياва за мъчението, през което преминавам. Отвърнах, че се срамувам, задето не съм била там с тях, защото ако бях присъствала, вероятно бих могла да направя нещо. Той каза, че и преди, и сега бил сигурен, че нямало да успея да направя нищо срещу толкова жестоки хора.

Сред тях имало родени с дарбата, които притежавали страховити сили. Добави, че ако съм била там, съм щяла да бъда провесена на кол заедно с всички тях и тогава нямало да мога да им помогна да се избавят от мъките си.

Джоел сподели, че според него така е трябвало да стане, за да мога да помогна на хората.

Отговорих му, че е възможно да успея да му спася живота, че може да бъде излекуван. Казах му да се държи, да бъде силен. Прекарах няколко часа надвесена над него в тъмнината, излекувах каквото можах. Но осъзнавах, че сама няма да успея да го възстановя напълно.

Знаех, че в Уитни, едно градче на север, има лечители, които биха могли да му помогнат. Помогнах му да се качи на коня ми и потеглихме към Уитни. Яздих толкова бързо, колкото посмях да пришпоря коня. Прекарахме остатък от нощта и целия следващ ден в езда. Често се налагаше да използвам дарбата си, за да вдъхна на бедното животно издръжливост, за да може да продължи, а на Джоел да влея сила, за да не се предаде.

Почти стигнахме Уитни. Джоел изплака от болка. Опитах се да го задържа изправен, да продължим, но той не можеше да язди повече и ме умоляваше да го сваля на земята.

Когато коленичих до него, осъзнах, че на единствения човек, на когото мислех, че мога да помогна, вече не може да се помогне. Чрез дарбата си усещах, че независимо от отчаяните ми опити да го спася вътрешните му травми бяха прекалено тежки. Усещах как животът му се изплъзва. Беше жестоко, след всичките ми надежди за избавлението му. В този момент не можех да направя нищо, за да спася Джоел от смъртта.

Наведох се над него и стиснах ръцете му, по лицето ми се стичаха сълзи, а той ми каза, че съжалява за онова, което бе направил. Попитах го какво има предвид. Джоел обясни, че се бил вкопчил в спомена за починалата си жена и не обръщал внимание на нищо друго. Обичал я, но тя починала. И сега съжаляваше, че не е изживял остатъка от живота си. Знаел, че не предприемам нищо от уважение към траура му.

Добави, че ако ми бил разкрил чувствата си, може би съм щяла да им отговоря и двамата да изживеем щастливо отреденото ни време. Но вместо това се бил вкопчил в мъртвата, вместо да се обърне към живата.

Плачеше, докато ме уверяваше колко съжалява, задето е лишил и себе си, и мен от възможността да търсим щастието, и как сега е прекалено късно. Животът му бе свършил, без да изживее онова, което през цялото време го е очаквало точно пред очите му.

Хлипах неудържимо, когато му признах, че и аз самата съм го отблъснала. Той каза, че е трябвало да се опита да се сближим повече, не просто да ми носи хляб всеки ден. Засмях се през сълзи на това. Добави, че като съм уважила чувствата му към починалата му съпруга, съм показала, че наистина го разбирам, и че му се иска да ми бе показал същото.

Джоел знаеше, че останалите от града ще бъдат при добрите духове. Каза ми, че скоро ще види жена си отново в света на духовете и че съжалява единствено за това, че не бе изживял последните няколко години от собствения си живот. Каза също, че един ден, когато и моят живот изтече, ще се върна при тях, хората от Гранденгарт, където ми е мястото, и че те ще ме очакват. Обеща, че ще ме чака там, където всички ще сме на сигурно място, в светлината на Създателя и сред добрите духове.

С последните си думи Джоел ме зарече да се моля заради всички, които бяха загинали в онази ужасна нощ. Да се моля добрите духове да приемат всички тях и най-после да ги дарят с покой.

Обещах му, че ще използвам способностите си да им помогна по пътя към света на духовете. Той се усмихна, благодари ми, стисна ми ръката... И последният му дъх го напусна.

Започна да се сипе ситен дъжд, а аз бях на колене, приведена над Джоел. Сълзите ми заваляха в унисон с времето — плачех за този нещастен човек, за всичко, което той и съгражданите му бяха изстрадали, плачех за онова, което можехме да преживеем, ако бяхме събрали смелостта да оставим миналото и да приемем онова, което животът можеше да ни предложи.

Магда разбираше прекалено добре самотното страдание на загубата.

— И така, стоях на пътя за Уитни с мъртвото тяло на приятеля си, а в Гранденгарт лежаха труповете на моите хора, в моя град. Труповете на хората, на които бях изменила.

Магда сложи ръка на рамото на Исидора.

— Не е твоя вината, Исидора. Копоите на император Сулакан са силни и безжалостни. Джоел е бил прав — нямало е как да ги спреш. Не поемай върху себе си вината на тези убийци. Малко хора биха проявили куража, който си проявила ти в тази трудна ситуация. Дарила си горките страдалци с възможно най-голямата милост. Била си там с тях, за да сложиш край на мъките им, когато е нямало какво друго да се направи.

— Така мислех и аз. Но след като стигнах до Уитни и погребях Джоел, се оказа, че съм видяла само началото на кошмара.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Магда прокара ръка по копринения гръб на котката, която спеше, свита на кълбо в скута ѝ. Непрестанното мъркане на животното само подчертаваше дългата пауза в разговора им.

— Началото на кошмара? — попита накрая Магда. — Какво искаш да кажеш?

Исидора си пое дълбоко въздух. Изпусна го тежко и раменете ѝ се отпуснаха.

— След като Джоел издъхна, аз го вдигнах и го преметнах на гърба на коня. — Тя сви ръка и ѝ я показа: — Някога бях по-силна, отколкото ме виждаш сега. Отслабнах оттогава, вече нямам мускули. Много рядко имам някакъв апетит.

Яздих през по-голямата част от онази нощ, спрях само за кратка почивка, когато нито аз, нито конят бяхме в състояние да продължим. Беше първото ми спане, откак се бях върнала в Гранденгарт. Освен това беше и първият от ужасните кошмари, които не ме оставят на мира до ден-днешен. Кратката почивка ми бе достатъчна поне да продължа пътя си. Късно на следващия следобед най-накрая достигнах житните поля и разпръснатите ферми в предградията на Уитни.

Един мъж и съпругата му, които работеха на къра, ме видяха и явно отдалеч бяха разбрали, че ми се е случило нещо. И двамата изтичаха на пътя, за да ми помогнат. Когато видяха тялото, повесено на гърба на коня, казаха, че трябва да го погребем веднага. Бяха така мили да ме заведат при малко гробище до една дъбова горичка — единствените дървета, които се виждаха в равните полета, в южните райони на Новия свят. Там ми помогнаха да сваля Джоел и да го погребат.

Бях неспособна да реагирам, зашеметена от цялото изтезание, от дългото и трудно пътуване с трупа на приятеля ми, с мъчителните мисли за онова, което е можело да се случи между нас, и което е още по-лошо, какво е можело да направя, за да спра тази лудост, ако се бях прибрала вкъщи само малко по-бързо след срещата ми със Съвета. Не

бях яла от дни и почти бълнувах от изтощение. Но дори в това състояние коленичих до пресния гроб на Джоел и от душа се помолих на добрите духове да го приемат, него и всички останали, в обятията си.

Приведена над гроба, отново обещах на Джоел, че ще спазя думата, която му дадох точно преди да умре: да използвам способностите си, за да се уверя, че всички са стигнали в сигурните прегръдки на добрите духове.

След това мъжът и съпругата му, изпълнени със съчувствие, ми дадоха храна и вода, а после ме изпратиха да продължа до Уитни. Не им се вярваше, че ще се справя сама.

В Уитни разбрах, че някои от ужасените старци от Гранденгарт, онези, които генерал Куно бе освободил, за да разпространят новината за случилото се и да всеят паника, бяха направили точно това: бяха дошли и бяха разказали на всички за ужасяващата съдба на жителите на Гранденгарт. Нямаше човек в Уитни, който да не е чул за събитията, така че градските власти не бяха изненадани, когато накратко им разказах историята си.

Там имаше родени с дарбата, които слушаха с още по-голям интерес от местните управници, въпреки че не продумаха нищо, когато им разказах нещо ново за тях — как бях обиколила всички умиращи, за да прекратя страданията им.

Някои от местните събираха багажа си, а други бяха вече напуснали, всички се отправяха на север. Никой не знаеше къде ще удари армията на генерал Куно, но всички искаха да избягат по-далеч, където мислеха, че е по-безопасно. Не бих могла да ги съдя за това.

Войсковият отряд, изпратен от Съвета да разгледа оплакванията от размириците на юг, току-що беше пристигнал в Уитни. Говорих с командира и му разказах какво се бе случило. Обясних му, че няма как да погребва сама над хиляда трупа и че ми трябва помощ. Не исках хората ми да останат там и да гният под открито небе, или животните да разнесат останките им. Мислех само за това, че мой дълг е да ги видя погребани.

За щастие командирът прояви разбиране. Той и войските му ме взеха с тях. Яздихме бързо през целия път назад до Гранденгарт, за да се погрижим за мъртвите възможно най-скоро.

Когато пристигнахме, труповете бяха изчезнали.

Магда примигна, не беше сигурна, че е чула правилно.

— Изчезнали? Как така изчезнали?

Исидора объркано вдигна ръка и я остави да се отпусне отново в скута ѝ.

— Нямаше ги. Отстрани до пътя, където ги бях оставила, нямаше нито един труп. Градът беше опожарен. Дъждът бе потопил тлеещите руини. Нямаше трупове нито в града, нито до пътя, където бяха издигнати коловете и където бях избавила хората от страданието им.

— Войниците повярваха ли ти? Повярваха ли на историята ти?

Исидора изсумтя горчиво и кимна.

— Земята бе напоена със съсирена кръв. Повярваха ми. Стълбовете, по които още висяха въжетата, също бяха окървавени. Наоколо имаше и разпръснати останки — вътрешностите на онези, които животните бяха разкъсали. След като огледа останките, командирът потвърди, че са човешки.

Исидора отново безсилно вдигна ръка.

— Но нямаше тела. Никакви.

Магда понечи да отметне кичур коса зад ухото си — навик от времето, когато косата ѝ се бе спускала дълга. Все още не бе свикнала с новия си вид.

— Не разбирам. Как може да няма трупове? Какво може да е станало с тях?

— Ами, видях следи, които преди ги нямаше, така че първо си помислих, че може би хората на генерал Куно са се решили да се оттеглят в безопасност в Стария свят и са се върнали през Гранденгарт. Допуснах, че по пътя си назад са решили да погребат мъртвите, вместо да ги оставят да се разлагат.

— Не — отсече Магда. — Куно не би направил такова нещо. Баракус ми е разказвал, че Сулакан лично е избрал Куно да води силите му, именно защото генералът е безмилостен. Куно не би се трогнал да направи нещо толкова благородно, като това да погребее телата на враговете си. Както и самият Сулакан, той е от хората, които нарочно биха оставили телата там, за да всяват смъртен страх у всеки, който би помислил да се съпротивлява. Той използва страха, за да пречупи волята на тези, които в крайна сметка щяха да се изправят срещу него.

Исидора кимаше, докато слушаше.

— Въпреки че беше началото на войната, преди все още да бяхме разбрали колко брутален е император Сулакан и войските му, командирът, с когото бях, не хранеше фалшиви илюзии. Той каза, че която и да е армия, способна да нахлуе така, да измъчва и убива невинни хора по този зверски начин, няма да се погрижи да погребее телата им. А след като претърсиха околностите, войниците откриха доказателства, че телата са били отнесени.

— Отнесени? Как така отнесени? — попита Магда. Тя не можеше да проумее нищо от разказа.

— Войниците казаха, че има много следи, които показват, че някаква армия се е върнала през града и е преминала по пътя в южна посока. Имаше следи от влачене по земята, изглеждаше сякаш телата са били събирани на купчини. Там земята бе покрита с още повече вътрешности. На края на отпечатъците от влачене на тела имаше следи от товарни коли. Много следи от товарни коли.

Магда смръщи вежди.

— Да не би да казваш, че армията на Куно се е върнала и... ги е взела?

— Те се върнаха, за да приберат мъртвите — потвърди Исидора с леден глас.

Както галеше котката, ръката на Магда рязко спря.

— Да приберат мъртвите? Както се прибира реколта? — Тя наведе глава към жената. — С каква цел?

Исидора сви едното си рамо.

— Командирът каза само, че явно са взели мъртъвците с тях на юг, обратно в Стария свят.

Магда притисна чело с пръсти, докато се опитваше да проумее всичко чуто.

— Но защо биха направили такова нещо? За какво са им трупове?

Исидора разпери ръце в неясен, уклончив жест.

Магда можеше само да си представи в какво ужасно състояние са били телата. Да събереш стотици полуразложени трупове и да ги откараш с товарни коли звучеше отвратително. Никой не би направил такова нещо без основателна причина.

Исидора не ѝ подсказа по никакъв начин каква ли може да е тази загадъчна причина. Магда реши, че вероятно е нещо толкова оскърбително, че жената дори не иска да го помисли, камо ли пък да го обсъжда. Но въпреки това въздържаният отговор на Исидора даде на Магда основание да заподозре, че сляпата жена знае повече, отколкото разкрива. Вместо да я притиска, Магда си каза, че е по-добре да се опита да облекчи ужасяващите спомени на жената и да я остави да продължи разказа, когато реши.

— Това определено е отвратително. Сега разбирам какво имаше предвид, като каза, че е било едва началото на кошмара.

Главата на Исидора висеше като отсечена. Тя дори не я вдигна.

— Не. Не това имах предвид, когато ти казах, че бе едва началото на кошмара.

Изненадана, Магда за миг се втренчи в жената.

— А какво тогава имаше предвид?

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Исидора най-накрая вдигна глава.

— Ами, след това войските потеглиха на юг след армията на Куно, за да се уверят, че врагът няма да се върне и да се насочи отново на север към Новия свят по различен маршрут. Освен това командирът прецени, че ако яздат достатъчно бързо, ще настигнат тежко натоварените с трупове войски на Куно. Беше уверен, че разполага с достатъчно многочислена армия, за да си отмъсти, когато догони злосторниците.

В този момент не знаех как да постъпя. Когато командирът и отрядът му потеглиха, останах сама. Повечето от хората ми в Гранденгарт бяха мъртви, останалите бяха пленници, а приятелят ми Джоел бе погребан. Нямах си никого.

Реших да се върна в Уитни.

Решението се стори на Магда логично — от Гранденгарт не е останало нищо, а Уитни е бил най-близкият град. Но е могла да направи и друго, като например да отпътува за Ейдиндрил, където да предаде информацията за случилото се на Съвета в Кулата, а също и на войската. В крайна сметка това беше изключително важно събитие. Беше първата атака от една война, от която хората дълго време се страхуваха и която явно започваше.

Магда подозираше, че зад решението на Исидора има още нещо.

— Освен че Джоел е бил погребан там, имаше ли и други причини да се върнеш в Уитни?

Исидора търкаше известно време коляното си с палец, преди да отговори.

— Да. Върнах се, защото знаех, че там има спиритистка.

— Спиритистка? — Магда смръщи вежди. — Защо искаше да се видиш с нея?

— Бях толкова разстроена от преживяното, както и от несправедливостта да отнесат телата, че исках да говоря с тази жена. Предполагам, че исках онова, което повечето хора търсят, когато

отиват при спиритист. Исках да знам, че Джоел е на сигурно място в прегръдките на добрите духове. Исках да спазя обещанието си към него.

Магда отново започна да гали котката.

— Мога да си представя как си се чувствала. Е, спиритистката помогна ли ти да успокоиш ума си?

Магда наблюдаваше как Исидора продължава да търка коляното си с палец. Тя проговори, без да вдига глава.

— София беше доста възрастна и опитна, макар да твърдеше, че през последните години не е практикувала изкуството си. Каза, че се гордее със свършената работа, че е посветила живота си на нея и вече е приключила с всичко, свързано със света на духовете. Добави, че иска само да изживее остатък от дните си в мир. Отказа да ми помогне.

Аз упорствах. Обясних ѝ, че е важно, че съм поела обещания. Обещания, при това не просто като приятел, а като чародейка. Тя ядосано отхвърли молбата ми и отвърна, че това са си мои обещания, не нейни. Попитах я дали не вижда някакъв начин да ми помогне просто от състрадание към всички онези невинни хора — за да се уверя, че са намерили покой. Но тя отсече, че дори да иска — а тя не иска, — не би могла да ми помогне, тъй като загубата ми е прекалено скорошна и съм твърде разстроена.

Попитах дали не мога да се върна по-късно, след като малко си възвърна равновесието. Тя ми разясни, че да се впуснеш в света на духовете не е това, което повечето хора си мислят; че нейното изкуство не е предназначено да дава възможност на живите да поговорят с мъртвите, с цел да намерят утеха. Каза, че има опасности, които изобщо не бих могла да разбера. София отново отказа да ми помогне, при това категорично.

Исидора се усмихна.

— Предполагам, че до голяма степен от нея прихванах нежеланието си да приемам хора, които искат да говорят с духовете. Тя ме посъветва съвсем искрено, като между чародейки, да забравя цялата работа — усмивката ѝ се изпари.

— Както се оказа впоследствие, даде ми много мъдър съвет. Вероятно трябваше да я послушам.

Магда не отговори, изчака Исидора да продължи, когато реши. Крехката млада жена изтри буза с опакото на дланта си, сякаш избърса

невидима сълза, преди най-накрая да заговори отново.

— Но точно както и ти, няхах никакво намерение да се оставя да ми откажат. — Исидора вдигна глава. — Както се оказа, упоритостта е важно условие.

Магда изненадано повдигна вежди.

— Условие, за да накараш спиритистката да ти помогне?

Исидора кимна.

— Изчаках няколко дни, починах си и премислих нещата, след което се върнах. София отново отказа да говори с духовете от мое име. Не разбирах защо не иска. Реших да остана в Уитни и да опитам пак.

Тъй като съм чародейка, се заех да помагам на местните с разни болести и подобни. Започнах да досаждам на София, като непрекъснато я тормозех да ми намери някаква къщна работа — да ѝ помагам нещо. Накрая тя започна да ми възлага дребни задачи. Докато готвех обяда, носех дърва за огъня или стъквах огнището, ѝ задавах заобиколни въпроси, като винаги се опитвах да звуча невинно любопитна — нали разбираш, все едно просто си приказваме. Внимателно попивах всичко, което ми казваше. Стараех се да извлека уроци от нея по всякакъв начин.

Реших, че ако тя не иска да ми даде така необходимата помощ, може би бих могла да науча достатъчно, за да се справя и сама. В крайна сметка съм чародейка, не е като да нямам способности. Въпреки че точните методи за мен бяха пълна мистерия, си помислих, че сигурно не е чак толкова трудно да науча достатъчно, за да проверя дали душите на онези, които загубих, са намерили покой. Предполагам, че се чувствах виновна, задето не бях там, за да помогна на хората от Гранденгарт при нападението на Куно, и исках да се реванширам.

Старицата, естествено, знаеше какво съм намислила.

Най-накрая ме попита какво точно се надявам да постигна, като се свържа с духовете така директно. Обясних ѝ за обещанието ми към Джоел да се уверя, че той и всички жители на Гранденгарт са стигнали безопасно до сигурната прегръдка на добрите духове.

Тя се изсмя и ме попита дали вярвам, че жив човек може да повлияе върху събития в света на духовете. Как си въобразявам, че мога да помогна на душите да стигнат до подземното царство. Дали наистина вярвам, че ще ги хвана за ръчичка и ще ги заведа при

сияйната светлина на Създателя. Действително ли си мисля, че душите там, долу, няма да намерят покой, докато аз не им покажа пътя към него. Естествено, не можех да ѝ отговоря на тези въпроси.

Затова ѝ разказах как телата на убитите жители на Гранденгарт са били прибрани като реколта и отнесени. Обясних, че съм ужасно притеснена за това какво биха могли да направят родените с дарбата от Стария свят с трупове от Гранденгарт. Казах ѝ, че имам ужасно предчувствие, че душите на тези хора не са на сигурно място.

Това я накара да замълчи.

Настроението на София се помрачи и тя отново ми отговори, че тези неща не са отговорност на живите и че колкото и да искаме да помогнем, нямаме думата в света на духовете. Но новината, че трупове са били събрани, очевидно я притесни и започна да я терзае. Видях как изражението ѝ се промени, след като узна за мистериозното изчезване на трупове.

Една вечер ми каза, че ще ми помогне да се погрижа хората от Гранденгарт да намерят покой, но при едно условие.

Понеже бях чародейка, не просто обикновен човек, който идва да говори с мъртвите, тя искаше от мен, в замяна на помощта ѝ, да науча от нея как да бъде спиритистка. Обясни ми, че е стар и почтен занаят, но хората го свързват с нещастие. Каза, че е към края на живота си и иска да предаде знанията си на някого от новото поколение. Искането ѝ да продължат да живеят. Отговорих ѝ, че нямам желание да ставам спиритистка. София се усмихна и каза, че за нея е без значение дали искам или не, стига да го направя. Каза, че изкуството замира и тя така и не е намерила човек, който иска да наследи стария занаят. Добави, че днешните чародейки не искат да имат нищо общо със света на мъртвите. Те разбирали, че в един момент ще бъдат мъртви цяла вечност, затова предпочитали да си живеят живота.

София каза още, че е нормално хората да имат такова отношение, но тя самата вярва, че онова, което прави, е ценно, и не иска да види как старите обичаи замират. Аз също вярвах, че работата ѝ е ценна. Всъщност по онова време само това бе истински важно за мен.

И все пак, колкото и да исках помощта ѝ, признавам, че идеята да се захвана с този занаят ме отвращаваше. Тя ми напомни колко много исках помощта на спиритист и добави, че и други в бъдеще ще имат

нужда. Ако млади хора като мен не научели старите ритуали, те щели да изчезнат завинаги и този тип помощ вече нямало да я има.

Каза ми, че може би това е моят шанс да променя бъдещето на живите. Отвърнах ѝ, че ще трябва да си помисля.

След това разбрахме, че войниците, които се бяха върнали с мен до Гранденгарт и после се бяха отправили на юг, за да преследват армията на генерал Куно, са били изклани.

Магда ахна.

— Изклани? Всичките?

Исидора кимна.

— Било е капан. София предположи, че събраните от врага трупове са били примамката за капана. Двама мъже се бяха спасили, за да разкажат какво са видели.

— По-вероятно Куно ги е оставил да избягат, за да сеят страх.

— Сигурно си права. Мъжете казаха, че са тръгнали на юг, почти убедени, че скоро ще настигнат Куно, когато били нападнати от засада. Цялата ни войска, с изключение на двамата бегълци, били избити или смъртно ранени.

След битката хората на Куно завързали всички наши войници за китките на групи от по десетина-дванайсет тела и ги натоварили в каруците с труповете от Гранденгарт. Единият от двамата оцелели каза, че гледката му напомнила на връзки мъртва риба. Войските на Куно откарвали мъртвите, заедно с пленените войници, някои от които били още живи и крещели от болка или стенели в предсмъртна агония.

Магда не можеше да повярва на ушите си.

— Никога преди не съм чувала армия да отнесе труповете на избитите от тях войници.

— Те прибраха мъртвите — потвърди Исидора. — Напоследък чувам, че са го правили и на други места. Но тогава мислех, че вероятно го правят, за да подмамат и други да тръгнат да ги преследват. До известна степен бях права.

След като чух, че пак са събрали труповете на мъртвите войници, знаех, че трябва да накарам София да ми помогне. Ставаше нещо, което никоя от нас не разбираше, но от което всички се бояхме. Мислех, че спиритистката може да ми помогне да разбере истината.

София ми каза, че ако се съглася да изуча занаята, ще мога да извлека повече, отколкото ако тя просто ми предаде какво е видяла.

Добави, че сама ще мога да видя истината, която ми трябва, истината, която само аз мога да осмисля, истината, която само аз мога да разбера.

Въпреки че идеята ме плашеше, не можех повече да бягам от онова, което трябваше да направя, така че се съгласих.

Тогава София ми каза, че духовете сигурно са ме пратили при нея нарочно, че има причина, че нещо ми е писано.

Започна да ме обучава същата нощ.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Колко време отнеха тези уроци? — попита Магда.

— По-малко, отколкото предполагах. Като дъщеря на чародейка и магьосник имах понятие от нещата, които трябваше да науча. Баща ми винаги много се е интересувал от Подземния свят. Беше научил много от „приключенията си“, както ги наричаше — приключения на мястото, където всички ние ще свършим, както казваше.

Майка ми твърдеше, че „приключение“ е просто различна дума за „проблем“. Хората говореха, че баща ми жадува смъртта. Знаех, че не е вярно, но бях поразена да видя колко безстрашно предизвиква смъртта. Едновременно с това споделях тревогите на майка ми, че всичко това може да породви проблеми.

Приключенията му включваха предимно експерименти с магически заклинания, учеше се как да работи едновременно с Адитивна и Субстрактивна магия. Така научи много. Научи се и как да балансира на границата между световите. А също и да препуска с кон в бърз галоп през пресечени и опасни терени извън градовете.

— Сега разбирам какво имаше предвид, като каза, че е предизвиквал смъртта — каза Магда.

Исидора кимна и въздъхна.

— Дори учеше другите магьосници на нещата, които бе открил. Спомням си, че още докато бях малко момиченце, татко ми разказваше за проучванията си в областта на експерименталната магия и какви увлекателни неща е открил благодарение на взаимодействието между световите. Седях и го слушах в захлас, докато той ми разказваше истории за живот на ръба — така се изразяваше. Според него животът и смъртта бяха свързани така, както Адитивната и Субстрактивната магия зависят една от друга, за да определят своята природа.

Виждаше тази връзка във всичко, дори в толкова елементарни неща като светлината и тъмнината. Следователно виждаше такава взаимозависимост и в най-елементарните неща.

— Елементарни ли? — попита Магда. — Какво например?

Исидора повдигна рамото си с категоричен жест.

— Там, където виждах сянка на земята, той виждаше и сянката, и онова, което наричаше отрицателна форма, създадена от сянката. Твърдеше, че са неразривно свързани, вплетени една в друга, положителната и отрицателната форма, създадени от сянката, и че едната не може да съществува без другата. Казваше, че за да можеш наистина да оцениш едната, трябва поне да признаеш съществуването на другата.

Следователно, говореше ми той, имаш нужда от тъмнината, за да видиш светлината, така че не бива човек да отрича тъмнината. Смъртта е необходима, за да се определи животът.

Оттам идваше и удоволствието, което откриваше в „приключенията“, които за другите хора бяха страховити. Предполагам, че стръвното му желание да разбере света на мъртвите допринесе за това да оцени истински живота. Майка ми се мусеше, когато той ми разказваше такива неща, но понякога с крайчеца на окото си виждах как му се усмихва.

Допускам, че най-вече заради това имах доста добра представа за Милостта — как се чертае, как действа, как самата магия е свързана със Сътворението и смъртта чрез Адитивната и Субстрактивната магия, а също и как заклинанията могат да комбинират тези елементи на силата. За баща ми различните аспекти на света, като например живота и Подземния свят отвъд воала на живота, не бяха независими, а по-скоро взаимносвързани елементи, част от едно цяло. Той казваше, че така всички ние сме част от всичко.

София заяви, че това възпитание, обучение и разбиране за нещата ми е дало доста голяма преднина в сравнение с повечето, които се заемаха тепърва със спиритизъм. Каза, че за мен това е предопределено, въпреки че самата тя не вярваше в съдбата.

Най-сложното от уроците на София беше, че след разказите на баща ми аз бях свикнала да възприемам всичко като едно цяло, така че да се науча да не виждам нашия свят, да го изключвам от цялото, ми беше трудно.

Магда се намръщи.

— Как така да се научиш да изключваш този свят?

— София ми обясни, че за да мога да надникна в света на духовете, трябва да мога да виждам отвъд нещата, които са около нас,

да прозра в другото измерение. Макар самата тя да не беше убедена дали е вярно или не, някои хора вярват, че Подземният свят е навсякъде около нас, че е тук, където съществуваме и ние, но едновременно с това е отделен така, че да не можем да го виждаме. Сега, когато съм сляпа, го разбирам; чувам неща, които преди не съм и подозирала, че са тук, а те са си били тук винаги.

По време на всичките ни уроци тя ми връзваше очите. Това щяло ми помогне да възприемам по-бързо. Няколко седмици след като бяхме започнали, тя обяви, че е време да предприема първото си пътуване и да посети онова, другото място.

Дотогава, разбира се, след всичко научено — предупрежденията да внимавам и за най-малките грешки, мрачните истории за това как от дребните неща тръгват сериозните проблеми — бях порядъчно напласена.

София вярваше, че подготовката осигурява сигурност. Сутринта пихме чай, за да пречистим аурата си така, че да не останем приклепени в капан зад воала. Следобед взехме силни билки, за да притъпим възприятието си за света около нас, да не би да пропуснем някоя от опасностите, които дебнеха в света на мрака. Вечерта започнахме внимателно да преминаваме в друго състояние, да отваряме ума си. Разбира се, през целия ден, освен чая и билките, се занимавахме с магии и създадохме най-различни начини за предпазване и защита. Щом слънцето залезе, стъкнахме огъня. Тя каза, че пламъкът е котва към нашия свят и че ако нещо се обърка, той ще освети пътя ни обратно през вечната нощ.

Исидора вдигна ръка и посочи стаята.

— Затова, макар че съм сляпа, тук има запалени свещи. — Тя се подсмихна. — Затова, а и да не би някой случайно да се препъне и да падне отгоре ми.

Магда не успя да оцени хумора ѝ.

— И когато се подготвихте, какво стана?

— София ме накара да си порежа пръста, да използвам кръвта, за да начертая символа на Милостта около нас, и да седна на пода пред огъня.

Въпреки че Магда не бе родена с дарбата, тя бе прекарала доста време около хора с дарба. Освен това бе омъжена за Първия магьосник. Знаеше много добре колко е важно да начертаяш Милостта с кръв.

Милостта свързваше Сътворението, света на живота със света на мъртвите посредством магия.

— Беше облачна, ветровита нощ... непрогледна — продължи Исидора тихо, все едно говореше на себе си, сякаш се връщаше в спомените си в онази нощ. — Черният свят извън двата малки прозореца на къщата на София вещаеше зло и беше потискащ.

Исидора сякаш се опитваше да се откъсне от натрапчивия спомен. Млъкна и махна с ръка, сякаш за да го пропъди.

— Няма смисъл да навлизам в подробности. Тъй като не носиш дарбата, вероятно няма да разбереш символиката. Важното е, че трябваше да използваме най-черните форми на магията, за да призовем тъмнината на Подземния свят. След това направихме магии със Субстрактивни нишки, които положиха началото на разкъсването.

— Разкъсването?

— На воала, който ни отделя от Подземния свят. — Беше й трудно да продължи.

Магда имаше чувството, че Исидора едва се държи. Младата жена бе покрила устата си с длан, сякаш в ума си отново виждаше ужасите, изживени онази нощ. Челото ѝ бе набраздено от дълбоки бръчки. Гърдите ѝ се повдигаха тежко всеки път, когато с усилие успяваше да си поеме дъх. Магда осъзна, че Исидора плаче така, както може — при все че сълзи нямаше.

Изпълнена с внезапно съчувствие към жената заради ужасната ѝ загуба и смазващата самота, Магда вдигна котката и се приплъзна да седне по-близо до Исидора. Сложи котката на пода до себе си, а животинката се протегна след дългата дрямка. Магда утешително прегърна крехката млада жена. Исидора се разтопи в обятията ѝ и зарови лице в рамото на Магда.

Магда нежно притисна главата на Исидора към себе си.

— Съжалявам, че те накарах да си припомниш толкова мъчителни неща.

Исидора се отдръпна и преглътна емоциите си.

— Няма за какво. Аз исках да ти ги разкажа. Така и нямаше с кого да споделя, освен, разбира се, с онзи, който ми отне очите. Исках ти да го знаеш, точно както аз исках да узная какво е да бъдеш спиритист, да упражняваш този тъй печален занаят, който те поставя наред смъртта.

— Разбирам — отвърна Магда.

— Опасявам се, че всъщност не разбираш. — Думите не бяха жестоки, нито надменни, беше просто констатация. — Самата аз не разбирах, докато не отметнахме воала на живота и не се изправихме пред невъобразимото.

Магда се заслуша в тишината за известно време и накрая попита:

— Какво видяхте зад воала?

Исидора втренчи слепите си очи в спомените си.

— Видях място, по-тъмно от мрака — каза накрая с призрачен глас. — Безкрайно място, изпълнено с души, което на човек би му отнело цяла вечност да обхване с поглед, но аз го направих за секунда.

В онази секунда видях онова, за което бях дошла, и разбрах истината, която трябваше да разбере... и бях ужасена.

— Ужасена, защото си видяла света на мъртвите?

— Не — продължи Исидора. — Ужасена от истината.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

— Не разбирам — промълви Магда. — Каква истина видя?

Известно време се чуваше само припукването на свещите, които осветяваха стаята. Котката седеше спокойно, сякаш чакаше да чуе какво ще разкаже Исидора.

— Видях Джоел — продължи най-сетне Исидора. — Или поне духа му. Дотук бе утехата — да видя, че светлината на душата му е там и е намерила покой.

Както я бе прегърнала през рамото, Магда леко я притисна към себе си. Не искаше да звучи, все едно не ѝ вярва или поставя думите ѝ под съмнение, но наистина ѝ беше трудно да си го представи.

— Исидора, как е възможно, като се има предвид колко милиони и милиарди души има в Отвъдното — душите на всички, които някога са живели и сега са преминали в света на мъртвите, — ти тутакси да съзреш онзи, когото търсиш, сред това необятно множество?

— Ами, доста е трудно за обяснение. — Исидора обмисли за момент въпроса. Тя се намръщи и вдигна замислено глава. — Не ти ли се е случвало на голям прием горе, в Кулата, колкото и стотици присъстващи да има в залата, винаги на секундата да забележиш Баракус — веднага го открояваш сред тълпата?

Магда тъжно се усмихна при спомена.

— Да, в интерес на истината, спомням си такива случаи.

— Нещо такова е — поясни Исидора. — Не е същото, но исках да ти дам пример, който лесно да разбереш. Нещата с Отвъдното не стават по същия начин както тук. Времето, разстоянието, цифрите, всички тези неща там са различни. Правилата, с които си свикнала, там не важат по същия начин.

— Баракус беше в Подземния свят — каза Магда, докато умът ѝ блуждаеше — точно преди да се самоубие.

Какво ли е било за него, какво е видял, как му е повлияло?

— За спиритистите не е същото. — Исидора стисна съчувствено дланта на Магда. — Баракус беше изключително способен магьосник,

който пътуваше през света на мъртвите. Ние нямаме такава сила и не бродим в Отвъдното. Спиритистите просто разтварят воала, колкото да надникнат отвъд за секунда.

Спиритистката е чародейка, която пробужда дарбата си по уникален начин. Ние призоваваме силите чрез магия, преплитаме Адитивна и Субстрактивна магия, за да изпълним много специфична задача.

Баракус е бил там, на място. Докато ние само наблюдаваме онзи свят като през прозорец.

— Разбирам — отвърна Магда. — И когато погледна през този прозорец, какво видя?

— В този врящ котел от магия, в центъра на водовъртежа от сили, всичко се случва за секунда, но тази секунда може да ти се стори цяла вечност. Именно в този ужасен кратък миг аз прозрях истината.

— И каква беше истината, че така те е ужасила?

Исидора прехапа долната си устна, сякаш събираше смелост.

— Истината е, че другите, жителите на Гранденгарт, които загинаха, не бяха там.

Магда смръщи чело и се наведе по-близо до жената. Не беше сигурна, че разбира какво има предвид Исидора.

— Искаш да кажеш, че не си могла да ги откриеш? Че в необятността на Подземния свят не е имало как да узнаеш дали са на сигурно място, както си успяла да се увериш за Джоел?

Исидора категорично тръсна глава.

— Не. Искам да кажа, че не бяха там.

— Продължавам да не разбирам. Нали са мъртви. Разбира се, че са там. Може би си успяла да откриеш само Джоел, също както аз съзирах съпруга си в пълна зала, защото истински те е грижа за него, но не си успяла да намериш останалите.

— Не — продължи Исидора, изпълнена с увереност. — Това е истината, която прозрях в онзи миг. Видях, че душите им не са във вечния свят на мъртвите. Душите им, духовете, както искаш ги наречи, не бяха в Подземния свят.

— Но къде са тогава?

— Не зная — отвърна Исидора. — От онзи ден насам продължавам да ги издирвам и все още не съм ги открила. Но знам със сигурност, че духовете на хората от Гранденгарт, хората, чиито трупове

бяха събрани, както се събира реколта, не са в света на мъртвите. Нито пък душите на войниците, чиито трупове също бяха отнесени.

Тишината беше задушаваща. Магда трябваше да си напомни да си поеме дъх.

— Как може мъртвите — попита накрая тя — да не бъдат в света на мъртвите? Как е възможно?

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Това беше първото, което исках да узная — каза Исидора. — В момента, в който прозрях истината, трябваше да разбера отговора.

— Но как? — Магда отметна косата от лицето си. — Ти каза, че си задържала воала само за секунда.

— Да, но това беше моментът, когато цялата магия, цялата тази сила се събира и този проблясък изглежда вечен. До известна степен това въобще не е момент. Това е всъщност безкрайна, неизмерима част от вечността.

Магда се почувства изгубена.

— Как е възможно това?

— Причината, както бях разбрала от баща си, е, че във вечността на смъртта не съществува понятието време. Понеже няма начало и край, няма начин да измериш колко дълго си бил там.

— Но все някак трябва да можеш да измериш колко трае дадено събитие. Времето съществува. Един ден е все пак ден.

— Тук да, но не и в Отвъдното. Тук времето е ограничено. Дните започват и свършват. Там всичко е вечна нощ.

— Все още не разбирам — отговори Магда.

— Представи си, че по пътя си виждаш въже. Няма начало от ляво, нито край от дясно. Въжето е безкрайно. Започнало е някъде назад в миналото и продължава завинаги в бъдещето. Как би могла да измериш част от него? Част от безкрайността е противоречие само по себе си. Как би могла ти например да измериш една четвърт от вечността? Ако се опиташ да отрежеш част от такова вечно въже, тя също би била безкрайна, тъй като въжето няма краища, така че ти не можеш да създадеш нещо, което не се съдържа в неговата изначална същност. Само защото ти искаш начало и край, за да ти отърва на убежденията, не означава, че начало и край съществуват. Тях със сигурност ги има тук, но в Отвъдното няма начало и край. В центъра на този водовъртеж от сили самото време не съществува — минута, ден, година: всичко е едно и също.

Така че в тази вечност от време, в секундата, в която бях потопена във вечността, разполагах с цялото време, което ми трябваше, за да търся. До известна степен разполагах с вечността. Търсех из вечността.

Опитах се да попитам духа на Джоел къде са останалите, но преди да съм успяла дори да формулирам въпроса, той ми каза, че не са там.

Видях хора, които познавах от Гранденгарт, хора, които бяха починали в миналото, още преди деня, когато пристигнаха копоите на Куно. Възрастни хора, болни, дори едно момче, на което се бях опитала да помогна, но то почина от треска. Никой от тях не знаеше къде са останалите жители на Гранденгарт, издъхнали на коловете край пътя в онзи ден.

Когато и да попитах, отговорът беше един и същ: другите не са там. Другите не бяха в Отвъдното.

— Как е възможно? — възкликна Магда. — Как може хем да са мъртви, хем да не са?

Исидора се усмихна отнесено.

— Това е въпросът, който ме доведе тук, долу, сред въздишките на мъртвите.

Усмивката ѝ се стопи и Исидора сякаш отново се изгуби в спомена.

— Видях измъчени духове, самото зло, погълнато в черната скръб на вечния мрак. Не посмях да фокусирам вниманието си твърде дълго върху vyplъщенията, от страх да не ме издърпат в своята вездесъща нощ и да разкъсат душата ми на парчета.

Видях тържеството на добрите духове, съзрях ги в мир, в нежна светлина. Не исках да ги безпокоя, но трябваше да открия липсващите хора. Трябваше да ги помоля за помощ, да ми кажат каквото знаят. Един от тях се обърна към мен и тогава видях, че бе духът на София, който ме гледаше през златисто сияние. София ми каза, че вече знам истината. Че няма какво повече да науча там.

Магда сбърчи вежди.

— Духът на София? Как така духът на София се е обърнал и ти е проговорил от Отвъдното?

Исидора облиза устни.

— Тя бе мъртва.

— Какво?

Исидора се прокашля.

— Това беше нейното последно пътуване до света на духовете. Знаех, че няма да се върне обратно през воала с мен. Беше ми предоставила отговора, който търсех, и той не би могъл да бъде по-прост.

Магда остана потресена да разбере, че София, която познаваше единствено през разказа на Исидора, е загинала по време на тази мисия.

— Какво искаш да кажеш с това, че отговорът не е могъл да бъде по-прост?

Исидора прегърна Магда през рамо.

— Въобще не беше сложно. Разбрах го още от първия път. Те не бяха там. Духовете на онези хора не бяха в Отвъдното. Това бе простата истина.

— Ако простата истина е, че те не са там, в Отвъдното, това би означавало, че духовете им са все още тук, в този свят, и все още не са преминали границата.

Исидора само се усмихна.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Магда не можеше да повярва на ушите си.

— Нима ми казваш това? Че духовете на всички онези хора са все още в този свят? Ако наистина ги няма там, в света на мъртвите, това може да означава само, че те все още са при нас, в нашия свят. — Тя се озърна, едва ли не с очакването да види призраци около себе си. — Това ли ми казваш?

Исидора стисна устни за момент, но накрая отговори.

— Страхувам се, че да. Истината е, че макар тези хора да умряха, техните духове, техните души, все още не са пресекли границата към Отвъдното, където им е мястото.

Магда продължаваше да се опитва да осмисли чутото и да си обясни как е възможно да се случи подобно нещо. Хрумна ѝ, че тези мъртви хора може да са минали оттатък воала, където им е мястото, но после някак да са били извикани обратно.

Но защо?

Тя уморено прекара длан през лицето си. Обзе я страх при мисълта каква ли е причината за подобно нещо. Дори не можеше да си представи усложненията и последствията. Заплетените мисли я напрягаха. Исидора продължи, без да се налага Магда да я подканя.

— После духът на София се приближи. Ръцете ѝ се разпериха към мен като криле на ястреб, съзрял плячка сред полето. Въпреки че познавах София, изпитах ужас, имах чувството, че се вкаменявам, неспособна да помръдна. Очите на духа — очите на София — се взираха в мен със същата призрачна светлина, която обгръщаше нейния призрак.

Тя се взираше в мен от Отвъдното. „Вече знаеш истината, която дойде да откриеш“, каза. Не знаех какво да ѝ отговоря. Духът сякаш разбра колебанието ми и се плъзна току пред лицето ми. „Намери ги!“, заповяда ми.

В тази ужасяваща секунда аз получих отговора, който бях отишла да търся — отговора на всичко, което трябваше да узная. И

разбрах какво трябва да направя.

Върнах се, узнала истината, заради която бях предприела това пътуване. Завърнах се спиритистка, но без духа на жената, която ме беше обучила. Върнах се там, откъдето бях тръгнала, и заех нейното място.

София лежеше до мен, в центъра на Милостта, а в ръката си стискаше превръзката, която използваше, за да ме обучава в спиритизъм.

Личеше си колко привързана е била Исидора към София. Върху лицето на младата жена бе изсечена неподправена скръб. Магда се почувства ужасно заради Исидора и за това, че търсенето на отговори бе струвало живота на София.

— Съжалявам за приятелката ти.

Исидора се усмихна вяло.

— Да, в крайна сметка тя наистина стана моя приятелка. Помогна ми да разбера каквото ми беше нужно, за да помогна на съгражданите си.

Магда рязко вдигна глава.

— Нима наученото от София ти е помогнало да осъзнаеш дълга си? Какъв е той? Да придружаваш по някакъв начин призраците към Отвъдното?

— Казвам само, че благодарение на София осъзнах, че битката не свършваше с пътуването ми до Подземния свят, където открих част от истината. Войната, започнала с погрома над моите съграждани, тепърва щеше да се развихря. Тогава си дадох сметка, че аз съм войник на това бойно поле.

— Но нали...

— Ти си тук поради същата причина — защото си войник.

— Аз ли?

Исидора се обърна към Магда и едва ли не се взря в очите ѝ, точно както Магда си представяше, че духът на София е погледнал Исидора в очите.

— Ти бе съпруга на Баракус, но откакто той умря, се зае да търсиш отговорите на някои смущаващи въпроси. Ти също дойде тук, при спиритист, защото се нуждаеше да научиш истината. Ти търсиш отговори отвъд гроба — също както постъпваше съпругът ти. Вършиш всичко това, защото носиш духа на воин.

Въпреки че не си родена с дарбата, притежаваш познания, способности и сърце, които те правят изключително даровита личност. Може да си мислиш, че всеки би постъпил като теб, например да се изправиш пред Съвета, но не е така. Само ти би могла да направиш онова, което си направила, и вероятно само ти можеш да разкриеш ужасяващата истина. Не се заблуждавай, Магда Сеарус, врагът се бои от теб, при това с основание — дори ти да не го осъзнаваш.

— Бои се от мен ли?

— Да, това е ролята, която си поела. Доказа се като воин дори само заради това, че дойде тук да търсиш истината. Освен това доказа, че си опасна за тях.

Тогава Магда си спомни съвсем ясно присъствието на пътешественика по сънищата, проникнал в главата ѝ; опитът му да я убие.

— Да, предполагам. Не бях се замисляла от такава гледна точка, но вероятно съм показала, че съм опасна. Дори да не съм родена с дарбата, по някаква причина врагът не иска аз да търся истината.

— Пътешествието ни към истината понякога ни води на места, където не сме очаквали да се озовем — обясни Исидора. — Но е жизненоважно точният човек да извърви този път, защото се борим срещу онези, които могат да обсебят ума ни и да откраднат душите ни. Вероятно по някакъв начин те виждат, че ти си правилният човек, затова се боят от теб. А понеже се боят от теб, ще те преследват.

Магда не можеше да го оспори. От онзи ден край стената на Кулата, когато реши, че иска да живее, тя знаеше, че ѝ убягва нещо много съществено.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Къде те отведе пътуването ти в търсене на истината, след като се върна от света на духовете и установи, че София е мъртва? — попита Магда.

Исидора нежно прокара ръка по копринения гръб на котката, сгушена между тях.

— След като погребях София, останах в къщата й известно време и осъществих още няколко пътувания до света на духовете. Това ми помогна да осъзная, че моята битка не е там, в Отвъдното, а тук, в света на живите. Че съм призвана да търся помощ тук, в сърцето на конфликта.

— И дойде да се срещнеш със Съвета — предположи Магда.

Исидора кимна утвърдително.

— Дойдох да им докладвам какво съм научила. Пожелаха да ме изслушат на закрито заседание, недостъпно за широката общественост. Опасявах се, че информацията, с която разполагам, може да все паника, ако се разчуе. Искях да говоря само пред хора, родени с дарбата и съответно запознати донякъде с естеството на спиритическата работа.

В крайна сметка се озовах в залата на Съвета и зачаках своя ред, за да говоря на закритото заседание. Очаквах да присъстват много по-малко хора, но се лъжех. Вярно, заседанието не беше достъпно за обикновените хора, но високопоставените лица бяха доста. Явно всички бяха дошли с новини, свързани с войната, или да докладват по някакви военни въпроси, или пък да споделят тревогите си.

Първо се изредиха няколко командири, които представиха докладите си и изложиха събрани от разузнаването данни. Не чувах всичко, но схванах общия тон на изказванията им. После няколко магьосници споделиха информация за новите оръжия, разработвани от врага, срещу които предстоеше да се изправим. Пак долавях само откъслечни фрази, но думите, които стигаха до мен, бяха плашещи.

Други магьосници дадоха предложения за разработка на наши оръжия, които трябваше да получат одобрение.

Някои от командирите и магьосниците, които докладваха за дейността на врага, говореха съвсем тихо, приведени над главите на членовете на Съвета, които ги слушаха скупчени, загубили ума и дума, но аз не можех да чуя нищичко. Но всъщност не се и налагаше. Виждах тревогата, изписана на лицата, и знаех, че положението с войната не е никак благоприятно.

След като се приключи с докладите за войната, един стар магьосник недалеч от мен закуцука към подиума, когато дойде неговият ред, и надълго и нашироко заговори за необходимостта от създаването на нова Плъзга, за да сме можели бързо да прехвърляме информация от едно място на друго и така да изпреварваме врага.

Магда потръпна с отвращение при мисълта за още една Плъзга. Това създание никак не ѝ се нравеше. Нея ако питаха, и една им беше прекалено много. Наложил си да се съсредоточи върху разказа на Исидора.

— Един от старейшините от Съвета заговори с голямо уважение, но обясни, че създаването на Плъзгата е коствало твърде много усилия и е породило неочаквани проблеми. Магьосникът се впусна да защитава искането си, но старейшината го отрязва с довода, че в първите дни на войната врагът е проникнал в Кулата именно чрез Плъзгата.

Магда добре си спомняше онази касапница. След този случай Баракус нареди при Плъзгата да бъде поставена постоянна охрана от няколко магьосници, които да дежурят на смени, за да не може врагът да се промъкне отново и да предприеме ново нападение. Магда познаваше един от магьосниците, Куин, на когото бяха възложили самотната задача да се превърне в пазач. Куин беше израснал с Магда в Ейдиндрил. Охраната на Плъзгата беше мрачна отговорност, но Куин явно не възразяваше. Твърдеше, че така има повече време да пише в дневниците си. Той записваше с голямо усърдие и най-големи подробности събитията в Кулата, като включваше и информация за хората, които познаваше, както и мислите си за политическите интриги. Веднъж Магда го попита дали може един ден да прочете записките му. Той ѝ обеща, но изказа съмнение, че думите му вероятно бързо ще я отегчат.

— Старият магьосник вероятно не знаеше, че е имало пробив, и замълча вцепенен — продължи Исидора. — Благодариха му, но отказаха да изпълнят молбата му. Посъветвах го да се заеме със създаването на още дневници на пътуванията, с чиято помощ да разреши проблемите с комуникацията.

Когато старият магьосник се оттегли с поклон, мъжът, който стоеше пред мен, нетърпеливо пристъпи напред. Беше висок, широкоплещест магьосник, не много по-възрастен от мен. Носеше красив меч — нещо рядко срещано за магьосник. Затова го забелязах. Не беше облечен в обикновена роба както повечето магьосници.

Тъй като моят ред беше след него, успях да чуя целия разговор. Лицата на членовете на Съвета се вкиснаха при вида на младия мъж, а един от тях попита: „Какво има, Мерит?“

Магда си спомни това име. Магьосниците, които двете с Тили бяха срещнали по-рано в тъмния проход, споменаха, че Мерит току-що е убил още няколко души. Изглеждаха доста ядосани, че магьосникът е отказал да помогне.

— Мерит изказа пред Съвета увереността си, че методът му за създаване на човек, способен да извлича истината, е постижим. — Исидора вдигна глава към Магда. — Това привлече вниманието ми.

Тези думи привлякоха вниманието и на Магда, но по друга причина. Тя никога не бе харесвала идеята хората да бъдат променяни чрез магия.

— Съветът го изслуша за кратко, преди да го прекъсне с думите, че вече са чували това предложение и според тях идеята му надминава способностите, на който и да е магьосник. Мерит настояваше, че откак е говорил с тях за последно, е проучил всеки етап от процеса и е разработил подробни верификационни мрежи, за да е сигурен, че е прав. Той не просто твърдеше, че е постижимо, а заяви, че може да го направи. Изтъкна, че целта е достатъчно важна, за да си струва да бъде преследвана.

Членовете на Съвета се съгласиха, че принципно целта е важна, но попитаха защо, след като е убеден, че е възможно, още не го е направил? Защо не се е справил с предизвикателството? Мерит отговори, че първо трябвало да приключи с едни мистериозни магически изчисления, за да завърши процеса, след което щял да му е нужен човек, желаещ да се подложи на експеримента. Попитаха го

какви по-точно мистериозни изчисления има предвид. Не можах да чуя какво отговори той, но неколцина от членовете на Съвета се засмяха. Един от другите плесна ядосано с ръка по банката и го обвини, че се е побъркал.

Мерит не се стресна, когато му отговориха, че такива модели не може да съществуват. С тих, но отчетлив глас ги увери, че знае какво прави. Че благодарение на задълбочени проучвания е успял да разбере, че тези тайнствени модели действително съществуват. Бил сигурен, че формулите отпреди изместването на звездата са оцелели. Нямамо начин да не са оцелели поне карти за пробив на седмо ниво, въз основа на които да могат да се разработят собствени изчисления.

Увери ги, че ако получи останалото, от което се нуждае, ще съумее да създаде оръжие — човек, който безпогрешно различава истината от лъжата.

Всички съветници заговориха едновременно. Старейшината ги прекъсна и каза на Мерит, че въз основа на чутото и на онова, което знае до момента, може да предполага, че опитът да се създаде такова оръжие би довел само до смъртта на доброволеца. Каза още, че враговете рискуват живота на хората си, но ние не сме като тях.

Мерит му отговори. Стоеше изправен и изслуша как останалите съветници отрекоха идеите му по същия начин. Като ги слушах какво говорят, не бях убедена, че изобщо разбират схващанията му. Нещата, за които говореше той, бяха прекалено сложни за мен, но при все това успях да схвана, че някои от тезите му са брилянтни. Така или иначе не съм достатъчно веща, за да оценявам твърденията на Мерит. Съветът определено не смяташе, че са стойностни.

Старейшината попита дали доброволецът е изложен на опасност. Мерит направи дълга пауза, а след това тихо обясни, че макар да е сигурен, че може да го направи, винаги е бил откровен, че съществуват смъртоносни рискове. Но после попита колко души биха измрели без неговото оръжие. Членовете на Съвета се облегнаха в столовете си — не можеха или не искаха да отговорят.

Накрая старейшината се наведе към него и му обясни, че няма какво да направят, за да му помогнат, понеже не знаят дали изобщо съществуват такива изчисления за пробив от седмо ниво, а дори легендите за тях да са верни, Съветът не разполагаше с тях. Тогава Мерит отговори, че ако Съветът не може да му даде ключовите

формули, от които се нуждае, ще се наложи той, Мерит, да отиде лично при Първия магьосник. Неколцина съветници му се изсмяха и казаха, че би могъл да опита.

Сега Магда се сети защо името Мерит ѝ се стори познато, когато го чу в коридорите на път за покоите на Исидора. Спомни си, че веднъж Баракус се прибра разстроен след лична среща. Магда го попита какво го притеснява. Изправен до прозореца, той дълго гледа луната, преди да ѝ отговори, че един талантлив магьосник е дошъл при него да търси редки и ценни изчисления за създаване на пробив от седмо ниво. Магда не знаеше какво означава това, но изобщо не се съмняваше, че проблемът е сериозен. Попита дали Баракус е дал на магьосника онова, което му е било поискано. При което Баракус отвърна: „Не можах да дам на Мерит формулите, които търсеше. Де да можех, но всички изчисления за пробива са заключени далеч в Храма на ветровете, на недостъпно място, в Отвъдното“.

От разказа на Исидора Магда разбираше, че Мерит не е получил онова, за което бе отишъл при Първия магьосник.

— Най-накрая — продължи Исидора — старейшината посъветва Мерит да се върне и да работи върху по-прости неща, докато не открие нещо ценно, което да не надминава границите на възможното.

Когато Мерит мина покрай мен на излизане, забелязах, че напрегнато стиска зъби. Бе свил юмрук около релефния ефес на мечата си. Стана ми жал за него — нещо в гласа му ме бе докоснало.

Магда се откъсна от мислите си и погледна жената.

— Какво имаш предвид?

Исидора сви рамене.

— Не зная. Искреност. Дълбочина. Бях сигурна, че знае какво говори, въпреки че Съветът го отпрати. А очите му...

— Какво за очите му?

Исидора сви рамене, сякаш говореше на себе си.

— Не зная. Бяха с необикновен цвят — зеленикаво-лешникови. Но всъщност най-впечатляващото беше погледът в тях. Когато очите му се вдигнаха към мен на излизане, този поглед ме прикова на място. Сякаш проникна директно в душата ми. Въпреки че бе изпълнен с безмълвен гняв, задето Съветът бе отхвърлил молбата му, в очите му все пак прозираше нежност. Въпреки яда в тях се четеше и разбиране.

Дори на приглушената светлина от свещите Магда видя, че Исидора се изчервява.

— Накарал те е да се почувстваш в безопасност — предположи тя.

Исидора кимна.

— И му съчувствах. Усещах, че другите не успяват да оценят истинските му способности и потенциал. Предполагам, че понеже съм млада чародейка, познавам усещането хората да не те приемат на сериозно, дори когато наистина знаеш какво говориш. София бе приела думите ми на сериозно, но тя беше сред малцината.

— А как мина твоят разговор със Съвета? — любопитства Магда. — Съгласиха ли се да ти помогнат?

Исидора въздъхна дълбоко.

— Когато дойде моят ред, членовете на Съвета изразиха съчувствие към историята ми, но казаха, че нищо не могат да направят за трагедията.

Предполагам, че не ми повярваха напълно. Не ги виня. Повечето хора, дори повечето магьосници, не знаят достатъчно за Отвъдното, така че Съветът няма как да осъзнае значимостта на онова, което им казах, опасността от всичко това — за тях моите думи бяха не по-ясни от прозренията на Мерит. Баща ми би ме разбрал, но, за разлика от него, тези мъже не бяха прекарвали живота си в изучаване на Отвъдния свят.

Позицията на Съвета беше, че колкото и голяма да е трагедията с избиването на жителите на Гранденгарт, в крайна сметка всичките тези хора са мъртви и следователно не може да им се помогне. Старейшината каза, че тяхната работа е да се тревожат за живите, не за мъртвите.

Никой от съветниците не разбра, че моите разкрития засягат живите пряко и са изключително важни, ако искаме да съхраним живота изобщо.

Старейшината ме погледна в очите и добави, че имат да се тревожат за много по-сериозни неща. Въпреки че не го каза директно, останах с впечатлението, че едва ли не ми се кара, задето им губя времето.

Уверих ги, че осъзнавам разрастващата се угроза от войната, но като чародейка и спиритистка съм убедена във важността на

информацията, която им давам в контекста на общата ни борба; и че това е свързано с всичко останало. Споделих страховете си, че всъщност не осъзнаваме истинските измерения на случващото се и че според мен сме изложени на далеч по-голяма опасност, отколкото си мислим.

Магда се бе изправяла пред Съвета достатъчно пъти, за да знае, че тези хора са способни да се изолират като зад стъклена стена, така че думите на просителите да не достигат до ушите им.

— Какво ти отговориха?

— След кратък размисъл старейшината се облегна в стола си и предложи да потърся магьосник, който да ми помогне. Добави, че ако успея да открия такъв магьосник, помощта му би била добре дошла.

Един от другите съветници се изкиска и предложи да потърся помощта на младия магьосник Мерит. Тъкмо това щяло да отклони вниманието му от безумните му блянове.

Магда се боеше, че знае прекрасно какво се бе случило след това.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— И така — каза Исидора, — като се замислих за какво може да им трябват на нашествениците от Стария свят събраните трупове и какво са направили, за да попречат на душите на тези бедни хорица да открият полагащия им се по право път към света на духовете, както и защо биха извършили такива ужасни неща, реших, че най-доброто, което мога да сторя, е да потърся магьосник Мерит.

На Магда не ѝ харесваше накъде отива историята, особено, при положение че вече се досещаше кой е отнел зрението на Исидора — беше ѝ ясно, че Мерит се е занимавал с тайни задачи да променя хора посредством магия и да променя тяхната природа. Вярно, някои от тези промени бяха сравнително маловажни, но други, като например Плъзгата, представляваха чудовищни трансформации.

— Докато разпитвах къде мога да намеря Мерит, започнах да осъзнавам, че хората не се отнасяха към него с насмешка като членовете на Съвета. Почти всички други се страхуваха от Мерит.

Магда остана изненадана от новината, особено предвид начина, по който Съветът беше отпратил магьосника.

— Страхували са се? Защото превръща хората в оръжия?

— До известна степен да, но всъщност причините са по-дълбоки. Страхуват се от него, защото той е Сътворител.

— Сътворител ли? — Магда се приведе напред. — Сигурна ли си?

Тя знаеше, че нещата, създадени от такива магьосници, често всяват у хората страх и за това си имаше причина. А и знаеше, че истинските Сътворители се срещат рядко и мненията за тях са противоречиви. Започваше по-добре да разбира защо Съветът не иска да се занимава с Мерит.

Исидора кимна.

— Това е едно от проявленията на дарбата му. Той създава всякакви неща. Като започнеш от изящни кожени превръзки, в които въплъщава защитни заклинания от магически книги, минеш през

купчини остри оръжия, които прорязват така, както обикновена стомана не би могла, и стигнеш до сложни метални изделия, които дори не бих могла да опиша — способна съм само да им се дивя. Дори вае красиви статуи от мрамор.

Домът му беше пълен с метални предмети, пръснати по целия под, наслагани около фигурите и струпани в ъглите. На някои маси имаше скупчени ножове, а на други забелязах старателно подредени мечове. През живота си не бях виждала такова нещо. Малко ми напомняше на ковачница, само дето беше по-чисто и, как да кажа, някак по-изтънчено.

Магда се усмихна.

— Свикнала съм със струпани в ъглите странни предмети. Съпругът ми беше Сътворител, макар хората рядко да се обръщаха към него така.

— Наистина ли? — изненада се Исидора. — Баракус е бил едновременно и Сътворител, и магьосник воин?

Магда кимна.

— Когато го срещнах за първи път, той вече беше Първи магьосник, затова хората се обръщаха към него по този начин, така го възприемаха.

Всъщност мнозина се колебаеха дали да го наричат Сътворител, затова бяха нетърпеливи да започнат да се обръщат към него с „Първия магьосник“.

— Въпреки задълженията и отговорностите му — продължи Магда — Баракус непрекъснато майстореше нещо. Обичаше да сяде на работната си маса късно през нощта и да създава невъобразимо сложни предмети, някои от които обаче, колкото и да бяха красиви, притежаваха смъртоносна сила.

Скоро след като се оженихме, го попитах защо при толкова много отговорности и ангажименти отделя време да седне на работната си маса и да създава разни неща. Той се усмихна и отговори, че е Сътворител и изпитва необходимост да създава.

— Такива са Сътворителите — обясни Исидора. — Всички са така. В природата им е да създават големи или по-малки творения; заложено им е за всичко, с което се захванат.

Когато Баракус за първи път бе споменал пред Магда, че е Сътворител, тя му беше признала, че макар да е чувала тази дума,

всъщност не знае много за тези хора. По онова време тя все още не разбираше много-много естеството на неговите способности. Той търпеливо ѝ обясни как дарбата се изразява по различен начин при различните хора. Каза, че като магьосник воин неговата дарба съчетава няколко отделни елемента.

Магда се изненада. Винаги си бе мислела, че бидейки магьосник воин, той притежава достатъчно уникален талант. Спомни си как тогава той ѝ се усмихна и обясни, че силите на магьосника воин не са само в едно направление, а по-скоро са резултат от съчетаване на различни компоненти.

Понякога магьосникът воин се води по пророчествата. Ако бъде призван в битка, такъв човек може да предвиди как ще се развият бойните действия и благодарение на това да прецени дали да си служи с оръжие, или да концентрира яростта си в унищожителна сила, или пък да се съсредоточи върху използване на възможностите си, за да лекува смъртно ранените. В неговия случай, обясни Баракус, той можел при нужда да издигне крепости и магическа защита за своите хора — всичко това, защото е Сътворител. Съвкупността от всички тези качества, плюс още няколко други, определяха уникалната му способност на магьосник воин. Магда си спомняше как очите му заблестяваха, когато ѝ разказваше, че Сътворителите са повече от всичко това. Че те са всъщност творци, а талантът да бъдеш творец се среща рядко както сред магьосниците, така и сред хората, родени без дарбата. Е, и както е с всяка творческа заложба, много хора си вярват, че я притежават, но всъщност се среща у малцина.

Според Баракус уникалните творчески заложби позволяваха на изключителните Сътворители да използват магията по начин, по който останалите не могат и да си представят.

Каза ѝ, че всички нови заклинания, всички нови форми на магия, новите начини на употреба на заклинанията са прозрени именно от Сътворители.

Много магьосници можеха да създават неща, точно както и хората, родени без дарбата, но тъкмо тази творческа заложба в процеса на създаване превръщаше истинските Сътворители в нещо още по-рядко срещано от, да речем, истинските Прорицатели.

В това донякъде се състоеше причината хората да се боят от тях. Те можеха да измислят и правят невиждани магии. Хората обикновено

се отнасяха подозрително към новостите, а когато беше замесена и магия, подозрителността им нарастваше. Баракус казваше, че без Сътворителите развитието на магията би спряло. То щеше да става само чрез случайни открития и щяха да го водят онези, които работят само по установени правила, формули и начини. Без този елемент на креативен заряд родените с дарбата не биха могли да разширяват магията или да създават нови форми. Ако не бяха Сътворителите, които да им разкрият нови начини и да им покажат нови форми на магия, родените с дарбата щяха да могат да правят само онова, което вече бе правено преди тях. Магда цял живот бе слушала, че има правила и процедури, които трябва да се спазват, за да функционира магията правилно. За нея това беше като да печеш хляб — вършеше се по определен начин. Тя бе попитала Баракус как Сътворителите карат магията да функционира правилно, след като не следват правилата, формулите и начините. Той ѝ се изсмя и я попита как според нея са възникнали нещата изначално. От какво произлизаха правилата? От къде бяха дошли формулите? Как бяха измислени начините? Кой е създал първия щит? Кой за първи път е използвал дарбата да излекува счупена кост? Кой първи е предизвикал магьосническия огън? Баракус ѝ бе казал, че всички тези неща, както и много други, са били изначално направени от Сътворителите. Че те са създали форми на магията, на които останалите са подражавали и са ги копирали. Така нещата, които първо са били немислими, впоследствие са навлезли в употреба и са станали реални правила, формули и начини. Но този път е бил предначертан от съзидателността на Сътворителите. Сътворителите са създали новите рецепти. Онези, които не владеели креативната сила на магията, просто трябвало да спазват рецептите, които някой друг им е дал.

Магда си спомняше страстта в гласа му, докато той ѝ говореше за всичко това. Баракус носеше в душата си стремежа да създава. Искрата на неговия живот беше да твори нови неща.

Беше ѝ споменал, че без Сътворителите нямало да има нови заклинания и магията би била завинаги ограничена в простите неща, които биха били копирани безкрайно. Той каза, че Сътворителите са необходими, за да измислят и създават онова, което не е съществувало преди.

Исидора кимна и се усмихна.

— Това е тайната на магията, която повечето хора, дори повечето родени с дарбата, не могат да проумеят: че нещата, създадени от Сътворителите, биват безкрайно имитирани и копирани до степен, в която хората престават да мислят за това от къде са произлезли те. Онези, които през целия си живот са използвали една конкретна форма на магията, някак си приемат за даденост, че тя винаги е съществувала.

— Предполагам, че това е така, защото истинските Сътворители като съпруга ми се срещат изключително рядко.

— Ти също си рядко срещан човек, Магда Сеарус. Очевидно знаеш по въпроса повече от повечето родените с дарбата, които съм срещала.

— Аз самата никога не бих разбрала същността на Сътворителите, ако Баракус не ме беше научил. Тази тема бе близка до сърцето му. — Магда тръсна глава, когато си спомни някои от предметите, които Баракус бе създал. — Той правеше толкова красиви неща. Все още пазя инструментите му. Откакто умря, понякога ходя при работната му маса, за да ги подържа, опитвам се да усетя частица от него в тях.

Исидора я слушаше с усмивка.

— Ще ми се да го бях познавала.

Усмивката на Магда се изпари.

— Страхувах се от някои неща, които той правеше.

Исидора се намръщи.

— Наистина ли? Кои например?

Магда се отдаде на спомените си.

— В началото на войната Баракус направи невероятно красив амулет — представляваше кървавочервен рубин, в центъра на плетеница от благороден метал. Въпреки майсторската изработка, красотата и сложността на амулета аз не можех да схвана какво точно представлява. Но осъзнавах, че този предмет е много ценен за Баракус, защото той не се разделяше с изящното бижу.

Една нощ, след особено обезпокоителен доклад от някои от магьосниците му, го заварих облеган на прозореца, загледан в луната. Знаех, че размишлява, както често се случваше, за Храма на ветровете, разположен в Отвъдното. Стискаше този амулет в юмрука си. Попитах го за смисъла на амулета, какво означава той за него.

Отначало си мислех, че няма да ми отговори. Но с гробовен глас Баракус ми обясни, че бижутото изразява танца със смъртта. Бях истински ужасена от думите му. Той ми обясни, че животът на магьосника воин е танц със смъртта.

В онази нощ седнах на пода до него, той беше прав и се взираше навън, а аз се бях облегнала на стената под прозореца и стисках дланта му така, както той стискаше мислите си; амулетът беше в другата му ръка. Беше забележителен човек и ми се струва, че в много отношения не го познавах истински. А сега вече него го няма.

Исидора нежно я помилва по ръката.

Магда се откъсна от мислите си и погледна спиритистката.

— Надявам се, че скоро ще се запознаеш с духа му... поне достатъчно, за да получа отговорите, от които се нуждая — отговори, които да ме насочат в правилната посока.

Исидора стисна ръката на Магда със съчувствие.

— Ще намерим твоите отговори, Магда! Ти си намерила пътя до правилния човек — до човека с подходящото зрение.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Магда пропъди от главата си мислите за Баракус, за да се съсредоточи върху належащия въпрос. Не можеше да събере смелост да попита Исидора дали Мерит е отнел очите ѝ. Заобиколи темата и зададе друг въпрос, за да насочи разговора към същественото.

— Ами ти? Какво стана с Мерит? Успя ли да ти помогне в усилията ти да намериш изгубените души от Гранденгарт?

— Най-накрая разбрах къде живее. — Тя посочи тавана с пръсти. — Представи си, от всички възможни места той бе избрал да живее под Южната крепост. Мерит си имаше собствени проблеми, за които да се тревожи, но беше достатъчно любезен да ме покани и поне да изслуша разказа ми. Той ме слушаше, както ти сега, и приемаше думите ми много по-сериозно от Съвета. Предполагам, че хората на сходна възраст са по-склонни да те възприемат на сериозно.

Той не говореше много, докато му разказвах какво се бе случило. Гледаше красивия си меч, положен на една маса, и ме слушаше. Въпреки това ми зададе няколко въпроса и от тях останах с впечатлението, че бе заинтригуван дори повече от мен от въпроса със събирането на труповете и по-лошото, защо духовете на тези хора не бяха в Отвъдното — това си беше доста зловещо. До известна степен неговата загриженост ме разтревожи още повече и подсили убеждението ми относно това какво трябва да направя.

Когато приключих разказа си, той ме попита как очаквам да ми бъде от помощ. Отговорих му, че съм убедена, че над нас е надвиснала заплаха, на която никой не обръща внимание. Той не оспори думите ми. Обясних му, че заради способностите ми като чародейка и спиритистка разбирам проблема по уникален начин, както и че Съветът не възприема това мое разбиране сериозно. Той се съгласи и с това.

Разказах му, че според мен врагът някак се намесва в света на мъртвите и отначало не ми хрумваше как да разбере истината, докато накрая не започнах да обмислям как мога да използвам способностите

си, за да постигна онова, което никога преди не се бе налагало. Казах му, че накрая съм разбрала, че трябва да търся мъртвите в света на живите и че за това ми е необходим нов начин да използвам способностите си. Начин, който не е бил прилаган досега.

До този момент той слушаше с голям интерес какво му говоря, но сега се съсредоточи още повече.

Магда не се и съмняваше.

Исидора се усмихна, сякаш по-скоро на себе си.

— Предполагам се опитвах да събудя природата му на Сътворител. Опитвах се да му говоря на език, който би разбрал и оценил. Очевидно се бе получило, защото беше силно заинтересован от думите ми.

След това му казах, че най-накрая съм разбрала какво е необходимо. Обясних, че ми е нужно да виждам нещата по нов начин. Начин да виждам онова, което никой друг не би могъл, и за да го постигна, трябва да премахне възприятието ми за този свят. За да мога да прогледна, трябваше първо да ослепея. Казах му, че искам той да го направи.

Мерит беше потресен и разярен от неочакваната ми молба. Отказа да слуша какво му говоря. Избута ме до вратата и ме отпрати.

За пръв път Магда си помисли с добро за Мерит.

— С времето постепенно свикнах с идеята да заменя един вид зрение за друг и бях приела, че е необходимо. Бях свикнала с мисълта, но осъзнавах, че молбата ми към Мерит е шокираща. Затова го оставих за известно време на мира, за да помисли върху нещата, които му бях разказала. Знаех, че се нуждае от време да осмисли всичко.

Не след дълго се върнах да го видя. Щеше ми се да можех да му дам по-дълъг период да обмисли ситуацията, но знаех, че времето работи срещу мен, срещу всички нас.

Преди да успее да възрази и да ме отпрати, го помолих най-напред да ми каже нещо. Той кръстоса ръце и ме погледна отвисоко, в очакване да задам въпроса си. Висок мъж е, по-скоро с твоя ръст, отколкото с моя. За секунда ми бе трудно да кажа каквото и да било под критичния поглед на лешниковите му очи. Накрая, разбира се, проговорих, и го помолих да ми обясни защо армията на генерал Куно събира труповете на нашите хора като реколта. Той дълго ме гледаше.

Накрая тихо отвърна, че го е страх дори да си представи. Отвърнах му, че и мен ме е страх и го помолих да ме остави да обясня. Той най-после отстъпи от прага и ме покани в стаята. Аз отново му казах, че имам нужда да съм сляпа. За да не му позволя да възрази, веднага му поясних, че трябва действително да бъда сляпа, не просто заслепена с превръзка, за да мога да видя това, което се нуждае да открия. Обясних му, че търся отговори на истински проблеми и не мога да използвам неистински начини.

Мерит ми отговори, че ако толкова много искам да съм сляпа, просто трябва да си избода очите. Спомням си го как крачеше из стаята и размахваше ръце, докато ми обясняваше, че би бил прокълнат да живее цял живот в кошмари, ако извърши такова ужасяващо нещо. Каза, че е жестоко да моля за това. Докато крачеше, се ядосваше все повече и повече. Накрая отново ме подкани да си вървя и ми заяви, че ако съм твърдо решена да си избода очите заради толкова налудничава кауза, ще му направя голяма услуга, ако се погрижа той никога да не разбере за това.

Докато държеше ръката ми и ме буташе към вратата му, казах, че ако го е грижа за всички онези хора, които бяха изклани, и за всички онези, които щяха да бъдат изклани, трябва да ме изслуша. Настоявах, че не разбира какво му говоря и за какво го моля.

Накрая се успокои и пусна ръката ми. Надвеси се над една маса, затрупана с мечове, които бяха старателно положени на червена кадифена покривка. Взе един особено впечатляващ от издигната поставка в центъра на масата, хвана с две ръце дръжката му, намотана с метална нишка, и насочи острието му надолу, докато то не докосна пода пред краката му. Погледна ме и каза, че ме слуша. Това беше предупреждение, че имам последна възможност.

Отговорих му, че всъщност не търся слепота, а зрение.

Когато се начумери, му обясних, че, разбира се, мога да се ослепя и сама, но не мога сама да си дам зрението, от което се нуждае, затова би било безпредметно. Любопитството му се разпали още. Надвеси се над мен и попита какво имам предвид.

Отговорих му, че да оследея за този свят е сама половината от работата — лесната половина. Добавих, че в действителност се нуждае от магьосник с достатъчно въображение и способност да създаде нов вид зрение.

Всъщност исках от него да вложи в мен едно-единствено умение — умението да виждам това, което никой друг не вижда.

Магда повдигна вежда.

— Мога да си представя, че понеже е Сътворител, в този момент си имала цялото му внимание.

— Така си беше — потвърди Исидора. — Той започна да осъзнава, че всъщност не го карах да ме ослепи, а го молах да отнеме зрението ми, за да може да го замени с нов вид зрение, по-добро от преди. Такъв вид, какъвто никой никога преди не бе постигал.

Казах му, че за мен зрението ми вече е било отнето от врага. Те ми бяха отнели възможността да видя духовете, за да не мога да се боря с нашествениците.

Исках от него да получа зрението, което ми трябваше, за да мога да отвърна на атаката.

Казах на Мерит, че искам от него да създаде в мен умението да мога да преследвам духове в нашия свят.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Магда гледаше как Исидора мълчаливо търка коляното си с палец за момент, докато си събира мислите, преди да продължи. Магда не можеше да си представи какво е преживяла тази жена, съвсем сама, обсебена от копнежа да работи със света на духовете по настояване на онези души, които липсваха. Въпреки че изглеждаше слаба и крехка, жената беше изпълнена с изключителна решителност.

— Спомням си последния ден, в който имах нормално зрение — каза накрая Исидора.

Като видя как смелостта на младата жена се изпарява и челюстта ѝ се разтреперва за секунда, Магда я помилва по гърба насърчително, но не каза нищо.

Исидора заговори бавно и продължи историята.

— След като му разказах необходимите подробности, всичко онова, което аз знаех като спиритистка, а той вероятно не знаеше, оставих Мерит да работи по въпроса. Бях му казала, че всичко е в неговите ръце, и го помолих да дойде при мен, когато е готов.

Отне му седмици. През това време не се срещнахме нито веднъж. Оставих му пълна свобода да работи.

На Мерит не му харесваше мисълта да ми отнеме очите. Дълбоко не му харесваше, но разбираше, че аз всъщност не го моля да ме ослепи. На практика го молах за нещо много по-голямо от зрението, с което се раждаме.

Исках от него, като магьосник, да ми направи зрение.

Магда се взря в свещите, чийто пламък трептеше, докато горяха, и се опита да си го представи, да вкуси какво би било усещането. Да знаеш, че ще те променят завинаги чрез силата на магьосник. От Баракус тя бе научила, че когато магьосник промени човек по такъв начин, няма връщане назад. Такива промени не могат да бъдат обърнати.

— Един ден вестител ми донесе бележка. Беше от Мерит и гласеше, че той е готов и скоро ще дойде при мен. Предупреждаваше

ме да съм готова. — Исидора пое дълбоко въздух и издиша с въздишка. — Спомням си колко лудешки започна да бие сърцето ми, когато онзи ден той почука на вратата. Сърцето ми се блъскаше в ребрата и всеки негов удар проглушаваше ушите ми. Трябваше да спра за момент, да се подпра на облегалката на един стол и да се успокоя с дълбоко вдишване, преди да продължа към вратата.

Бях направила някои приготовления за деня, в който го очаквах. Докато го чаках, бях прегледала всичко неколнократно. Самото чакане беше агония, но осъзнавах, че най-малко искам да го пришпорвам. Имах нужда той да си свърши работата както трябва.

Спомням си, че ненаситно гледах всеки предмет, докато вървях към вратата. Опитвах се да ги погълна, да запомня как изглеждат. Опитвах се да запомня формата на пръстената паница на масата, простия дизайн на стола, шарката на дървото.

Стаята ми беше малка, но бях поставила някои мебели в нея, за да мога да се ориентирам, когато вече нямаше да мога да виждам и лесно да намирам всичко. Бях се опитала да предвидя всеки аспект на това да си спя, да подредя нещата така, че да намирам нужното ми, да мога да се придвижвам лесно — изобщо бях направила всичко, за което се сещах.

И въпреки цялата тази подготовка бях ужасена.

Бях подредила на малката рогозка, на която спях, няколко шалчета. Избрах ги различни по цвят. По някаква причина, изглежда, цветът беше важен за мен, по-скъп от всичко останало.

Отчаяно исках да запомня цветовете.

Бях навързала възли на края на всеки шал, различен брой възли за всеки отделен цвят. Един възел означаваше, че шалът е червен, два значеше кафяв, три — зелен, и така нататък. Наистина не зная защо си мислех, че е толкова важно. Все пак нямаше да мога да ги различавам, ако не виждам цвета, но си спомням, че се бях паникьосала от мисълта да забравя как изглеждат цветовете, как изглеждат цветята, как изглежда слънчевата светлина, какво е детска усмивка.

Предполагам, че тези шалчета с възли в краищата бяха моята връзка с всички тези неща. Бяха моят талисман, за да си спомням как изглеждат цветовете... както и толкова много други неща.

Магда усети, че по бузите ѝ се стичат сълзи и капят от брадичката ѝ. Опита се да си представи очи във вдлъбнатите ямки на

лицето на Исидора. Сигурно е била красива жена. С големи изразителни очи, отвъд които прозира прекрасната ѝ душа.

— На път към вратата дръпнах тези шалчета. Стисках ги едва ли не на живот и смърт, сякаш можех някак да задържа самия цвят.

Исидора вдигна глава, като че ли споменът в ума ѝ оживя.

— Когато отворих вратата, с изненада открих, че очите на Мерит са зачервени. До ден-дневен това е моята представа за червено, а не шалчето с един възел в края.

Той тихо ми каза, че е открил начин да постигне онова, което исках от него. Попита ме дали съм сигурна, дали все още искам да го направим. В отговор взех дланта му, целунах я и я притиснах до бузата си за момент, в израз на благодарност за това, което щеше да извърши. Той кимна, но не каза нищо.

Ликувах за изгубените души, които се надявах да успея да намеря. Мерит беше нещастен.

Беше взел няколко свитъка със заклинания. Разгъна ги на масата и видях, че всеки от тях е изрисуван от край до край. Той ги нареди на точните им места, за да се образува по-голяма картина.

Когато всичко беше готово, видях, че това е схема на сложен лабиринт и на много места в него имаше странни символи.

— Лабиринт ли? — успя да попита Магда, без в гласа ѝ да проличат сълзите.

Исидора кимна.

— Попитах го какво точно си мисли, че прави. Картинките на някакъв си лабиринт според мен нямаха нищо общо с новия вид зрение, от което се нуждаех.

Тогава той се изопна — а е внушителен мъж — и ме попита какво аз си представям, че ще правя. Ще се разхождам из Новия свят да търся призраци? Ще гледам в тъмните ъгълчета и под леглата? Обясни ми, че не е достатъчно да мога да виждам духовете, докато ловувам. Поясни, че ми трябва нещо повече, за да мога да ги намеря. Че не просто е измислил как да ми направи нов вид зрение, за да мога да ги виждам, но и е намерил начин да ги привличам, да ги викам при себе си.

Бях вцепенена. Идеята беше гениална. Не бях обмислила всичко докрай, не знаех как точно да ги търся, но Мерит знаеше. Беше

вникнал в проблема в дълбочина и знаеше как не просто да виждам духовете, но и да привличам покойниците към себе си.

Магда огледа кръглата стая и си представи какво има отвъд нея, като си спомни как беше преминала лабиринта, който водеше към Исидора.

— Искаш да кажеш, че Мерит е създал лабиринта тук, долу? Лабиринта отвън, това объркващо място, всичките му задънени изходи, всички извивки и завои, всички объркващи проходи, висящите платна и празните стаи?

— Точно така.

— Не разбирам. Как ти помага това? Защо са проходите, които не водят наникъде, задънените изходи? Висящите платна, празните стаи? Каква е целта на всичко това?

— Помага им да се чувстват в безопасност — каза Исидора.

Магда изненадано примига.

— Да се чувстват в безопасност... духовете?

— Точно така. Задънените изходи им вдъхват усещане за безопасност, усещане, че никой не може да се промъкне след тях. Платната им създават комфортното усещане, че са предпазени. Забеляза ли, че по платнените стени има нарисувани магически защити или втъкани заклинания в самия плат? Повечето са много бледи, но духовете ги виждат или просто осъзнават заклинанията по свой начин.

— Май не бях забелязала — призна Магда.

— Някои от заклинанията по висящите платна са мои собствени творения, резултат на работата ми като спиритист. Силни и значими заклинания. — Исидора леко се наведе към Магда. — Мъртвите им обръщат внимание.

— Ами празните стаи?

— Стаите са убежище, което дава на мъртвите усещане за дом. Сигурно им е трудно, защото не знаят къде принадлежат. Стаите са празни, за да не се чувстват призраците така, сякаш се натрапват в нечий чужд дом. Разбираш ли, целият лабиринт е убежище за душите, попаднали в капан в този свят. Той каза, че ще направи лабиринта в подземията на Кулата, под криптите, където безброй мъртвци спят последния си сън. Криптите, добави той, събират толкова специфична енергия, че духовете, приклекчени в този свят, най-вероятно биха

обитавали точно този район. Убежището, което щял да построи под тях, щяло да ги привлече към мен.

После ме увери, че лично ще надзирава строежа — преглътна Исидора. — Знаех какво има предвид. Искаше да каже, че първо трябва да отнеме зрението ми.

— Не разбирам как си могла да позволиш магьосник да те промени по такъв начин — отвърна Магда, неспособна повече да съдържа емоциите си.

— Понякога е необходимо да пристъпиш отвъд знанията си и да потърсиш нещо повече.

Магда не бе възнамерявала да включва собствените си възгледи в разговора — в крайна сметка стореното бе сторено, — но просто не можеше да се удържи.

— Съжалявам, Исидора, но не разбирам как си могла да го позволиш. Как можа да се откажеш от толкова много? Как можа да позволиш на магьосник да те превърне в нещо различно от човека, който си родена?

Тогава Исидора се усмихна.

— Нещата въобще не стоят така, Магда. Ти си родена без способността да говориш език. Без да позволиш на хората да променят естественото ти състояние, до ден-дневен ти нямаше да можеш да разбираш и една дума, нито да можеш да комуникираш.

— Различно е — отвърна Магда. — Човек се ражда с този потенциал.

— Човек се ражда с потенциала да се променя, да учи, да расте. Това невинаги е лесна стъпка. Ти си променена, когато са те научили да четеш и пишеш. Четенето и писането не са естествени способности. Те са ти били предадени. Не си ли щастлива, задето хората са били достатъчно загрижени да те променят така, че да си по-добра от онова, което си родена, и така да си осигуриш по-добър живот? Не си ли по-добра по този начин? Борбата не те ли прави по-силна?

Магда отметна назад късата си коса.

— Но, Исидора, той ти е отнел зрението. Как си могла да пожертваш...

— Не — отривисто възрази Исидора и рязко изпъна пръст, за да прекъсне Магда. — Нещата изобщо не стоят така. Да, загубих нещо, но придобих забележително умение. Придобих много повече, отколкото

загубих. Знаеш ли, че повече дори и не посегнах към онези шалчета с възлите.

— Защо?

— Защото не са ми нужни. Този спомен е в миналото. Вече виждам много повече.

Магда смръщи чело.

— Какво искаш да кажеш? Какво виждаш?

Исидора вдигна ръка и бавно посочи цялата стая.

— Ами виждам...

Котката изсъска, скочи на четири лапи и се изправи на нокти.

Ръката на Исидора замръзна във въздуха.

Котката изви високо гръб. Черната ѝ козина настръхна и устата ѝ зяпна. Животинката оголи зъби и започна да съска.

Магда примига към котката.

— Сянка... Какво ти става?

— Трябва да бягаш — прошепна Исидора.

Магда вдигна поглед.

— Какво?

— Бягай!

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Магда подскочи и се изправи веднага след Исидора. Черната козина на Сянка настръхна, така че котката изглеждаше по-едра, отколкото бе всъщност. Опашката ѝ стана два пъти по-голяма от обикновено. Изглеждаше разярена, докато хъхреше с оголени зъби така, че венците ѝ се виждаха.

Исидора замахна и скри Магда зад себе си.

— Твърде късно е за бягство. Вече е в преддверието.

Магда си помисли, че и нейната собствена коса се изправя заедно с козината на котката.

— Какво е в преддверието?

Един порив на вятъра мина ниско по пода, а след това през стаята, завихри се покрай стената и угаси всички свещи. Въздухът стана леденостуден, сякаш някой беше отворил врата в смъртоносния студ на зимата.

Котката ръмжеше така, както Магда никога не бе чувала котка да ръмжи. Беше яростен, първичен звук.

Вледеняващият завихрен полъх отмина и стаята замря в подозрително безвремие. За щастие вратичката на газеника на Магда беше затворена. Странният полъх на вятъра не успя да угаси пламъка, така че все още имаха някаква светлина. Но фенерът беше встрани от тях и тъй като предпазната вратичка бе затворена, не осветяваше кой знае колко в неприятно помръкналата стая.

Магда присви очи и напрегна взор да види нещо в сумрачната стая, озърташе се за всякакъв знак за движение, за нещо, което да не си е на мястото, за нещо непривично. Не виждаше какво би могло да притесни дотолкова Исидора и котката, но ѝ беше трудно да различи предметите в окръжаващата я тъмнина, затова не беше сигурна дали не пропуска нещо.

С протегнатата ръка Исидора избутваше Магда през стаята покрай извитата кръгла стена. Сляпата жена очевидно доста добре се

ориентираше къде е в тъмнината. Сега Магда беше загубила предимството си.

Магда издърпа ножа си. С другата си ръка стискаше рамото на Исидора, за да може, ако се наложи, да избута спиритистката извън опасност. Въпреки че Магда знаеше как да си служи с оръжието си, за да се защити, сега, когато заплахата беше невидима, ножът ѝ носеше по-малко утеха, отколкото се бе надявала.

Без да вижда нищо, Магда се приведе и прошепна:

— Може би трябва да отидем в задната стая.

Исидора бе протегнала двете си ръце напред, леко присвити, сякаш и тя се приготвяше за битка с невидимия нападател.

— Не — отвърна Исидора, — ако се върнем там, ще бъдем още по-далеч от изхода. Ще попаднем в капан.

— Притиснати от какво? — попита Магда, протегнала ножа напред, докато оглеждаше стаята вляво и вдясно. — Не виждам нищо.

Исидора бавно и плавно спря и сложи пръст пред устните си, като я приканваше да замълчи.

Бавно и тихо, с внимание към всяка стъпка, Исидора започна да избутва Магда все по-близо към стената на стаята, съсредоточена върху входа.

За първи път Магда чу звуци откъм преддверието. От странния шум я полазиха тръпки. Звучеше все едно нокти драцят по камъка.

Обърната към черната паст на входа, котката хъхреше и ръмжеше все по-силно. Магда не разбираше дали Сянка се кани да избяга или да атакува съществото, което и тя като Исидора усещаше в антрето.

С внезапен рев, който накара Магда рязко да поеме дъх, от тъмнината в коридора нахлу мрачна фигура. В сумрака тя различи силуета на мъж. Докато Магда вдигаше ножа си в готовност, Исидора възпламени между дланите си лъч сила, който озари стаята като ослепителна светкавица.

Във внезапната светлина Магда установи, че мъжът не изглежда така, както бе очаквала. Гънките кожа по лицето му изглеждаха сухи и опънати. В припукващите светкавици от светлина ѝ беше трудно да вижда ясно, така че не беше сигурна какво е видяла. Дрипите от дрехите му бяха тъмни и висяха така, сякаш бяха залепнали по него.

Исидора размаха ръце и изпрати пращящ лъч светлина към нападателя. Котката издаде пронизителен звук и скочи към лицето му.

Черната му ръка улови животното във въздуха и го отметна встрани. Междувременно кълбото сила, което Исидора изпрати, като че ли безполезно отскочи от мрачната фигура, докато тя се движеше през стаята. Там, където блестящата светлинна топка от мощта на Исидора се удари в стената, камъкът се разтроши, разхвърчаха се парчета и се вдигна прах.

Исидора не си губеше времето. Възпламени още един лъч мощна светлина. В този момент Магда трябваше да извърне поглед от изпепеляващата горещина, запратена към приближаващия силует. Проблясващата жегга се превърна в бяла пара, когато той си проправи път през нея, без да се забавя.

— Опитай се да го заобиколиш и да избягаш — нареди Исидора.

— Няма да те оставя тук — отвърна и Магда, докато се чудеше как ще успеят да минат покрай тромавия мъж.

— Забрави за мен, вече съм изгубена! — изкрещя Исидора и избути Магда назад.

— Не си изгубена! — Магда се задържа на крака и сграбчи Исидора за рамото. — И двете трябва да се измъкнем от тук!

— Няма как да се спасим и двете.

— Напротив, можем. Хвани ме за ръката. Ще го пробода и ще можем да се шмугнем. Стой до мен.

— Ще имаш само един шанс — каза Исидора, без да обръща внимание на думите на Магда, докато тръскаше рамо, за да се освободи от хватката ѝ. — Когато дойде моментът, се възползвай! Не жертвай живота си тук, Магда. Ти трябва да се спасиш! Ти си по-важна от мен.

Магда нямаше никакво намерение да изостави сляпа жена на произвола на съдбата в една стая с този човек — или каквото и да беше. Отново сграбчи Исидора за рамото и я дръпна назад точно навреме, предпазвайки я от онова, което жената не можеше да види. Една силна ръка замахна към двете им, но не ги достигна.

Магда използва пространството, за да се мушне под изпънатата ръка на Исидора и да забие ножа си в ребрата на мъжа точно докато той замахваше безуспешно към двете. Беше мощен удар. Тя се дръпна навреме, за да избегне лакътя, насочен към нея. Онзи замахна втори път, но дланта му профуча на няколко сантиметра пред лицето ѝ.

Магда понечи да съсече китката, но пропусна. Забеляза, че пръстите са съсухрени, с почернели нокти като на мечка.

Исидора протегна и двете си ръце, използва цялата си сила, за да запрати концентрирана, сгъстена топка въздух в центъра на фигурата. Онзи само се олюля. Отстъпи половин стъпка назад, но после продължи да напредва, докато Магда и Исидора обикаляха в кръг около него.

Изведнъж, сякаш изневиделица, котката се метна на гърба на мъжа. Той се извъртя и я отметна. Котката се блъсна в стената със сила.

С яростен рев и светкавично бързо мъжът се хвърли напред към тях. Магда се протегна към рамото на сляпата жена, за да я избути настрани от пътя му, но ръката ѝ мина през въздуха, защото Исидора се бе привела напред и отново се опитваше да запрати въздушен щит към нападателя.

Магда имаше чувството, че се движи като на сън, при все че влагаше цялата си сила, краката ѝ не се движеха достатъчно бързо, за да се приближи колкото е нужно и да намушка мъжа, за да предотврати онова, което той неизбежно щеше да направи.

С неочаквано и неспасяемо бързо движение онзи се хвърли към Исидора и разпори корема ѝ. Писъкът на спиритистката заглъхна до хрип под силата на удара. Пръски топла кръв и вътрешности плиснаха към Магда и начертаха диагонална линия през стената.

Краката на Исидора се разтрепериха.

— Бягай! Веднага! — изплака тя към Магда и се срина на земята.

Вместо да я послуша, Магда заби ножа си отстрани във врата на мъжа. Трябваше да го спре, преди той да е нанесъл още вреда. Всичко, за което можеше да мисли, беше, че трябва да го спре, а после да потърси помощ за Исидора.

Докато забиваше ножа все по-дълбоко, тя си даде сметка, че острието сякаш не пронизва мускули и сухожилия. Усещането беше като че ли мушка нещо твърдо, кожено и мъртво. Опита се да издърпа ножа, за да нанесе втори удар, но той беше заседнал здраво.

Магда стисна дръжката с две ръце и се напъна да извади острието от врата на онзи. В този момент се оказа достатъчно близо, за да види, че съществото, което се движеше с невъзможна скорост и сила, изобщо не изглежда като човек. Това беше труп.

Лицето му беше хлътнало навътре и частично разложено. Долната му челюст висеше, изкривена на една страна, а зад съсухрените, свити устни се показваха черните му зъби. Изглеждаше като разлагащ се труп.

Но макар на вид да беше съвсем мъртъв, очите му бяха някак различни. Погледът му изпрати вледеняващи тръпки през нея.

Очите му не просто присвяткаха с някаква вътрешна светлина. Сякаш този блясък идваше от дарбата, но не приличаше на светлината на дарбата, която тя бе виждала преди това. Беше някак мъртъв и празен, но едновременно с това жив и изпълнен със заплаха.

Магда беше толкова изумена от видяното, че за секунда се вцепени.

В следващия миг изригна грохот, от който я заболяха ушите. Стаята внезапно се завъртя пред очите ѝ. Гърбът ѝ се блъсна в стената и това изкара въздуха от дробовете ѝ. Главата ѝ се заби в камъка толкова силно, че сякаш цялата изтръпна. Под похлупак от болка, Магда неясно дочуваше ужасяващото ръмжене на съществото, едва долавяше замъгленото движение в стаята, която се въртеше пред очите ѝ.

Усещаше сухия вкус на каменни прашинки, примесен с кръв.

Тогава тя осъзна, че мъжът я бе ударил с толкова мощен удар, че я бе вдигнал във въздуха и я бе запратил в другия край на стаята. С изненада установи, че все още стиска здраво ножа в юмрук.

Топлата кръв на Исидора се стичаше по рамото на Магда, по ръката и по дланта ѝ и дръжката на ножа бе станала хлъзгава.

Магда примигна в опит да проясни погледа си, докато се бореше отново да си поеме дъх. Както лежеше на пода, вдигна очи и видя, че мъжът с дива ярост продължава да разкъсва тялото на Исидора. Издра част от лицето и откъсна парче от черепа ѝ с един-единствен мощен удар, а със следващия удар ѝ отнесе главата. Черната фигура ръмжеше, докато вършееше и разкъсваше трупа на Исидора. Кръвта и вътрешностите на бедната жена бяха разпръснати по пода и стените, докато онзи млатеше трупа с две ръце в дива ярост.

Обхваната от безмълвен ужас, Магда осъзна, че е твърде късно да направи каквото и да било и е време да бяга. Ако не се измъкнеше, щеше да дойде нейният ред.

Докато мъжът надаваше разярен вой, тя си каза, че нищо повече не може да направи за Исидора. Беше единственият ѝ шанс за бягство. Осъзна, че разполага с частица от секундата, ако иска да живее.

Наложи си да се раздвижи.

Магда се изправи на крака, лазейки, и се заклатушка към черния вход, който водеше към антрето навън. В движение успя да грабне газеника си.

Вече в преддверието, се извърна през рамо, докато бягаше. Все още беше замаяна от удара, а треперещите ѝ крака не се движеха достатъчно бързо. През входа виждаше гърба на мъжа, докато той продължаваше да разпарчетосва трупа на Исидора.

В гърлото на Магда заседна вик от мъка по Исидора, докато се опитваше да затича. Котката изскочи от тъмния вход и се спусна след нея.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Замаяна, Магда се препъваше, докато тичаше. По лицето ѝ се стичаха сълзи. От юмрука ѝ, стиснал ножа, капеше кръв. Тя погледна ръцете си и ѝ мина мисълта, че ако някой я погледне отстрани, ще реши, че току-що е заклала някого.

В движение се опитваше да осмисли видяното преди малко. Знаеше, че същество, което бегло приличаше на човек или пък някога е било човек, току-що бе разпарчетосало Исидора. Не ѝ го побираше умът.

Гледката беше толкова ужасяваща, шокът толкова невъобразим, че вече се питаше дали наистина е видяла онова, което ѝ се стори, че вижда на лицето на мъжа. Започна да размишлява дали не е било просто игра на сенки.

Но знаеше, че не е така.

Извика уплашено, когато внезапно се натъкна на една от висящите прегради от платно. Платът се размърда и аха да я обвие сякаш с ръце. Магда яростно замахна с ножа, докато отчаяно се опитваше да се измъкне от неочакваното препятствие — за момент ѝ се стори, че мъжът, убил Исидора, е дошъл да хване и нея.

Отметна платното настрани и се затича. Виждаше само на няколко крачки пред себе си в тъмния лабиринт от празни коридори.

Погледна надолу, докато бягаше, и се опита в движение да отвори вратичката на газеника, за да вижда по-добре. Най-накрая вратичката рязко се отвори и освети коридора слабо, но достатъчно.

Магда осъзна, че се е изгубила в лабиринта и скоро ще бъде следващата жертва на съществото, убило Исидора. То я преследваше. Ако продължаваше да се мотае безцелно, вероятно много скоро щеше да я хване.

Магда забърника в джоба си, търсеше отчаяно картата, която Тили ѝ бе дала. Ровичкаше с треперещи пръсти, но не можеше да намери листчето. Не знаеше дали го е изпуснала, докато тичаше, или

се е загубило преди това, в боричкането. Факт беше обаче, че картата я нямаше в джоба ѝ.

Тя се върна малко назад и вдигна фенера, за да види дали не е изпуснала картата някъде около висящото платно. Не я виждаше никъде по земята.

В този миг чу звук. Стори ѝ се, че мярна тъмна фигура да се движи в посоката, от която бе дошла.

После видя две светещи в тъмнината очи, сякаш зъл дух от детските ѝ кошмари бе оживял.

Магда престана да търси картата и се затича. Знаеше, че е глупаво да тича из лабиринт, без да знае накъде отива, но беше прекалено паникьосана, за да спре. Пък и нима имаше избор?

Тя тичаше с нечовешко желание да остави убиеца зад себе си, при всяка пресечка тръгваше в различна посока. От време на време дочуваше мъртвеца на известно разстояние зад себе си. Онзи ръмжеше в яда си и напредваше, влачейки крака. Магда тичаше все по-бързо, докато си представяше как злият призрак от детството ѝ я сграбчва за глезените. Даваше си сметка, че няма шанс срещу него. Трябваше да му се изплъзне.

Внезапно се изправи пред задънен изход. Обърна се и видя, че онзи е запречил коридора и за нея нямаше път назад. Магда стоеше задъхана, здраво стиснала ножа в юмрука си, и се опитваше да вземе решение какво да направи.

Искрящите му очи я бяха фиксирани, той тръгна към нея. Докато мъртвецът се приближаваше, от тъмнината изскочи котката и се метна върху главата му, опитвайки се да издере светещите му очи с дива ярост. Онзи се извърна в посоката, откъдето бе скочила котката, и заразмахва ръце да я махне от главата си.

Магда осъзна, че това е единствената ѝ възможност. Не се поколеба. Спусна се към мъжа и към единствения изход. Когато стигна до нападателя, се наведе напред и заби рамо в ребрата му, избутвайки го встрани. Онзи загуби равновесие и се стовари върху стената.

Болка прониза рамото ѝ след удара с вкочаненото тяло. Магда вече го бе подминала и тичаше с все сили, когато котката скочи от главата на онзи и се втурна след господарката си. Магда вземаше завой след завой, навеждаше глава под тежките повесени платна, които сегиз-тогиз изникваха в тъмнината. Не знаеше нито къде е, нито как да

излезе от лабиринта. Единствената ѝ мисъл бе да избяга от мъжа, който я следваше по петите. От съществото, убило Исидора.

Докато набираше скорост по един дълъг коридор, тя внезапно се натъкна на открояващо се в тъмнината висящо платно. Измести го с ръка и мина от другата му страна. Едва тогава осъзна, че платното е по-различно от предишните. За разлика от другите, това беше лекичко и ефирно.

Почти в същия момент, още преди да е успяла да се замисли за копринената материя, на слабата светлина от газеника тя видя, че изходът е задънен. Не можеше да продължи по-напред.

Магда се завъртя. Мъжът вече бе достигнал другата страна на плата, който препречваше коридора. Беше прекалено късно да се върне там, откъдето бе дошла.

Мъжът забави крачка. Тя бе приклещена в задънен изход.

Магда беше примряла, паникьосана. Не ѝ достигаше въздух. Виждаше червеникавия блясък на очите му през ефирното платно.

Нямаше накъде да бяга.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Магда виждаше върховете на ботушите, които се подаваха от другия край на висящото платно. Беше опряла гръб в задънения изход на коридора. Ефирното парче плат висеше абсолютно неподвижно на не повече от три крачки пред нея.

Трескаво търсеше изход от ситуацията, някакво решение. Каза си, че ако успее да се промуши покрай преследвача, ще може да се стрелне в другата посока и да избяга.

Но накъде? Картата не беше у нея. Тогава си даде сметка, че дори да не я беше загубила, едва ли би й послужила много. Просто нямаше как да тича и едновременно да разчита картата. И преди, когато имаше възможност да спира, да я проучва и да брои пресечките, пак й беше достатъчно трудно да я дешифрира.

Трябваше да си го признае — беше загубена в лабиринта. При това в лабиринт, създаден да привлича духовете на мъртъвци. Магда не мислеше, че Исидора се опитва да привлече тъкмо този мъж — или създание, или каквото там беше, — но вероятно, докато се бе занимавала с тъмните сили, неизбежно е привлякла вниманието на нежелани посетители.

Ръката му се пресегна покрай платното и се защура във въздуха, търсеше я опипом, надяваше се да я докопа.

Магда притисна гръб о стената зад себе си, като в същото време се стремеше да стои по-надалеч от размаханите нокти — доколкото бе възможно. Платът бе достатъчно прозрачен и ако зад него имаше светлина, тя вероятно щеше да види ясно очертанията на мъжа. Предположи, че той вероятно я вижда заради светещия газеник. Обърна вратичката настрани с надеждата, че така пламъкът ще я осветява по-малко и той няма да я вижда.

Наведе се по-далеч от ръката, която се пресягаше опипом към нея, и внимателно надникна през тесния процеп между стената и другия край на платното. Този коридор не беше широк като

останалите. Видя, че дори и да се шмугне покрай стената и да изтича, онзи вероятно ще успее да се пресегне и да я сграбчи.

Мъжът не се отказваше от опитите да я докопа. Тя обаче беше достатъчно далеч, така че той да не може да я достигне.

Но ако успееше да заобиколи нищожната копринена преграда, щеше да я сграбчи — освен ако тя не намереше как да се изплъзне покрай него. Тя беше бърза, но след видяното в стаята на Исидора беше убедена, че той я превъзхожда по бързина. Особено като се има предвид, че коридорът беше тесен. Нямаше място за маневри.

Колко ли време щеше да му отнеме да заобиколи платното и да я сграбчи. Представи си го да я изкормва, както беше изкормил Исидора. Осъзна, че краят ѝ е близо.

Онзи обаче се плъзна настрани и се пресегна с другата си ръка, като отново раздра въздуха с нокти. Дори не надникна да огледа, вероятно защото искрящият му поглед проникваше през ефирната материя. Магда виждаше повече от ясно втрепените му червени очи, а това само увеличаваше ужаса ѝ.

Останала без дъх, Магда смръщи напрегнато чело, докато трескаво мислеше как да излезе от ситуацията. Защо нападателят просто не се пресегнеше през платното и не я сграбчеше? Очевидно знаеше, че тя е там.

Вместо това само ръмжеше объркано и яростно размахваше ръце в другия край на платното. След малко се върна на първоначалната си позиция и продължи същото. Само че не стигаше достатъчно напред, за да я хване. Тя не можеше да си обясни защо.

Като че ли коприненото платно някак го държеше на разстояние.

Нима е възможно?

Магда си спомни думите на Исидора, че част от заклинанията върху висящите от тавана платна в лабиринта са нейно дело. Исидора разбираше Отвъдното и мъртвите по-добре от повечето живи хора.

Магда вдигна високо газеника. През прозрачното платно, отвъд светещите очи на зомбито, различи изрисувани символи. Бяха начертани доста грубо с тънък слой боя, която набръчкваше тъканта. Нямаше съмнение, че са заклинания. Напрегна се да си представи как биха изглеждали, ако ги гледаше от другата страна.

Често бе виждала Баракус да чертае заклинания. Може би трябваше да се опита да разпознае символите на платното. Бяха

необикновени, не приличаха на нищо, което бе виждала да чертае Баракус.

Мъжът рязко се хвърли в пролуката между платното и стената и острите му като на хищник нокти за пореден път прорязаха празното пространство. Магда сгуши глава между раменете си и избута платното към нападателя. Онзи отстъпи назад и изръмжа изненадан и ядосан, веднага, след което се спусна към другата страна, за да пробва да я достигне оттам, докато още не се е отдръпнала назад.

Исидора ѝ бе обяснила, че нарисуваните от нея магии бяха резултат от работата ѝ като спиритистка, поради което бяха могъщи и влиятелни.

Изведнъж Магда си спомни уверението на Исидора, че мъртвите се впечатляват от заклинанията ѝ.

Преследвачът от другата страна не дръзваше да премине покрай платното, но не показваше и намерение да се откаже. Магда знаеше, че той няма да си тръгне, докато не я залови. Ако не друго, ставаше все по-отчаян в опитите си да я докопа.

Не можеше да се каже кога и дали някой, например магьосник, би слязъл долу в лабиринта, за да потърси Исидора. Но дори това да се случеше, вероятността да мине точно по този път беше нищожна. Лабиринтът се простираше във всички посоки. Беше напълно възможно Магда да се е отдалечила доста от обичайния маршрут. Дори някой да дойде да се види с Исидора, нищо чудно никога да не се натъкне на Магда.

Още по-лошо — ако случайно избереше точно този коридор, най-вероятно щеше да бъде убит също толкова светкавично, колкото загина Исидора. Спиритистката бе използвала мощна магия, но дори тя не я бе спасила.

Магда можеше да се окаже завинаги приклещена в тези тунели с откачения убиец, готов да я нападне във всеки един момент. Доколкото можеше да прецени към момента, неговият страх от символите, изрисувани на платното, можеше да е само временна спирачка, която просто да го позабави. Ако веднъж успееше да премине през платното, нея я чакаше ужасяваща, болезнена смърт.

Магда осъзна, че ако иска да избегне сигурна смърт, трябва сама да намери начин да се измъкне.

Хрумна ѝ идея. Идея, която ни най-малко не ѝ допаднаше. Докато сърцето ѝ беше неконтролируемо, тя стисна ножа още по-здраво в юмрука си. Не виждаше друг начин.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

Докато онзи се местеше от едната до другата стена на коридорчето, Магда го издебна да е в средата и блъсна платното с всички сили към него. Усещаше тялото му от другата страна през ефирния плат. Коремът му въобще не беше мек като на жив човек. На пипане беше като дънер на дърво. Когато финият плат го докосна, онзи изръмжа и отстъпи назад. Бързо се съвзе и се спусна встрани, опитвайки се да сграбчи жертвата си, докато тя все още натискаше платното. Успя да закачи няколко кичура къса коса с нокти. Магда тръсна глава, преди зомбито да я хване. Докато размахваше ръце във въздуха, опитвайки се да докопа косата ѝ, тя използва цялата си сила, за да прониже ръката му дълбоко с ножа. Острието проби дланта му и излезе от другата страна. Онзи не извика от болка, само се дръпна, за да се освободи от оръжието. После отново замахна решително, сигурен, че тя е близо и ще я хване, когато отново се опита да го промуши.

Магда се възползва от разсейването му и докато той продължаваше да се пресята да я стигне, заблуждавайки се, че я е спипал натясно, се спусна към другата стена. Без да спира нито за миг, се мушна покрай завесата. Тъмният му силует се извърна внезапно, когато я видя да се втурва към него.

Магда изтича с всички сили по коридора, прекалено уплашена да погледне назад. Но нямаше нужда да се обръща. Чуваше го как приближава. Колкото и силно да бягаше тя, онзи я настигаше. Беше силен и неуморен.

Магда присви глава под друго висящо платно, и свърна вдясно, после пак вдясно и накрая вляво, като наум броеше завоите, които прави. Тежките платна, които препречваха коридорите тук, очевидно не го спираха така, както копринената завеса при задънения изход. Мъртвецът напредваше.

Макар че държеше газеника напред, докато бягаше, тя не виждаше надалеч пред себе си. Страхуваше се, че ще се натъкне на

друг задънен изход, но този път без защитна завеса, която да попречи на преследвача да я докопа.

При всяко следващо разклонение тя завиваше напосоки, без колебание, но все пак наум отбелязваше всеки завой, в случай че стигнеше до задънено място и се наложеше да се върне. При все че бягаше много бързо, онзи скъсяваше разстоянието зад нея и тя осъзна, че ако отново стигне до коридор без изход, там ще бъде краят ѝ. Но си даваше сметка, че не може да намали скоростта за нищо на света.

Въпреки страха си, въпреки бързото препускане не можеше да избие от ума си ужасяващата картина на смъртта на Исидора. Магда беше наясно, че е жизненоважно да се съсредоточи върху действията си, но мисълта, че може да я достигне такава съдба, не ѝ даваше покой. Не можеше да си представи болката и ужаса от подобна смърт. Единствената милост, на която се надяваше, бе краят ѝ да е бърз.

Магда чу котката да измяуква и вдигна поглед. Животното, което тичаше малко по-напред от нея, се обърна. Погледите на двете се срещнаха и Сянка свърна към един страничен проход.

Магда си припомни, че котката сама беше открила пътя обратно към стаята на Исидора.

Зачуди се дали би могла да намери и пътя навън.

Не знаеше какво друго да направи и понеже нямаше по-добра идея, последва котката, като гледаше да не изостава. Сянка се стрелкаше през коридорите с вирната във въздуха опашка, чието крайче бе извито напред.

Магда хвърли поглед през рамо и мярна светещите очи на преследвача си. Онзи я догонваше, бе само на две-три крачки зад нея. Идеше ѝ да изкрещи, но знаеше, че ако го направи, това само би я забавило и би му позволило да се метне върху нея. Предпочете да фокусира цялото си усилие в това да тича с все сили, докато се опитва да настигне тъмния силует на котката.

При едно разклонение котката понечи да свие вдясно, но се закова на място и се взря в тъмнината. Бързо се обърна и пое наляво. Магда се поколеба само за миг, разколебана дали да последва инерцията си и да остане извън обхвата на преследвача, или да последва Сянка. Все пак избра да последва котката, вместо да рискува да загуби единствения си водач и отново да остане в капан, приклещена в задънен изход.

Преследвачът се нуждаеше само от този един момент. Бързо склучи ръце около корема ѝ.

Магда се извъртя, преди онзи да успее да я сграбчи напълно. Фрасна го силно и разсече с ножа си гърлото му. Видя как от дълбоката рана се разхвърчаха парченца съсухрена плът, но не и кръв. Раната не забави мъжа.

Тя насочи ножа си към гърдите му, заби го до дръжката, после отново и отново. Онзи посегна да я сграбчи за гърлото, при което тя скри глава между раменете си.

Изплъзна се от хватката му и се втурна покрай него. Срита го отзад, в ямката на коляното, с все сили. Кракът му се скърши и той се олюля, аха да падне, но успя да запази равновесие.

Въпреки че се задържа на крака, този момент бе достатъчен Магда да се изстреля далеч напред, извън обхвата му. Чудовището нададе вой, който проехтя из коридорите, след това се втурна да я гони.

Докато тя тичаше след котката и се опитваше да не изостава, така че слабият газеник да осветява и двете им, не успя да прецени усилията си при вземането на един твърде широк завой в коридора. Мъртвецът избра вътрешната, по-къса дъга, и я изпревари.

Изскочи точно пред нея и ѝ препречи пътя.

Котката се закова на място и погледна господарката си. Черната фигура на мъжа между двете изчакваше да види какво ще предприеме Магда, накъде ще побегне. Зад мъжа, изправен в средата на коридора, и по-нататък, зад котката, Магда мярна светлина. Очевидно бяха стигнали при входа на лабиринта.

Въпреки мамещата светлина зад мъжа, която ѝ показваше накъде е изходът, Магда не можеше да тръгне натам. Нападателят стоеше на крачка пред нея. Тя за нищо на света не искаше да се върне обратно в тъмния лабиринт. Беше толкова близо до изхода, а онзи бе разперил крака и ръце така, че почти опираха в стените на коридора, и Магда осъзнаваше, че няма начин да мине покрай него.

Докато отстъпваше назад, за да държи някакво разстояние между себе си и мъжа, ѝ се стори, че дочува говор в далечината. Тя извика. Мъртвецът я чу да вика за помощ и се спусна към нея. Точно в този момент нещо черно се стрелна към него и го удари по тила. Магда виждаше, че Сянка стои в очакване по-нататък — значи този път не го бе нападнала тя.

Чу се крясък и Магда осъзна, че е птица. Видя широко разперени мастиленочерни криле, които приплясваха — гарван.

Сигурно бе някоя от птиците, които бе видяла по-рано във високите части на залата — явно беше попаднала в капан в обширната мрежа от подземни коридори на Кулата. Знаеше, че се случва нередко и че когато птиците търсят изход, е възможно да се паникьосат.

Гарванът изграчи пронизително и предприе повторна атака към главата на мъжа. Онзи размаха ръце, за да се предпази. Птицата се отдалечаваше, за да избегне размаханите ръце, но после пак се спускаше, за да поднови нападението.

Мъртвецът се олюля встрани и се опря на стената, докато се опитваше да избегне набезите на птицата. Магда видя отворилата се пред нея пролука и не се поколеба. Втурна се към светлината. Вече нямаше нужда котката да ѝ посочва пътя. Просто тичаше към просветляващия в далечината коридор.

Изад един завой изскочиха групичка мъже.

Някои от тях носеха факли, а други — сфери, които пръскаха зеленикава светлина. Магда разпозна дарбата в очите им.

— Какво става? — попита един от мъжете. — Случило ли се е нещо?

Магда отметна запотен кичур коса от очите си.

— Не знам. Нямам представа кой беше... или какво. Но изглеждаше мъртъв и магията на спиритистката не успя да го спре. — Тя вдигна омазания с кръвта на Исидора нож. — Дори това не го спря. Пронизах го поне десет пъти. Дори не го забави.

Мъжете се спогледаха, а после занадничаха из коридорите. Беше очаквала да ѝ задават въпроси, да оспорят казаното от нея. Нищо подобно не се случи.

Гарванът внезапно изникна от тъмнината и прелетя край тях по осветените коридори.

— Тия птици все се губят тук, долу — измърмори един от мъжете.

— Хайде да вървим — подкани ги този, който бе проговорил пръв.

Колкото и да бе уплашена, Магда последва мъжете, нащрек за евентуална среща с мъртвеца. Тя се опасяваше, че макар да са магьосници, може би не схващат истинската опасност, надвиснала над

тях. Макар да бяха доста на брой, не й се вярваше да успеят да се преборят с убиеца на Исидора.

Неколцина от мъжете се отцепиха от основната група и поеха по различни маршрути из лабиринта, за да търсят нападателя. Магда вървеше плътно зад онзи, който й се стори най-главният, докато си проправяха път към мястото, където бе заклана Исидора. На светлината на факлите и магическите сфери гледката бе дори поужасяваща, отколкото Магда си я спомняше.

Когато се убедиха, че не могат да направят нищо за спиритистката, мъжете не губиха нито секунда. В помръкнала тишина претърсиха жилището й, а после проследиха стъпките си назад през лабиринта. По пътя обратно прегледаха всяка стая, надникнаха зад всяко платно, повесено през коридора. Не беше трудно да се види колко са гневни мъжете, докато търсеха извършителя на това престъпление.

Най-накрая стигнаха изхода, без да се натъкнат на никаква следа от мъжа, който бе убил Исидора. Пазачите при входа докладваха, че никой не се е опитал да премине. Водачът нареди на останалите да продължат да търсят, докато не открият убиеца.

Докато си проправяха път през тъмния лабиринт, за да продължат търсенето, Магда спря. Тя стоеше изправена, сама, зад мъжете, заслушана в пращенето на газеника, докато обмисляше какво да предприеме. Чудеше се дали ще й стигне смелостта.

Спомняше си част от маршрута. Бе броила завоите.

Знаеше пътя обратно. Поне достатъчно навътре в лабиринта.

Знаеше какво трябва да направи.

Гмурна се след котката и потъна обратно в тъмнината.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Магда се изправи, когато шестимата мъже влязоха в тихата стая. Един ред малки, високо разположени прозорци пропускаха ранни слънчеви лъчи, които осветяваха диагонално мрачното пространство.

Без да поглежда към нея, преди да дръпне собствения си стол с висока облегалка, старейшина Кадел ѝ махна с ръка:

— Заповядай, седни.

Магда се настани на единствения обикновен и доста неудобен дървен стол, поставен пред висока маса от полиран махагон в залата за закрити заседания на Съвета. Нейният стол бе най-обикновен, но шестте стола от другата страна, където седяха старейшините Кадел и съветниците Садлър, Клей, Хамбрук, Уестън и Гаймър, бяха изпипани, богато орнаментирани, в унисон с трите библиотеки, които започваха от пода и стигаха до тавана, където имаше гъсто подредени томове с кожени подвързии.

Мебелировката бе аранжирана така, че да подчертава разликата в статута на членовете на Съвета в сравнение с този на хората, дошли при тях. Магда подозираше, че бяха поискали да я видят насаме, преди да започнат днешното заседание, за да си гарантират, че случката от предишния път няма да се повтори.

Прекалено много хора бяха потърсили Магда след заседанието на Съвета онзи ден с молба да им помогне да се закълнат във вярност на Господаря Рал, за да се защитят от пътешествениците по сънищата. Тя се бе срещнала със стотици хора, които бяха чули думите ѝ пред Съвета онзи ден, и се страхуваха от пътешествениците. И то с основание.

Съветът не бе забранил полагането на клетвата — все пак Д'Хара беше част от Новия свят и бе съюзник във войната, — но не им харесваше хората да се кълнат във вярност на Господаря Рал. Официалната им позиция беше, че макар пътешествениците по сънищата да съществуваха наистина и да представляваха заплаха,

врагът все още не е напреднал до степен да използва това оръжие, така че колкото и реална да бе опасността, се намираше далеч в бъдещето.

Освен нападението към самата нея Магда не можеше да осигури други доказателства. Но много хора не искаха да рискуват и твърде късно да разберат, че Съветът греши.

— Очаквах да ви видя по-скоро — каза Магда, когато всички седнаха.

— Войната става все по-отчаяна — започна старейшина Кадел, без да я поглежда, докато прелистваше купчина доклади на бюрото пред себе си и оглеждаше всеки от тях, преди да го отмести встрани и да вземе следващия.

— Правим всичко възможно, за да не останат усилията ни напразни.

Съветник Садлър ѝ хвърли бърз поглед, избра няколко доклада от купчинката пред себе си, и ги подаде на старейшината. Останалите мъже не се интересуваха от докладите. Само я гледаха втренчено.

— Разбира се — промълви Магда и кимна почтително. Докато старейшината продължаваше да се взира в докладите, а останалите я зяпаха, тя се почувства длъжна да каже нещо.

— Открихте ли... лицето, отговорно за убийството на Исидора?

Старейшина Кадел я изгледа изпод рунтавите си вежди.

— Някои хора, изглежда, мислят, че ти си отговорна за това.

— Аз? — Магда усети как лицето ѝ пламва. — А дали тези хора могат да обяснят как бих могла аз да разкъсам човек по този начин с голи ръце?

Старейшината изсумтя и отново се фокусира върху един доклад, който Садлър му бе подал.

— Има право — добави съветник Клей, — в крайна сметка тя не е родена с дарбата.

— Но имаше нож — напомни му съветник Гаймър. — Окървавен нож.

— Черепът на Исидора бе разбит на две — каза Магда. — С брадва сигурно е възможно да се направи, но не и с обикновен нож, особено когато с него борави жена.

— Не съм казал, че ние те обвиняваме — напевно привлече старейшина Кадел. Той я погледна и повдигна вежда. — Казах, че някои хора мислят така.

Магда не можеше да разбере накъде бият.

— Хората често вярват в много неща, които не са верни — отвърна тя. — Ще ми се да можех да разкрия истината вместо вас, но не мога.

— Работата на спиритистката беше ценна и ни помагаше във войната — каза Гаймър. — А сега, след като ти бе сама с нея, загубихме ценната ѝ дарба.

Магда се изправи и стана от стола.

— Ако намекувате...

— Какво търсеше там, долу? — попита съветник Садлър тихо, за да отвлече вниманието от обвинението на Гаймър. — Каква работа имаше при спиритистката?

Магда седна обратно на стола.

— Според вас какво търсех при спиритистката?

Садлър сви рамене.

— Ти ми кажи.

— Бях там за това, за което всички ходят при нея. Искях да се свържа с духовете.

Съветник Уестън вдигна вежда въпросително.

— Да се свържеш с духовете? По каква причина?

— Липсва ми моят съпруг — отговори Магда. — Каква друга причина би могло да има, за да потърсиш спиритист? Искях да се уверя, че той е в безопасност, в прегръдката на добрите духове, да знам, че е намерил покой.

Вероятно Баракус не липсва на никого от вас и вие не се тревожите за него, нито се молите за душата му, но аз го правя.

За първи път изглеждаха сконфузени и някои от тях се облегнаха назад.

— Не липсва само на теб — заяви Садлър.

Магда долови искреност в тона му.

— Успя ли спиритистката да ти помогне? — попита Уестън. — Откри ли каквото търсеше, за да се успокоиш по отношение на Баракус?

— Не, убиха я преди... — Магда извърна лице и преглътна при ужасяващия спомен. Тя се прокашля и отново погледна мъжете, които бяха втречени в нея. — И така, открихте ли убиеца? — попита.

Старейшина Кадел размаха ръка напред-назад над масата, сякаш искаше да изчисти проблема, както се забърсват трохи след вечеря.

— Подземиата на кулата бяха щателно претърсени. Не открихме нищо. От убиеца няма и следа.

Магда се взря в лицата едно подир едно.

— Но как е възможно? Как е успял да се измъкне?

— Мъртвецът ли? — попита Гаймър подигравателно. — Онзи, за когото твърдиш, че е убил нашата спиритистка?

— Казах ви каквото видях — заяви Магда. — Нима ме обвинявате в лъжа?

— Не. — Усмивката на Гаймър бе самодоволна. — Само предполагаме, че в паниката си може да ти се е сторило, че той е пострашен, отколкото е бил всъщност; да си си въобразила, че убиецът е бил чудовище. Описанието ти не ни помогна много. Как хората, които го търсят, да разберат как е изглеждал убиецът, как да знаят какво да търсят?

Магда на свой ред се втренчи в него.

— Казах ви каквото видях.

Съветник Клей се приведе напред.

— А онова, което си видяла, изобщо не ни помогна да идентифицираме виновника, за да можем да го, намерим, нали разбираш това? В подземиата се случиха няколко подобни убийства. Ти си единственият човек, видял убиеца с очите си. Или, как да кажа... само ти си оцеляла след такава среща.

— Било е изключителна възможност да ни помогнеш да задържим убиеца — поясни Гаймър. — Трябва да го спрем, преди да изкорми още някого. Но понеже не си запазила самообладание и си си въобразила чудовище, ние безвъзвратно загубихме шанса да идентифицираме нападателя и да го заловим. Заради твоята емоционална реакция в Кулата все още вилнее убиец и ние не знаем нито кой е той, нито как изглежда. Несъмнено е предател или човек, изпратен от врага, за да убива важни хора. Можехме да го заловим, ако беше запазила остроумията за себе си и ни бе казала как изглежда. Но тъй като не успя да направиш дори това простичко нещо, ние пропуснахме шанса си и сега си нямаме никаква представа кой може да е.

— Интересно, защо си постъпила така? — добави Клей.

— Не може да я съдите, задето се е уплашила — опонира им Садлър.

Магда седеше притихнала, не си позволи да се хване на уловката. Имаше много по-значими проблеми, не му беше времето да се доказва през тези мъже. Не ставаше въпрос само за живота на хората в Кулата, а за живота на всички в Новия свят. Тя не знаеше защо е извикана пред Съвета, но виждаше, че съветниците определено не целят да разберат истината. Нямаше смисъл да се защитава, защото те вече бяха решили, че е по-удобно да я обвиняват, отколкото да я изслушат. Те не искаха истината, за разлика от нея.

Старейшина Кадел отново махна с ръка.

— Не те извикахме за това, Магда. Извикахме те, защото съветник Уестън има ценно предложение.

— И какво е то? — попита тя, без да поглежда самодоволното изражение на Уестън.

— Той предлага да те назначим за представител на Съвета сред народа на отдалечените земи. Постът е важен. Ние оценяваме опита ти в работата с тях. Ти ще бъдеш нашата връзка с тези далечни народи в Средната земя, както често си била в миналото неофициално. Както изтъкна съветник Уестън, няма по-подходящ човек от теб за този пост.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Магда се намръщи и ги изгледа един по един.

— Искате да стана ваш съветник за отношенията ни с малките народи?

— Не, не да бъдеш наш съветник. — Уестън облегна лакът на полираната маса. — Ще трябва да пътуваш до тези далечни земи и да бъдеш представител на разбиранията и волята на Съвета сред народите, които населяват тези отдалечени места. В крайна сметка и те са част от Средната земя. Имат право да знаят какво се случва тук, в Кулата, какви са решенията ни. Трябва да знаят как върви войната и други такива неща.

— В крайна сметка — добави Садлър, — ако ние загубим тази война, те също биха паднали под безжалостното управление на император Сулакан. Знаеш не по-зле от нас, че ако врагът ни надвие, ще изтреби всеки, който притежава магия. Силите от Стария свят безжалостно преследват целта си да премахнат магията от света.

Ти ще бъдеш пътуващият посланик на Съвета, ще информираш хората какво правим и как се стараем да ги защитим от подобна заплаха. Като предаваш тази информация, ще помагаш да им осигурим безопасност. Освен това би могла настоятелно да ги помолиш за всякаква помощ.

Въпреки ентузиазма на Садлър Магда прозря същността на предложението. Искаха да се отърват от нея. Поне някои от тях със сигурност. Вдовицата на Първия магьосник ставаше все по-голям трън в очите им. Опитваха се да я убедят колко е благородна тази кауза, за да се съгласи да приеме или поне да не може да откаже.

— Поласкана съм, че оценявате уменията ми толкова високо, за да ми предложите този пост — каза Магда, за да спази тона на разговора. — Вярата ви в мен ме ласкае, съветник Уестън.

На устните му заигра усмивка, но погледът му бе студен.

— Освен това трябва да посочим нов Първи магьосник — каза старейшина Кадел. — Имаме нужда от Първи магьосник, който да ни

води в битката. Самото ни оцеляване е под въпрос. Нещата не се развиват добре. Не можем повече да отлагаме и трябва да намерим достоен заместник на Първия магьосник Баракус. Мнозина, родени с дарбата, идват да ни помагат в Кулата. На тях им трябва Първи магьосник, за да ги насочва как най-добре да защитят Новия свят. Всички те имат нужда от жилища, каквато нужда ще има и новият Първи магьосник.

Не исках да звучи коравосърдечно, но ако приемеш да станеш наш представител, ти ще пътуваш и няма да имаш нужда от жилището си. Така че, ако приемеш мисията, има още една полза — жилището на Първия магьосник ще се оваканти. Не искаме да те гоним от дома ти, но новият Първи магьосник ще се нуждае от място, където да работи и да се среща с магьосниците си — точно като Баракус.

Магда кимна почтително.

— Разбирам, старейшина. Не се чувствайте, сякаш ме гоните от дома ми. Моят дом, домът, който обикнах, е Кулата и град Ейдиндрил. Обикнах хората тук, а не стените. Разбира се, че ще освободя жилището на Първия магьосник.

Лицето на старейшината се озари от мимолетна усмивка на облекчение. По някаква причина той изглеждаше така, като че ли всичко бе минало по-лесно, отколкото бе очаквал. Съветът явно си бе съставил мнение за нея въз основа на силно преувеличени обвинения.

— Благодаря ти за разбирането, Магда. Значи приемаш поста?

Тя нямаше никакво намерение да приема подобна позиция и да напусне Кулата. Тук ставаше нещо, което заплашваше Кулата, застрашаваше самото им съществуване. Изглежда тя бе единственият човек, който си даваше сметка, че заплахата е реална. Нямаше да зареже търсенето на отговори само защото това би било удобно за Съвета. Самият Баракус ѝ бе възложил мисията да търси отговори, както като неин съпруг, така и като Първи магьосник.

Но пък едновременно с това не искаше да влиза в битка с тези мъже. Това само би ги притиснало в ъгъла и би затруднило търсенето ѝ на отговори.

— Оценявам щедрото ви предложение, старейшина Кадел. Със сигурност ще го обмисля искрено. Но междувременно бих искала да освободя жилището на Първия магьосник. Моите нужди са скромни и

няма да имам проблем да си намеря друго жилище. Зная, че под Южната крепост има свободни места.

Старейшината примига. За момент той остана без думи. Жилищата под Южната крепост бяха най-малко желани в Кулата, така че там винаги имаше свободно място. Но каквито и проблеми да им създаваше тя, дори Съветът си даваше сметка, че тези жилища бяха под нивото на вдовицата на Първия магьосник. Щеше да говори зле за тях, ако я изгонеха от жилището ѝ, за да я захвърлят под Южната крепост.

Магда всъщност не я интересуваше къде ще спи. А само това да открие отговорите, преди всички да бъдат изтребени — така както пътешественикът по сънищата едва не я уби или както Исидора бе заклана от онзи ходещ кошмар.

Преди старейшина Кадел да успее да каже нещо, тя попита:

— Избрахте ли новия Първи магьосник?

Садлър се облегна назад. Хамбрук и Клей се спогледаха. Уестън и Гаймър не реагираха на въпроса.

Старейшина Кадел се прокашля.

— Проведохме дискусия и имаме някого предвид. — Той поглади рунтавите си вежди. — Ще разкрием избора си, когато му дойде времето и както подобава.

С други думи, нямаше да кажат на Магда какво са решили. Тя се надяваше да са избрали някой от мъжете, които работеха с Баракус. Сред тях имаше достойни хора.

— Разбира се, старейшина Кадел. Убедена съм, че Съветът ще направи мъдър избор. Точно както и предишния път.

Тъй като войната се развиваше зле, имаха нужда от силен водач. От човек като Баракус. Магда имаше да предаде важна информация на този мъж — веднага, след като бъде избран.

Той трябваше да знае всичко, което знае тя. Онова, което не смееше да довери другиму. Струваше ѝ се, че Баракус вече се превръща в част от историята, все по-далечна с напредването на времето.

Светът продължаваше напред. От нея зависеше да предаде знанието за отминаващата история.

Но щеше да го направи пред правилния човек.

Магда бързо кимна и се оттегли, преди да имат възможност да настояват да приеме предложения ѝ пост.

Докато затваряше тежката дъбова врата към залата за закрити заседания на Съвета, тя чу стъпки. Обърна се и видя обвинител Лотаин с десетина души от личната му охрана. Магда отстъпи, за да им стори място.

— Лейди Сеарус. — Лотаин ѝ се усмихна. — Чувам, че отново си в центъра на още по-сериозни проблеми.

— Ти не трябва ли да си в подземията на Кулата и да издирваш убиеца, за да му повдигнеш обвинение?

Злобната усмивка остана на лицето му.

— Не смятам, че заплахата за нашата сигурност е ограничена само в подземията на Кулата. Мисля, че опасностите за каузата ни са по-близо, отколкото си мислят повечето хора.

Тя знаеше какво цели той, но не искаше да се разсейва с Лотаин, както не искаше да влиза в спор с някои от членовете на Съвета. Трябваше да се върне към търсенето си.

— Опасявам се, че ти по-добре от мен знаеш за тази заплаха. А сега би ли ме извинил, имам си работа — кимна тя.

Той отново се усмихна.

— Като например да си намериш ново жилище?

— Всъщност да.

— Доста е тъжно, че когато скоро провъзгласят новия Първи магьосник, ти ще трябва да напуснеш това толкова луксозно жилище.

Магда се почуди откъде той знае колко луксозно е жилището ѝ.

— Изобщо не е тъжно. Това е просто място, където човек спи. Радвам се, че скоро ще провъзгласят нов Първи магьосник. Вълнуват ме единствено хората, за които ме е грижа — не и жилището.

— И кои точно са тези хора, за които те е грижа, лейди Сеарус?

— Невинните хора в Новия свят, които биват изстребвани по някаква причина.

Преди той да успее да каже каквото и да било, Магда се обърна да си върви. Той я хвана за ръката и я спря. Стисна я така, че я заболя, но тя не му достави удоволствието да го покаже.

— Не е нужно да бързаш да си събираш багажа, лейди Сеарус. Може би ще мога да ти помогна с жилище, така че да останеш тук, където ти е удобно.

Единственият отговор на Магда беше кратка уклончива усмивка, а след това издърпа ръката си и тръгна. Гледаше право пред себе си и не забави крачка пред стената от мъже в зелени туники, които препречваха пътя ѝ. Огромните лични стражи на обвинителя отстъпиха в последния момент, само колкото да я пропуснат да мине.

Не можеше да си представи какво имаше предвид Лотаин, а не бе особено заинтересована да го придума да обясни. Беше убедена, че той точно това цели. Когато погледна назад, го видя да влиза в заседателната зала на Съвета.

Магда се зачуди каква работа има Лотаин със Съвета, че да се среща с тях на закрито заседание.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

За Магда беше очевидно, че град Ейдиндрил, макар и натоварен и оживен както винаги, бе настръхнал. На всяко лице бе изписана тревога. Хората, скупчени на малки групички, проследяваха с очи чужденците, докато разговаряха тихо и напрегнато.

Всеки ден имаше все нови и нови разкази за напредъка на врага, за кървави битки, за броя на загиналите мъже, за невинните жертви, които прииждащите войски на император Сулакан посичаха безжалостно. Магда знаеше, че някои от тези разкази са просто слухове и клюки. Освен това знаеше, че истината е далеч по-ужасяваща, отколкото си мислеха повечето хора. В пролуките между наблъсканите една в друга двуетажни сгради, докато си проправяше път през претъпканата павирана улица, Магда виждаше тучните гори, които покриваха хълмовете и по-ниските части на близката планина. По-нагоре, протегнали клони към каменистите тераси в основата на голите отвесни скали, боровете и смърчовете оредяваха. Отвъд няколкото плуващи в небето облачета и птичите ята, които гнездяха върху каменното лице на планината, огромните скални късове служеха за основа на тъмните, стремително извисени каменни стени на Кулата. Над стените, макар и от толкова далеч, Магда успяваше да различи крепостите, бастيونите, високите тесни кули, както и по-малките кулички, свързани с високи мостове.

Откак се помнеше, мрачният силует на Кулата бдеше над града, едновременно защитник и заплаха, защото магията, която въплъщаваше този комплекс, бе не само защита — той привличаше злини.

Магда винаги бе изпитвала смесени чувства по отношение на живота в Кулата. Допадаше ѝ пулсът на Ейдиндрил и обмисляше да се върне долу, в града, когато предаде жилището си на новообявения Първи магьосник. Но не можеше да го направи, преди да е открила какво стои зад смъртта на Баракус, както и зад останалите събития в Кулата. Въпреки че, изглежда, никой не ѝ вярваше, Магда бе убедена,

че всички в Кулата са в опасност. Тя не можеше да я напусне, докато не се увери, че хората, които живеят там, са защитени. Всички бяха насочили вниманието си към отдалечената война и, изглежда, тя единствена осъзнаваше, че врагът е вече по-близо, отколкото всички мислят.

Магда знаеше, че врагът се прокрадва сред тях. Въпреки че Ейдиндрил се задъхваше от лятната жегата, се носеха слухове, че до зимата вражеските армии може вече да са достатъчно близо, за да нападнат града. Магда се страхуваше дори да помисли до каква степен подобна атака би съсипала родния ѝ град. Ако превземеха Ейдиндрил, това би означавало и обсада на Кулата. Комплексът можеше да издържи под обсада много дълго, но не вечно. Освен това война не се печели със защита. Войските от Стария свят ясно бяха показали, че няма да има милост. Докато част от войските на Сулакан държаха Кулата под обсада, останалите щяха да сеят смърт и разруха из целия Нов свят. А когато накрая Кулата паднеше, щяха да се разправят с всеки един, така че да послужи за назидание на останалите.

Точно това се случваше с всяко селище, град и по-голям град по пътя им. Или хората се предаваха, или ги караха да съжаляват горчиво, че не са го направили.

С криене зад стени и железни врати заплахата нямаше да изчезне. Рано или късно дори Кулата щеше да падне. Трябваше да разгромят злото или то щеше да се разрасне. Магда не знаеше как биха могли да унищожат това зло. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че то приближава с всеки изминал ден, че вече е сред тях. Тя бе усетила болезненото присъствие на пътешественика по сънищата. Бе видяла чудовището, което се появи от тъмнината и изкорми Исидора. Това не бяха случайни събития, бяха свързани. Магда трябваше да разбере истината за тази връзка.

Да си проправи път през тълпите на улицата бе като да се опитва да се движи нагоре по течението на река. Уличните търговци, които крещяха и хвалеха стоките си, бяха неподвижни като скали в тази река, а потоците хора непрекъснато ги заобикаляха.

Някои от уличните продавачи имаха каруци, натоварени с осолено месо и риба, пресни зеленчуци или пък голямо разнообразие от готови храни. Други търговци разносяха подноси, върху които бяха натрупани високи камари от дълги самуни хляб. Имаше и продавачи,

обсипани с дрънчащи амулети на каишка, които дебнеха в тълпата и крещяха напевни предупреждения за проклетия и чуми. Те привличаха тълпи подскачащи деца, които искаха да чуят за проклетията на магията, докато родителите им не ги издърпваха надалеч. Понякога Магда пресичаше улицата, за да избегне някои особено напористи продавачи на амулети, които дърпаха преминаващите жени за китките и настояваха да бъдат изслушани, за да обяснят защо човек трябва да си купи защитен магически талисман. Те предупреждаваха потенциалните купувачи, че когато врагът се приближи, запасите от амулети и талисмани ще се изчерпят и тогава вече ще е късно да си набавят. Някои се вслушваха в думите им или купуваха най-евтиния амулет, само и само да се освободят от хватката на уличния търговец.

Времето беше топло, но докато се движеше сред тълпите, Магда, както и много други жени, държеше качулката на наметалото си спусната. Хората долу, в града, вероятно нямаше да я разпознаят както хората горе, в Кулата, но тя беше съпруга на Първия магьосник и като такава често се изненадваше колко много хора, които никога преди не бе виждала, я разпознаваха.

Времето работеше срещу нея, затова не можеше да си позволи да се бави. Колкото и да ѝ се искаше, нямаше как да се спре и да научи хората на клетвата, с която да се пазят от пътешественици по сънищата. Дори не можеше да защити самата себе си, ако някой вандал хвърлеше камък по нея, защото именно нейният съпруг бе решил да не се предават, без да воюват.

Ужасените хора не се вслушваха в разума и не искаха да узнаят истината. Поддръжниците твърде често предизвикваха негодувание към властта на военните, Съвета и дори на Първия магьосник заради това, че не бяха пожелали да приемат мира, който императорът им бе предложил. Тези хора твърдяха, че мирът е бил постижим, стига да бяха позволили на император Сулакан да управлява вместо Съвета. Те искаха да вярват и затова вярваха, че управлението на едните или другите няма да засегне живота им по никакъв начин. Когато останалите не искаха да приемат мъдростта на схващането им за „мир“, защитниците бяха склонни да прибегнат до насилие, за да ги разберат по-добре. На Магда ѝ се струваше иронично, че онези, които разправяха, че искат мир, най-бързо предизвикваха кървави разпри, за да наложат идеите си.

Магда придърпа качулката си още по-ниско, когато край нея мина група мъже. Необръснатите мъжаги похотливо изгледаха формите ѝ, въпреки че наметалото я прикриваше добре. За тях самият факт, че е жена, бе достатъчен повод да ѝ отправят цинични погледи. Когато се случваше преминаваща жена случайно да надзърне под качулката ѝ, забелязваше късата коса на Магда и веднага разбираше, че тя е никоя. Забравяха за нея в мига, в който я погледнеха, и си продължаваха по пътя.

При една пресечка Магда надникна зад ъгъла на двуетажна къща, в която живееше шивач. Отсреща на улицата имаше странноприемница, а над вратата ѝ висеше табела с нарисувано синьо прасе. Тясната уличка зад ъгъла беше неравна и разкривена. Въпреки че тази част на Ейдиндрил бе сбутана и объркваща, Магда знаеше, че трябва да завие точно тук.

Бе обиколила жилищата под Южната крепост и се бе уверила, че той вече не живее там. Колкото и да ѝ се искаше да го намери, не желаше да привлича излишно внимание върху себе си, като задава твърде много въпроси. Рано или късно подобен интерес щеше да направи впечатление на някого. Сега, след убийството на Исидора, Магда беше повече от предпазлива. Бе на косъм да се превърне в следващата жертва. Вярно, че в ума ѝ вече не дебнеше пътешественик по сънищата, но нямаше как да се разбере дали той не е обсебил някой от хората, с които Магда бе разговаряла. Пътешествениците вече не можеха да я следят през собствените ѝ очи, но тя не искаше да я следят и през очите на другите.

Затова отиде при Тили. Старата жена се вцепени от ужас, когато разбра за смъртта на Исидора. В началото обвиняваше себе си, защото бе убедена, че ако не бе показала на Магда пътя до лабиринта, може би нищо такова нямаше да се случи.

Магда я увери, че греши. Те се бореха със злото, а злото не бе дело на Тили. Магда ѝ предаде думите на Исидора, че самите те са воители в тази война. Злото нямаше да спре само. То трябваше да бъде преборено.

Тогава Тили замълча и след известно време я попита дали да възприема и себе си като воин. Магда ѝ обясни, че да, старата жена наистина участва във войната, при това приносът ѝ е доста по-голям, отколкото на повечето членове на Съвета. И понеже няма кой знае

колко кандидати да помогнат да бъде намерен убиецът на Исидора, допълни Магда, тя възнамерява да разчита на себе си — и на Тили, разбира се.

Отне няколко дни, но Тили успя да разбере, че мъжът, чиято помощ търсеше Магда, не живее в Кулата. След още няколко дни потайно разследване стана ясно и къде точно живее той. Магда остана изненадана да научи, че човекът се е изнесъл от Кулата и е избрал Ейдиндрил; озадачи я и това, че им отне толкова време и усилия да си набавят нужната им информация. Времето ги притискаше.

След като се озърна, за да се увери, че никой не я следи, Магда пое по тихата улица. Тук нямаше магазини, само къщи, повечето от които многофамилни. Дърветата зад сградите скриваха тясна просека. Къщите и двуетажните постройки бяха построени нагъсто, някои делиха общи стени. В дворовете зад сградите хората си бяха направили градинки, виждаше се простряно пране. Чуваше се кудкудякане на кокошки и грухтене на прасета. На една порта висеше небрежно надраскана табела, че се продават яйца.

След като продължи по улицата, която се издигаше и спускаше, Магда най-накрая стигна до къщата, която търсеше, разположена по-навътре, до двуетажна сграда. Пред мъничката веранда растеше кичеста слива. През тесния процеп между къщурката и съседната сграда Магда забеляза, че задната част на имота е сгушена под дебела дъбова сянка. Различи и тъгъл на барака, пред която имаше прилежно подредени дървени изрезки и парчета желязо. Магда се качи на захлупената под ниска стряха верандичка, стисна под мишница вързопчето, което носеше, и решително почука на обикновената дъсчена врата. След малко откъм задната част на къщата се чуха стъпки. Някой спря от другата страна на вратата.

— Какво има? — попита мъжки глас, но вратата не се отвори.

— Ти ли си магьосникът Мерит?

— Съжалявам, но в момента не мога да приема никого.

— Важно е.

— Казах ти, сега не приемам. Зает съм. Върви си по пътя.

Тя чу как стъпките се отдалечиха към вътрешността на къщата.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Моля те, трябва да те видя! — приплака Магда пред вратата.
— Нося новини за Исидора.

Тя чу как в далечината стъпките спряха.

Докато чакаше притихнала, Магда не знаеше дали той ще се върне да отвори, или не. Отри капка пот, изтърколила се по слепоочието ѝ, докато безцелно наблюдаваше как една златоочица гони листни въшки по сочните зелени листа и стебла на лозницата, която се виеше по една от колоните, придържащи надвисналата стряха на верандата. Най-накрая по стъпките му разбра, че той се връща.

Вратата се отвори достатъчно, за да може Магда да се увери, че Мерит наистина е внушителен мъж, както бе казала Исидора. След всичко, което Магда бе чула за него — от Баракус, от мъжете в подземията на Кулата, от познати магьосници и от Исидора, — ѝ беше някак странно най-после да го види от плът и кръв. След всичко, което ѝ бяха разказвали за него, не си го представяше точно така.

Той надминаваше очакванията ѝ.

Беше висок и понеже беше гол от кръста нагоре, си личеше, че е добре сложен. Беше значително по-млад от Баракус. Всъщност изглеждаше не много по-възрастен от нея, най-много две-три години отгоре.

Магда бе виждала стотици магьосници. Кулата гъмжеше от тях. Мерит, особено без риза, въобще не покриваше представите ѝ за магьосник с подобаващ вид.

Кожата му блестеше от пот и мръсотия. По лицето му на браздулки се стичаха сажди, а няколко свободни къдрави кичура кестенява коса се преплитаха с изсветлели от слънцето русоляви кичури. Освен всичко друго, косата му беше и чорлава, което само подчертаваше небрежния му вид.

Необяснимо как, но с потта и саждите изглеждаше още по-добре. Но лешниковите му очи със зелен оттенък направо накараха дъха ѝ да спре. Усещането беше сякаш гледа директно в душата ѝ и я преценява.

В същото време виждаше в очите му, че е човек с открит характер, без претрувки и неискреност.

Макар между родените с дарбата да имаше известно сходство, Магда виждаше в очите им множество разлики. При някои, като магьосниците воители например, искрата на дарбата проблясваше застрашително. При лечителите бе някак по-нежна, като милувка. Проявлението на дарбата в очите на Баракус бе едновременно страстно, мъдро, решително и страховито.

Точно както Исидора бе казала, Магда видя в очите на Мерит смесица от искреност и разбиране.

Но за разлика от Исидора, Магда можеше да види в тях и дарбата.

Дарбата в очите на Мерит беше различна от всичко, което бе виждала досега. Погледът му беше опасен до степен, че караше дъхът ѝ да секне, но в същото време в него имаше топлина, сърдечност. Мъжът я гледаше настойчиво и тя трябваше да си напомни да издиша.

Когато премисли, все пак реши, че всъщност много прилича на магьосник.

— Какви новини ми носиш за Исидора?

Гласът му пасваше идеално на външния му вид. Тя имаше чувството, че едва ли не самата ѝ същност завибрира в унисон с дълбокия му ясен глас. Преглътна и се насили да отговори.

— Преди да ти кажа каквото и да било, трябва да те помоля да произнесеш една клетва.

Той смръщи вежди.

— Клетва ли?

— Точно така. Първо трябва да се закълнеш във вярност на Господаря Рал и така да опазиш ума си от пътешествениците по сънищата. Само така ще съм сигурна, че говорим насаме.

Тогава той направи възможно най-странното нещо.

Усмихна се.

Беше приятна усмивка, изпълнена с топлина, която показваше, че се забавлява с думите ѝ.

— Доста смела, да не кажа странна молба от толкова красива непозната, дошла пред вратата ми. Дори не се запознахме както трябва.

Магда свали качулката от главата си.

— Аз съм Магда Сеарус.

Усмивката му изчезна на мига.

— Магда Сеарус? — Той се изчерви. — Съпругата на Първия магьосник Баракус? Тази ли Магда Сеарус?

— Да.

Изражението му отново се смръщи.

— Бях там, сред множеството, докато тленните останки на съпруга ти изгаряха на погребалната клада, за да се прочисти душата му. Онзи ден те видях в далечината. Беше с дълга коса.

— Когато Баракус умря, Съветът настоя дължината на косата ми да бъде коригирана. Постараха се да не остане никакво съмнение, че без Баракус аз съм никоя. Старейшина Кадел лично я отрязва.

Мерит почтително сведе глава.

— Съжалявам за загубата на съпруга ти, лейди Сеарус. Баракус бе наистина забележителен мъж.

— Благодаря ти.

Той дълго се взира в очите ѝ, все още, без да вдига глава, в един момент се опомни и се изправи.

— Ако обичаш... — смотолев и пак се изчерви, — би ли изчакала тук за малко, моля?

И рязко затръшна вратата.

Тогава Магда осъзна по какво той се различаваше от повечето мъже. През цялото време, докато стоеше на прага и я гледаше в очите, погледът му не се премести по-далеч от косата ѝ. Повечето мъже неизбежно я гледаха другаде. Но не и Мерит, макар черната рокля, която тя носеше под лекото наметало, да разкриваше изяществото на формите ѝ.

Магда го чу как се препъва в нещо вътре, после предметът се затъркаля по дюшемето. Последва тежко тупване. И май се прекатури стол. Още някакви вещи изтрополиха. След това къщата притихна за малко.

Магда се огледа в двете посоки, за да провери дали някой е чул шума или е забелязал посетителката на прага. Оттатък тясната уличка една жена бе излязла на прозореца и тупаше рогозка. Щом приключи, домакинята праметна рогозката през ръката си и се прибра, без да обръща никакво внимание на застаналата в сянката на верандата непозната. През плетеницата от клонки на люляков храст Магда мярна

няколко души да разговарят в далечината, но бяха твърде далеч, за да могат да я видят зад разцъфналия храст.

Накрая вратата се отвори широко. Мерит все още запасваше тъмната си риза. Дългите къдрици на светлокестенявата му коса бяха набързо сресани назад и си личеше, че с позабърсал лицето си.

— Извинявай, че те накарах да чакаш на прага, лейди Сеарус. — Лицето му отново поруменя. — Просто работех върху разни неща отзад и... — Той млъкна, очевидно притеснен, че започва да дърдори и не може да се спре. Подхвана отначало, вдигнал ръка да я покани вътре. — Заповядай, влез.

Когато Магда пристъпи през прага, видя прекатурен стол, до който имаше малка статуя. Стаята не беше голяма и навсякъде се виждаха странни предмети. Неясни метални изделия, не много по-различни от това, което майстореше Баракус, бяха разпръснати из цялото помещение, затова трудно можеше да се каже какво е паднало и кое си е било на пода. Колкото и да беше странно, си личеше, че има някакъв вътрешен ред. В единия край на стаята имаше скупчени една върху друга книги. На една раkitена пейка с облегалка също имаше книги, но те бяха отворени и натрупани една върху друга, сякаш да отбележи мястото, докдето бе стигнал. Най-различни малки масички бяха отрупани със заклинания, небрежно поставени между свещи, бутилки, кутии и кости.

От една лавица стърчеше стегнато навит свитък, около който се рееха глинени фигурки. Не се виждаше нищо, което да ги задържа — просто си се носеха във въздуха. Странна и необяснима гледка.

Освен това на различни места из стаята имаше изключително красиви статуи, изложени не за да бъдат разглеждани, а сякаш просто сложени там, където има място. Виждаше се статуя на воин, който се кани да извади от ножницата изсечен от сив камък меч; имаше и няколко по-малки статуйки на мъже в роби, няколко от тях издялани от тъмнокафяв орех, а другите изсечени от чисто бял мрамор; забеляза и няколко пластики на невероятно красиви и грациозни жени.

На масата зад прекатурения стол бе надиплена огромна покривка от червено кадифе. Повърхността на тази маса беше единственото място в цялата му стая, което не беше претрупано. В средата на червеното кадифе върху издигната поставка бе грижливо поставен един-единствен меч.

Магда забеляза на пода изящна ножница от злато и сребро с ремък за окачване през рамо. Ножницата беше толкова поразителна, че със сигурност принадлежеше на меча.

Мерит изправи стола, окачи ремъка на ножницата на облегалката и бързо махна книгите от ракистената пейка.

— Извинявай за безпорядъка. Обикновено не живея сред толкова вещи. Просто тука е доста по-тясно от покоите ми в Кулата. Заповядай, лейди Сеарус, настанявай се. — Той се огледа. — Чай. Трябва да направя чай.

— Не, благодаря, аз не искам — каза тя, докато си проправяше път към ракистената пейка.

Той изглеждаше облекчен. Магда се почуди защо се е изнесъл от Кулата, но не го попита. Искаше първо да обсъди с него някои по-важни въпроси. Изчака той отново да се обърне към нея.

— Трябва да говоря с теб, магьоснико Мерит.

— Ами, говори. — Той махна към пейката. — Какво искаше да ми кажеш за Исидора?

Магда не бе готова да седне.

— Клетвата?

Той бръкна в задните си джобове и напрегнатото му досега тяло се поотпусна. Ухили се момчешки.

— Говориш за отдаването към Господаря Рал? „Господарят Рал ни води. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал ни пази...“ Тази клетва ли?

— Да. Значи си запознат с целта й?

Той продължи да се усмихва, сякаш това беше понятна само на тях двамата шега. На Магда не й беше смешно. Усещаше как собственото й лице пламва.

— Ами, как да ти кажа, с Алрик се знаем.

— В такъв случай знаеш, че е добър човек и е създал клетвата, за да ни пази от пътешествениците по сънищата.

Все още усмихнат, Мерит продължаваше да я гледа настойчиво.

— Да. Врагът създаде оръжие, а ние се борим срещу него. Ето защо му помогнах да създаде силата, която се съдържа в тази връзка.

Магда примига изненадано.

— Нима казваш, че ти си му помогнал да създаде магията, която пази хората от пътешествениците по сънищата? Тази сила? Ти си му

помогнал с това?

Мерит кимна.

— Допринесох с нещичко. Не зная как точно той успя да създаде магия, която да постига това, но зная, че е толкова умен, колкото и решителен. Беше достигнал до етап, когато връзката не можеше да се задържи и възпламени у другите. За него самия работеше, но той искаше да направи така, че тя да защитава и другите, а връзката — както вероятно би се изразила ти — отказваше да се вгради в тях. Той знаеше, че аз случайно съм запознат с някои необикновени изчисления за съчетаване на магии, затова ме помоли да му помогна.

Магда наведе глава към него.

— Ти си помогнал на Алрик Рал да създаде магията на връзката?

Той отново кимна. Изглеждаше искрен.

— Аз осигурих методите за активиране на верификационната мрежа отвътре, за да завърша процеса по активация. Това позволи спояването на магическите компоненти, които той се опитваше да свърже, за да може връзката да се активира в правилна последователност.

Веднъж възпламенена, след като отключихме ограниченията, аз първи произнесох отдаването. Когато го направих, се намирах вътре в завършената мрежа. Искях първи да я изпробвам, за да съм сигурен, че няма, макар и неумишлено, да нарани човек, който произнася отдаването, за да пробуди връзката.

Магда не можеше да спре да го зяпа. Опря пръсти в челото си, докато се опитваше да осмисли чутото.

— Искаш да кажеш, че ти си направил така, че връзката да проработи?

Той повдигна рамо.

— Не точно. Алрик свърши по-голямата част от работата. Дойде при мен, защото знаеше, че аз ще разбера какво се опитва да постигне. Хората, които разбират тези сложни връзки достатъчно добре, за да ги обсъждат с него, не са много. Беше решил, че аз мога да разбера защо верификационната мрежа не работи точно както иска той, и се надяваше, че ще зная какво е нужно да се оправи.

— Значи е нямало да проработи без твоята намеса? — обобщи тя.

— Алрик Рал създаде нещо невероятно, майсторско. Предполагам може да се каже, че аз просто добавих няколко щрихи в неговото творение.

— Значи си свързан с него? — попита Магда. — Защитен си от пътешествениците по сънищата?

Усмивката му изчезна.

— О, да, защитен съм. Той ме пробва с пътешественика, който бе пленил. Така Алрик се увери, че създадената връзка най-после работи у другите. Аз бях първият защитен. За това, разбери ме, няма никаква вероятност в сенките на ума ми да се крие пътешественик по сънищата, който да подслушва разговора ни и да ни следи, ако за това се притесняваш. Е, какво искаше да ми кажеш за моята приятелка Исидора?

Сърцето ѝ се сви.

— Боя се, че Исидора загина заради мен.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Лицето на Мерит изглеждаше като изсечено от камък, точно както лицата на статуите му. Проявлението на дарбата, което тя видя в очите му, проблясваше сурово и заплашително.

— Как така е загинала заради теб?

Спокойният, но емоционално натоварен въпрос ѝ показва, че мъжът пред нея носи силен заряд. В гласа му се долавяше сдържана ярост, която можеше да бъде унищожително жестока, но същевременно той бе в състояние да я контролира.

Това значеше, че може да я насочи.

— Ще се наложи да обясня.

Макар първоначално да бе малко срамежлив, щом темата стана мрачна и сериозна, интонацията му прозвуча изцяло делово.

— Слушам те.

Магда намести вързопчето, което стискаше под мишница, и най-после седна на ракитената пейка. Така си намери извинение да отмести поглед от напрегнатото му лице.

— Първо бях в шок заради смъртта на съпруга ми — започна тя. — Не проумявах защо той би отнел живота си, не можех да си обясня защо ме изостави така, защо изостави всички ни.

Хората казваха, че явно пътешествието му до Храма на ветровете в света на мъртвите е пречупило духа му и е отнело волята му за живот.

Всички вярваха на тази история. Бяха убедени, че става въпрос за самоубийство. И ако те намираха мрачен смисъл в това, за мен нямаше логика. Докато го обмислях, непрекъснато се сблъсках с простата истина, че Баракус не е човек, който може да се отчае до степен да се самоубие.

Освен това аз бях там, когато той се върна от Храма на ветровете, и макар несъмнено да бе угрижен и притеснен, не бих го определила като отчаян.

Той имаше прекалено много причини да живее, много неща имаха значение за него, беше го грижа за прекалено много хора и имаше много важна и недовършена работа. Не би се самоубил, подтикнат от някакво лично отчаяние. Прекалено много бе загрижен за всички ни, за да направи такова нещо. Предвид, че целият Нов свят бе в опасност, имаше безброй причини да се бори за нас.

— Тогава защо би го направил? — попита Мерит и отиде до масата, където се взря в меча.

— Това се опитвам да разбера. Баракус е знаел, че не бих повярвала на версията за самоубийството. Разчитал е да осъзная, че нещо в тази ситуация не се връзва.

Знаел е, че аз ще разбера, че би направил такова нещо само за да може по някакъв начин да ни защити. Такъв човек беше. Това беше мисията на живота му. Затова беше Първи магьосник. В крайна сметка бе магьосник воин. Приемаше мисията си много сериозно.

Магьосниците воители не се предават. Те намират начин да се справят с препятствията, дори това да причини собствената им смърт. Той описваше живота на магьосника воин като танц със смъртта.

Скоро след кончината му намерих бележка, оставена ми от него, в която ме молеше да търся истината. Някак си не е могъл да го направи сам. Баракус ми възложи мисията да търся истината, при това го направи не просто като мой близък, а като Първи магьосник.

Тук става дума за нещо по-важно от личността на Баракус. Проблемът засяга живота на всички нас. Още преди да намеря бележката, знаех, че трябва да намеря отговори не само заради Баракус, не само заради мен самата, а и защото залогът бе животът на всички ни. По някакви причини, които все още не мога да проумея, той остави тази задача на мен.

В бележката пишеше: „Съдбата ти е да откриеш истина“.

Мерит стоеше изправен до масата, вгледан в меча, а после се обърна намръщен.

— Искаш да кажеш, че е пишело: „Съдбата ти е да откриеш истината“.

Магда смръщи чело, докато се опитваше да си спомни точните думи. Не носеше писмото със себе си. Беше го скрила в Кулата, в едно тайно отделение на работната му маса.

Не знаеше защо точните думи са от такова значение за Мерит. На нея разликата в двете изречения ѝ изглеждаше незначителна. Но беше наясно, че магьосниците виждат света по различен начин. Онова, което за останалите изглеждаше незначително, за тях често бе от ключова важност.

— Сега, като стана въпрос, май не мога да си спомня точните думи. Предполагам, че е така, както казваш. Да откриеш истината.

Мерит кимна и отново ѝ обърна широкия си гръб.

— Какво стана после?

— Скоро след като намерих бележката, всъщност още същия ден, Господарят Рал дойде при мен. Докато говорех с него, един пътешественик по сънищата, който очевидно се е бил загнездил в ума ми отдавна, едва не ме уби, преди да започна да търся отговори. До известна степен това бе началото на отговора.

Успях да произнеса отдаването към Господаря Рал навреме, за да се защитя. Но защо изобщо пътешественик по сънищата ще се скрие точно в моя ум? Та аз дори не съм родена с дарбата.

— Току-що ми каза, че Баракус ти е възложил важна мисия — прекъсна я Мерит, — мисия, която е жизненоважна за нашето оцеляване.

— Така е — отвърна Магда, — но въпросът е откъде пътешественикът по сънищата изобщо е знаел? Да започнем от там — защо му е да обсебва точно мен?

— Разбирам какво искаш да кажеш — каза той, кръстоса ръце зад гърба си и започна да се разхожда из стаята, докато го обмисляше. — Може би след смъртта на Баракус пътешественикът по сънищата просто се е опитвал да разбере какво би могла да знаеш за делата на Първия магьосник, плановите му за войната, оръжията, които разработваме, такъв тип неща.

— Предполагам има смисъл — каза Магда. — Не зная как с възможно именно аз да бъда важна за бъдещето на народа ни, но Баракус вярваше в това. Пътешествениците по сънищата очевидно бяха решили, че съм достатъчно значима, за да ме следят, което се потвърди, след като намерих писмото. Когато го прочетох, те също са го видели. Но защо биха се интересували от мислите на толкова незначителен човек преди това?

— Ти не си незначителна — отвърна ѝ Мерит с изненадващо съчувствие в гласа и я погледна. — Може и да са ти отрязали косата след смъртта на Баракус, но това не те прави незначителна. Ти все още си Магда Сеарус, същата като преди, със същите умения, същия потенциал, същия ум и същата способност да мислиш самостоятелно.

— Аз нямам благородно потекло и не съм родена с дарбата. Това ме прави незначителна в представите на повечето хора в Средната земя.

Мерит спря пред масата и отново се вгледа в блестящия меч, положен върху червеното кадифе.

— Ако отрязването на косата не те прави незначителна в собствените ти представи, няма значение какво мислят другите, нали?

Магда не може да сдържи усмивката си.

— Отношението ми винаги е било такова. И това често ми е създавало проблеми. Преди да срещна Баракус, хората често ми казваха, че не си знам мястото. Не ми пукаше особено какво си мислят повечето за мен, нито къде според тях е моето място. Винаги съм вярвала, че трябва да мисля самостоятелно и да действам по вътрешен усет. Понякога статутът ми ме спира, но не позволявам това да ме ръководи.

— Хубаво. — Той се извърна от меча, кръстоса ръце пред гърдите си и се облегна на масата с лице към нея. — Какво направи после?

— Говорих с някои от хората, които бяха най-близки на Баракус, опитвах се да намеря насока. Но това не ме доведе до никъде.

Затова отидох при спиритистката с надеждата, че уникалните ѝ умения ще могат да ми помогнат. Исидора ми каза, че е просто помощница на спиритистката, а самата спиритистка не може да ме приеме.

Бях отчаяна, затова ѝ разкрих, че според мен Баракус бе пожертвал собствения си живот, за да защити всички ни, и че се надявам спиритистката да може да се свърже с него за някои отговори. Обясних ѝ, че вярвам, че когато Баракус отиде до Храма на ветровете в света на мъртвите, се е случило нещо важно. От нея поисках да се свърже с него в Отвъдното, тъй като този път той нямаше да се върне.

Казах ѝ, че става нещо нередно в Кулата и че врагът вече е сред нас. В крайна сметка как би могъл пътешественик по сънищата да

разбере за мен още докато е в Стария свят? Споделих с нея, че Съветът не ми вярва. Че ако съм права, враговете вероятно ще пратят пътешественик по сънищата при спиритистката, за да ѝ попречи да помогне на магьосниците да разработят защиты.

Накрая принудих Исидора да признае, че тя самата е спиритистката. Обясних ѝ, че понеже е важна, има голяма опасност някой пътешественик по сънищата да обсеби ума ѝ. Това я убеди да произнесе отдаването, за да се защити.

След като го направи, тя ми разказа за клането на хората от Гранденгарт и как бе узнала, че духовете им не са намерили покой в света на мъртвите, където им е мястото. Също така ми разказа как си отнел очите ѝ.

Магда махна с ръка, явно почувствала се неудобно.

— Не можех да разбера как е могла да направи нещо толкова ужасно. Не можех да разбера как се е съгласила... Как е позволила на магьосник да я промени до такава степен, да я превърне в нещо различно от човека, който се е родила.

— Ако на теб ти се струва смущаващо, представи си как се почувствах аз — отвърна Мерит.

Магда го погледна в очите. Болката, която видя в тях, я накара да извърне поглед.

— От разказа на Исидора разбрах, че ти не си искал да направиш такова нещо, но тя е била решена да го извърши. Естествено ми беше жал за това, от което се бе отказала, но ми беше жал и за теб заради ужасния товар, който е сложила на плещите ти.

Тъкмо започна да ми обяснява, че не е толкова ужасно, колкото си мисля, и че си ѝ дал прекрасно ново зрение. Но преди да довърши историята и да се свърже с духовете от мое име, ни нападна някакво чудовище и...

Мерит вдигна ръка, за да я прекъсне.

— Как така чудовище?

Магда сви рамене.

— На вид приличаше на мъж, горе-долу колкото теб на ръст. Невероятно силен. Отначало си помислих, че притежава дарбата и си служи с магия. Но когато го пронизах, нямаше кръв. Щом го погледнах по-отблизо, изглеждаше като мъртвец. Освен това миришеше на труп.

Дълбоки бръчки прорязаха смръщеното чело на Мерит.

— Как така изглеждаше като мъртвец?

— Беше черен, плътта му бе съсухрена, приличаше на разложена и на места се разпадаше. Изглеждаше като труп.

Той скръсти ръце пред гърдите си.

— Наистина звучи като да е бил мъртвец. Тъмно ли беше? Сигурна ли си, че си го видяла достатъчно ясно?

— Беше доста тъмно — призна Магда, — но все пак газеникът светеше. Успях да го разгледам достатъчно добре.

Промуших го няколко пъти, силно и надълбоко. Колкото и да забивах острието, то не го раняваше изобщо. Исидора използва силите си, но и това не го спря. Опитвахме се... опитвахме.

Магда преглътна и заби очи в пода, за да избегне втренчения поглед на Мерит, преди да успее да продължи.

— Той... разкъса Исидора на парчета. Всичко стана много бързо. Уби я, преди да успеем да го спрем, преди да успеем да избягаме.

По-късно осъзнах, че в ума ѝ през цялото време тайно е дебнел пътешественик по сънищата и е подслушвал. Когато ѝ казах, че се нуждае от информация от света на мъртвите, не ми бе хрумнало, че в ума ѝ може вече да има пътешественик по сънищата. Бързах да ѝ кажа отдаването, за да не може някой пътешественик да се опита да я обсеби. Трябваше да предположа, че той вече може да е там.

Пътешественик по сънищата бе влязъл в моя ум и следеше моите мисли, без да осъзнавам присъствието му, но не успя да ме убие, защото произнесох отдаването и го прогоних от ума си навреме. Явно ни е следил, спотаен в сенките на ума на Исидора, но не е искал да проваля и втория си шанс да постигне онова, в което се бе провалил първия път. Искаше да докопа и двете ни. За това не се разкри. Не се опита да ни убие, преди тя да произнесе клетвата, както се случи с мен.

Вместо това ни остави да си вярваме, че сме в безопасност. Вероятно се е измъкнал, когато тя започна да произнася отдаването. Сигурно е искал да ни заблуди, че сме защитени, за да му е по-лесно да изпрати мъжа, който ни нападна.

Трябваше да си дам сметка, че вече може да е там и да наблюдава Исидора, защото тя бе важна. Аз бях неочакван бонус, допълнителна жертва. Твърде глупаво разкрих прекалено много, преди да я накарам да произнесе отдаването.

Ако първо я бях помолила да се закълне, пътешественикът нямаше да чуе, че според мен тя е важна личност, която да ми помогне да открия отговорите, както ми бе възложил Баракус. Пътешественикът нямаше да осъзнае, че трябва да я убие, преди тя да успее да ми помогне.

Яркийт спомен за ужасното клане изникна в представата на Магда, макар да се опита да го потисне.

— Ето защо ме накара да произнеса клетвата, преди да говориш с мен — промълви той сякаш на самия себе си.

Магда кимна, а сълзите ѝ покапаха на пода пред нея.

— Ако бях преценила по-добре и ѝ бях дала отдаването още в самото начало, сега да е жива. Щеше да е освободила ума си от пътешественика, преди той да чуе какво искам и колко е важна Исидора в моето търсене на истината.

— Но не я уби пътешественик — поясни Мерит.

Магда избърса сълзите от бузите си. Знаеше колко много означаваше Мерит за Исидора. И с какво нежелание магьосникът се бе отзовал на молбата на спиритистката. Освен това си даваше сметка, че макар Мерит да бе отнел зрението на Исидора и да я бе променил с магия, за него тя беше приятелка.

Магда сподавено изхлипа. Не можеше да се насили да го погледне отново.

— Не, не я уби пътешественик по сънищата. Той вероятно се е свързал с някой от предателите в Кулата и те са изпратили това чудовище да я изкорми, преди да успее да ми помогне.

Вината е моя. Ако не бях отишла при нея, тя щеше още да е жива. Ако си бях дала сметка до какви нива в Кулата са достигнали пътешественици по сънищата и предатели, ако бях накарала Исидора да приеме защитата на връзката с Господаря Рал още в началото, сега да е жива.

Аз съм виновна, че я убиха.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Мерит прекоси стаята и седна до Магда.

— Сега разбирам защо смяташ, че си виновна, но искам да те уверя, че вината не е твоя, лейди Сеарус. Ти не си знаела, че пътешественик по сънищата подслушва разговора ти с Исидора.

Магда го погледна в очите, неподвижна.

— Не съм, но трябваше да предположа, че е много вероятно. Трябваше да премисля нещата. Ако бях взела нужните предпазни мерки и я бях накарала първо да се закълне във вярност на Господаря Рал...

— Това нищо нямаше да промени.

Най-после Магда го погледна с очи, плувнали в сълзи.

— Откъде знаеш?

— Пътешествениците по сънищата знаят, че ти търсиш отговори, нали?

Магда преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Точно така.

— Щом е така, са очаквали рано или късно да отидеш при спиритистката, за да се опиташ да намериш тези отговори. В крайна сметка Баракус е мъртъв, затова е логично да отидеш при Исидора, за да търсиш отговори — същите отговори, които искат да получат и те. Всъщност те вече са били в ума ѝ и тайно са подслушвали за всичките ни други дела в Кулата, докато са чакали теб.

— Значи, ако я бях накарала първо да произнесе отдава нето...

— Нямаше да има никакво значение. Не разбираш ли? Трябва да приемем за даденост, че те вече са били запознати с всичко, до което са се докопали, докато потайно са претърсвали ума ѝ, така че най-вероятно са се криели с надеждата да чуят нещо ново, което ти или някой друг би могъл да разкрие на Исидора. Шпионирали са прикрито, за да събират информация. По време на война информацията е важна разменна монета. Когато Исидора се е съгласила да произнесе отдаването, те са разбрали, че няма да могат да научат от нея нищо

повече, затова са я убили, преди да успее да ти помогне да откриеш каквото и да било.

— Но ако се бях сетила...

— Ако се беше сетила първо да я накараш да се закълне, пак щяха да я убият. Това, че първо си поговорила с нея, само е отложило убийството ѝ за кратко, преди мандалото да хлопне.

Те биха желали смъртта на Исидора по причини, които не зависят от теб. Тя търсеше жизненоважни отговори в работата си, опитваше се да разбере какво готвят магьосниците на императора. Искаше да разкрие защо враговете ни събират труповете като реколта и защо го правят както с телата, така и с душите на мъртъвците. Пътешествениците по сънищата нямаше да ѝ позволят да ни помогне да разберем какво правят или защо душите на тези мъртъвци не са при духовете в Отвъдното, където им е мястото.

— Тогава те знаят всичко, което е знаела Исидора — каза Магда. Примигна бързо, сякаш да догони мисълта си. — Всичко, което Исидора е знаела, е разкрито. И те го знаят.

Мерит кимна.

— Така изглежда и затова проблемът ни е по-голям, отколкото мислехме. Заради всичко, което Исидора знаеше и върху което работеше, тя вече е била набеязана. С разговора си ти реално си отложила смъртта ѝ. Най-важното сега е да разберем какво е знаела и какво са научили пътешествениците по сънищата, докато шпионират в ума ѝ.

Магда изтри лицето си с ръка, за да забърше сълзите си, докато обмисляше усложненията. Търсенето ѝ на отговори, на истината, току-що стана още по-важно.

— Изглежда си прав, че е било без значение, че не успях да я накарам първо да произнесе отдаването.

— Вината не е твоя — съгласи се той. — Все едно да кажеш, че аз съм виновен за смъртта ѝ. В крайна сметка аз ѝ дадох уменията, които я превърнаха в заплаха за врага. Ако бях отказал, вероятно тя щеше да е още жива и нямаше да се занимава с нищо по-опасно от това да съветва опечалените роднини за духовете на починалите им близки.

Но ние все пак не можем да спасим живота си с „ами ако“ и „ако не бях“. Можем единствено да дадем най-доброто от себе си според

това, което умеем. Ето защо истината е толкова важна.

Понякога, както в случая на Исидора, нашите умения привличат вниманието на злото. Злите сили презират хората с магически способности. Император Сулакан иска да унищожи всички с дарбата, защото тогава останалите ще бъдат безпомощни. Той вече е постигнал доста в прочистването на Стария свят от магията. Не може да си позволи тя да процъфтява тук.

Докато гони целта си, той е склонен да унищожи самата дарба, да я отнеме от човечеството, само и само да може да обедини мощта в себе си и да властва чрез брутална сила. Дарбата — нашите способности — стои на пътя му, затова превръща всички ни в негова цел.

— Вярно е — отвърна Магда. — Баракус веднъж ми каза, че Сулакан по-скоро би ни унищожил, отколкото да ни остави да живеем спокойно, защото това би означавало неговите хора да поискат свободата да живеят като нас.

Мерит кимна в знак на съгласие.

— Хората като Исидора и като теб няма да стоят и да гледат, докато той избива останалите безмилостно. Исидора се бореше за всички ни. Тя много добре знаеше, че може да загуби живота си в тази битка. Дори аз ѝ го казах. Но това не я спря.

Тя бе воин в нашата кауза. И ти си такава, или нямаше да търсиш истината и да рискуваш живота си за това. Ако не беше воин, щеше да се откажеш от търсенето си и да се преместиш на някое безопасно място.

— Няма безопасни места или поне скоро няма да има — отвърна Магда. — Докато злото е на лов, безопасността е само илюзия. Не мога просто да стоя и да гледам. Трябва да действам.

— Ние сме просто това, което сме, ни повече, ни по-малко — заяви Мерит.

— Много добре казано. — Магда заглади една гънка в полите на роклята си до коляното. — Затова ли изпълни желанието ѝ, въпреки че можеше да откажеш?

Известно време той се взираше из стаята.

— Това бе пътят, който тя избра. Хората трябва да изживеят собствената си съдба.

Думите му звучаха подобно на писмото на Баракус, в което той заричаше Магда да изживее съдбата си.

Магда не беше сигурна дали Мерит е прав, но ѝ се искаше да вярва в идеята, че не е виновна за убийството на Исидора.

— Благодаря ти, магьоснико Мерит, че ми помогна да видя нещата от друг ъгъл. Сега разбирам, че за нашата безопасност е било нужно повече от това да накарам Исидора да произнесе клетвата. Въпреки това трябва да призная, че се чувствам малко засрамена, задето ми стана по-добре. Не е лесно да се освободиш от вината си.

— Лейди Сеарус, ти не си виновна за смъртта ѝ. Злото обича да вменява вина на жертвите. Не го позволявай.

Магда кимна и отметна кичур коса зад ухото си.

— Моля те, предпочитам да ме наричаш Магда.

Усмивката прибави топлина и изражението му стана още по-приятелско.

— А аз съм просто Мерит.

Магда отвърна на усмивката му, но бързо посърна.

— Страхувам се, Мерит, че трябва да ти задам някои въпроси, които няма да ти харесат, но ако ще търся истината, имам нужда от отговори.

Мерит леко се облегна.

— Нима? И какво искаш да знаеш?

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Защо излезе да живееш извън Кулата?

Той се изправи и отиде до масата с меча.

— Искях да мога да работя на спокойствие — каза той с гръб към нея. — Кулата е разсейващо място.

— Нима? От това, което виждам като количество и качество само в тази стая, без да вземам предвид нещата, които ми каза Исидора, смятам, че си човек, способен на невероятна концентрация и упоритост. Според мен имаш по-сериозни причини.

Той я погледна през рамо.

— Освен това там не е безопасно.

— Разбирам. Защо не е?

— Ти сама каза, че из тъмните проходи на Кулата бродят мъртъвци.

— Ти беше наясно с това още преди да ти кажа за Исидора, нали?

Магда се зачуди защо ли наистина той е напуснал Кулата. За нея бе необяснимо защо магьосник, за когото Баракус имаше толкова високо мнение, би изоставил важните си задачи в Кулата, където би бил заобиколен от достатъчно ресурси, като започнеш от книги и инструменти и стигнеш до купища предмети, които съдържат магия, и не на последно място, по-възрастни и по-опитни магьосници, които да го насочват.

А и ако беше въпрос на безопасност, в Кулата имаше места, защитени както от стражи, така и от заклинания. Доколкото виждаше, в малката му къща нямаше следи от подобна защита, която да го пази, докато работи.

Но дори и така, това беше страничен въпрос. Тя се опитваше да го предразположи, за да ѝ отговори на съществените. Той сякаш усети това ѝ намерение. Обърна се към нея, фиксира я със сериозен поглед и отново кръстоса мускулестите си ръце.

— Защо не ми кажеш какво всъщност те интересува, Магда?

Тя вдигна брадичка.

— Добре тогава. — Не ѝ харесваше да повтори думите, с които го нараняваше, но не знаеше как по друг начин да се добере до скритата истина, без да го обвинява, така че той да може поне да изложи гледната си точка.

— Дочух, че ти си виновен няколко магьосници да бъдат убити — читави мъже, важни за нашата битка. Също така чух, че освен тези смъртни случаи си изоставил мъжете, които си ръководил, и си отказал да помогнеш с важна работа за нашата защита. Някои дори казват, че си предател. Има ли истина в това?

За секунда той се втренчи в нея. Тя си бе мислила, че проявлението на дарбата в погледа му би могло да изглежда опасно. Странно, но не беше. Озадачаващо, изражението му беше неразбираема маска. До известна степен това бе по-лошо, защото прикриваше съкровени чувства. Тя самата се чувстваше като предател, защото му отправяше толкова възмутителни обвинения, но залогът бе твърде голям, а обвиненията — твърде сериозни, за да не им обърне внимание.

— Докато все още сме на въпроса за това какво казват хората... — отвърна той накрая с вледеняващо спокоен глас, — чувам, че двамата с Господаря Рал сте направили страхотно шоу пред Съвета, за да накарате хората да вярват, че пътешествениците по сънищата са вече в Кулата и обсебват умовете на хората, за да ги наплашите така, че да се закълнат във вярност на Господаря Рал.

— Но ти познаваш Алрик Рал. — Магда усети как се изчервява. — Знаеш защо той създаде клетвата.

— Може би не го познавам така добре, както си мислех. На какво да вярвам след всичко, което чух? Хората твърдят, че според многоуважавания главен обвинител Лотаин Баракус е провеждал тайни срещи, които може да са били с вражески агенти. Обвинителят обяви публично обвиненията си, че Баракус може да е бил част от заговор и дори да е въвлякъл и теб в плана си.

Мерит склучи длани зад гърба си и закрачи пред нея.

— И по-лошо, много хора горе, в Кулата, и тук долу, в град Ейдиндрил, открито се чудят дали Баракус е виновен за това, че войната се развива толкова зле. Дали той не ни въвлече във войната, дали не ни е заблуждавал от самото начало. Твърдят, че ако наистина е

действал от гледна точка на нашите интереси, нямаше да губим войната. Казват, че Баракус сигурно накрая се е самоубил от чувство за вина, задето е обрекъл народа си.

Магда скочи.

— Не е вярно, че Баракус ни е въвлякъл във войната. Врагът нахлу на наша територия!

— Хората твърдят обратното. Според тях никой не е нахлул на наша територия, а ние сме започнали всичко. Говорят, че ти, Господарят Рал и Баракус сте заговорничели от самото начало да влезем във война и сте искали да използвате това като оправдание, за да може Господарят Рал да вземе управлението на Средната земя и да я присъедини към Д'Хара.

— Но ти знаеш, че пътешествениците по сънищата...

— Да, да, зная, че пътешествениците са истински, но трябва ли да повярвам на нелепото твърдение, че те са вече тук, на свобода в Кулата, само защото ти го казваш, въпреки че няма доказателства, освен твоите самоугодни разкази за това как са те нападнали и са изпратили чудовища да убият Исидора, докато ти си била сама с нея? Трябва ли да пренебрегна достоверните обвинения срещу теб и Баракус, повдигнати от прочутия ни обвинител и някои членове на Съвета, всички от които твърдят, че твоите нелепи истории за заговор срещу нас и за предатели в редиците ни всъщност целят да отклонят вниманието на хората от собствената ти вина? Как очакваш да пренебрегна толкова сериозни обвинения?

Той разпери ръце пред нея.

— Така че ти ми кажи. Наистина ли си предател спрямо Средната земя, както твърдят толкова много хора?

Магда преглътна. Беше сигурна, че лицето ѝ е яркочервено.

— За човек, който вече не живее в Кулата, със сигурност си чул някои от най-грозните клюки.

Той повдигна вежда и ако пейката не опираше в краката ѝ, тя щеше да отстъпи крачка назад под погледа му.

— Клюки? Не просто клюки, а подозренията на най-компетентните власти. Хората казват, че при толкова сериозни обвинения все трябва да има частица истина. Така че ти ми кажи, Магда. Прави ли са? Трябва да зная дали разговарям с предател.

Мисля, че имам право да го разбера, преди да отговоря на който и да е от твоите въпроси.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци и тя го изгледа яростно.

— В това няма нищо вярно. Всичко е лъжа. Омразна, противна лъжа.

Тя сведе очи.

— Но, признавам, че няма как да ти докажа истината. Ще ми се да можех, но не мога.

Тогава той направи възможно най-странното нещо. Усмихна се.

— И на мен ми се иска да можех да ти докажа истината. Но когато е сравнена с тонове лъжи, истината може да изглежда нищожно малка.

Магда бе ядосана. Не понасяше да чува такива ужасяващи неща за Баракус. Знаеше, че има хора, които вярват на тези лъжи, но истината беше, че Баракус бе пожертвал живота си, за да защити народите в Средната земя. Тя все още не знаеше защо, но въпреки това бе сигурна, че Баракус е умрял точно поради тази причина.

Мерит разпери ръце.

— Обвиненията означават ли, че Баракус е виновен. Правят ли те виновна?

— Не.

— Но въпреки това ти се притесняваш, че аз съм виновен, заради същите безпочвени обвинения. Притесняваш се, че тъй като обвиненията са много сериозни, част от тях трябва да са верни.

— Сега те разбрах. — Отмести поглед от него и избърса една сълза от бузата си. — Съжалявам, Мерит, че бях толкова несправедлива. Съжалявам, че дойдох при теб изневиделица, без покана, и посмях да ти задавам въпроси за слухове и неверни неща.

Но става дума за самото ни оцеляване. Ако сгреша и се доверя на неправилния човек, може да платим с живота си.

— Поне беше така добра да дойдеш при мен и да ме попиташ за истината, вместо просто да се довериш на лъжи и клюки. — Усмивката му бе тъжна. — Каква ирония, че огромна част от работата ми е посветена на това да открием начин за гарантирано узнаване на истината, когато тя е достатъчно важна или става дума за човешки живот, а сега срещу мен и работата ми се изливат куп лъжи.

— Разбирам какво искаш да кажеш — отвърна Магда. — Наистина. Усещам, че трябва да ти докажа невинността си, но същевременно се чувствам безпомощна, защото не мога.

Усмивката му бе знак за подкрепа.

— Баракус беше наистина забележителен мъж и не беше глупак. Винаги съм си мислел, че има основателна причина да прецени, че си достойна да стоиш до него. Той вярваше в теб. Това за мен означава много.

Магда беше раздвоена. Не искаше да го разпитва за слуховете, които се носеха из Кулата, не искаше да вярва в обвиненията, но същевременно имаше нужда да приключи този въпрос, а не си бе изяснила всичко докрай.

— По лицето ти виждам, че си много притеснена. Ти не ме познаваш, затова е разбираемо, че не знаеш на какво да вярваш. Защо не ме попиташ за нещата, които искаш да разбереш.

Магда кимна и отново седна, с надеждата, че така ще премахне част от враждебността на въпроса си.

— Чух обвинения от магьосници, свидетели на случая, че са умрели хора, защото си изоставил дълга си към тях. Искam да знам защо смятат, че ти си отговорен за смъртта на хората. Трябва да разбере дали си такъв човек, който просто би си тръгнал и би оставил другите да измират. Давам си сметка, че не е честно да повтарям тези обвинения или пък да очаквам да ги обориш. Със сигурност не си длъжен да ми казваш истината.

Тя го погледна в очите.

— Но, моля те, Мерит, опитвам се да проумея какво всъщност става. Вярвам, че Кулата и животът на всички ни са в смъртна опасност. Трябва да разкрия какво се случва, преди да е станало твърде късно. Моля те, не се обиждай, че те питам такива неща, и просто ми кажи истината.

— И как да докажа, че ти казвам истината?

Тя се усмихна бегло.

— Работата е там, че за мен истината винаги е била много важна. Баракус често казваше, че съм проклетие за лъжците. Ще ми се да вярвам, че съм човек, който разпознава кога не говорят истината и разбира кога го лъжат, защото много често установявам разликата, но

предполагам, че в крайна сметка няма как със сигурност да кажа кое е истина и кое — лъжа.

И все пак искам да чуя твоята версия.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Мерит кимна и дръпна стола си по-близо до ракитената пейка, на която седеше тя.

— Има хора, които искат разни неща — каза той, — но не са склонни да се вслушат в истината за онова, което желаят.

— Така е в общия случай, но каква връзка има това с хората, които твърдят, че заради теб са умрели други? — попита Магда.

— Ако искаш да узнаеш истината, ще се наложи да ти обясня, за да ме разбереш. Ще ме изслушаш ли?

Магда кимна, за да го помоли да продължи.

— Някои хора в Кулата искаха от мен една конкретна магия да бъде вложена в конкретен предмет. Искаха да го направя аз.

Магда обиколи с очи стаята, огледа странните предмети, разпръснати навсякъде. Бяха във всякаква форма и размер. Някои разпознаваше, други — не. Част от предметите изглеждаха безобидни, докато някои изглеждаха, сякаш ще щракнат като капан и ще й откъснат пръста, ако се опита да ги докосне.

— Какъв предмет?

Той потри колене с длани, докато подбираше думите си.

— Нещо като ключ, който отключва залежи на огромна сила.

— Ключ ли? Тези хора искат от теб да направиш ключ?

Мерит махна с ръка да покаже, че подробностите не са важни.

— Използвах думата „ключ“ за повече образност. Идеята е, че е нужно нещо, което да отключи силата. Опитвам се да ти представя нещата възможно най-разбираемо.

— Извинявай, че схващам толкова бавно.

Той се изчерви.

— Не исках да те засегна. Не се изразих точно. Просто обяснението може да бъде ужасно сложно.

— Моля те, помогни ми да го проумея, за да разбера истината.

Той пое дълбоко дъх, преди да продължи.

— Разбираш ли, самият предмет, ключът, не е от значение. Много различни неща могат да отключат силата. От значение е единствено специалната магия, вложена в тези предмети. Ключът може да отключи силата само и единствено чрез тази магия.

На нея въобще не ѝ прозвуча толкова сложно.

Той подбираше думите си внимателно. Обичайно магьосниците не бяха склонни да разкриват подробности. Включително Баракус — дори с нея.

А може би Мерит бе уклончив по някаква друга причина. В крайна сметка тя го бе питала за хора, умрели заради него. Поне така беше чула. Възможно е да бе само слух. Но от друга страна, той може би се опитваше да прехвърли вината.

Магда реши да го остави да обясни ситуацията по неговия начин и да го изслуша непредубедено.

— Години наред работех върху този ключ. Отдавна бях приел задачата присърце. Тези хора, които едва наскоро разбраха за съществуването на силата, вярват, че е много важно аз да продължа работата си и да завърша ключа, но си имат собствени причини за това.

Работата е там, че не мога да завърша ключа, защото просто е невъзможно той да бъде завършен. А и по-важното е, че не е необходимо.

Магда се хвана за думите му.

— Ако ключът отключва толкова огромна сила, защо да не е необходимо? Особено сега, когато сме във война? Тази сила не може ли да ни помогне?

— Не, не може.

— Откъде си толкова сигурен?

— Защото — отговори той — разбрах, че кутиите...

— Кутии ли?

— Да. Кутиите са хранилищата на силата, която онези хора искат да могат да отключат. Всъщност ключът не отключва кутиите, а силата, която се съдържа в тях. Както ти казах, опитвам се да ти обясня нещо изключително сложно така, че да ме разбереш.

Магда му кимна да продължи, но от притеснение вече ѝ се виеше свят. Напомни си да не прави прибързани заключения.

— Както и да е — продължи той, — разбрах, че кутиите са били отнесени в Храма на ветровете от съответните магьосници. Не зная

дали е трябвало, но е факт, че сега са там. Някои хора от екипа, работещ там, ми казаха, че са искали да защитят човечеството от тиранията на магията. Вероятно точно заради това са ги отнесли. Важното е, че са там, в безопасност в Отвъдното, където никой не може да ги достигне.

Сърцето на Магда сякаш прескочи. Полазиха я тръпки и кожата ѝ се вледени.

Мерит се намръщи.

— Какво не е наред?

Магда преглътна.

— Нищо.

— Току-що лицето ти пребледня.

— Няма нищо. Вероятно е от жегата.

Но имаше нещо. Тя се почувства така, все едно целият свят се стовари отгоре ѝ. Знаеше, че след като изберат нов Първи магьосник, трябва да разкрие пред него всичко, което знае.

Напомни си, че може би прави прибързани заключения. Искаше ѝ се да успокои ритъма на сърцето си.

Мерит скочи и отиде до една маса встрани. Бързо ѝ наля чаша вода. Подаде ѝ я и отново седна на столчето пред нея, а в очите му се четеше голяма загриженост.

— Пийни си. Ще ти помогне.

— Благодаря! — Магда пийна една глътка. — Добре съм. Моля те, продължи с разказа си.

Мерит я погледа известно време, за да се увери, че е отпила още, преди да продължи да ѝ разказва.

— Е, тъй като кутиите са заключени на сигурно място в Храма на ветровете, вече няма смисъл да се опитвам да завърша влагането на магията в ключа, за да освободя силата им. Но по-важното е, че дори и да исках, това не може да се направи.

На Магда ѝ трябваше малко време, за да осмисли думите му. В крайна сметка не можеше да бъде сигурна, че той говори за същото. Имаше много важни и опасни предмети, отнесени на сигурно място в Храма на ветровете.

— Искаш да кажеш, че не може да бъде постигнато, защото Баракус не можа да ти даде изчисленията за постигане на пробив на седмо ниво.

Мерит се облегна и примига изненадано.

— Ти знаеш за тях?

Магда се стараеше да овладее гласа си.

— Преди време, когато ти дойде да го видиш, Баракус ми каза за тях. Спомена, че си поискал да ти даде изчисления за осъществяване на такъв пробив. Очевидно те ценеше високо, тъй като сподели, че би искал да ти даде необходимото, но нямало как да стане, защото изчисленията били запечатани в Храма на ветровете и никой не можел да стигне до тях.

Мерит я гледаше втренчено, така че тя се почувства длъжна да каже още нещо.

— Затова ли не можеш да завършиш магията за ключа?

— Да.

Магда бе поразена от искреното му безсилие. Гледаше го в очите, докато той продължи, сякаш говореше на себе си, все едно някой бе сложил сол в раната на неговото разочарование.

— Прекарах години да разработвам подробностите на магическата структура. Никой не я разбира така, както аз. Те не разбират истинското ѝ предназначение. — Той вдигна очи към нея. — Виж, аз не вярвам, че изобщо предметът трябва да е просто ключ.

— Какво искаш да кажеш? А какво друго?

Той се приведе напрегнато.

— С времето повярвах, че онова, което се съдържа в хранилищата, в тези кутии, е единствената форма на сила, съществувала преди изместването на звездата.

— Наистина ли вярваш, че кутиите съдържат това?

— Да. Затова още в началото бях толкова сигурен, че съществуват изчисленията за пробив на седмо ниво. И Баракус потвърди, че ги има, когато ми каза, че са заключени далеч в Храма на ветровете.

Мерит я гледаше право в очите.

— Ако съм прав, а аз съм, тази сила е от толкова голяма величина, че никой не я разбира. Ако съм прав, кутиите съдържат достатъчно мощ да унищожат света на живите.

Магда отпи вода, само и само да избегне втренчения поглед на лешниковите му очи. Пръстите ѝ не можеха да спрат да треперят.

— Добри духове... нима това изобщо е възможно? Действително ли мислиш, че може да е вярно, че един предмет може да съдържа такава сила?

— Да. Мисля, че първоначалното предназначение на ключа е да съхрани кода за пробив от седмо ниво, за да обуздае тази сила. Затова съществува кодът за пробива. Няма друга причина. Също както и изчисленията за пробива.

— Говориш за пробив в света на живите? И кодът за пробива е последната капка, преди да се скъса бентът на язовира?

Той се поусмихна на нейното сравнение, преди да продължи.

— След като дълги години проследявам всичко, което мога, за произхода и същността на силата, мисля, че я разбирам по-добре от всеки друг.

— И какво си разбрал?

— На първо място, зная достатъчно, за да не съм глупак, който смята, че знае всичко. Но от онова, което знам, съм убеден, че много хора разбират достатъчно и имат способности да злоупотребят със силата и да причинят огромни щети. Това, което те вероятно не разбират, е, че докато преследват собствените си цели, могат неволно да унищожат всичко живо. Ако злоупотребят. Убеден съм, че тази сила има нужда от повече от един прост ключ, за да работи правилно. В древните текстове намерих откъси, които ми дават основание да вярвам, че самият ключ също по някакъв начин трябва да пази силата, да бъде вид защитник.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Звучи като нелоша идея — каза Магда разсеяно, докато се опитваше да обуздае препускащите си мисли.

Никога не се бе чувствала толкова самотна. Не знаеше какво да направи и към кого да се обърне. Мерит беше очевидният избор, но имаше прекалено много неща, които тя не знаеше. Ако дори малка част от слуховете се окажеха верни, да му се довери би се оказало най-лошото решение, което би могла да вземе. Единствената ѝ надежда беше скоро да оповестят новия Първи магьосник. Новият Първи магьосник трябваше да знае всичко, което знаеше тя. Той би бил наясно какво трябва да се направи.

— След задълбочено проучване и много работа най-накрая разработих и подредих всички аспекти от моята теория — продължи Мерит. — Убеден съм, че сега знам как да създам уникалната сила за ключа, ако само имаше как да се добера до изчисленията и формулите за пробива. Ако можех да го направя, щях да създам ключ, който да работи правилно.

Магията, която щях да създам с помощта на формулите, междувременно служи и за още нещо от голямо значение, което измислих с времето.

Това привлече вниманието ѝ.

Той безпомощно вдигна ръка и с въздишка я отпусна на крака си.

— Но без всички части магията не може да бъде нито разписана, нито създадена.

— Няма ли достатъчно добри заместители?

— Не. Трябват ми правилните части, и то всички части така стоят нещата.

— Значи тази уникална магия би могла да ти позволи да вложиш в човек уменията да различава истината от лъжата? Това ли е другото много важно нещо, което си искал да създадеш?

Той изглеждаше изненадан.

— Да, всъщност е това.

— Значи, ключът, който тези хора искат и който ти знаеш как да направиш, и човекът, за когото си говорил пред Съвета, че искаш да промениш, така че да може да различава истината от лъжата, са свързани с общи елементи и до известна степен споделят някои основни форми на тази магия?

— Точно така, поне първоначално. Те се различават в развитието си, както и в крайния резултат, но ги свързват някои основни елементи от изчисленията за пробива.

— Искаш да кажеш, че, така да се каже, и за двете ти е нужна мая, за да ти втаса хлябът?

Мерит подозрително се намръщи.

— За човек, който не е роден с дарбата, имаш склонност да разбираш логиката в естеството на магията. А за жена, която окачестви себе си като „никоя“, изглежда, знаеш доста за някои от най-тайните задания в Кулата.

Магда вдигна глава и се взря в него.

— Може и да ги мислиш за тайни, но Исидора знаеше, че искаш да трансформираш човек посредством тази магия. А ако тя е знаела, и пътешествениците по сънищата са наясно. Което означава, че император Сулакан също е информиран. След като той и хората му знаят за човека, който искаш да създадеш, има голяма вероятност да знаят и за ключа, който се опитваш да направиш. Което означава, че със сигурност са наясно какво отключва той.

Мерит разтревожено въздъхна.

— Предполагам, че е възможно да го знаят, но няма да им бъде от полза. Няма да им е възможно да реконструират работата ми, а без тайните изчисления, заключени в Храма на ветровете, магията, върху която работех, не може да бъде завършена.

Освен това самият ключ би бил безполезен за тях, защото силата е съхранена далеч, където никой не може да я достигне.

Магда положи усилие да си удържи езика зад зъбите. Но все пак зададе въпрос.

— А защо за тези хранилища, които съдържат толкова огромна сила, не е предвиден ключ? Какъв би бил смисълът да създадеш нещо, без да има начин да го накараш да проработи?

— Добър въпрос. За нещастие нямам добър отговор. Хората приемат историята като първоизточник и смятат, че тя е точна, но това

често не е така. Свидетелствата за минали събития се различават едно от друго. Човек не може да е сигурен доколко един хроникьор е бил искрен и какви мотиви е имал да пресъздаде историята по определен начин. Свидетелствата от античността са загубени във времето, така че има цели периоди, за които не знаем нищо, а ако знаехме, това щеше да промени цялостната картина на нещата. Част от онези писания, които са достигнали до нас, може да са били слухове или дори фалшиви обвинения, които с времето са погрешно приети за верни. Някои от историческите текстове са разказани от предубедена или изкривена гледна точка, други са били доукрасени с времето. Грешно е сляпо да приемаме историческите текстове за верни.

Всичко това означава, че не знам истината за оригиналния ключ. Хранилищата, които съдържат силата, са относително скоро създадени, с цел да държат силата в покой. На практика ключът не ги отваря, а освобождава древната сила, която се съдържа в тях. От това, което зная, е възможно, когато силата е била създадена, да е имало ключ. Но със сигурност знам, че самата сила е оцеляла до ден-днешен и че в момента за нея няма ключ.

Това вече е проблем, защото макар ключът да не съществува, силата я има и дори и без ключа е ужасно опасна.

Това е една от причините, заради които работих толкова усърдно да завърша ключа. Всички останали смятат, че той просто отключва силата, но от откъсите от оцелелите книги и свитъци от преди изместването на звездата съм убеден, че това е предмет, който трябва да защитава силата, а не просто да я отключва.

Думата „защитава“ се заби в ума ѝ. Той я изрече някак естествено. Тя си спомни върху какво работеха онези мъже в подземията на Кулата, когато загинаха.

Погледът ѝ се премести върху предмета на масата.

— Да защитава. Като меч — отвърна тя.

— Да — призна накрая той. — Съществуващите препратки и формулите, които все още имаме, накараха хората да вярват, че ключът трябва да бъде изработен под формата на меч. Затова онези, които се опитват да направят ключа, са избрали да го направят под формата на меч.

Не знаят защо, всъщност не ги интересува. Те просто се опитват да направят ключа под формата на меч, защото така се разбира от

текстовете, за да може да сработи и да отключи силата.

— И ти смяташ — предположи тя, — че в заръката ключът да бъде под формата на меч има някакъв смисъл?

— Да. Фактът, че магията трябва да бъде вложена в меч, намеква за предназначението ѝ. Нали? Освен че отключва онова, което пази, съм убеден, че е предназначен да има силата да предотврати грешните хора да се занимават със силата.

— Значи причината кутиите да бъдат скрити в Храма на ветровете се крият в това, че няма ключ, а силата е невероятно опасна, така ли?

— Най-вероятно да — отговори той. — Проблемът е, че ако нещо се обърка, ключът би бил единственият шанс да ни спаси от пълно унищожение.

Той се приведе напред и зашепна, макар да нямаше никого, който да може да го подслуша.

— Разбираш ли, ключът, който бих създал, не е просто свързан със силата, той е тясно свързан с човека, който го използва. Трябва да бъде правилният човек с основателните причини — иначе няма да проработи. Магията може да прочете не само ключа, но и намеренията на онзи, който го държи.

Магда знаеше от Баракус, че опасните магии често имат няколко степени на защита. Магическите книги обикновено имаха заклинания и защиты, които да ги пазят. Според Исидора Мерит изработвал подобни заклинания за магическите книги. Очевидно той прилагаше същия принцип при направата на ключа за силата.

— Но всичко това е само на теория, тъй като не можеш да направиш ключа и да докажеш идеите си.

— Да, предполагам, че си права. Проблемът е, че в Кулата има хора...

— Имаш предвид Съвета.

Той сви устни и накрая се предаде.

— Позна.

Този смътен танц сред сенките започваше да я уморява.

— Не беше толкова трудно.

Той се усмихна за кратко и после отново стана сериозен.

— Съветът иска работата въпреки всичко да бъде свършена. Искат ключът да бъде изработен.

Магда трябваше да пийне още малко вода, за да успокои гласа си.

— Защо? Ако всички знаят, че тази мощ е заключена в Храма, защо Съветът ще иска ключа?

— Изброиха ми много причини, никоя, от които не беше смислена според мен, но са много настоятелни. Искат да бъде направено — точка по въпроса. В крайна сметка не са нужни обяснения. Искат да бъде направено, затова нареждат да бъде направено. Но желанията и заповедите не означават, че реализация е възможна, а те не искат да чуят причините това да не стане.

— Знам много добре колко неотстъпчив може да бъде Съветът.

— Със сигурност случаят е такъв.

Мислите на Магда препускаха.

— Кой от съветниците държеше да го направиш?

— Всички, но Уестън и Гаймър пришпорваха най-упорито.

— Уестън и Гаймър? Те трябва да са били — измърмори Магда по-скоро на себе си. Тя отново го погледна. — Мислех, че Съветът не иска ти да използваш същите магически елементи, за да създадеш човека, който може да различава истината от лъжата.

Той отново се загледа в нея с лешниковите си очи.

— Изповедникът — каза.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

— Изповедник ли? — попита Магда.

— Точно така.

Тя се наведе към него, объркана от името.

— Изповедник?

— Да, така наричам човека, който бих създал, защото със силата, която бих вложил в него, този човек би могъл да накара всеки, абсолютно всеки, да изповяда истината, колкото и ужасяваща да е тя — без значение колко отчаяно може да му се иска да я прикрие, без значение какви лъжи е изричал и зад какви лъжи се е криел. Докосването на Изповедническата сила би променило всичко това.

— Значи Съветът иска ти да направиш ключа, от който не би имало полза, но не и Изповедника, който би могъл да ни бъде от голяма помощ.

— Каква ирония, а?

— Меко казано. — Не беше сигурна дали ситуацията не е по-скоро сериозна, отколкото иронична. — Все още не разбирам защо и ключът, и Изповедникът изискват едни и същи основни магически съставки.

— Защото по същество и двете неща служат на каузата на истината.

— Как може ключът да служи на каузата на истината? За Изповедника разбирам, но не и за ключа.

— По същество и ключът, и Изповедникът удостоверяват истината. Силата на Изповедника би принудила човек да разкрие Истината, а всички кодирани настройки на ключа удостоверяват дали думите съответстват на реалността. Реалността е истината. Следователно и Изповедникът, и ключът споделят едни и същи формули, които са в основата на крайната им цел.

До голяма степен по същия начин верификационната мрежа удостоверява дадена магия, основните елементи на новата форма на магията, която се опитвам да създам, са критерий или мярка, по която

се съпоставя с реалността. В случая с Изповедника обектът няма да може да говори нищо друго, освен истината.

Ключът също така спазва верификационна последователност. Той създава пътища за проверка, като така би попречил на човека, който го използва, ако той например лъже за истинската причина, заради която иска да освободи силата.

— Може би Съветът не иска ти да създадеш Изповедника, защото ги е страх от истината — отвърна Магда.

— Вероятно току-що прозря същината на нещата.

— Но те все пак искат ключа.

— Точно така — отговори той. — Те искат простия ключ, който да освободи силата, но аз не мога да доверя на никого предмет, който съдържа толкова мощ, дори на Съвета, за това възнамерявах да създам по-сложния ключ. Това беше много по-трудно за измисляне, но ако някога получа възможността най-накрая да активирам мрежата, годините, прекарани в допълнителен труд, биха имали смисъл.

Но нито този, който аз предвиждах, нито простият ключ, който иска Съветът, могат да бъдат създадени, защото за направата и на двата имам нужда от информация, която е в Храма на ветровете и е недостъпна за мен. Без тези формули не мога да направя нито ключа, нито Изповедника. Поне ключът вече е без значение, защото мощта, както и формулите са на безопасно място, където никой не може да ги достигне.

Магда имаше чувството, че ще припадне. Отпи малко вода. Не можеше да проумее защо Съветът би се боял от истината. Но един по-належащ въпрос изскочи в ума ѝ, докато тя се опитваше да открадне малко време, за да обмисли думите на Мерит.

— Как този човек, този Изповедник, би могъл да принуди някого да говори само истината?

Изглежда му беше неудобно, докато търсеше точните думи.

— Трябва да разбереш, Магда, че Изповедникът би бил крайна мярка, за да се стигне до истината. Например, за да бъде принуден убиец да признае извършените убийства, да разберем точния брой на жертвите му и да установим вината му извън всякакво съмнение. Или представи си, че някой е отвлякъл дете заради откуп или пък нещо още по-лошо. Изповедникът би могъл да извлече истината отвъд лъжите и измамите.

Тя повдигна вежди.

— Или пък да застави предател да се изповяда.

— Без всякакво съмнение и колебание.

Магда докосна челото си с пръсти, докато се опитваше да възприеме мащаба на всичко, което той ѝ обясняваше.

— Но как на практика този Изповедник би накарал човек да се изповяда?

— Всъщност — продължи той — магията, която бих вложил в него, както и магията на ключа, съдържат едновременно Субстрактивна и Адитивна част.

— Значи, за да създадеш Изповедник, ти е необходим доброволец, роден с дарбата?

— Ни най-малко. Доброволецът би бил само преносител, в който да вложи това умение, тази уникална форма на сила.

— Но ако не е роден с дарбата...

— Всеки носи поне искрица от дарбата. Тя е част от нашата жизнена сила. Магията е просто въпрос на доза. Ти например не си родена с дарбата, но, строго погледнато, не е точно така.

Животът свързва всички ни с магията, както показва символът на Милостта. Затова нямам нужда от човек, роден с дарбата, за да създам Изповедник — единственото условие е доброволецът да е жив.

Заради времето, прекарано около Баракус и другите талантиливи магьосници, Магда бе донякъде запозната с техния свят и с онова, което считаха, че е възможно да бъде постигнато. Може би не разбираше напълно какво и как правят, но като цяло имаше представа на какво са способни. Идеите на Мерит категорично бяха извън сферата на възможностите.

Очите ѝ се разшириха от внезапно прозрение. Тя го погледна.

— Ти ще промениш Милостта.

— Разбира се — отвърна той, сякаш беше нещо най-нормално.

В известен смисъл това бе едно от основанията хората да се страхуват от Сътворителите. За тези магьосници нямаше невъзможни неща — интересуваха ги единствено начините то да бъде постигнато. Думите на Мерит бяха пример за неконвенционално мислене, което за повечето хора граничеше с лудост.

— Но ти можеш да върнеш Изповедника в първоначалния му човешки облик, нали? Искам да кажа, ако...

— Да го върна? — Той я изглежда така, сякаш бе полудяла. — Щом веднъж го променя, силата би станала неразделна част от човека, неотделима от неговата нова същност. Веднъж променен по този начин, човекът завинаги остава Изповедник. Няма да има връщане назад. Стореното — сторено.

На Магда ѝ прилоша.

— И как по-точно ще работи силата, която би вложил в този човек?

— Когато Изповедникът освободи силата си в някого, Субстрактивната страна на магията ще унищожи личността на докоснатия от тази сила.

— Тоест ще го убие?

— Не, всъщност не, поне не в смисъла, който влагаш.

Намръщена, Магда се приведе към него.

— Би ли ми обяснил?

— Имам предвид, че няма да го убие физически. — Той махна с ръка, сякаш не желаше да влиза в подробности, но накрая все пак го направи. — Създал съм мрежата така, че да е строго канализирана. Фините нишки Субстрактивна магия биха изпепелили ума на обекта, точно както преминава светкавица през дърво, през целия му ствол до корените — така и Изповедническата сила би заличила идентичността на докоснатия.

Предишната същност на този човек би престанала да съществува. Той никога не би могъл да си възвърне унищоженото чрез Субстрактивния аспект на Изповедническата сила. Човекът, докоснат от Изповедник, е жив, но неговата идентичност вече не съществува. Онова, което е бил този човек, вече няма да го има.

— И какво би останало от него?

— На мястото на унищоженото от Субстрактивната магия ще дойде пълно, безпрекословно, сляпо отдаване на Изповедника, създадено от Адитивната магия. Изповедникът ще се е превърнал в центъра на вселената за изповядания, единственото, което има значение за него. Изповедникът заема мястото на идентичността на докоснатия човек — на новосъздадената му идентичност, ако трябва да бъде по-точен.

В това измерение на пълна отдаденост и безусловно подчинение човекът изпитва нужда от обекта, на който е предан — Изповедника,

— за да го насочва. Това се превръща в единствена цел на живота му. За него липсата на наставленията от страна на Изповедника, който го е докоснал със силата си, причинява ужасяваща празнина в съществуването.

В този момент Изповедникът ще контролира изповядания, който ще бъде принуден да следва неговите нареждания въпреки всичко. Ако е възможно физически, той без грам колебание би ги изпълнил, дори с цената на собствения си живот. Дори и да не е възможно, все пак би вложил всяка частица от съществото си в изпълнението, докато Изповедникът не му заповяда да спре или докато не загине. Единствената цел на новото му съществуване би била да изпълнява заповедите на Изповедника.

Вече можеш да си представиш, че Изповедникът ще трябва само да попита и изповяданият без колебание ще признае истината.

Човек, докоснат от Изповедник, е неспособен да лъже. Онази част от него, желанието, нуждата, способността му да лъже, е унищожена и напълно заличена. Не е възможно да се върне човешката му същност. Когато Изповедникът поиска истината, единственото, което е от значение за изповядания, е да каже цялата истина.

Магда беше ужасена.

— Как можеш да вложиш толкова огромна сила в някого?

Ръцете му бяха облакътени на коленете, с преплетени пръсти, и той се наведе по-близо към нея.

— Ние даваме мечове на войниците, нали? Родените с дарбата имат деца, които по рождено право наследяват смъртоносни умения. Детето по рождение носи сили, които не разбира, и може да използва тези сили, за да причини огромни щети, когато порасне. Виж какво правят последователите на император Сулакан със своите умения, придобити единствено по рождено право. Използват силата си, за да унищожават невинни хора.

От друга страна, човекът, избран да стане Изповедник и носител на такива сили, трябва да бъде правилният човек — разумен, разсъдлив, рядко срещан човек, на когото може да се повери такава отговорност; същото се отнася и за човека, който ще притежава ключа за хранилищата на силата. За подходящия човек и двете неща ще бъдат само инструмент. За погрешния човек ще бъдат оръжие на злото. От значение е единствено умът, който ръководи инструментите.

Тя започваше да разбира защо Съветът първоначално бе отхвърлил молбата му.

— Чух, че опитът да бъде създаден Изповедник — каза гласно Магда — е опасен и може дори да бъде фатален. Много е вероятно да убиеш читав човек, докато се опитваш да го превърнеш в Изповедник.

Мерит въобще не изглеждаше стреснат от думите ѝ. В погледа му имаше решителност.

— Така е. Говорим за изключително опасна магия. Убеден съм, че мога да я създам, но не мога да бъда абсолютно сигурен, че ще сработи точно така, както очаквам. Никога преди не е било опитвано такова нещо. Добри духове, доколкото знам, никой никога преди дори не е замислял подобно нещо. Ако не изпирам всичко до последния детайл, може само за един миг нещата да се объркат ужасно и човекът да умре. Рискът е реален.

Той се наведе към Магда и се вгледа в очите ѝ, за да види някаква реакция.

— Но каква би била опасността, ако не опитам? Въпреки всички усилия на войските ни враговете превземат селата и градовете по пътя си. Губим хиляди хора в битки. Но ордите от Юга продължават да се изливат на север и сеят смърт наред. Ти самата каза, че в Кулата се случва нещо странно, че търсиш отговори, че всички сме в опасност и че сред нас има предатели, които много вероятно заговорничат за унищожението ни. Трябва да открием виновника за това. Мислиш ли, че смъртта на всичките ни хора е за предпочитане пред риска за човека, избран да се превърне в Изповедник?

Магда се вгледа в дълбоките му лешникови очи в търсене на някакъв знак, че Мерит е заблуден, подведен или дори полудял. Не видя нищо такова.

Тя хвърли поглед към грациозната жена, която бе изваял от бял мрамор. Мерит не беше човек, който би предприел нещо, без детайлно да изследва всеки възможен аспект предварително.

— Признавам, че вероятно имаш право — каза накрая тя.

На Магда никога не ѝ бе харесвала идеята да бъдат променяни хора с магия. Сега беше същото. Звучеше ѝ ужасяващо.

Тя върна темата на разговора върху онова, което от самото начало искаше да узнае.

— Ами другите магьосници, които загинаха? Онези, за които твърдят, че са умрели заради теб. Не ми доразказа затова.

Вдъхновението, което проблясваше в очите му, докато говореше за ключа и Изповедника, угасна като лагерен огън, потушен от внезапен проливен дъжд. Темата явно беше болезнена за магьосника.

На Магда не ѝ бе приятно да го кара да говори за неща, които очевидно му причиняваха болка.

Но ставаше въпрос за живота на всички им. Тя трябваше да успее да намери истината.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Работата е там — каза Мерит, — че както вече обясних и се надявам да си ме разбрала, без необходимите формули, които са заключени в Храма на ветровете, е напълно невъзможно да накараш този вид магия да проработи дори и за най-простата форма на ключа, да не говорим за създаването на Изповедник. Още повече че става дума за много опасни неща, към които не бива да се подхожда лекомислено. Без необходимите компоненти опитът при всички случаи ще се провали и дори може да се окаже смъртоносен.

— Разбирам защо не би проработило без всички части, които твърдиш, че са нужни, но защо дори опитите да направят ключа са толкова рисковани?

С мрачно изражение на лицето Мерит вдигна дланта си така, че тя да види пръстена печат, който носеше.

В центъра на пръстена беше изобразена Милостта.

Символът на Милостта беше дълбоко изсечен в пръстена, за да може да се използва за печат в разтопен восък. Магда си спомни, че бе виждала точно тази рисунка на Милостта, отпечатана върху восък, върху някои от документите, които Баракус получаваше.

— Дори без да си родена с дарбата, сигурно си наясно със силата на Милостта, когато я използват магьосници.

Тя бе наясно. Милостта изобразяваше света на живите, света на мъртвите и начина, по който те бяха свързани чрез магията и Сътворението.

Външният кръг на схемата изразяваше началото на безкрайния свят на мъртвите. Вътре в кръга бе разположен квадрат, чиито ъгли опираха в окръжността. В квадрата бе изрисуван друг кръг, който се опираше в него. Мястото между тези два кръга в квадрата представляваше светът на живите. Вътрешният кръг бе зараждането на живота, а външният — неговият край, където душите пресичат воала, за да преминат във вечността на Отвъдното.

В по-малкия кръг имаше звезда с осем лъча — Светлината на Сътворението. От лъчите на звездата излизаха линии, пресичащи вътрешния кръг, квадрата и външния кръг, които също символизираха воала към света на мъртвите. Линиите, които се излъчваха от Светлината, представляваха искрицата дарба, която е у всеки от момента на раждането му, през целия живот и след това в смъртта.

Магда си представи, че тези лъчи, тези проводници на дарбата, са давали възможност на Исидора, живата спиритистка, родена с дарбата, да се свързва със света на духовете отвъд воала.

Магьосниците чертаеха Милостта, когато правеха мощни магии, за да пробудят конкретни сили. Тя добавяше такива елементи, каквито нищо друго не можеше да добави, но едновременно с това беше опасен инструмент и с нея трябваше да се работи изключително внимателно.

Правилният начин да начертает Милост беше да започнеш отвън по посока центъра — големия кръг, квадрата, малкия кръг, звездата — и след това лъчите, които започват от звездата и пресичат всички тези елементи по посока навън. Първо чертаеш всичко по посока навътре и след това изтегляш лъчите навън. Ако я нарисуваш погрешно или в неправилна последователност, магията можеше да се провали или да доведе до ужасяващи последствия.

Начертана с кръв, Милостта можеше да пробуди последствия от алхимична величина.

Твърдяха, че човек с достатъчно познания и сила може да променя Милостта и нейните елементи.

Въпреки че родените с дарбата често използваха Милостта, Баракус казваше, че много малко от тях наистина я владеят, независимо колко прост изглежда този символ.

Малцина биха се осмелили да носят Милостта. Това само по себе си говореше много за способностите на човека пред Магда.

Мерит се вгледа в пръстена си и поглади Милостта с палеца на другата си ръка. Изглеждаше потънал в размисъл.

Магда лекичко го докосна по китката, за да го накара да я погледне.

— Та какво казваше?

Очите му отново се възряха в лицето ѝ.

— Казвах, че заклинанията, които се използват за създаването на ключа, са опасно нестабилни, ако не бъдат свързани чрез изчисленията

за пробива. Тези връзки са необходими, за да бъде конструкцията устойчива. Само по този начин отделните части биха се споили в правилната последователност. Съветът искаше да опитаме дори без тях. Искаха само да завършим ключа.

— Какво би станало, ако не разполагаш с тези елементи? Какво би се случило, ако се опиташ без тях?

— Без тези свързки за пробива верификационната мрежа не би била достатъчно устойчива, за да задържи заклинанието да не се разпадне. Без тях нищо не би държало различните елементи заедно, а тези елементи включват и Адитивна, и Субстрактивна магия. Както можеш да си представиш, ако двете се преплетат по грешния начин, да не говорим да се съчетаят, ще настъпи сериозна реакция.

Почти веднага, щом вкараш структурата във верификационната мрежа с тези противоположни елементи, така свободно съчетани в нея, преди дори да започнеш да активираш процеса на създаване, всичко започва да се разпада от само себе си. Адитивните и Субстрактивните компоненти се привличат, докато структурата имплодира и ускорява реакцията. Всеки, който е наблизо и се опитва да ги задържи, за да свърже и спои компонентите, които да вложи в ключа, би бил сериозно ранен или дори убит.

Няма значение как се опитваш да създадеш мрежата или какви различни пътища и последователност използваш. Без всички части, необходими за завършването ѝ, няма никаква вероятност да проработи. Никаква. Доколкото зная, би било лудост някой да си мисли, че можеш да съчетаеш точно тези Адитивни и Субстрактивни компоненти без необходимите свързващи елементи и да очакваш те да съществуват заедно. Опитът не е просто безпредметен, а е самоубийствен.

— Останалите не го ли разбират?

— Някои от тях — да, но когато хората искат нещо достатъчно отчаяно, обикновено се концентрират върху наградата и не обръщат внимание на опасностите. Първият опит се разви точно както бях предсказал и имаше жертви. Някои хора възприемаха този риск като необходимата цена, която трябва да се плати, и искаха да докажат, че са по-добри от останалите. Мислеха си, че ще се сдобият със слава, ако точно те накарат заклинанието да проработи. Затова в последвалите опити загинаха още хора.

— Но ти правиш същото — отвърна тя. — Ти си Сътворител. Не приемаш, че съществува нещо, което не може да бъде постигнато. Разбираш как да осъществиш неща, за които се твърди, че са невъзможни. Как тогава можеш да ги обвиняваш за това, че са правили опити?

— Онова, което правя аз, и което никога преди не е правено са две различни неща. Аз проучвам ситуацията и обективно анализирам дали е възможна. Само и единствено тогава работя, за да разбера как да я осъществя. Съставям план, основан на факти, а не на желания. Познавам в детайли всяка стъпка, естеството на всеки един елемент и зная къде са границите. За страничния наблюдател може да изглежда сякаш се опитвам да постигна невъзможни неща, но всъщност не е така.

Той махна с ръка през стаята и посочи една статуя.

— Харесва ми да вая статуи. Преди да удариш с длетото, ти знаеш защо го правиш, знаеш и каква част от материала да премахнеш. В този случай те не правят това. Опитват се да изваят нещо, като дялат, без да знаят какво точно ще постигнат. Не различават желанието от истинското познание.

Наясно съм, че част от тези мъже осъзнават опасностите и изпитват притеснение пред опитите да се създаде ключът. Но Съветът е настоял. Независимо от смъртните случаи, старейшините са настояли опитите за създаване на този меч да продължат. Вложили са всичките си надежди в желанието той да проработи. Аз отказах да съм част от това безумие.

Магда се намръщи.

— Едно не разбирам. Тайна ли е, че кутиите, в които се съдържа силата, са заключени далеч в Храма на ветровете и никой не може да ги достигне?

— Не — всеки, който се занимава с опитите да бъде направен ключът, е наясно с това. Кутиите бяха в списъка, обявен от екипа магьосници, работещи в Храма.

— Защо тогава Съветът толкова настоява ключът да бъде създаден, когато знаят, че от него няма полза?

Мерит объркано вдигна ръце.

— Именно. Аз ги попитах същото. Те дори не искаха да чуят. Старейшина Кадел се опита да обясни, че е предпазна мярка, ако

някога силата бъде върната в света на живите. Каза, че не можем да чакаме нещо да се обърка и едва тогава да разберем, че не сме подготвени да се справим с проблема.

— Старейшина Кадел е казал това?

— Точно така. Съветът искаше от мен да ръководя екипа, който работеше за създаването на ключа. Съгласих се с техния мотив, но това не означава, че ключът може да бъде създаден. Когато им обясних, че е невъзможно и хората биха загубили живота си напразно, те се ядосаха. Поставиха под въпрос лоялността ми към Средната земя. Казаха, че ако откажа да им помогна и в резултат на това някой загине, вината ще е моя. Мислеха, че като ме поставят в такава ситуация, ще се наложи да продължа разработките, а ако го направя, все някак ще намеря начин ключът да проработи.

— Очевидно наистина са вярвали в уменията ти на Сътворител — каза Магда.

Мерит не издържаше повече да седи. Стана и отиде пред масата, опря ръце върху плота и се взря в меча, положен на черното кадифе. Докато Магда го гледаше и го чакаше да продължи разказа, той нежно прокара пръсти по жлеба, разполовяващ острието по дължина.

— Беше все едно да искат от нас да можем да летим — продължи той — и да наредят на хората да скочат от висока скала, да размахат ръце и да полетят, убедени, че само защото те заповядват да се случи, ще стане. А след това, когато хората се хвърлят към смъртта си, изкарват мен виновен, защото аз им казах истината: че няма да проработи.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Значи ти отказа да ги водиш, но те продължиха с опитите въпреки всичко — каза Магда, когато мълчанието му се проточи. — Какво стана после?

— Според теб какво стана? Голям брой свестни хора умряха ей така, за едното нищо — това стана.

— Разбирам.

Тя много добре си спомняше човека в подземията на Кулата, който лежеше проснат на пода, мъртъв, с огромно парче от острие, стърчащо от гърдите.

— Наистина ли? — Той поклати глава, без да я поглежда. — Твърдиш, че според теб Баракус е умрял заради нещо, което си струва, така че поне това може да ти бъде утеха. Тези мъже умряха за едното нищо. Каква утеха може да има за близките, които изоставиха?

Знаеш ли какво е да видиш вдовиците на тези хора? Мъже, чийто живот е похабен напразно? Можеш ли да си представиш мъката на жените, които знаят, че съпрузите им са мъртви, и чуват, че аз съм виновен. Че е можело да предотвратят това, ако не съм бил „егоист“ и съм бил помогнал? Можеш ли да си представиш какво е да чуеш децата им, деца, които като малки съм носел на раменете си, да плачат за бащите си, които никога повече няма да видят? Можеш ли да си представиш какво е вдовиците, майките, сестрите и дъщерите на загиналите да лежат пред вратата ти цяла нощ, да плачат неутешимо и да те обвиняват за смъртта на близките си?

— Не, не мога да си представя — каза Магда, без да смее да помръдне.

Тя се почувства засрамена, защото бе от хората, които лековерно бяха приели, че той е виновен, само защото е дочула слухове. Беше си създавала мнение за човека, без дори да го е срещала. Чувстваше се глупачка, задето с такава готовност бе приела лъжите.

— Как бих могъл да убедя хора, обзети от дълбоко страдание, че съм се опитал да предотвратя тези ненужни смъртни случаи? Та те не

биха ме послушали. Не биха могли да го чуят. Те биха повярвали на думите на съветниците, че ако съм бил помогнал, нищо такова е нямало да се случи. Не могат да разберат, че дори и да бях останал, съпрузите им пак щяха да бъдат мъртви — и аз с тях. За опечалените е по-лесно да приемат лъжите, отколкото истината.

Магда чуваше как по улицата тичат деца и си играят, докато след тях подскача лаещо куче. Можеше само да си представи скръбта на други деца като тях, загубили бащите си. Когато малчуганите най-накрая се отдалечиха, в малката, натъпкана с вещи стаичка отново настъпи тишина.

— Ето защо си се махнал от Кулата — прозря отговора Магда.

Все още с гръб към нея, той кимна.

— Да, затова.

Сега тя виждаше колко много го боли, задето е поставен в такава невъзможна ситуация и го обвиняват толкова несправедливо. Разбираше защо Баракус бе казал, че му се иска да можеше да помогне на Мерит. Магда стана и прекоси стаята, за да положи утешително ръка на широкото му рамо. Най-накрая тя прозря дълбочината на съчувствието, което Исидора бе видяла в този човек.

— Благодаря ти, Мерит, че ми обясни нещата. Вече разбирам. За мен е огромно облекчение да се уверя, че онова, което се говори, не е вярно, но едновременно с това ме е срам, че сляпо повярвах на злите езици, които те обвиняват за смъртните случаи.

Той кимна с разбиране и нежно докосна острието на меча.

— Много свестни мъже загинаха за едното нищо. Опасявам се, че още много като тях ще измрат, преди най-накрая да се откажат от безплодните си опити.

Когато той се обърна към нея, тя за първи път видя отблизо невероятния меч, положен върху червеното кадифе. По дължината на искрящото острие минаваше жлеб, а от двете му страни при дръжката имаше вдлъбнатини. Ефесът представляваше внушителен кръст с извити, заострени краища. Дръжката беше покрита с плътна намотка от фино сребро.

През сребърните нишки бяха втъкани златни, които изписваха думата „Истина“.

От красотата на меча дъхът ѝ за малко да спре.

Почти неволно тя се пресегна да докосне ефеса, като прокара пръсти през релефните златни букви на думата „Истина“. Никога преди не беше виждала такова нещо.

Мерит я погледна за момент и вдигна меча, при което пръстите ѝ най-накрая с нежелание пуснаха дръжката. Той изпъна острието по дължината на ръката си и ѝ подаде ефеса. Магда не можа да устои и го пое между дланите си. Когато хвана оръжието здраво и го вдигна, усети релефните букви на думата „Истина“ с върховете на пръстите си от едната страна, а също и притиснати в дланта ѝ от другата.

Тя имаше известни познания за мечовете, но по никакъв начин не можеше да се нарече експерт, какъвто беше с ножовете. Усещаше меча по магически начин. Тежестта и балансът му бяха необикновени. Стоеше лек, бърз и изключително точен в ръката ѝ. Освен това разбуди нещо дълбоко в нея, неочаквано призова нещо, което тя не разбра съвсем.

Единственият начин, по който можеше да тълкува усещането, беше като праведен гняв, кипнал в подсъзнанието ѝ, който иска да бъде освободен.

— Това трябва да бъде ключът — прошепна тя сякаш на себе си.

Той продължаваше да я гледа в очите.

— Точно така, но както ти обясних, не мога да го завърша.

— Сега разбирам всичко — промълви тя, сякаш все още говореше на себе си. — Разбирам какво искаше да кажеш за това, че магията на ключа служи на истината и едновременно с това закриля силата.

— За да проработи силата, тя има нужда от истината. Истината е реалността, природните закони. Те са неделими. Тази връзка е представена чрез думата, втъкана в дръжката. Заради нея този меч е предназначен да служи не само на силата. Той е предназначен да служи и на истината.

Най-накрая тя го погледна в очите, докато идеята изкристализира в главата ѝ.

— Това е Мечът на истината.

На лицето му изгря топла усмивка.

— Името е добро. Всъщност е перфектно. Не знам как сам не съм се сетил, но този меч служи на истината на много нива и по много начини, повече, отколкото вероятно осъзнаваш. Винаги съм искал

човекът, който си служи с този меч, да бъде Търсач на истината. Благодаря ти, Магда, че внесе яснота в мислите ми. — Той посочи меча в ръката ѝ. — От сега нататък ще бъде известен като Меча на истината.

Магда вдигна острието и се вгледа в изящните линии. Жлебът не просто правеше оръжието по-леко, а оттам и по-чевръсто, но и заякчаваше острието. Беше едновременно изящно и смъртоносно. Релефната дръжка с плетеницата от златна и сребърна нишка пасваше удобно в дланта ѝ.

— Откъде се появи този удивително великолепен предмет?

Усмивката му грейна.

— Аз го направих.

Тя отново с почуда вдигна меча, загледана в отблясъците по дължина на острието.

— Ти си го направил?

Мерит кимна.

— Всеки друг меч би свършил работа, но това е мечът, който изработих с намерението да бъде ключът. Това е оръжието, в което възнамерявах да вложа силата.

— Усещам... нещо. Усещам вълнение, докато го държа.

По реакцията му изобщо не пролича да е изненадан.

— Както ти обясних по-рано, всички сме родени с искрица от дарбата. Въпреки че ти не си родена с дарбата, все пак реагираш на магията. В този меч е вложена магия. Ето това усещаш.

Магда се намръщи.

— Какъв вид магия?

— Освен че го приготвих с намерението да бъде превърнат в ключа, вложих в него умение, което да му помага да пази силата, както и да служи на истината. Тези елементи усещаш. — Усмивката му внезапно се изпари. — Но това беше преди да разбере, че онова, от което имам нужда, за да завърша започнатото, вече не е в нашия свят. Няма да позволя на друг човек да използва този меч за тази цел, защото безплодните опити ще го унищожат. Поне силата е на сигурно място.

Магда най-накрая върна меча на Мерит. Когато юмрукът му се заключи около дръжката, от двете страни, на която бе изписана релефно думата „Истина“, тя здраво стисна ръцете му в своите. Както стояха близо един до друг, се взря в очите му.

— Ще ми отговориш ли на един въпрос?

Той сви рамене, без да понечи да издърпа дланите си, стиснали меча, изпод нейните.

— Какво искаш да знаеш?

— Колко кутии съдържат силата, която Мечът на истината трябва да защити?

Не му се искаше, но накрая й отговори.

— Три.

Магда усети как очите й се пълнят със сълзи, които се стичат по бузите й.

— Трите кутии на Орден.

В погледа му проблесна нещо повече от дарбата.

— Така е била наречена силата преди изместването на звездата. Откъде знаеш това име? Името „Орден“ се използва само в най-старите източници. Откъде го знаеш?

Нима можеше да му каже?

Но нима можеше да премълчи?

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Мерит, трябва да ти кажа нещо.

Лицето му се изопна в тревога.

— Какво има?

Магда се прокашля с надеждата, че гласът няма да ѝ изневери.

— Когато Баракус се върна от Храма на ветровете, от Отвъдното, аз го чаках в анклава на Първия магьосник. Естествено, радвах се да го видя, а той беше щастлив, че се е завърнал при мен. Но бе странно притихнал. Попитах какво го мъчи толкова.

Баракус ми каза, че огромна, изключително опасна сила вече не е в Храма на ветровете, където ѝ е мястото. Обясни ми, че би трябвало да е там, но не е. Попитах го за какво говори. Той отвърна, че трите кутии на Орден липсват.

Лицето на Мерит придоби пепелявосивкави оттенъци.

— Как така липсват?

— Той каза, че много неща не са наред в Храма на ветровете. Когато го попитах какво има предвид, замълча и се взря в далечината. Накрая ми разказа за трите кутии на Орден и за това колко са важни те. Попитах го дали е сигурен, че кутиите ги няма. Отговори ми, че Храмът на ветровете е огромно място, но кутиите несъмнено вече не са там.

— На кого другиго е казал, че кутиите ги няма?

— Беше категоричен, че не може да довери на другиго, освен на мен.

— Значи Съветът не знае?

— Не. Зная единствено аз. А сега и ти. Чаках да обявят новия Първи магьосник. Мислех да му разкажа всичко.

Тя пусна дланта, с която той държеше меч, и го хвана за мускулестата ръка над лакътя, с което го накара отново да я погледне в очите.

— Но сега разбрах, че ти си човекът, който трябва да знае това, Мерит. На теб трябва да го кажа.

Лицето му все още не бе възвърнало нормалния си цвят. Той отмести поглед и се вгълби в мислите си. Беше й трудно да си представи какво ли си мисли човекът, работил толкова дълго, за да създаде защитния ключ за кутиите на Орден.

— Благодаря, че ми каза, Магда. Че ми се довери.

Тя кимна и най-после го пусна; той продължаваше да стиска меч.

На лицето му внезапно се изписа очакване.

— Баракус каза ли ти нещо за тайните изчисления за създаване на пробив от седмо ниво? Може би ги е върнал в нашия свят?

Магда поклати глава.

— Съжалявам, не. Въобще не е споменавал за това.

Внезапното му нетърпение изчезна и той стана подозрителен.

— Значи Съветът не знае? Сигурна ли си?

— Да, сигурна съм. Баракус каза, че не може да се довери на друг освен на мен. Не зная защо, но беше категоричен. Не би казал подобно нещо, ако не бе убеден.

— Но няма никаква логика. Как може кутиите на Орден да не са в Храма на ветровете? — Мерит отново се взря в далечината. — Чудя се дали някой друг не е отишъл там, за да вземе формулите. Чудя се дали аз не мога да опитам. Не зная как, но ако можех...

— Не — каза Магда и тръсна глава. — Баракус ми каза, че много неща не са наред в Храма. Той ми обясни, че ще минат стотици години, преди друг човек да стъпи там.

— Звучи зловещо. Чудя се защо ли го е казал.

— Не зная, но щом Баракус каза така, той е бил наясно за какво говори. Това означава, че нито ти, нито някой друг би могъл да влезе.

Мерит се замисли за момент.

— Първоначално Храмът трябваше да бъде върнат в нашия свят, след като войната свърши и тук отново е безопасно.

Магда го погледна изпод вежди.

— Баракус беше магьосник воин. Той можеше да пророкува. Вероятно е искал да каже, че в този свят не би било безопасно стотици години напред и затова трябва да остане далеч.

— Това е много мрачна мисъл.

— Може да е заради другото, което каза — че нещо много се е объркало в Храма. Може би не могат да бъдат върнати не заради

нещата в нашия свят, а заради проблемите там.

— Предполагам, че е възможно — отвърна Мерит, дълбоко замислен.

— Това означава, че никога няма да можеш да вземеш нещата, които ти трябват.

Раменете на Мерит виснаха в безсилие.

— Това все още нищо не обяснява за кутиите на Орден. Ако ги няма там, значи са тук, в този свят.

— Така изглежда — съгласи се тя.

— Екипът на Храма отнесе кутиите в Храма — каза той, докато разсъждаваше на глас. — Лотаин се опита да проникне там, за да поправи онова, което екипът на Храма саботира, но не можа да влезе. После, когато опитът на Лотаин да влезе в Храма пропадна, той изпрати някои от най-добрите си мъже да се опитат да проникнат и да разберат какви ги бяха свършили от екипа на Храма. Когато никой от тях не се завърна, той отиде сам. Потвърди, че нещата не са както трябва.

— Точно така — каза Магда.

Той замахна с меча, докато говореше.

— Това явно подсказва, че кутиите на Орден изобщо не са били отнесени в Храма. Вероятно е част от плана за предателството.

— Трябва да има нещо повече от това.

— Какво искаш да кажеш? — попита той.

— Ако кутиите изобщо не са били там и никой друг не е прониквал, защо тогава Храмът на ветровете оцвети луната в червено като предупреждение, че нещо там се е объркало ужасно, дълго след като екипът на Храма беше осъден и екзекутиран за предателство? Почервяването на луната е предупреждение. Баракус изпрати магьосници, които не успяха да се върнат, а после отиде сам, в отговор на призив на Храма за помощ, а и за да разбере какво не е наред. Явно нещо се е случило и затова луната е почервеняла.

— Не мога да си представя какво. Баракус намекна ли ти нещо? Магда сведе очи.

— Той се самоуби, преди да успее да говоря с него за това.

Тя отново погледна Мерит.

— Може би кутиите през цялото време са били в Храма, точно където им е мястото. Може би някой друг е влязъл и ги е взел, затова

луната е станала червена.

Мерит се притесни при мисълта.

— Някой друг? Кой например? Имаш предвид врагът?

Магда сви рамене.

— Не зная. Вероятно някой е влязъл и е откраднал кутиите на Орден, като е причинил другите проблеми, за които Баракус разказа. Може би затова луната почервения.

Мерит прокара палец по челюстта си, докато мислеше.

— Предполагам, че е възможно.

— Може и да е някой от враговете. Някой, изпратен от император Сулакан.

Мерит я погледна отново.

— Това е доста притеснителна мисъл.

— Освен тази притеснителна мисъл, както ти казах, в Кулата се случват някои доста тревожни неща. Дочух слухове, че някои от нашите магьосници възкресяват мъртвите към живот. Ти знаеш ли нещо за такива опити?

— Чувал съм, че се опитват да разберат повече за оръжията, създадени от Сулакан — отвърна той. — Мисля, че Исидора помагаше точно с такива неща. Тя се занимаваше с въпросите, свързани със света на мъртвите.

— Стават и други странни неща. Вражеските сили събират трупове на мъртъвците като реколта. Те са събрали всички тела на убитите от родния град на Исидора, Гранденгарт. Докладите, за които съм чувала, твърдят, че са събрали трупове и от други места, както и от бойните полета. Защо биха направили подобно нещо?

Мерит въздъхна дълбоко.

— Не зная.

Магда отиде до ракитената пейка и взе вързопчето, което бе донесла.

— Погледни това.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Магда разгърна ефирното платно, завързано на вързопче, и го вдигна така, че той да види как бе изглеждало, окачено в лабиринта пред стаята на Исидора.

Мерит върна меча върху червеното кадифе и прекоси стаята, привлечен от това, което тя носеше. Магда различи силуета му през копринения плат, докато той прокара пръсти по заклинанията, нарисувани върху него.

— Забележително — прошепна той.

— Така е наистина. Това платно ми спаси живота.

Мерит отметна плата на една страна, за да я погледне.

— Какво искаш да кажеш?

— Чудовището, което уби Исидора, ме подгони. Възнамеряваше да ме убие, точно както бе изкормило Исидора. Преследваше ме през твоя лабиринт. Загубих се и дадох всичко от себе си, за да му избягам. Най-накрая съществото ме приклеци в задънен изход зад това платно, но не можа да премине зад него, за да ме докопа. Тази завеса някак го спря.

Мерит повдигна крайчето на плата, за да може да разгледа всички грубо нарисувани символи върху него.

— Разбирам защо — каза той, докато проучваше символите.

— Исидора ми каза, че заклинанията, които е нарисувала, са резултат на работата ѝ като спиритистка и са едновременно мощни и важни — допълни Магда.

Той продължаваше да изучава рисунките върху плата.

— В това няма съмнение. — Поклати глава, докато погледът му се местеше от един символ на друг. — Аз я научих на основното за тези заклинания, но тя е добавила някои много особени елементи към тях.

— Исидора ми каза, че мъртвите трябва да се вслушват в тези символи.

Мерит я погледна, но не каза нищо, затова проговори тя.

— Аз мога да потвърдя истината в думите ѝ. — Разклати завесата. — Това спря съществото и то не успя да ме улови. Не можа да премине зад преградата. Исидора каза, че мъртвите са принудени да се съобразяват със символите, начертани от нея. Това ми дава още едно основание да вярвам, че съществото, което уби нея и щеше да убие и мен, всъщност беше мъртво. То се вслуша в това предупреждение.

Мерит я погледна.

— Това може и да е вярно, но не е задължително да обяснява нещата.

Той взе платното, праметна го през ръката си и прекоси стаята, докато отмяташе гънките една по една и обмисляше символите, които виждаше.

— Въпреки това е доста смущаващо — промърмори си той. — Това са защитни заклинания, предназначени да пазят мъртвите.

— Защитни заклинания? Мерит, защо Исидора се е тревожила за мъртвите? Защо е нарисувала тези защитни заклинания по завесите из коридорите около нея, та да спира мъртвите?

За секунда той погледна назад към нея.

— Вероятно защото е имала причина да се бои от тях, а може и да е било просто предпазна мярка. В крайна сметка тя работеше със света на мъртвите. Това ѝ беше работата. Освен това търсеше духове, които са заклещени в този свят. Духовете на трупите, които генерал Куно отнесе от Гранденгарт.

— Но това са духовете на мъртвите, не самите мъртви.

— Накъде биеш?

— Ако онова, което съм чувала, е вярно и някои от магьосниците долу действително могат да възкресяват мъртвите към живота, е, не точно живот, но се сещаш какво искам да кажа... Ами ако създават чудовища от мъртъвците? Безмозъчни същества, подвластни на заповедите им?

Мерит повдигна вежда и ѝ върна копринената завеса.

— Научил съм се да не отхвърлям неща, които звучат нелепо, но наистина ли вярваш в това?

Тя взе плата от него и отново го сгъна на вързопче.

— Не зная на какво да вярвам. — Тя повдигна вързопчето. — Но предпочитам да спя под това.

Очакваше той да ѝ се изсмее. Но той не го направи.

— Добро момиче — измърмори Мерит и се обърна замислен.

— Мерит, много от нещата, които се случват, звучат нелогично. Опасявам се, че ще се случи нещо ужасно, преди да успея да разбера какво става, и явно никой, освен мен не се интересува.

— Аз се интересувам — отвърна ѝ тихо.

Думите му я свариха неподготвена. Не очакваше да чуе това. Беше се надявала да се случи, всъщност беше повече от надежда. Именно затова бе дошла да го види. Но не го беше очаквала.

— Благодаря ти — промълви тя.

— Права си, че напоследък се случват твърде много необясними неща. Не само това, за което ти спомена, но и други. Разгледани поотделно, събитията изглеждат безобидни, или поне могат да бъдат обяснени, но когато се вгледаш в общия пейзаж, всичко се навързва подозрително.

— Познаваш ли човек, който може да ни помогне да получим отговори?

Той прокара ръка по странна и сложна метална композиция, докато мислеше. Изглеждаше почти като скулптура на верификационна мрежа, каквато тя бе виждала преди.

— Възможно е — отвърна ѝ накрая.

Окуражена, Магда пристъпи към него.

— Слушам те.

Той се обърна с лице към нея.

— Знаеш ли нещо за изменницата?

— Изменницата ли? Не. Каква изменница? За какво говориш?

— Преди ден-два в Кулата пристигна една чародейка от Стария свят, жена, за която се говори, че е била приближена на император Сулакан, а сега търси убежище при нас. Чух, че е казала на хората, че иска да се присъедини към нашата кауза. Ако е вярно, би могла да знае нещо за планове на врага. Ние почти нямаме представа какво се случва под управлението на Сулакан.

— За пръв път чувам за нея — каза Магда. — Ако си прав, определено трябва да говорим с нея. Знаеш ли къде можем да я намерим?

— В тъмниците в подземие.

— Тъмниците ли? — смръщи лице Магда. — Ако е дезертирала и иска да се присъедини към нашата кауза, защо е затворена в

тъмниците?

— Дочувам слухове, че е съдена и обявена за шпионин и затова ще я екзекутират.

Магда зяпна срещу него.

— Никога не съм чувала за подобен процес.

Той вдигна вежда.

— Че от къде на къде ще чуеш? Ти си никоя, забрави ли?

Магда се начумери.

— Преди Баракус да умре, знаех много повече какво се случва в Кулата, отколкото зная сега. — Тя кръстоса ръце. — Трябва да отидем да се видим с тази жена, да разберем дали може да ни каже нещо.

— Вече опитах. Не ми позволяват да говоря с нея.

— Там трябва да има хора, склонни да ни помогнат. — Докато обмисляше ситуацията, Магда се приближи към масата, където бе положен Мечът на истината, и се вгледа в него. — Господарят Рал ми каза, че някои от офицерите са произнесли отдаването към него.

— Знаеш ли кои?

— Офицерите Рендал и Морган — отвърна тя. — Имам им доверие. И двамата биха ми помогнали.

— Те са с войските си извън Ейдиндрил.

— Генерал Гръндуол от Домашната гвардия също е произнесъл клетвата — добави тя. — Познавам го, макар и не много добре. Той често носеше доклади на Баракус.

Мерит кимна, докато обмисляше.

— Срещал съм го един-два пъти, но като командир на Домашната гвардия със сигурност може да ни вкара да посетим затворник. — Той й хвърли бърз поглед. — Достатъчно добре ли го познаваш, за да ме пусне да се видя с чародейката?

— Мисля, че го познавам достатъчно добре, за да пусне мен. Може и да успея да го убедя да позволи и ти да дойдеш.

Той й се усмихна. Но лицето му бързо стана сериозно.

— Да се надяваме, че вече не са я обезглавили и ще се съгласи да говори с нас.

— Значи, първо трябва да направим това. Познаваш ли друг, на когото можеш да се довериш?

Мерит потърка брада, докато премисляше.

— Познавам много хора, на които бих се доверил, но повечето от тях не са се заклели във вярност на Господаря Рал, така че колкото и да са надеждни, трябва да имаме предвид, че през очите им може да наднича пътешественик по сънищата. Мнозина не приемат заплахата сериозно. Това дава възможност на врага да се възползва.

— Тогава не бива да рискуваме с никого от тях.

— Сещам се за доверен човек, който е произнесъл отдаването.

— Кой? — попита го тя.

— Възложено му е да пази Плъзгата. Вярвам му и знам, че е един от родените с дарбата, които вярваха в Баракус. Тъй като обикновено е при Плъзгата, се среща с много първенци, които идват и си отиват. Освен това знае много за магьосниците в Кулата — кой с какво се занимава, такива неща.

— За Куин ли говориш?

Челото на Мерит се сбърчи.

— Ти познаваш Куин?

Магда се усмихна.

— Отраснала съм с него. Когато бях по-млада, понякога ходех на разходка с него в горите около Ейдиндрил до едно отдалечено езеро, където имаше много гмурци.

— Ухажваше ли те?

Магда усети как се изчервява.

— Не, нищо такова. Харесвах го, но бяхме просто хлапета. Той беше с няколко години по-голям от мен и затова ме впечатляваше. Но се интересуваше повече от дневниците си.

— А, да, дневниците на Куин. Значи със сигурност го познаваш.

— Той непрекъснато се ровеше в книги. Обожаваше да изучава миналото. Обясняваше ми как историята кове вярванията на хората и че един ден ще стане историкът на Кулата и ще описва всички събития.

— На път е да стане точно това — каза Мерит, откачи ремъка от стола и го промуши през главата си. Намести го на дясното си рамо, а ножницата — на лявото бедро. — Докато охранява Плъзгата, държи при себе си страхотна колекция дневници.

— Така си запълва времето — отвърна Магда. — Вероятно е доста скучно да си там, долу — през повечето време.

Мерит вдигна меча и го плъзна в красивата, богато орнаментирана ножница от злато и сребро, която лежеше на лявото му

рамо.

— Да идем да видим дали можеш да убедиш генерал Гръндуол да ни заведе до тъмниците.

— Често ли вземаш със себе си Меча на истината?

— Никога не го изпускам от поглед. В него вече има вплетени някои елементи, подготовка за крайния процес. Предполагам, че все още не е така, но дори със силата, която притежава в момента, все пак е опасно оръжие. Не бих искал да попадне в грешните ръце.

Тя предположи, че има смисъл. Магда грабна сгънатото вързопче от ракитената пейка и го пхна под мишница.

Покрай библиотеката тя се спря и посочи малките глинени фигурки на хора, които се носеха във въздуха в края на един малък свитък, който стърчеше от лавицата.

— Мерит, може ли да попитам какво е това?

Мерит издърпа свитъка от лавицата. Малките фигурки продължиха да плават във въздуха покрай края му.

— Наричам го кладенец на гравитацията.

Тя се усмихна при вида на малките фигурки, които се носеха във въздуха, и разсеяно го попита:

— Какво?

— Ако подхвърлиш нещо във въздуха, то пада на земята. До известна степен ние всички сме точно като тези малки фигурки, придържани на земята от гравитацията.

Той разгъна свитъка, за да ѝ покаже, че на него е нарисувано заклинание. Тя малко се притесни, когато видя, че част от заклинанието е прекроена Милост.

— Създал си гравитация с магия?

— Не точно. Създадох магия, която привлича конкретни неща. Предполагам може да се каже, че само копира гравитацията. В този случай е привлякла тези глинени фигурки, така че те са задължени да гравитират около заклинанието, както всички ние стоим на земята заради гравитацията. Затова я наричам кладенец на гравитацията.

— А за какво се използва? — Тя примига неразбиращо към хартията и глинените човечета, които се носеха около нея. — Каква е целта ѝ?

Мерит сви рамене.

— Всъщност никаква. Това е просто нещо, което измислих, докато работех по важна задача. Така и не съм мислил за конкретно приложение, така че май служи само за мое забавление.

Той сгъна свитъка, за да го побере в ръката си. Фигурките се носеха около нея. Мерит взе дланта на Магда и постави сгънатата хартийка в нея.

— Ето. Подарък, който да те кара да се усмихваш.

Магда протегна ръка с изпъната длан, докато наблюдаваше как малките глинени фигурки се носят около нея.

— Наистина ли? Може ли да го задържа?

— Разбира се, ако обещаеш да се усмихваш така прекрасно всеки път, когато го погледнеш.

Тя не можеше да спре да се усмихва.

— Обещавам — отвърна, събра фигурките в ръката си и ги прибра в джоба.

С два пръста на ефеса, той повдигна меча няколко сантиметра и го спусна на място, за да се увери, че се движи свободно в ножницата.

— А сега да идем да видим дали ще можем да говорим с изменницата, преди да я обезглавят.

Магда кимна и забърза след него.

За първи път след смъртта на Баракус тя не се чувстваше съвсем сама. Някой вярваше в нея, приемаше думите ѝ на сериозно и искаше да ѝ помогне.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

На каменния мост, който се простираше над широката пропаст пред Кулата, две жени, които се бяха дръпнали до късия каменен парапет на отсрещната страна, забелязаха Мерит и застинаха на място. И двете носеха дълги сиви рокли и бяха с къса коса. Едната беше с една-две години по-голяма от Магда, а другата изглеждаше достатъчно възрастна, за да бъде майка на първата. По роклята на по-младата жена имаше кръв. Двете си проправяха път през тълпите, които влизаха и излизаха от Кулата, и се бяха насочили към Мерит.

— Какво става, Мери? — Той се обърна към по-младата, която го стисна за дланта. По-възрастната стоеше зад нея и кършеше ръце в очакване.

Лицето на по-младата жена бе обляно в сълзи, очевидно беше разстроена.

— Джеймс пострада. Много е зле.

— Пострадал е? — попита Мерит с неприкрита тревога в гласа. — Но как? Какво се е случило? Колко тежко е ранен?

— Работеше над една задача на Съвета, правят някакъв меч. — Тя сподави хлипането си. — Джеймс не ми казва много-много за работата си и затова не знам много подробности. Но по-рано следобед се случил някакъв инцидент долу, в подземията. Трима от неговия екип били убити на място от ужасна експлозия. Други двама, които били по-назад, също са ранени, но не сериозно. Обаче Джеймс е зле. Бил е по-близо и е вдишал горещия въздух. Казват, че дробовете му са изгорени, не може да диша. Наистина е зле, Мерит.

Тя се отпусна в ръцете му хлипаща, стиснала черната му риза с юмрук.

— Какво ще правя, ако той умре, Мерит? Какво ще правя?

— Нещо се е объркала магията — обясни старата жена, след като по-младата се предаде на сълзите си. Явно се надяваше, че информацията някак ще помогне.

Мерит хвърли поглед на Магда и грижовно подхвана Мери през раменете.

Огромната му длан нежно придържаше главата на жената към гърдите му.

Магда разбра какво означава този поглед. Току-що бяха загинали още мъже, а други бяха ранени в безплоден опит да създадат ключ за кутиите на Орден.

— Лекуват ли го? — попита Мерит. — Родените с дарбата опитват ли се да му помогнат?

— Не, той не им позволява — изхлипа Мери, като едва говореше.

— Моля? Как така не им позволява?

По-възрастната жена сложи ръка на рамото му.

— Джеймс пита за теб, Мерит.

— Но защо? Защо не позволява на родените с дарбата да му помогнат?

— Очевидно вярва, че ти единствен знаеш достатъчно за това, с което се занимават, за елементите, които използват, за да има шанс да го излекуваш. Магьосниците, които са при него, се опитват да го задържат жив, докато те намерят, но ми казаха, че нямат достатъчното познания да го излекуват и имат нужда от теб. Беше чиста случайност, че с Мери те видяхме, докато слизахме в града да те търсим. Побързай. Моля те.

Мерит все още бе прегърнал младата жена, като я придържаше до гърдите си, докато тя плачеше, и сложи другата си ръка на рамото на по-възрастната.

— Разбира се.

Той се обърна към Магда, а на лицето му бе изписана тревога.

— Трябва да помогна на Джеймс. Ще ме изчакаш ли?

Магда кимна.

— Побързай. Помогни му.

Магда съчувствено погали Мери по гърба. Разбираше какво е да се страхуваш за любимия си. Този ужас ѝ бе познат. Очите ѝ се пълнеха със сълзи при вида на отчаянието на Мери. Поне тази жена все още не оплакваше смъртта на съпруга си. Магда се надяваше, че Мерит няма да допусне да се стигне до там.

— Опитай се да бъдеш смела — каза Магда. — Мерит ще помогне. Съпругът ти има нужда да види, че си силна.

Жената кимна и се протегна, за да стисне другата ръка на Магда.

— Ще опитам.

— Къде да те намеря? — попита той така, че само Магда да го разбере.

— Ще бъда или в жилището — отвърна Магда, — или в склада точно в съседство и ще си събирам багажа, за да може новият Първи магьосник да се нанесе.

— Тогава ме изчакай и аз ще дойда веднага щом помогна на Джеймс.

Лешниковите му очи изглеждаха още по-зелени на следобедната светлина и бяха по-изразителни от всякакви думи. Той знаеше колко е важна задачата им, но едновременно с това не можеше да остави на произвола на съдбата човек, застанал на ръба на смъртта, без да направи всичко по силите си, за да го спаси.

Мерит се пресегна и бързо докосна бузата на Магда, а след това се остави двете жени да го отведат забързано напред.

Магда стоеше в средата на масивния каменен мост и все още усещаше докосването на пръстите му по бузата си, докато гледаше как тримата прекосяват моста и бързат към зейналата паст на вдигнатите решетки. Бе малък, но многозначителен жест, с който той ѝ показва, че разбира проблема и я моли да се държи до неговото завръщане.

Магда знаеше, че лекуването на сериозно ранен човек може да отнеме доста време. Ако всичко се развиваше по план, понякога беше въпрос на часове, но спокойно можеше да отнеме и дни.

Този мъж, Джеймс, очевидно бе приятел. Нуждаеше се от помощта на Мерит, защото в противен случай със сигурност щеше да умре. Естествено, Мерит трябваше да се притече на помощ и да се опита да го излекува. Магда не би очаквала Мерит да постъпи другояче.

Но и не смяташе, че всички останали могат да чакат няколко дни.

Кутиите на Орден липсваха, пътешественици по сънищата бродеха из Кулата, сред тях имаше предатели, хората измираха мистериозно, а из тъмните коридори дебнеха мъртъвци.

Магда си даваше сметка, че никой, освен Мерит дори не ѝ вярва.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Купища мисли се бореха за вниманието ѝ, докато Магда се взираше отвъд каменния парапет от едната страна на моста надолу към широката бездна. Пукнатината в скалата се простираше, обхваната от каменния мост, почти по цялото дъно на долината. Често се носеха облачета под моста, но не и днес. Днес детайлите далеч долу се виждаха неясно заради влажната мъгла. Под арката на моста прелетяха птици, а далеч под тях тук-там сред скалите бяха прорасли дървета. Най-долу в дъното на долината едва се виждаха речни камъни.

Камъните ѝ напомниха за онези под скалата, откъдето Баракус бе скочил към смъртта си, а тя почти го бе последвала. При мисълта за случилото се ѝ се наложи да отмести поглед от главозамайващата бездна.

Тъмните каменни стени на Кулата отразяваха последните топли лъчи на залязващото слънце. Влажният въздух бе замрял, докато денят приближаваше своя край.

Магда стоеше, вгледана в синята мараня над планините в далечината от другата страна на моста и не знаеше какво да направи, не беше сигурна колко време ще се осмели да чака Мерит, преди да се наложи да слезе до тъмниците, за да търси чародейката от вражеския лагер сама, без него. Изведнъж забеляза някой да пресича моста.

Беше съветник Садлър. Изглеждаше помръкнал, докато решително крачеше с наведена глава, вгледан в земята пред себе си, сякаш вървеше насън.

Магда пристъпи напред и внимателно го улови за ръката.

— Добър ден, съветник Садлър.

Той я погледна, нямаше как да я подмине.

— Магда... — Той примига, защото така внезапно бяха прекъснали мислите му. — Добър ден.

Опита се да продължи, но Магда го държеше за ръката и го дръпна да спре.

— Какво има? — запита тя.

Той се усмихна нещастно.

— Толкова ли е очевидно?

— Не, съвсем не. Просто така ми се стори, когато те видях. Мога ли да направя нещо за теб?

Той се вгледа в нея за момент, а после ясният му поглед изпод старческите клепачи се отмести, преди съветникът да заговори.

— Съветът взе някои решения — заобяснява той. — Ти ме хвана, докато обмислях нещата.

— И не ти харесва какво са решили?

— Не мога да кажа, че съм напълно съгласен с техните постановления.

За него не беше характерно да дава гласност на толкова лични чувства по въпросите, решени от Съвета. Обикновено проявяваше стоицизъм. Докато тя все още размишляваше за всички проблеми в Кулата, реши, че не може да остави нещата така.

— Мога ли да разбера кое от решенията им така те тревожи?

Той здраво стисна устни за момент, докато премисляше, но накрая поддаде.

— Хората скоро ще разберат. Няма да бъде тайна още дълго.

— Обявили са Първи магьосник — предположи тя. — Това ли е?

Той се изопна и огледа лицето ѝ, преди най-накрая да въздъхне. Загледа се в града, разположен далеч в долината.

— Да. Но има и още.

Объркана, Магда не можеше да остави въпроса недоизяснен, без да разбере повече подробности.

— Не зная какво имаш предвид. Какво друго?

Той се откъсна от личните си мисли и се огледа, за да види дали има някого наоколо, а после я хвана за ръка и я дръпна до каменния парапет в края на моста. Забързани жени, понесли различни вързопи, се връщаха след пазар в Ейдиндрил. Виждаха се мъже, които вървяха пред каруци, теглени от мулета, или пък коли, отрупани с всякакви стоки — от дървен материал до качета осолена риба.

Покрай тях минаха две редици воители на големи черни коне, излезли от Кулата. Броните им отразяваха кехлибарените лъчи на преобладаващия ден. Докато конете трополяха наблизко, ризниците и оръжията на ездачите подрънкваха. Хората се пръскаха пред тях, за да им направят път. Всички мъже, еднакво огромни, носеха съвършено

изправени нагоре пики. Тези тежковъоръжени войници, наречени черните пиконосци, бяха част от най-смъртоносните воини в Домашната гвардия. Освен че носеха черни туники над броните и ризниците си, те демонстрираха принадлежността си с дълги черни флагове, както и с красивите си черни коне.

Садлър гледаше как черните пиконосци пресякоха моста и изчезнаха в тълпата. Той почака хората около него отново да поемат по задачите си и те двамата да останат далеч от човешкия поток, който пресичаше моста.

— Ти си добра жена, Магда. Винаги си била справедлива и добре излагаш мненията си. Затова ще ти кажа, преди да го чуеш от друго утре.

Магда вдигна глава към него, за да не пропусне тихите му думи.

— Какво има, съветник Садлър?

— Лотаин бе обявен за Първи магьосник.

На Магда ѝ увисна ченето. Отне ѝ известно време, преди да възвърне гласа си.

— Лотаин? Главният обвинител Лотаин? Този Лотаин? Обявили са го за Първи магьосник? Сериозно ли говориш?

— Напълно сериозно. — Изражението на Садлър бе мрачно. — Церемонията ще се състои скоро, предполагам до няколко дни, въпреки че не съм информиран точно кога. Тъй като сме притиснати от военни въпроси, Съветът иска да се въздържи от обичайното голямо, публично събитие, каквото проведохме, когато обявихме Баракус. Искат церемонията да е доста по-скромна от обикновено, за да могат да я организират по-бързо и след това той да се заеме с делата на Първи магьосник.

Магда беше прекалено изумена, за да реагира по какъвто и да е начин.

— И това не е всичко — добави Садлър. Той махна неопределено към планината долу. — Ще се върна в моето селце в горите. Вече няма нужда да живея в Кулата.

— Но Съветът...

Той примигна насреща ѝ, все още вгледан в очите ѝ.

— Повече няма да заседавам със Съвета.

Магда примига.

— Какво искаш да кажеш?

Той внезапно се притесни, изглежда му беше неудобно.

— Освободиха ме.

Магда трябваше да превърти няколко пъти думите в главата си, за да се увери, че е чула правилно.

— Освободен? Не могат да те освободят. Освен ако, разбира се, не си бил осъден за...

— Не, нищо подобно — отвърна той и махна с ръка, за да изрази колко погрешно го бе разбрала.

— Тогава как така си освободен? Как е възможно? От кого?

— От Лотаин.

Магда го гледаше зяпнала още малко, преди да си напомни, че трябва да си затвори устата.

— Не разбирам.

Той се смръщи и отмести поглед от нея.

— Лотаин предложи, а останалите от Съвета се съгласиха, че трябва да направим някои промени, за да може по-лесно да вземаме решения в тези усилни времена. С шестима членове в Съвета решенията често биваха блокирани.

— Но така и трябва, за да не може мнозинството да управлява с камшик в диктатура. Наличието на шест души прави Съвета по-предпазлив, като така се налага умерен ход в търсене на истината. Идеята е да не се вземат прибързани решения.

Той махна с ръка в знак на съгласие, но жестът му изразяваше и че не може да направи нищо повече.

— Прецениха, че във военно време, предвид проблемите, пред които сме изправени сега, Съветът се нуждае най-много от възможността да отсъжда по-бързо. С петима членове това може да се случи. Вече е нужно само трима да са съгласни, за да мине дадено предложение.

Тя се протегна и сложи ръка на рамото му.

— Толкова съжалявам. Ще се справиш ли?

Той махна, сякаш да пропъди тревогите й.

— Не ме мисли мен. Аз ще се оправя. Винаги съм искал да прекарам повече време в тихото си селце в горите. Откакто жена ми почина... е, предполагам, че малко време за размисъл няма да ми се отрази зле. Да се тревожа за военните проблеми вероятно вече е твърде тежко бремене за мен... Поне това казаха останалите.

Един лек порив на вятъра разпиля късата коса около лицето ѝ. Магда я приглади назад.

— Може ли да дойда да те видя някой път?

Той се ухили и я щипна по бузата — нещо, което никога преди не бе правил. Жестът му беше необикновен и я накара да застине.

— Много бих искал, Магда. Много бих искал.

Сега той изглеждаше много по-отпуснат, отколкото някога го бе виждала. Повехналото му, набръчкано лице изглеждаше уморено. Тя си помисли, че е избрал образ на умерен и решителен човек, докато беше съветник. Сега тази маска бе свалена и разкриваше истинската му същност.

Той си тръгна по пътя, а тя го проследи с поглед как обръща гръб на Кулата и на цял един живот, изпълнен с работа. Изглеждаше ѝ по-стар и прегърбен от когато и да е било. Магда внезапно се сети още нещо и викна след него.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Магда отстъпи на крачка от каменния парапет отстрани на моста.

— Съветник Садлър!

Той спря и се обърна.

— Вече съм само Сол. И не съм съветник. Просто Сол.

Магда се усмихна тъжно.

— Опасявам се, че никога няма да мога да се пречупя да те наричам по друг начин, освен съветник Садлър.

Той се усмихна при думите ѝ и кимна.

— Както искаш. Предполагам съм достатъчно свикнал с това обръщение и когато сме сами, няма кой да възрази.

Магда се огледа, за да се увери, че наоколо няма никого. Всички изглеждаха заети със собствените си занимания и бързаха да стигнат закъдето са тръгнали, преди да стане твърде тъмно. Не им обръщаха нежелано внимание, въпреки че някои хора го разпознаваха и се вглеждаха в него за момент, преди да продължат. Магда направи още една крачка и го приближи, за да не може никой да чуе разговора. Огледа се още веднъж.

— Съветник Садлър, можеш ли да ми кажеш нещо за една жена, чародейка от Стария свят, която е избягала и е дошла при нас в Кулата, за да се присъедини към каузата ни?

Той потърка устата си с ръка, докато премисляше. После вдигна изпънат пръст.

— Да, всъщност сега си спомням, че Лотаин спомена нещо за някаква жена, която била напуснала редиците на врага, а сега иска да ни се закълне във вярност. Май си права, че беше чародейка. Но той твърдеше, че била шпионка. Дали не ми говориш за тази жена?

— Най-вероятно. Знаеш ли нещо за нея?

— Опасявам се, че не. Така и не я видях. Защо питаш?

Магда не искаше да му каже. От всички хора в Кулата пътешествениците по сънищата най-много биха искали да обсебят съветник. Доколкото можеше да прецени, в дебрите на ума му вече

можеше да се спотайва пътешественик, който гледа и подслушва всяка дума. Трябваше да бъде внимателна. Освен това трябваше да мисли бързо. Вдигна ръка и махна неопределено.

— Надявах се тя да може да ни помогне във военните усилия. Ако действително идва от Стария свят, може би знае нещо, което да ни бъде от полза.

За първи път на лицето му се изписа подозрение.

— Например с информация за пътешествениците по сънищата, какви са поставените им задачи и докъде са стигнали?

Магда се усмихна кратко, макар и недотам искрено.

— Ами да, мина ми през ума, но си мислех по-скоро за неща от по-общ характер. Имаме нужда от всякаква помощ.

Той кимна.

— Съжалявам, но не бих могъл да ти кажа нищо. Не защото не искам, Магда, а просто защото не знам.

— Разбирам. Благодаря ти все пак, съветник Садлър. — Тя отново се усмихна, но този път от сърце. — Ще се опитам скоро да намина покрай теб, да видя как си.

Той топло се усмихна в отговор.

— Много бих искал, Магда. Наистина.

Понечи да си тръгне, но се спря и отново се обърна към нея. Сложи ръка на рамото ѝ, стисна я леко и се приближи.

— От всички онези, които са говорили пред нас, единствено ти, Магда, винаги си представяла истината. Искам да го знаеш.

Тя внезапно се почувства малко виновна, задето го заблуди с отговора си за чародейката. Но това бе необходимо, за да защити живота на хората. В крайна сметка пътешествениците по сънищата можеше да са навсякъде.

— Идвах при вас, за да говоря от името на онези, които нямат глас.

Той лукаво се усмихна и пусна рамото ѝ.

— Не е съвсем така. Никога не си говорила от името на измамните, подлите и алчните, които нямат право на глас.

Защитаваеше единствено невинните и принципните, които не могат да го направят сами. Идваше при нас, за да представляваш истината. Другите от Съвета може и да не са забелязали разликата, но исках да знаеш, че аз винаги съм го виждал.

Макар да не си родена с дарбата, в глас като твоя има сила, защото е гласът на истината.

Все пак рационалните ни умове се ръководят от най-важните умения. Въпреки че не си родена с дарбата, истината докосва хората повече, отколкото си даваш сметка.

В Кулата стават неща, които аз не разбирам. Може би за останалите са ясни, дори и за теб, но не и за мен. Като съветник аз бях встрани от реалните събития около нас. Виждах само онова, което ми бе показано. От тази позиция виждах страшно много хора, които идваха при нас по най-разнообразни причини.

Ти, Магда Сеарус, винаги идваше загрижена само и единствено за истината.

Живеем в опасни времена. Може би живеем в последните години на човечеството. Ако оцелеем, ще имаме нужда от истината повече от всичко друго. От всички онези, които познавам, единствено ти си ми направила впечатление на човек, който е решен да прозре истината за нещата. Надали осъзнаваш колко рядко срещано е това.

Никога не изоставяй това свое признание, Магда. Познавай себе си, знай коя си. Въпреки че малцина биха го признали, дори членовете на Съвета, аз наистина вярвам, че всички ние се нуждаем от теб.

Магда стоеше вцепенена и не можеше да повярва, че той говори такива неща.

— Но аз дори не съм родена с дарбата. Аз съм... — На върха на езика ѝ беше да добави, че е никоя. — Не бих могла да постигна много сама.

Усмивката се върна на лицето му.

— Да се застъпваш за истината е всичко. Истината е сила. Никога не го забравяй.

— Няма. Благодаря ти, съветник Садлър.

Той се усмихна на обръщението.

— А, Магда, искам да знаеш, че последвах съвета ти.

— Моя съвет ли? Какъв съвет?

Той повдигна вежда.

— Съветът ти да се закълна във вярност на Господаря Рал, за да защитя ума си от пътешествениците по сънищата.

Магда го гледаше невярващо.

— Наистина ли? Кога?

Той се усмихна.

— Същата нощ, когато ти се яви пред Съвета, покрита с кръв. Както ти казах, ти единствена идваше при нас, за да изразиш само истината. Веднага щом се оттеглих в покоите си онази нощ, паднах на колене, както бе обяснила, и трикратно произнесох отдаването към Господаря Рал.

Заради него самия Магда се надяваше, че ѝ казва истината.

— Някой от другите съветници положи ли клетвата?

Той сви рамене.

— Съжалявам, но не зная. Не бих споделил с никого от тях, а съм сигурен, че и те не биха ми казали. Искях само да знаеш, че ако ме посетиш, ще можеш да говориш с мен открито, без да се притесняваш, че може да ни подслушва пътешественик.

Магда се ухили.

— Ти си голяма лисица, съветник Садлър.

Той също се засмя насреща ѝ.

— Как според теб съм доживял до дълбока старост? Грижи се за себе си, Магда Сеарус. И остани вярна на онова, което си.

— Ще се постарая. Моля те, и ти се грижи за себе си. Никой не може да знае кога Средната земя отново ще има нужда от теб.

Садлър отново се отправи по масивния каменен мост и се смеси с тълпата.

Магда усети, че вятърът се усили. Тя се вгледа в хоризонта и видя скупчени черни облаци. Горещият влажен въздух предвещаваше приближаваща буря.

Преди да премине под вдигнатите железни решетки, тя се взря в масивните тъмни стени и бойници на Кулата, които се извисяваха в притъмнялото небе. Притихналата Кула сякаш я чакаше, дебнеше да я погълне.

Магда отново бе сама. Макар току-що да го бе срещнала, присъствието на Мерит до нея ѝ липсваше. По някакъв начин той бе различен от всички, които някога бе срещала. С него бе лесно и приятно да се общува. Но сега бе сама.

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Магда тъкмо затваряше тежката махагонова врата на жилището си, когато дочу стъпки, а след това някой почука. Помисли си, че може да е Мерит, макар да осъзнаваше, че е прекалено рано да се върне, освен ако помощта му за Джеймс не бе закъсняла. Отвори.

Лотаин изпълваше рамката на вратата.

Той ѝ се усмихна и кимна както винаги, когато я погледнеше. Беше развратна усмивка, от която всеки път я побиваха тръпки.

След като набързо огледа слабо осветената с пет-шест лампи стая, мъжът отново впи в нея черните си очи. От начина, по който я гледаше, тя разбра, че в главата му се въртят мисли, които никак не биха ѝ харесали.

Магда искаше да затръшне вратата в лицето му, но размисли. Веднъж вече го бе притиснала в ъгъла. Би било рисковано да го направи сега, когато бяха сами и нямаше свидетели, които да го спрат. Ако по някаква причина тя загинеше, щяха да повярват на всяка дума на главния обвинител. Вече достатъчно много хора смятаха, че не е лоялна към Средната земя, затова щяха да вземат твърденията му за чиста монета.

Той приглади късата си къдрава черна коса и спусна длан към набития си врат. Ръцете и раменете му бяха едри, както и шията му.

Макар да имаше елегантни, церемониални дрехи, които често носеше, когато се занимаваше с официални дела, например процеси, тази вечер носеше проста кафява роба, която естествено напомняше за високия му ранг на магьосник и обвинител. Пищните дрехи твърде често изразяваха стремеж към статут, тъй като бедните не можеха да си позволят скъпи платове. Обикновените, скромни роби трябваше ненатрапчиво да напомнят, че дори хората с най-висока позиция все пак са смъртни. Освен това недвусмислено показваха на останалите, че притежателите им са от толкова висок ранг, че не е необходимо да го демонстрират с външния си вид. Статутът им бе по-важен от модата. Хората, които се стремяха към висока позиция, само биха изглеждали

смешни, ако се опитат чрез обикновени роби да имитират висшестоящите, тъй като за всички останали би било ясно, че са само позьори. Така че на тях им оставаше да направят компромис в одеждите, за да се борят за статут.

— Добър вечер, Магда.

Не ѝ хареса арогантността на интимното обръщение, нито мазната му усмивка. Реши да се придържа към етикета.

— Обвинител Лотаин.

Усмивката му се разшири до самодоволна гримаса.

— Първи магьосник Лотаин — поправи я той.

Тя леко се поклони и кимна.

— Поздравления. Възложена ти е трудна роля, защото понасяш тежкия товар на ужасяващата война. Уверена съм, че народите на Средната земя ти желаят успех с отговорностите и се надяват, че ще успееш да ни изведеш през тези смутни времена.

Тя се зачуди дали той ще продължи да бъде главен обвинител. По този начин биха му позволили да запази частната си армия, но не искаше да го пита, за да не удължава разговора им.

— Да, на раменете ми лежи мрачен дълг и тежки отговорности — каза безразлично той, докато очите му шареха през нея и оглеждаха жилището.

В този момент ѝ хрумна, че проверява дали е сама.

Заобиколи я и тръгна да влиза в покоите, но се спря.

— О, извинявай, Магда. Къде са ми обноските? Вече си мисля, че жилището е мое. Прости ми. Може ли да вляза?

Магда отстъпи и отвори вратата по-широко. При това забеляза многобройните лични стражи по-надолу в коридора.

— Разбира се, това сега е твой дом. Или поне ще бъде, след като изнеса вещите си. Ще се опитам да не те бавя по-дълго от необходимото.

Тя не можеше да се насили да го нарече Първи магьосник.

— Всъщност дойдох да обсъдя с теб точно този въпрос.

Магда не му достави удоволствието да го попита какво иска да каже. Той не бе никак срамежлив. Опиваше се от собствения си глас. Знаеше, че рано или късно ще изплюе камъчето. Нямаше нужда тя да го подканя.

Той закрачи в стаята и заразглежда всички мебели, покривките, поръбени в златно, плюша, многоцветните килими, стените, богато орнаментирани с гипсови отливки, и многопластовите корнизи по ръба на тавана. Прокара пръст по бюфета от естествен махагон, красиво инкрустиран със сребърни листа и стебла. Беше сватбен подарък от Баракус, един от многото.

Не ѝ харесваше идеята Баракус да ѝ подарява такива пищни мебели. Не искаше хората да кажат, че е успял да спечели такава красива млада жена и да се ожени за нея само защото като Първи магьосник можеше да я засипе с луксозни подаръци и да ѝ осигури дом като палат.

Но той все пак ѝ подаряваше разни неща. Когато хората наистина взеха да говорят онова, от което тя се страхуваше, Баракус се бе изсмял и бе казал, че клюките не го интересуват, защото знае как стоят нещата всъщност. Беше настоял, че ако тя ще живее при него, жилището трябва да бъде уютно.

Магда никога през живота си не бе живяла в такъв разкош.

Но колкото и красиво да бе в покоите, предметите нямаха никаква стойност за нея. Тя всъщност предпочиташе малкото килерче, защото там беше работната маса на Баракус. Често сядаше на трона си от една стара щайга и го гледаше как работи.

— Хубаво е — каза Лотаин, докато оглеждаше. — Много е хубаво. Очевидно доста си се постарала и доста си похарчила, докато озариш студените стаи с женското си присъствие.

— Не мога да приема комплимента. Всичко е по решение на Баракус.

Той ѝ хвърли бърз невярващ поглед. Мина покрай една библиотека с извити лавици.

— Значи ти е създал доста удобен дом тук.

— Това не е моят дом, а домът на Първия магьосник.

Тя се приближи до вратата, като по този начин искаше да намекне, че достатъчно е огледал мястото, което скоро щеше да стане негово, и вече е време да си върви. Нямаше намерение да му показва останалата част от жилището. Можеше да огледа другите стаи веднага щом тя си изнесе багажа.

— Наистина трябва да се заема с опаковането на вещите си. Колкото по-скоро се изнеса, толкова по-скоро ще можеш да се нанесеш

ти.

Той се обърна и се изправи пред нея. Широкоплещестата му осанка изглеждаше още по-заплашителна толкова отблизо. Тя се стегна да не отстъпи и крачка назад, а междувременно небрежно приплъзна ръка по-близо към ножа, скрит под роклята отзад на гърба ѝ. Можеше да го достигне през един незабележим процеп в дрехата.

Той я фиксира с поглед и отново се усмихна.

— Не е необходимо.

— Нямам представа какво искаш да кажеш — отвърна тя.

— Да се изнасяш — отговори той безцеремонно. — Не е необходимо. Разбираш ли, мисля, че е време най-накрая да се разберем.

Макар да беше искрено объркана от думите му, не искаше да го приканва да ѝ обясни. Искаше единствено той да си тръгне по-скоро.

— Няма за какво да се разбираме. Ако ме оставиш на мира, ще си събера нещата и ще се изнеса възможно най-бързо, за да не ти причинявам неудобство. Ти скоро ще бъдеш Първи магьосник, така че това място ще е твое.

— Исках да кажа, че можем да се договорим, за да не се налага да си тръгваш. — Той махна и посочи стаята. — Толкова красив дом. Мястото наистина ти подхожда. Искам да останеш.

— Да остана? Няма нужда...

— Като моя съпруга.

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Магда го зяпаше безмълвна, не беше сигурна дали е чула правилно.

— Моля?

— Реших, че е подходящо за пред обществото мъж с ранга на Първи магьосник да си има съпруга.

Едва сега Магда започна да разбира естеството на мислите, които се криеха зад тези черни очи.

— Какво изобщо на този свят те накара дори да си помислиш...

— Тя се спря, защото щеше много да го обиди. — Какво те кара да допуснеш, че съм подходяща партия за теб?

Погледът му сладострастно се плъзна по извивките на тялото ѝ.

— О, мисля, че си доста подходяща. — Когато пресметливият му поглед се върна на очите ѝ, тонът му стана доста по-сериозен. — Разбираш ли, вече си била съпруга на Първи магьосник. Запозната си с протокола. Ясни са ти отговорностите. Прекрасно въртеше домакинството на Баракус, той изобщо не го мислеше, и ще вършиш същото и за мен.

— Има си прислуга, която да върти домакинството. Върви с жилището. Ще се справиш с тяхна помощ.

— Дори така да е, има и по-сериозни причини. Ти си жена, която също се нуждае от протекциите на мъж с висок статут.

Магда долавяше смътно, че той си е съставил предварителен план за този разговор.

— Протекции?

Той сви рамене.

— Разбира се. Като станеш съпруга на Първия магьосник, ще сложиш край на спекулациите за твоята вяност. Ще успокоиш духовете и слуховете, че си по-лоялна към Господаря Рал, отколкото към Средната земя. А и така ще се отдалечиш от странните събития, с които бе свързан Баракус. Освен това ще сложиш край на

подозренията, които напоследък пораждаш със странните си начинания.

— Странните ми начинания? За какво говориш?

— Слухтиш наоколо, опитваш се да минеш незабелязана, криеш лицето си.

— С други думи, имаш шпиони, които ме следят. А всъщност като съпруга на предишния Първи магьосник аз просто не искам да привличам излишно внимание върху себе си.

— И все пак добродетелна жена, която няма какво да крие, не би действала така. Поведението ти кара хората да се чудят, да се питат какво точно си замислила. Много отблъскващо поведение като за човек с твоето положение. — Той огледа късата ѝ коса. — Или би трябвало да кажа предишното ти положение.

— Ако моята вярност към Средната земя и нашата кауза е под въпрос, защо ти като Първи магьосник би взел такава жена за съпруга? Може да си всякакъв, но не си глупав. Защо си толкова заинтересован да защитиш честта и добродетелта ми?

Усмивката му се разшири.

— Честта ти? Да не мислиш, че ми пука за честта ти? Вършиш ми работа, това е. Да ти спася репутацията, а и вероятно да ти осигуря прикритие, за мен е политически изгодна размяна.

— Върша ти работа? Как изобщо мога да съм ти от полза?

Той ѝ хвърли поглед през рамо, а после отново се вгледа в очите ѝ.

— Защо не ми покажеш спалнята, Магда, там ще разбереш един от начините, по които можеш да си ми от полза.

Магда усети как кръвта нахлува в лицето ѝ. Тя неимоверно се постара да овладее гласа си. Ако му се разкрещи сега, не би могла да разбере какво всъщност цели.

— Ти си човек с власт. Можеш да си избереш коя да е от повечето жени. Някои дори може да проявят желание, а другите лесно можеш да си ги позволиш. Нямах нужда от мен за това.

Той продължи да се хили насреща ѝ.

— Може и така да е, но предпочитам теб. Най-важното от всички цветя, най-желаното, не мислиш ли? Това ще докаже, че аз съм най-достойният мъж в Кулата, който да спечели вдовицата на Баракус за съпруга.

— Не знаех, че самочувствието ти е толкова разклатено.

Изражението му стана мрачно и най-после усмивката изчезна от лицето му.

— Нямам проблем със самочувствието, а с това как хората ме възприемат. Разбираш ли, като ми станеш жена, ще подсилиш позициите ми на Първи магьосник. Така ще напомня на останалите, че заемам мястото на Баракус. Ще ни приравни. И като равен ще имам същата жена като него до себе си.

Магда проскърца със зъби.

— Ти не си равен на Баракус.

Той се изкиска.

— Скъпа моя, ще промениш мнението си след първата ни нощ в леглото.

— Изчезвай — изръмжа Магда през стиснатите си зъби. Тя посочи отворената врата. — Напусни.

Чувството му за хумор се изпари и лицето му стана злобно. Той заби месестия си пръст в рамото ѝ.

— Чуй ме внимателно, Магда Сеарус. Причини достатъчно неприятности тук, в Кулата, проблеми, които се разпростряха и в града. Не зная защо, но много хора вярват в теб. С кървавия си спектакъл на заседанието на Съвета, когато изложи нелепите си теории за пътешествениците по сънищата така, че хората да ги чуят, пробуди вълна от страх.

Но по-лошото бе, че чуха и възмутителните ти обвинения срещу мен. Колкото и да е необяснимо, обидните думи на една незначителна жена към мен привлякоха вниманието на мнозина. Намериха се поддръжници на обвиненията ти и това причини разделение в Кулата. Ти ме опозори и злепостави в очите на мнозина. Заради твърденията ти хората са по-малко склонни да ме слушат и следват.

Във война сме, а ти всяваш смут, разкол и подозрения в момент, когато трябва да сме единни. Теориите и фантасмагориите ти разклатиха доверието на хората в мъдростта на Съвета и особено в моя авторитет. Ти подрони вярата им в мен!

Ти, Магда Сеарус, се превърна в заплаха за обществения ред и за нашата кауза. Ако те е грижа за Средната земя и за народа ни, както твърдиш, ще разбереш, че е твой дълг да върнеш мира сред тях. Ти си

причината за разногласията и раздора, така че е твой дълг да сложиш край на това.

Като се омъжиш за мен, ще успокоиш разбунените духове и абсурдните слухове из Кулата, които започна самата ти. Клюките и спекулациите ще престанат. Като станеш моя съпруга, ще уталожих страхове на хората и ще сложиш край на подозренията. Така ще покажеш, че поведението ти се е дължало само на това, че слабият ти женски ум се е поддал на скръбта.

Като се омъжиш за мен, ще сложиш край на слухове за себе си, а най-вече — за мен. Сватбата ще заглуши недоволството, което се заражда. Ще възстанови мира сред хората.

Ще се омъжиш за мен, за да върнеш вярата в несъмнения ми авторитет, вяра, която ти самата подкопа. Ще го направиш за доброто на Средната земя.

— Няма да...

— Въпросът изобщо не подлежи на обсъждане! Става дума за доброто на народа ни и ти ще го направиш!

Той отново плъзна ръка през косата към врата си и успокои тона.

— Сега ще ти дам малко време да премислиш. Да се омъжиш отново е голяма стъпка, но ще ти се отрази добре и ще ти даде нови цели тук, в Кулата. Надявам се да не си усложниш нещата повече от нужното.

Така или иначе, мога да те уверя, че по един или друг начин ще бъдеш омъжена за мен и ще ми служиш, както добра и вярна съпруга служи на мъжа и водача си, Първия магьосник.

Той се приведе, стиснал зъби, докато продължаваше да забива месестия си пръст в рамото ѝ, отново и отново, сякаш за да придаде сила на думите си.

— Това е единственият път пред теб. Не го прави по-труден, отколкото може да бъде.

Магда не обърна внимание на пронизващата болка, която пулсираше в рамото ѝ.

— Казах ти да се махаш.

Той ѝ хвърли студена, надменна усмивка.

— И така, като се омъжиш за мен, ще останеш в дома си, или по-скоро, в нашия дом, заобиколена от лукса, с който си свикнала, ще се ползваш от привилегиите на съпруга на Първия магьосник. Страховете

и съмненията за моята водеща роля в Средната земя скоро ще бъдат забравени.

— Помолих те да си тръгнеш.

Сърцето на Магда биеше лудо, толкова изпълнено с ярост, че тя не можеше да мисли трезво.

Той махна с ръка.

— Естествено, ще трябва пак да си пуснеш косата. Съпругата на Първия магьосник трябва да бъде с дълга коса.

— Казах ти...

— Някакъв проблем ли има тук?

Магда се обърна. Мерит изпълваше рамката на вратата.

ШЕЙСЕТА ГЛАВА

Мерит и Лотаин се втрениха опасно един в друг.

— Не. Няма проблем — каза твърдо Магда. — Обвинител Лотаин тъкмо си тръгваше. Искаше да ме попита за нещо дребно, но както се оказва, опасявам се, че не мога да му помогна.

Лотаин се взря в нея за момент, сякаш искаше да ѝ каже, че вече е решено и ще стане неговата, а после фиксира Мерит с леден поглед.

— Какво търсиш тук, Мерит?

Двамата мъже се гледаха като елени водачи, които неочаквано са се срещнали наскрел откритя поляна в гората и аха да се сбият. Тя знаеше, че трябва бързо да предприеме нещо, преди единият от тях да е направил първата стъпка.

— Аз го повиках — гласът на Магда увисна в напрегнатата тишина.

Лотаин въпросително изви вежди и се обърна към нея.

— Ти си го повикала? Защо?

Преди Мерит да успее да каже каквото и да било, Магда спонтанно заяви:

— Баракус бе Сътворител.

— И какво значение има това? — запита Лотаин, преди Магда да успее да обясни.

— Ами, когато Съветът ми каза, че имат нужда от жилището за новия Първи магьосник — продължи да обяснява тя, — им отвърнах, че ще си намеря нов дом и ще се изнеса. Сега си опаковам багажа. Но старите инструменти на Баракус не ми трябват. Чух, че и Мерит е Сътворител, затова му ги предложих. На мен не ми вършат работа. Но си помислих, че на Мерит ще са му от полза, а и така няма да ми се наложи да ги влача с мен. Освен това в новото ми жилище няма да има място за тях.

Лотаин прокара пръсти през мазната си коса и се замисли над думите ѝ.

— Разбирам.

Лотаин едва сдържаше печално известния си нрав и тя знаеше, че може да реагира всякак. Не можеше да избие от главата си думите му и ѝ трябваше време да помисли, но ако не бе направила нещо да охлади страстите или поне да ги пренасочи, щеше да се стигне до проблем.

Тя знаеше, че Мерит няма да има шанс срещу личните охранители на Лотаин по-надолу в коридора.

— Радвам се, че съм тук и успях да ти покажа жилището — продължи Магда, преди Лотаин да каже каквото и да било. Тя посочи вратата. — Ако си приключил с огледа, ще се погрижа да се отърва от старите инструменти на Баракус и ще преместя останалите си вещи възможно най-скоро.

Магда винаги бе мислила, че Лотаин е едър мъж, но покрай Мерит изглеждаше направо хилав. И все пак сам човек не можеше да се справи с всички охранители в зелени туники.

По незнайни причини Лотаин пропусна възможността да влезе в спор. Той ѝ хвърли студена усмивка и многозначителен поглед.

— Разбира се — кимна ѝ едва забележимо. — Благодаря ти, лейди Сеарус, че изслуша... предложението ми непредубедено. Много скоро ще постигнем съгласие, уверявам те.

Лотаин огледа Мерит от дългите къдрави коси до ботушите и обратно. Сякаш го преценяваше надменно.

— Никой ли не ти е казвал, момко, че на истинските магьосници не им трябват мечове?

Магда очакваше думите му да провокират проблем, но вместо това Мерит реагира изненадващо за нея. Той се усмихна. Наведе се към рамката на вратата и повдигна рамо.

— Оръжието компенсира многото ми слабости.

Лотаин повдигна вежда и грубо избута по-високия мъж от пътя си.

— Мога да си представя колко са.

Мерит го проследи с поглед през рамо, докато Лотаин и личната му гвардия не се отдалечиха.

— Какво искаше? — попита Мерит, без да се усмихва повече.

— Съпруга.

— Моля?

Магда махна, сякаш да прогони въпроса.

— Ще ти разкажа после. Какво стана с Джеймс?

Мерит въздъхна.

— Извадих късмет. Дишането му бе много затруднено. Мислеха, че дробовете му са получили изгаряния, когато е вдишал от газовете на експлозията заради разпадналата се мрежа. Просто не разбираха реакцията, настъпила от комбинирането на двете използвани заклинания. Магиите се бяха преплели, така да се каже, продължаваха да реагират и да потискат дишането му. Щом разплетох магиите, за да прекратя реакцията, отново дишаше свободно.

Все още го боли, но останалите вече могат да го излекуват. Ние имаме по-важни неща, за които трябва да се погрижим.

Магда въздъхна облекчено.

— Слава на добрите духове.

Мерит явно не споделяше облекчението ѝ.

— Има още три вдовици, които скърбят за смъртта на мъжете си.

Магда кимна.

— Нека да отидем в килерчето, съседната врата е, в случай че Лотаин реши да се върне. Казах му, че си тук за инструментите на Баракус. Да не му даваме повод да се усъмни, че замисляме нещо.

ШЕЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Щом влязоха в килера, Мерит изпъна ръка, за да запали лампите с магия. Тъй като бе роден с дарбата, самото му присъствие накара още пет-шест светещи сфери, прихванати с метални скоби към стените, да засияят. Затворените кепенци държаха навън нощния мрак и спорадичното проблясване на светкавиците на хоризонта.

— Та какво казваше — Лотаин иска да станеш негова съпруга?

Тонът му ясно показваше, че новината не му е по вкуса.

— Имаме да решаваме проблеми — отвърна Магда, без да отговори на въпроса му.

— По-сериозни от това, че Лотаин иска да се омъжиш за него?

— Лотаин е провъзгласен за Първи магьосник.

Внезапно онемял, Мерит се втрени в нея не по-различно от начина, по който тя се бе втренила в съветник Садлър, когато за първи път чу новината. Единственият звук в килера идваше от припукването на току-що запалените лампи.

Най-накрая Мерит събра глас и проговори.

— Това си е проблем. Никога не съм му вярвал. Не може да стъпи на малкия пръст на мъжа, достоен да бъде Първи магьосник.

— Повярвай ми, моето мнение за него е по-лошо и от твоето, но очевидно има достатъчно връзки, за да се намърда като Първи магьосник.

— И това е така. Много хора го подкрепят. Докато беше главен обвинител, успя да срине много уважавани люде. Мнозина му се възхищават, че така решително преследва престъпниците и предателите. Трябва да му се признае, че успя да излови много от тях.

— Мерит се приведе към нея, докато пресичаха стаята. — Въпреки това трябва да ти доверя, че винаги съм се съмнявал във вината на някои от онези, които изправи на съд.

Магда се намръщи.

— Кои например?

Мерит стисна устни, но накрая се предаде.

— Познавах някои от магьосниците от екипа на Храма. Винаги съм ги смятал за читави хора. Допускам, че голяма част от тях са се обърнали срещу нас и са предали каузата ни, но чак пък всички? Чудя се дали не е имало и такива, които са послужили за изкупителни жертви. Когато осъдиш някого и го обезглавиш, това слага край на разследването. Така Лотаин обира славата за това, че успешно е разкрил вината на съдените. Но все пак се чудя за някои неща.

Магда малко се изненада при думите на Мерит. Мислеше си, че само тя вижда нещата така. Тъй като не бе родена с дарбата, си бе втълпила, че не разбира достатъчно ситуацията, за да може да прецени. Не знаеше, че и магьосниците хранят съмнение за вината на хората от екипа на Храма. Може би Мерит бе единственият сред тях.

Тя го погледна в очите през рамо.

— И аз сама съм се чудила.

Но това не е всичко — продължи тя, когато стигна до добре познатата ѝ работна маса. — След като ти отиде да помогнеш на Джеймс, се натъкнах на съветник Садлър, докато си тръгваше от Кулата. Освен че ми каза, че Лотаин ще бъде обявен за Първи магьосник, ми сподели също, че Лотаин го е освободил от длъжността му в Съвета.

— Освободил го е? — Мерит се приведе към нея. — Може ли да направи такова нещо?

— Очевидно. Садлър се държеше мъжки, но аз долових, че сърцето му е разбито.

Мерит почеса бузата си, докато мислеше.

— Но защо Лотаин ще иска да се отърве от Садлър?

— За да намали броя на съветниците на пет, за да може да прокарва решения с три гласа. Преди имаше шестима членове, за да може гласовете да се разделят на три и така да се стопират решения. Сега, с петима съветници, Съветът вече не може да се разделя по равно, както често ставаше, когато вземаха трудни решения. Сега, независимо от всичко, винаги ще има мнозинство, което да приема или отхвърля нещата.

— Това е обезпокоително. Никога не съм имал вземане-даване с високите етажи на властта в Кулата, но не ми звучи никак добре. Още по-притеснен съм от факта, че Лотаин нищо не разбира от военно дело.

— Но си има лична армия.

Мерит повдигна вежда.

— Това не го прави генерал, прави го мизерен тиранин, който се крие зад чужди мускули.

— Да, обаче ако се окажа права за него, може и да стане по-голям тиранин.

За момент Мерит мълчаливо премисли думите ѝ и скръсти ръце пред гърдите си.

— Всички тези новини са достатъчно тревожни, но какви са тези неща с женитбата?

Магда си пое дълбоко въздух. Изобщо не ѝ харесваше темата.

— Ами, Лотаин каза, че съм причинила всякакви проблеми в Кулата. Твърди, че хората са се разделили на две и съм всяла раздор. Очевидно доста хора, освен нас двамата не смятат, че той е подходящ за Първи магьосник.

Той мисли, че проблемите, свързани с утвърждаването на новата му позиция, са предимно мое дело. Мисли, че е така, защото с нещата, които казах за него, съм подкопала авторитета му и съм накарала хората да се усъмнят.

— Казала си нещо за него? Какво?

— Когато бях изправена пред тълпата в заседателната зала на Съвета, той ме обвини, че си измислям историята с пътешествениците по сънищата, за да накарам хората да се закълнат във вярност към Д'Хара. На свой ред аз го обвиних, че преследва фантоми, само и само да раздуха името си. Казах, че съзира дебнещи конспирации във всяка сянка, шпиони зад всеки ъгъл и предатели зад всяка врата. Обявих, че се интересува само от това какви нови престъпления да измисли, за да подсили личната си слава и власт.

Мерит тихичко подсвирна.

— Казала си всичко това? Пред хората?

— Опасявам се, че да. Пред всички го обвиних, че си измисля конспирации само за да увеличава статута си. Казах, че за да се издигне, нарочно игнорира истината за пътешествениците по сънищата.

— Нищо чудно, че те обвинява, че си очернила репутацията му.

— Освен това каза, че заради мен са се зародили небивали спекулации за пътешествениците по сънищата. Твърди, че

безпочвените ми обвинения са настроили хората в Кулата срещу него. Освен това обяви, че подобни разделения могат да навредят на каузата ни.

Мерит пристъпи няколко крачки пред нея, а после се върна и в гласа му прозвуча напрежение.

— Тогава защо въобще ще иска да се жени за теб?

— Като се ожени за мен, ще си реши проблема със съмненията на хората, съмнения, които според него съм породила аз, с онова, което той нарича безпочвени обвинения. Смята, че ако се омъжа за него, това ще убеди всички, че съм променила мнението си, което е било повлияно от скръбта ми, а не от неговите провали. Каза, че моето съгласие да се омъжа за него би показало на хората, че влагам вяра и доверие в него, така че и те трябва да постъпят по същия начин. Мисли си, че така ще прогони всякакви съмнения. Освен това е убеден, че това е единственият начин хората да се обединят и да го подкрепят в усилията му да потуши войната. Твърди, че трябва да приема заради доброто на народите в Средната земя и нашата кауза.

Все още със скръстени ръце, Мерит я погледна безизразно.

Накрая Магда се приведе по-близо и заяви:

— Няма да се омъжа за него.

Той отпусна ръце.

— А... Е, добре тогава.

Магда се обърна към познатата, износена работна маса. Тя си даваше сметка колко я бе ядосал Лотаин със самата идея за брак, но малко се изненада на реакцията на Мерит. Но пък това я накара да се чувства по-добре, усещането, че него го е грижа да не би тя да направи грешката да се омъжи за Лотаин.

Сянка изскочи от тъмнината сред парчетиите и запасите, натрупани по пода, и се намести върху работната маса. Копринено меката черна котка се приближи и се отърка в дланта на Магда.

Докато тя галеше котката, Сянка изви гръбнак на дъга с надеждата, че ще я почешат. Радваше се на вниманието на стопанката си и уви опашка около китката ѝ.

— А кой е това? — запита Мерит.

— Сянка. Исидора ми каза, че котките имат известни умения да виждат между световите. Обясни ми, че черните котки успяват да надникнат в света на духовете.

Мерит протегна ръка така, че Сянка да го опознае.

— Исидора бе наясно с това.

Сянка подуши пръстите му един по един.

— Сянка долови присъствието на мъртвеца, който ни нападна, преди да разберем, че е там. Определено не го хареса — Магда се усмихна. — Но пък виждам, че истински харесва теб.

Сянка се триеше в Мерит и мъркаше при неговия допир. Както бе облечен в черна риза, котката много му отиваше, почти се сливаше с него. Магда се зачуди дали и Мерит не можеше да долови присъствието на духовете. Тя често не разбираше къде свършват възможностите на дарбата.

— Сега спя завита с плата от лабиринта на Исидора и със Сянка, сгушена до възглавницата ми. — Магда почеса котето зад ушите. — Нали така, мъничето ми? Но сега трябва да се отместиш.

— Радвам се да го чуя — отвърна ѝ Мерит. — За човек, роден без дарбата, доста добре си служиш с магическите предмети, с които разполагаш.

Магда се усмихна, вдигна котката и я сложи в задната част на работната маса, където животинчето легна, подви лапи и се намести, за да гледа как Магда издърпа едно парче дърво от повърхността на масата, което се оказа скрито чекмедже.

— Трябва да ти покажа нещо.

ШЕЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Това е писмото, което ми остави Баракус — каза Магда. — Беше ме попитал за точните му думи. Реших, че е по-добре да проверим. Зная колко важни може да са тези подробности за един магьосник.

Мерит пристъпи по-близо, изострил вниманието си.

— Имаш ли нещо против да чуя цялото писмо? Контекстът може да има значение в тези случаи. А и може да забележа нещо, което на теб ти е убягнало. Разбира се, само ако си склонна... Имаш ли против?

Магда се усмихна.

— Не, разбира се, че не.

Тя внимателно разгъна хартията и поднесе писмото към светлината, за да може да го прочете на глас.

— „Моето време свърши, Магда. Твоето не е. Съдбата ти не е тук. Съдбата ти е да откриеш истина. Ще ти бъде трудно, но бъди смела и приеми предизвикателството.“ — Тя вдигна очи към Мерит. — Права бях. Не казва „да откриеш истината“, а „да откриеш истина“.

Мерит се замисли дълбоко и лицето му се смръщи. След малко посочи писмото в ръцете ѝ и попита:

— Има ли още?

Магда кимна и продължи.

— „Погледни хълма при долината долу, вляво, току извън града. Там, на това възвишение, ще бъде построен дворец. Там е твоята съдба, не тук.“

Трябваше да поспре и да преглътне буцата в гърлото си, за да успее да се събере и прочете и последната част.

— „Знай, че вярвам в теб. И знай, че винаги ще те обичам. Ти си бяло, неудържимо цвете, Магда. Сега бъди силна, опази ума си и живеи живота, който само ти можеш да изживееш.“

В стаята се чуваше единствено как Сянка бавно и нежно потупва с опашка повърхността на работната маса.

— Много красиво писмо, Магда — каза Мерит тихо, със съчувствие, докато тя стоеше права, загледана в късчето хартия, което държеше с треперещи пръсти. — Ясно е колко много си означавала за него.

Магда изтри една сълза от бузата си. Не си бе дала сметка колко ще я разтърси писмото, ако го прочете на глас. Думите върнаха толкова много неща, но в същото време ѝ напомниха колко далеч във времето бе останало всичко. Баракус го нямаше. А животът бе продължил.

Магда се прокашля.

— Имаш ли представа какво е искал да ми каже за този дворец и за това, че съдбата ми е там?

— Не, съжалявам. Баракус бе пророк, така че вероятно е знаел нещо, което предстои. Някаква вероятност в бъдещето. Нашата свободна воля понякога прави бъдещето несигурно, дори и за пророците. Според мен е искал да разбереш, че бъдещето е пред теб, ти трябва да направиш своя избор и той се надява, че ще прецениш правилно.

Магда отпусна ръка.

— Когато пътешественикът по сънищата се опитваше да ме убие, си спомних думите в това писмо. Алрик Рал ми каза, че отдаването, което бе създал с твоя помощ, цели да опази умовете ни от пътешествениците по сънищата. Когато ме беше обсебил пътешественик и едва не ме уби, думите на Баракус ме накараха да осъзная, че трябва да произнеса клетвата към господаря Рал, за да опазя ума си и да спася живота си. Точно те ме подтикнаха да избира бъдещето, живота, а така се потвърди, че пророческите му слова са верни.

— С пророчествата често става така — поясни Мерит. Той сякаш се отърсваше от дълбокия си размисъл. — Освен това пише, че съдбата ти е да откриеш истина, точно както ми каза по-рано, а не истината, както си помислих аз.

— Това говори ли ти нещо?

Мерит я погледна умислено, а след това извади меча от ножницата на бедрото си. Чу се кристалночист звън, който изпълни притихналия килер. Когато Мерит държеше меча, Магда виждаше в очите му нещо повече от проявлението на дарбата. Беше някакъв

дълбок, сякаш отдалечен гняв, толкова силен, че изглеждаше почти жив.

Мерит внимателно положи меча на работната маса. Сянка впери зелените си сънени очи в острието, което лежеше пред нея. Най-накрая Мерит погледна Магда така, сякаш очакваше нещо.

Тя гледаше ту Мерит, ту меча.

— Какво?

Мерит посочи оръжието.

— Какво пише на него?

Тя много добре знаеше какво пише. Не успяваше да си го избие от главата. Пръстите ѝ нежно се плъзнаха по издигнатите златни пръсти.

— Пише „Истина“. — Тя изгледа Мерит въпросително. — Да не би да казваш, че думите от писмото на Баракус, „Съдбата ти е да откриеш истина“, означават, че съдбата ми е да открия Меча, върху който е изписана думата „Истина“? Действително ли го мислиш? Възможно ли е да е толкова очевидно?

Мерит сви рамене.

— Не зная. Аз съм Сътворител, не Пророк. Но аз изваях думата „Истина“ върху ефеса, а ти дойде при мен и откри меча, върху който е изписана тя. Ти бе тази, която му даде името.

В главата на Магда препускаха мисли. Нима Баракус казваше, че съдбата ѝ бе да открие Мерит и меча, върху който е изписано „Истина“?

Или пък да разбира, че това е началото на пътя, по който тя ще намери истина и че този път я е отвел до Мерит?

ШЕЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Магда отново прокара пръсти по буквите, а Мерит пристъпи в страни от нея до работната маса. Погледът му се спря на инструментите, подредени там.

— Тук Баракус сътворяваше разни предмети, нали? В тази стая, на тази работна маса?

Магда кимна и посочи на страни.

— Аз седях на тази щайга тук и го гледах как работи. Магда се вгледа в орнаментираната, гравирана сребърна кутийка от страни на масата, която пазеше скъпи спомени. Баракус изглеждаше толкова далеч в миналото. Сякаш по някакъв начин всичко се бе случило вчера, но едновременно с това изглеждаше толкова отдавна. Липсваше й много, но дори тази болка постепенно отшумяваше, изместена от тревогата по належащите проблеми.

— И това ли е негова изработка? — попита Мерит и посочи сребърната кутийка.

Магда кимна и я придърпа към него, за да му я покаже. Тя прокара пръсти по капака, точно както бе направила с буквите върху меча, и я отвори.

— Тук си държа някои неща, които той ми е давал, сувенири.

Магда вдигна бялото цвете, за да му го покаже.

Мерит изглеждаше изненадан.

— Това е доста рядко растение. Виждал съм само едно досега.

Магда завъртя цветето между палеца и показалеца си.

— Значи знаеш какво е? Баракус също каза, че е рядко, но така и не спомена как се нарича.

— Нарича се Цвете на изповедта.

Тя се намръщи.

Наистина ли? Цветето на изповедта? Защо е наречено така?

— Защото изповедта е разкриване на истината. Истината е чиста. Белият цвят също е чист. Оттам идва името.

— Прекрасно име за прекрасно цвете — продума тя, върна цветето на мястото му и затвори капака.

— Може би един ден би могла да гледаш как аз сътворявам нещо.

Магда се усмихна.

— Много бих искала. — Тя седна на щайгата и посочи видимо използваните изящни ковашки инструменти, полускъпоценните камъни, сортирани в дървени легенчета, други подредени материали и една камара тефтерчета, изпълнени с бележки, които бяха принадлежали на съпруга ѝ.

— Преди малко си търсех оправдание — започна тя, — но мисля, че Баракус би се радвал, ако ти наследиш инструментите му.

Погледът на Мерит грейна.

— Наистина ли го мислиш? Аз да получа инструментите, принадлежали на Първия магьосник?

— Предполагам, че сега вече са моите инструменти. Аз бих искала ти да ги вземеш. Убедена съм, че Баракус би одобрил. Той би искал да се използват за добри цели и от добър човек.

Мерит се пресегна и с благоговение докосна някои от малките инструменти в колекцията. Явно наистина означаваха много за него. Личеше си, че ги оценява.

— Това са едни от най-красивите инструменти, които някога съм виждал.

— Радвам се, че ти харесват и ще ги използваш за добро — отвърна Магда с усмивка.

Тогава той посочи малката купчина тефтери до инструментите.

— А това какво е?

Магда изпружи врат, за да види какво ѝ сочи той.

— А, това ли. Бележки, които си е водил, предполагам.

Мерит посочи записките.

— Може ли?

Магда се усмихна още по-широко, като видя колко се вълнува Мерит от толкова дребни неща като инструменти и бележки. Тя се наведе достатъчно, за да прибута купчината с тефтерите към него.

— Разбира се. Може и да са ти от полза.

Мерит вдигна малкия бележник най-отгоре и го разтвори, като бавно прелистваше страниците, вгледан в написаното. Тя наблюдаваше

как лешниковите му очи проследяват текста из страниците.

Докато четеше, усмивката на Мерит се изпари. Очите му се разшириха.

И сякаш някой източил кръвта от лицето му.

— Добри духове... — прошепна той.

Магда се притесни.

— Какво има? Какво не е наред?

Той бързо започна да прелиства. Проучваше за кратко всяка страница и се прехвърляше на следващата.

— Небесни изчисления — прошепна той на себе си.

— Да, има логика — отвърна Магда. Тя не разбираше защо е толкова развълнуван. Баракус непрекъснато записваше небесни изчисления и измервания. Измерваше разстоянието и ъглите от звезда до звезда или пък от определена група звезди до някоя отдалечена точка на хоризонта, а понякога и до луната.

— Често съм чувала Баракус да говори на други магьосници за небесните изчисления, измервания и уравнения. Мислех си, че всички магьосници разбирате от такива неща.

— Не, не ме разбра. — Той почука с пръст върху страниците, докато държеше тефтера пред очите ѝ, като че ли и тя би могла да разшифрова заплетените линии, числа и формули. — Това са небесни изчисления.

— Каза го вече. Съжалявам, Мерит, но аз не мога да ги разчета.

— Магда, това са небесните изчисления за създаването на пробив от седмо ниво. — Гласът му изневери. — Добри духове, тези небесни изчисления са измерванията и формулите отпреди изместването на звездата. Това са формулите, за които бях убеден, че съществуват, но така и не успях да ги намеря. Баракус беше казал, че не може да ми ги даде, тъй като са отнесени и скрити в Храма на ветровете.

Магда усети как я побиват тръпки и скочи от щайгата.

— Сигурен ли си? Сигурен ли си, че това са формулите?

— Да. Да. Точно тези са. — Той развълнувано почука пак тефтера. — Това са те. Тайните изчисления и формули за създаването на пробив от седмо ниво. Всичко е събрано тук.

Когато Мерит тежко се отпусна на пейката, Магда погледна отворената книжка в ръцете му. Линиите и писанията в нея ѝ

изглеждаха като камара ъгли и числа, точно като измерванията, с които Баракус от време на време записваше наблюденията си. За нея беше като чужд език, но такъв, който Мерит, както и Баракус владееха добре.

Тогава я осени.

Мерит се взираше в отворената книга.

— Сега разбирам — отвърна тя с глас, малко по-силен от шепот.

Магда повдигна брадичката му с пръст, докато погледите им се срещнат.

— Разбирам.

— Какво искаш да кажеш? Какво разбираш?

— Баракус знаеше, че имаш нужда от тези формули. Явно ги е донесъл от Храма на ветровете. — Тя усети как тръпките по ръцете ѝ обхващат основата на тила ѝ. — Помниш ли какво ти казах преди? Че когато отиде там, установи, че кутиите на Орден липсват, и не можеше да довери това на никой друг освен на мен. Знаел е, че са ги взели. Разбираш ли? Явно е донесъл изчисленията, за да можеш да завършиш ключа.

Мерит я гледаше, неспособен да помръдне.

Магда преглътна буцата в гърлото си.

— Донесъл ги е за теб, Мерит. Знаел е върху какво работиш и колко отчаяно се нуждаеш от тях. Искал е да можеш да завършиш ключа, с надеждата да го използваш, за да защитиш кутиите на Орден. Той каза, че съдбата ми е да открия истина. Това ме отведе до теб, за да мога да ти дам онова, от което се нуждаеш, за да завършиш ключа.

Той вдигна длан на челото си.

— От предположенията ти ми се завива свят, Магда. Долавяш ли мащаба на това, което казваш? Толкова е трудно за вярване.

— Истината е в ръцете ти, в този тефтер.

— Със сигурност. Тези формули са зашеметяващо ценни. Според повечето хора с дарбата дори самото им съществуване е само слух и клюка. А някои са убедени, че изчисленията никога не са съществували и са само легенда. Но сред нас има и такива, които покрай работата си са открили, че трябва да съществуват. А ето ги и тях самите — на работната маса на Първия магьосник.

— Тук са откак той се върна от Отвъдното с тях. Скрил ги е точно под носа ни.

Очите на Мерит плувнаха в сълзи, докато се взираше в нея. Гласът му беше накъсан от емоциите.

— Осъзнаваш ли колко ценни хора загинаха, докато се опитвах да пресъздадат тези формули? Умряха, докато стреляха на сляпо в тъмнината.

— А ти вече имаш всичко, от което се нуждаеш, за да завършиш Меча на истината.

Мерит се протегна и докосна острието. После вдигна тефтерчето.

— С тези, да, вече мога. Вярвам, че вече имам всичко, което ми трябва, за да го направя.

— Трябва да използваш помощта и на някои от останалите, за да завършиш меча. Ключът ще бъде готов.

За момент той замълча, докато обмисляше думите й.

— Вече съм свършил основната работа, при това сам. Никой не ми помогна. Всъщност не се нуждая от други, за да го завърша.

— Тогава защо хората винаги работят в екип, за да направят ключа?

— Съветът нареди ключът да бъде изготвен, но не знаеха как. Предположиха, че ще са необходими повече хора. За много от другите задачи е така.

— Не им ли обясни?

— Правех го при всяка възможност. — Лицето му се изкриви в безсилие. — Те не искаха да чуят нищо, което им казвах за това как според мен трябва да бъде направен ключът. Тъй като задачата беше сложна, предположиха, че ще е необходим екип, точно както предполагаха и за всичко останало. Не искаха да ме чуят. Смятаха, че с повече хора ще успеят да покрият повече аспекти, да се справят с трудностите и да проумеят същината. Но така само загинаха още мъже.

— Но нямаш ли нужда от доверен човек, който да ти помогне?

Той я изгледа многозначително.

— Да, но с всичко, което се случва в Кулата, вече не смея да се доверя на никого. В крайна сметка ти дори на Съвета не си посмяла да кажеш, че кутиите на Орден са върнати в нашия свят.

— Предполагам, че имаш право.

— Още по-лошо, колкото повече души знаят, че ключът е завършен, толкова по-голям риск поемаме слухът да стигне до онзи,

който държи кутиите на Орден. Баракус не се е доверил на никого, освен на теб. Ако го направя сам, никой друг няма да знае, че ключът е готов. После ще мога да се опитам да открия кутиите и да ги опазя.

Магда отмести очи от меча и погледна Мерит.

— Сигурен ли си, че трябва да завършиш Меча на истината? Искам да кажа, че ако ключът не съществува...

— Който държи кутиите, може да се опита да освободи силата и без ключа. Опасността винаги се е коренила именно в това опияняващо изкушение. Така ако нещо се обърка, някой може неволно унищожи света на живите. Ако се стигне до там, единственият начин да обуздаем силата и да се спасим от пълно унищожение би бил ключът.

— В такъв случай, предполагам, ще е по-добре да завършим меча и да се опитаме да защитим кутиите.

— Ние?

— Ние сме единствените двама души, които знаят всичко. Баракус неслучайно ми довери информацията за липсващите кутии. Хората, които ги държат, не знаят, че Баракус ти е набавил необходимите формули. Ние сме единствените двама души, които са наясно с цялата история. Трябва да работим заедно.

Мерит се замисли върху думите ѝ.

— Права си за това, но не знам дали идеята ми допада. Прекалено е опасно да се въвлечеш в това.

Магда рязко вирна глава.

— Прекалено опасно? Мерит, аз вече съм в центъра на всички събития. Каква неочаквана опасност може да ме сполети? Единственото ни спасение е да разберем какво се случва и да сложим край.

Той изтри лице с опакото на дланта си и въздъхна дълбоко.

— Идеята не ми харесва, Магда, но трябва да призная, че може и да си права. Без значение накъде поемеш, винаги се оказваш в окото на бурята — независимо дали става дума за пътешественици по сънищата, за мъртъвци, които се опитват да те убият, за пророчествата на Баракус от писмото му или за кутиите на Орден.

Магда се радваше, че той ѝ влиза в положение.

— Така виждам нещата и аз. Трябва да разбере какво се случва в Кулата, преди да е станало прекалено късно. Възможно е само аз да

съм способна на това.

Мерит склочи пръсти около дръжката на меча и го вдигна от масата. Зелените очи на Сянка проследиха острието. А погледът на Мерит се изпълни с решителност.

— Трябва да действаме веднага, преди да се случи още нещо.

— Защо не отидем до тъмниците, за да говорим с чародейката изменница? Така или иначе трябва да го направим. Трябва да стигнем до нея, преди да са я обезглавили.

Той плъзна острието в ножницата.

— Ако е още жива, няма да я обезглавят през нощта. Обикновено го правят следобед, така че имаме време поне до утре. Значи тази нощ мога да завърша ключа.

— Предполагам си прав, но само обществените екзекуции се подчиняват на тези правила. Случаят може да е различен. — Магда не искаше да изпуска шанса да разбере дали жената не би могла да им каже нещо важно за плановете на врага. — Сигурен ли си, Мерит? Изменницата може да знае нещо важно. Може да нямаме друга възможност да разберем подробности за тайните на Стария свят.

— Разбирам, но това е по-важно. — Той потупа с палец ефеса на меча. — Трябва първо да свършим това, а после можем да отидем до тъмниците и да я потърсим. Доколкото зная, тя може вече да не е жива. Определено това е по-важно.

— Добре тогава, да тръгнем към подземията на Кулата и да завършим меча.

Пръстите на Мерит забарабаниха по ефеса на меча, докато обмисляше.

— Мисля, че ще е най-добре да не го правим в Кулата. Не съм сигурен колко голяма реакция ще причини освобождаването на такава сила, но очаквам да е доста мощна. Със сигурност ще привлече вниманието на всекиго в близост. Освен това ще ми трябва вода. Много вода.

— Вода? Защо?

— За да охладя реакцията.

Магда се озари.

— Знам едно подходящо място сред горите — езерото, при което ходех, когато бях по-млада.

— Там, където те е водел Куин?

Магда кимна.

— Именно. Не е прекалено далеч и е не просто слабо посещавано, направо си е изоставено. Да тръгваме. Посред нощ не ми се вярва да срещнем някого, тръгнал на разходка сред горите.

Мерит забави крачка, докато обмисляше.

— Макар да имам всичко, от което се нуждая, все пак е адски опасно. Доколкото знам, никога преди не е опитвано подобно нещо с реални компоненти. Мисля, че ще е по-добре да ме изчакаш тук.

Магда не обърна внимание на предупреждението му.

— Баракус каза, че съдбата ми е да открия истина. Аз дадох име на Меча. Той все още не е завършен, а би трябвало. Мисля, че съдбата ми е да бъда с теб, когато го завършваш. Освен това спомена, че ще ти трябва помощ. На кого друг можеш да се довериш?

Той се вгледа в очите ѝ за момент. Най-накрая ѝ се усмихна.

— Бих се радвал, Магда. Наистина бих се радвал. Освен това, както ти казах, действително ми трябва помощта на още един човек.

— Но аз не съм родена с дарбата — напомни му тя. — Как ще преодолеем това?

— Няма нужда да си родена с дарбата.

— А тогава от какво се нуждаеш?

— От кръвта ти.

ШЕЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Магда отмести поглед по посоката на невидимите същества, които се чуваха в тъмнината. Нямаше как да види много, разбира се, но не можеше да се удържи да не надникне всеки път, когато дочуваше странен звук. Бухането, скимтенето и останалите звуци, които се носеха из дълбоката гора, бяха доста притеснителни посред нощ, особено в тъмница като тази — макар да знаеше кои животни ги издават. Светкавиците и гръмотевиците не улесняваха ситуацията.

С тъмния силует на Мерит зад себе си имаше чувството, че я преследва дух. Щом напуснаха Кулата, повървяха известно време през мрака на гъстата гора, която се простираше във всички посоки извън Ейдиндрил.

Магда често си мислеше, че плътният килим на гората ще се простира до безкрай, тъй като стигаше до най-отдалечените места. Пътищата и просеките, които минаваха през гората, свързваха Ейдиндрил с останалата част на света.

Тя бе пътувала на шир и дълж прекалено често, за да брои пътуванията си до отдалечените народи на Средната земя. Бе следвала пътеките през горите към малките кралства на север, пътищата към отдалечените селища на запад, пътеките през гората до градовете на Д'Хара на изток, както и едва забележимите пролуки към народите в ненаселените, открити поля на Дивото, разположени далеч на юг.

Отвъд Дивото, още по-далеч на юг, лежаха границите на Стария свят. Въпреки че съществуваха и утъпканите търговски пътища към Стария свят, тя така и нямаше повод да посети тази далечна империя. Някои от тамошните стоки показваха, че е екзотична земя.

Тъй като не искаше да разсейва Мерит от предстоящата задача, тя не бе говорила много, откак напуснаха Ейдиндрил. Той обмисляше действията си в тишина, докато Магда го водеше по рядко използваната пътека през дълбоките гори.

Не можеше дори да си представи как се чувства Мерит. Години наред се беше трудил за този момент, само и само да започне да вярва,

че целта не може да бъде постигната. Много свестни мъже бяха жертвали живота си, за да постигнат онова, към което той се стремеше. Но сега, благодарение на Баракус, имаше възможност да завърши ключа.

Макар от години да не бе минавала по тези пътеки, някога ги обхождаше достатъчно често, за да са ѝ все още познати, въпреки че бяха обрасли и отеснели доста от дните, когато ги беше кръстосвала като момиче. Газеникът, който Магда носеше, осветяваше само малка част от пътеката около нея, но бе достатъчно да се придвижва без трудности, когато не просветваха светкавици. Откак излязоха от Ейдиндрил, облаците се бяха скупчили, а честотата на светкавиците предвещаваха буря.

Магда разпозна едно разклонено дърво, а след това купчина гранитни скали, които рязко се открийа в тъмнината. Знаеше, че скалистият, спираловиден път води до един хребет, който след това се спуска надолу. Без да се замисля, поемаше правилните стъпки през коренака и пукнатините по зигзаговидната пътека нагоре, за да успее безпрепятствено да премине краткото, но пък трудно изкачване. Забеляза, че Мерит я следва неотклонно и стъпва точно в нейните стъпки, за да успее да се изкачи без проблеми.

Той, изглежда, се чувстваше добре сред тъмните гори. Сливаше се с околностите заради черните си дрехи. Както беше свикала да пътува, Магда го наблюдаваше как се движи и се увери, че той също е прекарал доста време на открито. За разлика от повечето магьосници. Мнозина рядко излизаха от Кулата. И в това отношение Мерит се открояваше.

Предвид приближаващия порой, Магда искаше да приключат със задачата възможно най-скоро и да се върнат на сушина в Кулата. Откак се бе срещнала със съветник Садлър, тъкмо преди залез, облаците, които тогава се виждаха на хоризонта, се бяха снишили и в момента представляваха зловещ мрак, през който често проблясваха светкавици със зловещ зеленикав отблясък. Тя знаеше, че този цвят често предрича особено неприятно време. Облаците бяха заменили горещия, задушен въздух с хладен, пронизващ костите вятър.

Внезапните светкавици осветяваха високите борове наоколо с ярка бяла светлина, която хвърляше странни сенки и така правеше пътуването им през гъстата гора още по-обезпокоително. Когато

светлината спираше изведнъж, дърветата рязко потъваха в мрака. Ярката, ослепителна светлина се редуваше с абсолютно заслепяваща тъмнина. Мощният тътен на гръмотевиците, който следваше светкавиците, също допринасяше за мрачната обстановка. Понякога след искрящото проблясване на светкавиците и тътена бързо се усещаше всепоглъщащ гръм, от който земята се тресеше.

За разлика от повечето бури, този път светкавиците припламваха все по-често. Докато Магда и Мерит си проправяха път през надвисналите стволове на боровите дървета и се опитваха да следват криволичещата, обрасла пътека, светкавиците безмилостно присвяткваха с почти непрекъснатата, побъркваща скорост. Всъщност те често бяха толкова нагъсто, че почти се сливаха и тя можеше почти, но не съвсем, да намери пътеката дори без помощта на светлината от газеника. Моментите на тъмнина между проблясъците бяха изненадващо кратки, но все пак без газеника биха се движили като слепци, в зашеметяващо ярка светлина, следвана от непрогледен мрак.

Въздухът миришеше на дъжд. Магда се бе примирила с мисълта, че ще се измокрят до кости. Тя усещаше аромата на сухите борови иглички, които покриваха земята, примесен със смолата на дърветата и храстите канелена папрат отстрани покрай пътеката.

— Колко има още? — попита Мерит, докато се спускаха по билото на ниския хребет.

Магда спря и посочи вдясно.

— Ако беше светло, сигурно през дърветата щеше да видиш езерото там, в ниското.

Мерит протегна ръка рязко, сякаш подхвърляше камъче. Той запрати светлинен лъч, не много по-различен от светкавиците, които беснееха наоколо, по посоката, която тя му каза, и освети тъмните стволове на дърветата по пътя си. Тя видя как водата отрази светлината, преди лъчът да докосне развълнуваната повърхност и да угасне.

— Покрай брега е твърде стръмно и обрасло с дървета — каза той. — Трябва ни открито пространство.

— Мястото, за което ти разказвах, е малко по-нагоре — обясни тя. — Ако следваме пътеката, ще ни изведе до открито пространство тъкмо на брега на езерото.

Магда го поведе по-напред, докато не стигна до един познат стар дъб. Тя мина под един дебел клон и предупреди Мерит да внимава, за да не си удари главата. Той я сгуши в раменете си и последва младата жена. Пътеката се виеше надолу покрай камара голи скали, а после през един тесен процеп през горичка кедри. Щом слязоха по стръмния, но къс баир, те се озоваха на широка, равна поляна на открито, с тук-там пръснати туфи трева. През пролетта езерото често я наводняваше, но в края на лятото беше суха и обширна.

Проблясващите светкавици осветяваха езерото пред тях, както и надвисналите дървета, които до известна степен им правеха завет от вятъра. На откъслечната светлина Магда виждаше, че вдясно повърхността на езерото беше гъсто покрита с водни лилии, които сякаш танцуваха на развълнуваната повърхност на водата. Вляво растяха папури, които се извиваха и плющяха при всеки порив на вятъра. След чакълестия бряг пред тях, се ширеше черното езеро, а в отдалечения му край се виждаше ниска скала.

— Идеално е — каза Мерит, когато се огледа.

Една ярка светкавица, последвана от разтърсващ тътен, накара всички нощни животни да замлъкнат. Когато трещенето отекна в далечината, настана пауза, потънала в тишина. Единственият звук идваше от вятъра в дърветата и малките вълнички, които се разбиваха в брега. Но тишината бързо се разкъса от още по-оглушителен гръм.

Когато Магда се обърна, видя, че Мерит е на колене и пригладжа пясъка около туфите висока трева. Щом си разчисти достатъчно място, той се изправи и избърса ръцете си.

— Сложи газеника тук, при тази скала — нареди ѝ той и посочи близо до мястото, което току-що бе разчистил.

Докато Магда наместваше газеника, в хладния въздух се чу звън от изтеглянето на меча. Триенето на острието о ножницата издаде заплашителен звук, от който тръпки я побиха. На бледата светлина от газеника видя, че Мерит е застанал разкراчен, с меч в една ръка. При ярките светкавици сянката му се падаше точно върху мястото, което беше приготвил.

— Знаеш как се чертае Милост, нали? — попита я и вдигна юмрук, за да ѝ покаже пръстена с гравираната Милост.

— Мерит, аз не съм родена с дарбата.

— Казах ти, че не е необходимо. Аз ще свърша онова, което е свързано с магия, но ти трябва да начертаеш Милостта. Само това искам от теб.

— Понеже не съм родена с дарбата, никога не ми се е налагало да чертая Милостта, но често съм виждала как го правят. Не изглежда толкова трудно. Не би трябвало да имам проблеми.

— Трябва да е начертана с кръв.

Тя очакваше този отговор и кимна с разбиране.

Той отново я погледна толкова сериозно, че по челото ѝ избиха капки пот.

— И мечът трябва да се свърже с кръвта ти — обясни магьосникът. — Кръвта свързва меча с Милостта.

Магда погледна оръжието. Не разбираше как мечът ще се свърже с кръвта ѝ.

Опита се да обвие ръце така, че да се предпази от хладните пориви на вятъра.

— Колко кръв ще е нужна?

Той пристъпи в средата на равната поляна и с острието на меча начерта кръг около себе си.

— Милостта трябва да е достатъчно голяма, за да обхване площта около мен. Кръвта трябва да стигне, за да завършиш чертежа. Всички линии трябва да са непрекъснати. Няма да стане с една капка тук, а друга — там. Трябва да успееш да начертаеш всичко с непрекъснати линии. Опасявам се, че ще загубиш доста кръв, за да се справиш.

Тя приглади косата си, разпиляна от вятъра. Знаеше, че няма да е лесно. Но тя бе човекът, който да го свърши. Нямаше да се откаже сега, независимо какво ѝ коства.

— Разбирам — отвърна Магда. — Ще направя всичко по силите си.

ШЕЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Мерит пристъпи по-близо. Приглади коса назад. Светкавиците осветяваха красивите му черти в ярка светлина и тъмни сенки.

— Слушай, Магда, за последен път ти казвам, не е необходимо да се захващаш с това. Има много магьосници, които...

— На които не можеш да се довериш спокойно — напомни му тя. — Особено за нещо толкова важно.

— Зная, но трябва да разбереш, че точно този вид магия изисква кръв, за да събуди сила в някои от елементите ѝ. Твоята кръв ще те обвърже със събитието. Тя ще те свърже директно с използваните елементи. Те съдържат не само Адитивна магия, но и Субстрактивна. Смесването на елементите уби много магьосници, докато се опитаха да направят същото, което ти предстои.

Беше ѝ разказал всичко това по-рано, при това неколнократно, когато пресичаха града и бе започнал да се съмнява дали да я остави да участва в направата на ключа. Тогава Магда не му позволи да я разубеди, нямаше да го направи и сега, но пък и не го бе помолила да обясни някои от нещата, които спомена. Беше си наумила, че трябва да направи нужното и че така или иначе ще разбере за какво ѝ говори той, когато му дойде времето. Моментът бе настъпил.

— Ти го спомена, но аз всъщност не знам какво точно означава да бъде свързана със събитието.

Погледът на Мерит бе изпълнен със съчувствие. Той се приближи, застина, вгледан в нея, и вдигна юмрук, за да ѝ покаже пръстена, който носеше.

— Милостта обрисова как всички аспекти са свързани, светът на живите и светът на мъртвите, Адитивната и Субстрактивната магия, както и искрицата дарба, която ги обединява. При това единствената ѝ роля не е само да показва как се преплитат Адитивната и Субстрактивната магия, Сътворението и забравата, животът и смъртта, тя ги свързва в неделимо цяло.

Когато нарисуваш Милостта с кръвта си, ти самата влагаш елементите, това неделимо цяло, в направата на ключа. Преди липсваха небесните изчисления, които ще съхранят новите връзки, вложени в меча, а пътищата за съединяване ще позволят на елементите да се споят. Точно тези формули ще задържат структурата непокътната, докато частите на Адитивната и Субстрактивната магия се обединят. Тяхната функция е да поддържат пробива в същността на Милостта, докато елементите се примесят в нашата цел, в случая — ключа.

Така загинаха останалите, нямаше какво да задържи пробива, който се създава при променянето на Милостта, докато противоположните елементи се споят трайно. Това се случва и в живота, когато се роди магьосник, който съчетава двете страни на дарбата, те и двете се сливат в него, но ние се опитваме да го постигнем по изкуствен път, а нямаме формула, която да създаде достатъчно устойчив пробив, за да осигурим нужното време. Сега, когато вече имаме отворен пробив, целият процес издърпва необходимото от теб самата чрез Милостта, изписана с твоята кръв, като използва и двете страни — живота и смъртта, — които са преплетени в самото ти съществуване.

За голяма своя изненада, Магда всъщност започваше да разбира принципите на работа.

От това не ѝ ставаше по-леко да събере смелост и да се захване със задачата, но поне беше наясно с реалното измерение на опасността.

— Значи аз ще осигуря и силата на смъртта, така ли?

— Да. Всички ние ще умрем един ден, затова според мен още от самото ни раждане носим и смъртта в себе си. Твоята искра на живота дава сила на Милостта, която рисуваш с кръвта си. Така чертежът съдържа и силата на живота, и силата на смъртта, защото ти ги обединяваш.

Мощта на Орден преплита живота, смъртта и естеството на съществуването ни като цяло, затова ключът също трябва да въплъщава и двете страни. Има нужда от Адитивна и Субстрактивна магия, от живота и смъртта едновременно.

Ти даваш тези сили посредством Милостта. Когато вложаш елементите в меча, докато пробивът е отворен, той ще изсмуква от твоите жизнени сили.

Но ако нещо се обърка, например ако формулите, които следвам, имат пропуски или пък допусна грешка при правенето на заклинанията, или пък пробивът от седмо ниво не се отвори, ти можеш да се окажеш приклепена между живота и смъртта, точно както хората, които Баракус изпрати в Храма на ветровете в Отвъдното. Те останаха в капан зад воала и така и не се завърнаха.

Магда преплете пръсти.

— Имам ти доверие, Мерит. Работиш върху това от много време. Никой не разбира същността по-добре от теб. Ако може да бъде постигнато, ти си човекът, който ще успее. Няма как да бъда в по-добри ръце.

— Ами ако греша в нещо? — Той неясно махна с ръка. — Виж, Магда, не е необходимо да се подлагаш на всичко това. Мога да опитам първо с някой от магьосниците в екипа ми. На тях това им е работата. Посветили са живота си да създават такива опасни неща. Не съм сигурен, че точно ти трябва...

— И преди сме водили този спор и мисля, че се разбрахме. Това е по-важно от живота ми и ти го знаеш. Имам само един живот и не ми се ще да го губя, но тази нощ рискуваме много по-значими неща, за които много ме е грижа и в които вярвам, като например да не позволим другите хора да страдат.

Кутиите на Орден са тук, в света на живите. Някой ги е откраднал. Очевидно ще се опитат да използват кутиите, а когато това стане несъзнателно, а може и съзнателно, всички ние ще бъдем на ръба на унищожението. Единственото важно в случая е да предотвратим това. Какъв е смисълът да се тревожим да не би аз да пострадам тази нощ, при условие че утре всички ние можем да загинем?

Кой, ако не ти, може да ни спаси? Кой, ако не ти, може да завърши ключа? На кого да се доверя, ако не на теб?

Трябва да го направя, Мерит. Поверявам ти живота си, но ако го изгубя по време на експеримента, поне ще съм загинала, за да живеят останалите, и не искам ти да се самообвиняваш. Струва си да опитаме. Предпочитам да умра, за да запазя стойността на живота, отколкото да видя как той безвъзвратно приключва, защото не съм допринесла своето.

Вярвай в себе си, Мерит. Направи онова, което никой друг не може да постигне. Използвай ме както ти е угодно, за да завършиш

ключа.

Той дълго се взираше в очите ѝ, докато около тях свистяха светкавици и тряскаше гръм.

— Голяма работа си, Магда Сеарус. — Той бавно поклати глава. — Наистина.

Тя осъзна, че се радва, задето той се притеснява да изложи живота ѝ на риск. Не ѝ се искаше да е безразличен.

Накрая Мерит се протегна към нея с дланта нагоре.

— Подай ми ръката си.

Магда я изпъна в готовност. Мерит здраво я стисна за китката и я задържа.

— Сега стой мирна — заръча ѝ той. — Не искам да шаваш, за да не те порежа твърде дълбоко.

Магда си пое дълбоко дъх и бавно издиша, докато се стараеше да успокои забързания ритъм на сърцето си. Не се страхуваше толкова от острието, колкото от непознатото изпитание, което предстоеше. Огледа се и за кратко през ума ѝ мина мисълта дали ще види света на живите отново. Тогава срещна погледа на Мерит.

— Готова съм. Направи го.

Без каквото и да било предисловие той прокара острието по вътрешната част на ръката ѝ, почти до китката. Тя усети как острието безмилостно като бръснач се впи в плътта ѝ, а той го придвижва надолу много внимателно, за да не я пореже прекалено дълбоко. От раната веднага бликна силно кръв. Прорезът се оказа по-дълбок, отколкото бе очаквала. Зави ѝ се свят. Но осъзнаваше, че на всяка цена трябва да остане в съзнание.

Магда гледаше как кръвта се стича по ръката ѝ, по китката и дланта и обливаше пръстите ѝ. Беше изумена колко много кръв изтича.

— Сега побързай — нареди Мерит, — преди да загубиш прекалено много кръв.

Сякаш насън Магда направи няколко крачки, за да започне да рисува външния кръг, който представляваше началото на света на мъртвите.

— Не — заяви Мерит и я хвана за раменете, за да я върне обратно. Трябва да започнеш от центъра. Нарисувай първо звездата.

Тя погледна силуета на лицето му.

— Но аз смятах...

— Зная какво си мислеше, а и в обикновения случай би била права, но сега трябва да я начертаеш по друг начин. Става дума за напълно различен процес от тези, в които обикновено се използва Милостта. Променяме елементите ѝ. — Той кимна, за да я окуражи. — Нарисувай първо звездата.

Бяха учили Магда, че Милостта винаги трябва да се започва от външния кръг, а след това да се продължи навътре с квадрата, помалкия кръг и осемлъчната звезда, която пресича останалите фигури, а най-накрая и лъчите, от вътрешния кръг към външния, символът на Отвъдното. Бяха ѝ обяснявали многократно, че в никакъв случай не бива да чертае Милостта по друг начин, дори и случайно. Милостта е сериозен инструмент, неимоверно важен и с много силна магия, ако се използва от правилните хора, особено ако се рисува с кръв.

Притеснена заради възможните последствия, Магда изпълни заръката на Мерит, докато се стараеше кръвта да образува непрекъснати линии върху песъчливото място, което той бе разчистил. Внимавахе да се движи достатъчно бавно, за да не се прекъсват червените следи по земята.

— Браво — насърчи я той. — Сега рисувай началото на света на живите около звездата, така че да докосва лъчите ѝ.

Сред проблясващите светкавици и оглушителния тътен Магда стриктно следваше насоките на Мерит. Вятърът пилееше косата ѝ около лицето и тя трябваше да я придърпва непрекъснато, за да може да види какво прави. Когато светкавиците не осветяваха достатъчно, светлината на газеника също вършеше работа. След като завърши кръга, той я накара да начертае квадрата, а след това и външния кръг, с който обикновено се започваше Милостта.

— Сега — продължи Мерит, — начертай чертите, които излизат от лъчите. Но трябва да ги започнеш отвън, от света на мъртвите, и да ги прокараш навътре през целия чертеж, докато докоснат върховете на лъчите на звездата, докато достигнат до Сътворението.

Магда се взря в него.

— Мерит, сигурен ли си? Никога не съм чувала да рисуват Милостта по този начин. Не съм чувала някой да се е осмелил да издърпа линиите навътре към Светлината на Сътворението. Звучи ми като светотатство.

Той ѝ кимна в отговор.

— Зная. Но точно това трябва да направиш. Смесваме елементите, забрави ли? Точно за това са небесните изчисления. Затова ми трябваха формулите за пробив от седмо ниво. А сега побързай, преди да загубиш прекалено много кръв.

Когато приключи, Магда определено се чувстваше доста замаяна. Усещаше гъделичкане по цялото си тяло, освен в пръстите. Те бяха напълно изтръпнали.

Тя осъзна, че замъгленият свят около нея се е килнал под много странен ъгъл. Мерит я прихвана под мишница тъкмо преди да се строполи на земята.

Той нежно я положи да седне и я подпря на един пън встрани от рисунката на Милостта. Облегна главата ѝ отгоре, където бе отрязано дървото.

— Добре се справи, Магда.

Тя усети топлината на магията да потича през ръката ѝ.

— Това ще спре кръвенето, за да се затвори раната — обясни той. Тя едва долавяше гласа му. — Стой тук и си почивай, докато работя. Искam сега да си силна. Трябва да си силна за следващата част.

Магда кимна, но той вече тичаше към центъра на Милостта, начертана с кръв.

С нейната кръв.

ШЕЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Магда се облегна на пъна и се загледа как светкавиците присвяткват вътре в облаците над нея, като при това ги осветяват в зеленикава светлина. Светкавиците танцуваха неуморно, гонеха се и подскачаха в разкривени линии, разсичаха небето и причиняваха страхотно прашене, което отекваше гръмовно. Усещаше тътена на гръмотевиците в песъчливата земя.

Зеленикавият цвят на бурята смътно ѝ напомняше нещо, но тя не успя да се сети какво точно.

Когато осъзна, че не всички светкавици и не целият гръм идваха от небето; тя се опря на лакти в пъна, за да се изправи леко. Близко до центъра на Милостта Мерит придърпваше с два пръста светлинни лъчи във въздуха, сякаш предеше прежда от гранка вълна. Пред него се извисяваше структура, изградена от стотици фини нишки светлина, които образуваха сложно скеле. Беше верификационна мрежа, но много по-заплетена от всички, които бе виждала преди.

Около структурата працияха светкавици и подскачаха в пресечните точки на рамката или пък се спускаха от мрачното небе, за да се свържат в мрежата, като я докосваха, беше все едно светкавиците я опипват и пробват.

Във въздуха в центъра на конструкцията се носеше Мечът на истината, доста високо над земята. Стърчеше наполовина над мрежата и се въртеше бавно, сякаш бе забучен на шиш. Докато се въртеше, острието отразяваше разноцветните светкавици, породени от искрящите нишки на мрежата, и ги пращаше във всички посоки в рисунката на Милостта.

Мерит добавяше още нишки, а на места от пресечните точки изскачаха нови, които образуваха допълнителни връзки, така че конструкцията растеше неимоверно, а мечът продължаваше да се върти в нея, увиснал във въздуха. Мерит обикаляше около ярката мрежа и образуваха нови и нови линии, издърпваше и огъваше някои

от тях, подсилваше пресечните точки, като че ли да заздравя местата, които му се струват слаби.

Структурата започна все по-бързо да се самоизгражда, а Мерит притича към върховете на звездата в Милостта и започна да чертае заклинания върху пясъка. Рисуваше с пръст и изписваше всяка линия с педантична точност, докато не завърши формата.

Той последователно отиваше до всеки лъч на звездата и добавяше сложни и заплетени рисунки в краищата ѝ. На Магда всяко заклинание ѝ изглеждаше различно.

Когато завърши всички осем лъча, той се върна при искрящата структура и започна да я притиска с длани тук-там, сякаш за да тества здравината ѝ, а после внимателно добави още няколко светлинни нишки, за да заздравя конструкцията.

Магда чувстваше главата си като пристегната в менгеме. Напрежението бе болезнено. Не можеше да определи източника на болката. Чудеше се дали се дължи на връзката ѝ с Милостта и заклинанията, или е просто заради кръвозагубата. Не знаеше какво да очаква, докато гледаше как рамката продължава да се самоизгражда и да се извисява, докато основата ѝ расте. От долната страна на яркото скеле се образуваха крачета от светещи линии, които се вплитаха с чертите на звездата, изписана с нейната кръв. Виждаше как светлинните лъчи сякаш изтеглят кръвта ѝ нагоре.

Мерит събра палец и показалец в една точка от структурата и сякаш щипна във въздуха, за да изтегли един ярък лъч от искрящата конструкция надолу през Милостта, за да го скачи с една от линиите на звездата там, където пресичаше кръга — символ на света на мъртвите.

Магда рязко пое въздух и потрепери. Тя стисна зъби заради пронизващата болка. Усещането беше сякаш някой я пробощда с кука за плетене вляво и я шие. Бореше се да диша въпреки болката, която я притискаше.

Мерит бързо се върна от другата страна на конструкцията и изтегли още една нишка от светещата мрежа, за да я скачи с лъча от онази страна там, където докосваше Отвъдното. Магда отново си пое въздух, когато усети пробощдане в кръста, само че този път отдясно. Когато Мерит издърпа още един лъч през Милостта, тя отново се превеи от болка, но сега я усети като пробощдане в тила. Тя притисна

пулсиращото място с две ръце в отчаян опит да го успокои, но не стана.

В небето над тях се завихриха мъгливи фигури и затанцуваха над искрящата верификационна мрежа. Нишките светлина припукваха и пресичаха силуетите, които се въртяха в кръг високо горе, а Магда продължаваше да се превива при всяко ново пробождање в кръста ѝ, сякаш я зашиваха жива, докато Мерит издърпваше още жизнени нишки и ги прокарваше през воала вътре в чертежа на Милостта. Магда имаше чувството, че я пришива към земята. Почти не можеше да се движи, нито да диша.

Над тях небето вреше и кипеше от светкавици, които пронизваха облаците, гърчеха се и се виеха в призрачно зеленикаво сияние, което започваше да обхваща небесната твърд.

Тогава тя забеляза, че мечът бе започнал да излъчва нежна светлина, пулсираше в топло жълто и странно зелено, не много по-различно от светлината вътре в облаците над тях.

Мерит се свлече на колене и продължи да чертае заклинания на най-разнообразни места в Милостта. Магда не можеше да се движи и се задъхваше през стиснатите си зъби. Чувстваше се сякаш я разкъсваха на две.

Вихърът тъмни фигури над конструкцията се разширяваше и ускоряваше, в един момент сякаш цялото небе се превърна във водовъртеж. По-отдалечените краища се въртяха по-бавно. А тези в средата, точно над искрящата сфера, се въртяха бързо и завихряха спирала като на ураган. В центъра на фунията проблясваше ярка зелена светлина.

Тогава Магда осъзна, че зеленото не е просто в облаците. Сякаш самият въздух се бе изпълнил със същия странен оттенък.

В този момент си спомни на какво ѝ напомняше всичко. Баракус ѝ бе разказвал, че воалът към света на мъртвите е светил в странна зелена светлина, когато преминал през него. Според думите му едва когато е прекрачил отвъд зелената светлина, е пресякъл в Отвъдното. Наричаше я зелената ливада на духовете.

Магда рязко пое дъх при мисълта, че различава човешко лице сред завихрените облаци над верификационната мрежа. В движението на зеленикавата светлина разпозна още едно, а после и още едно. Всички бяха с широко отворени уста и крещяха неистово.

Израженията им бяха изкривени от болка и ужас. Воят им изпълваше пространството и накрая се сля, за да се превърне в бушуващ вятър.

След време картината заприлича на хиляди едва различни прозрачни тела, които се носеха във вихрушката на въздуха над искрящата конструкция.

Звукът, който издаваха, бе непоносим. Беше ужас, нещастие и болка, събрани в един дълъг сърцераздирателен вой. Зеленикавият въздух изглеждаше пренаселен с прозрачни, ефирни силуети, които се гърчеха, драпаха и се извиваха в борба за място. Нито един от тях не изглеждаше жив, но въпреки това се придвижваха с яростна решителност.

Магда размишляваше дали не е умряла и светът на мъртвите не я е погълнал, или пък бе едва жива, отвъд воала към света на мъртвите. Чудеше се дали и Баракус е минал през това.

Въздухът над меча се възпламени и избухна в пламъци, които полетяха в небето. Дори и толкова далеч, тя усещаше силата на горещината, сякаш може да прогори плътта ѝ до костите.

Мечът се нажежи до бяло. Искреше по-ярко от всичко, дори от светкавиците. Очите я боляха от светлината, която излъчваше. Над нея небето гореше в червеникавооранжеви пламъци, цвърчаха и припукваха, а после угасваха в тъмнината, само за да ги замени още по-силен пламък, който продължаваше да кипи.

Земята около ярката верификационна мрежа се покри с плътен килим синкави пламъчета, които присвяткваха и пращяха.

В самия център Мерит тичаше през огнените стени, за да изтегля още линии и да чертае заклинания. Светът приличаше на ад, докато силуетите се мятаха яростно и агонизираха в зеленикавата светлина.

Магда усещаше вълните горещина, които се носеха от меча, завихрен над нея. Острието сияеше, нажежено до бяло.

Тя бе убедена, че жегата може да прогори дробовете ѝ. Въздухът над тях представляваше вихрушка, беснеещ покров от пламъци. Шумът бе оглушителен.

Една светкавица, черна като самата смърт, процепи мрака, изви се от бушуващия пожар и се вряза в дръжката на меча. Всеки път, когато го докосваше черната светкавица, острието също ставаше черно като нея. Магда знаеше, че вижда как пред очите ѝ се осъществява Субстрактивна магия.

От пресечните точки на Милостта във външния кръг също се извиха черни светкавици и се вляха в ефеса на меча. Сякаш всяка една працияца, виеща се резка се раждаше в самата ѝ душа. В същото време от ефеса хвърчаха ослепително ярки светкавици, които експлодираха като фойерверк в небето с оглушителни гърмежи. Острието изглеждаше сякаш всеки момент ще се пръсне под напора на горещината и смесването на светкавиците от различните светове.

Мерит се изправи и вдигна ръце. Няколко пъти изпъна ръце нагоре и при всяко движение от езерото изригнаха водни стълбове, които поливаха меча. Когато вълните се разбиваха в конструкцията и в острието, Магда виждаше искрящия меч през водата. Заради водата, която изригнаше от езерото и обливаше меча, наоколо се образуваха кълбета от пара.

Очите я боляха заради редуването на искрящо бели и всепоглъщащо черни светкавици. Гръмовният шум бумтеше в ушите ѝ до примаяване. Мечът пушеше и бълваше пара, а свистенето приличаше на пронизителния вой на призраците, които се стрелкаха в зеленикавото небе.

Сърцето на Магда биеше пред пръсване. Пронизващата болка, която усещаше, все едно я шият, не ѝ позволяваше да диша. Сякаш я смазваше нечовешка тежест и не можеше да си поеме дъх.

Всичко пред очите ѝ се разми. Макар да знаеше, че природата продължава да бушува, докато магията реагира, възприемаше всичко сякаш е някак отдалеч.

Тогава Мечът на истината внезапно и рязко се спусна към земята. Магда изпищя. Когато мечът падна, за нея усещането бе сякаш я пронизват с желязно копие през главата, през вътрешностите ѝ, чак до същината на душата ѝ.

Внезапно светът от призрачно зелен рязко притъмня, сякаш някой затръшна огромна метална врата.

ШЕЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Магда смътно осъзнаваше, че лежи на меко. Тя присви очи и се опита да фокусира. От светлината я болеше.

Цялата трепереше. Даде си сметка, че по някаква причина ѝ бе не просто студено, ами освен това беше прогизнала. Тогава си спомни, че още докато бяха в гората, започна да вали дъжд на едри, леденостудени капки. Не мислеше, че е още на открито, но ѝ бе трудно да разбере къде е, докато се тресеше.

Смътно забеляза Мерит, който се раздвижи някъде наблизко. Беше утешително да го види. Не можеше да фокусира погледа си, но различи очертанията на стол и маса. На масата имаше нещо червено. Видя статуи, купчини книги, свитъци, кости и всякакви странни предмети, наслагани по пода. В стаята горяха свещи, някои подредени по ниски масички, други — закрепени на високи свещници, а имаше и по масата.

Когато успя по-ясно да огледа стаята, осъзна, че е на ракитената пейка в дома на Мерит. Нямаше никакъв спомен как се е озовала там.

Мерит се приближи и тихо се надвесил над нея, размаха ръце във въздуха, като ги движеше от главата ѝ към краката. Докато дланите му сякаш я галеха, тя усети как подгизналата ѝ студена рокля изсъхва. Щом той стигна до краката ѝ, тя беше съвсем суха. Студът, който смразяваше костите ѝ, изчезна и я обля приятна, успокояваща топлина.

Но все още я болеше всичко.

— Жива ли съм? — успя да промълви тя.

Мерит се обърна и я погледна. Усмихна се.

— Съвсем жива. Вкъщи сме, в Ейдиндрил. Беше по-близо да стигнем тук, отколкото в Кулата. Искях да те подслоня на сухо. Бурята бе страховита. А ти беше загазила здраво. Реакцията при съчетанието на елементите беше по-силна, отколкото предвиждах, но не чак толкова страшна, колкото се опасявах, че може да е. Пробивът удържа.

Пръстите му докоснаха рамото ѝ.

— Беше силна, Магда. Справи се добре. Но ме беше страх да се опитам да стигна до Кулата.

— Ти си ме носил?

Той потвърди.

— Не мислех... ами, стори ми се най-добре да те скрия от дъжда тук и да се погрижа за теб възможно най-скоро.

— Мечът — каза тя и облиза напуканите си устни.

— Какво за него?

— Получи ли се, Мерит? Успя ли да завършиш ключа?

Красивата му усмивка стана още по-голяма.

— Благодарение на теб, да. Благодарение на силата и решителността ти успях да го завърша.

— Ти се справи...

— Ние го направихме. — Той стисна ръката ѝ. — Излекувах те, но сега е жизненоважно да си починеш. Не мога да ти го осигуря с магия, а отчаяно се нуждаеш от отдих.

Все още замъглено, тя си спомни как той придържаше главата ѝ в ръце, докато се бореше да я спаси. И преди я бяха лекували, така че осъзнаваше какво се случва. Но докосването му бе различно от лечебната сила, която бе усещала и друг път. Беше напористо и силно, но в него се съдържаше и топлина, която я успокояваше и я отпускаше, за да може той да си свърши работата.

Спомняше си само откъслечно как Мерит се бе привел над нея и придържаше главата ѝ, докато дъждът се изливаше отгоре им като из ведро. Но си спомни колко много я болеше и колко ужасена се чувстваше от другата страна на воала на живота.

Мерит я бе последвал, за да я върне.

— Все още ли е нощ? — попита тя.

— Не — отвърна той. — Вече е сутрин.

— Сутрин? — Магда се опита да се изправи на лакти, но не успя да събере сила. — Мерит, трябва да тръгваме. Трябва да стигнем до тъмницата. Задължително е да се видим с чародейката, която е дошла от Стария свят. Ако изобщо е още жива. Биха могли да я обезглавят всеки момент.

Мерит нежно я натисна по рамото, за да легне.

— Зная, но точно сега трябва да почиваш. Излекувах те, но за да се възстановиш, ти е нужен отдих. Не мога да го направя вместо теб, а

ти няма да можеш да свършиш нищо, ако първо не се стабилизираш.

Гласът му прозвуча някак много сериозно. Тя се взря в лицето му. В погледа му се четеше огромна загриженост. От блясъка на лешниковите му очи я побиха тръпки на ужас.

— Ще се оправя ли? Ще оцелея ли?

Той отново леко се усмихна.

— Ако си починаш. Тялото ти има нужда от сън, за да се възстанови напълно.

Магда присви очи, взираше се, опитваше се да фокусира все още размазаното си зрение, за да види меча на бедрото му. От присвиването на очите рязко я заболяха слепоочията. Тя не виждаше ножницата.

Мерит видя накъде гледа и го посочи.

— Окачен е на стола.

— Моля те — промълви тя въпреки болката в гърлото си. — Може ли да го видя? Искам да го докосна.

Мерит се почеса по слепоочието.

— Разбира се.

Той отиде до стола пред масата с червената кадифена покривка, където преди лежеше мечът.

Когато изтегли меча от ножницата, окачена на стола, стаята се изпълни с ясния звън на стомана. Звукът бе същият, макар и някак различен. Звънът на метала отекна дълбоко в нея.

Мерит ѝ подаде меча, като го държеше върху дланите си. Магда се пресегна, докосна дръжката и прокара пръсти по релефните букви на думата „Истина“. Тя протегна двете си ръце към оръжието. Искаше го, имаше нужда от него. Мерит ѝ позволи да го вдигне от дланите му.

Магда положи острието по дължина върху тялото си и усети приятната тежест върху себе си. Дръжката лежеше на гърдите ѝ, точно под брадичката. В този момент, след всичко, което бе преживяла, оръжието ѝ бе по-приятно от всякаво одеяло. Сега, когато знаеше, че ключът е завършен, бе изпълнена със задоволство. Стискаше дръжката с две ръце и се наслаждаваше, че бяха постигнали целта си.

Мерит бе извършил почти невъзможното. Ключът бе завършен. Магда бе успяла да му помогне, макар и малко, и резултатът — Мечът на истината — сега бе готов.

Въпреки че не бе родена с дарбата, тя ясно долавяше силата, която бе вложена в меча. Бе мощ, различна от всичко, което някога си

бе представяла. Бушуваше точно както се бе вихрила бурята. Но съдържаше повече мощ от стихията.

Обединяваше ярост, гняв, любов и живот, преплетени и vyplътени в най-фините слоеве на нещо ново и забележително.

Оръжието бе по-различно от всяко друго, превъзхождаше останалите.

Усещането да го държи, да знае, че точно те го бяха постигнали, бе толкова приятно, че не искаше да го пусне.

Магда въздъхна със задоволство с Меча на истината, отпуснат по дължината на тялото ѝ, заслуша се в нежното трополене на дъжда по покрива и си позволи да се отпусне в прегръдките на съня.

ШЕЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Сигурна ли си, че си добре? — попита Мерит тихо, докато си проправяха път през широката зала. — Зная, че бих се чувствал по-спокоен за възстановяването ти, ако си бе починала още малко. Преживя изключително изпитание.

Тази част на Кулата бе запазена за Домашната гвардия. Залата беше с обикновени каменни стени, гредоред и дъсчен под. Множество коридори водеха към казарми, трапезарии и зали за събрания. Докато подминаваха пресечките, тя видя, че в някои от залите се тълпяха войници. В метални скоби по стените горяха факли и пламъците се полюшваха от движението на въздуха, когато минаваха покрай тях. В залата миришеше на мухъл, а край съскащите факли се носеше тежкият аромат на катран.

Двама войници с полирани нагръдници и сини туники бързо вървяха към тях, свели глави един към друг, сякаш обсъждаха нещо поверително. Магда изчака, докато ги задминат и вече не могат да ги чуят, преди да отговори на Мерит.

— Добре съм — отвърна тя. — Наистина. Престани да ме питаш, става ли?

Докато вървяха по дългия коридор, Мерит ѝ хвърляше скептични погледи, но не ѝ отговори. От време на време я зърваше с крайчеца на окото си, сякаш да се увери, че все още се държи на краката си.

На Магда ѝ се искаше да не бе така късно. Бе проспала целия ден и част от нощта. Без значение колко отчаяно се нуждаеше от почивка, не искаше да спи повече. Бе достатъчно силна да направи необходимото. Само това имаше значение в момента.

— Не изглеждам ли добре? — попита тя.

Мерит най-накрая се усмихна.

— О, определено изглеждаш добре. — Лицето му почервения. — Искам да кажа, че си възстановила силата си.

Магда се усмихна на засраменото му изражение.

В интерес на истината, изобщо не се чувстваше добре. Беше толкова изтощена, че едва местеше единия си крак пред другия, но бе притеснена, че може да обезглавят чародейката от Стария свят, преди двамата с Мерит да успеят да говорят с нея. Това можеше да се окаже единственият шанс да разберат нещо за плановете на врага. Тя не можеше да си позволи да се тревожи колко бе уморена, когато залогът бе толкова висок.

Въпреки късния час тя очакваше генерал Гръндуол все още да е буден. Знаеше, че е яростно отдаден на дълга си да защитава Кулата и онези, които живееха и работеха там. Спомни си как Баракус често напомняше на генерал Гръндуол да поспи, защото иначе не би могъл да свърши нищо. Но военният рядко взимаше присърце загрижените забележки.

Като видя мъжете, скупчени до свода на коридора, който водеше към щаба на Домашната гвардия, тя бе убедена, че ще го намери там. Някои от войниците със сини туники и леки брони стискаха листове или свитъци и чакаха да предадат докладите си на генерала. Други се събираха на групи и се подготвяха да патрулират. Десетки лампи с отражатели покрай каменните стени пред свода се отразяваха в полираните леки брони и оръжията на мъжете. Тя не се чувстваше на място в изцяло мъжкото обкръжение.

Докато Магда и Мерит вървяха по коридора и се разминаваха с войници, а групи мъже дискутираха работата и плановете си за вечерта, тя забеляза генерала да излиза от сводестия вход към щабквартирата. Беше среден на ръст, но як като бик. С големи мускули и набит врат, който се разширяваше от ушите към широките му рамене. За нея той изглеждаше като мъж, който би могъл да повдигне планина, изпречила се случайно на пътя му.

Той даваше кратки и ясни заповеди, пращаше мъже на различни патрули, казваше на офицерите как иска да се сменят пазачите и вземаше доклади от мъжете, които го чакаха отпред, като едновременно с всичко това разговаряше с останалите. Преглеждаше всеки доклад и благодареше на мъжа, от който го бе взел. След известно време имаше цяло тесте доклади в голямата си ръка.

Когато генерал Гръндуол забеляза Магда да си проправя път през скупчените войници, лицето му се озари и се ухили широко.

Магда веднага застана нащрек.

Не беше типично за генерала да се усмихва така. Той беше сериозен войник, здрав и във форма въпреки прошарените коси по слепоочията. Често яздеше с хората си или изминаваше километри в патрулиране около Кулата с тях, изкачваше се и слизаше по безброй стълби, за да се увери, че подопечните му са в безопасност. Беше концентриран и сериозен. Не се усмихваше ей така.

След странните смъртни случаи в Кулата трудно сдържаше настроенията си. На него лично убийствата му се отразяваха зле. Нервите му бяха изопнати до краен предел, защото смъртните случаи продължаваха.

Но сега бе ухилен, сякаш бе на бал, препил с вино.

— Лейди Сеарус! Толкова се радвам да те видя — викна той и се завтече към неочакваната посетителка.

На фона на Мерит, изправен до нея, генералът не изглеждаше толкова огромен и мускулист, както го намираше до момента.

— Генерал Гръндуол, може ли да говорим насаме? Искam да те помоля нещо.

— Разбира се, разбира се — отвърна той и махна с ръка, за да я покани в една ниша отстрани, където бяха разположени няколко статуи на известни воини от миналото.

Преди тя да посмее да каже каквото и да било, генералът, все още ухилен, проговори:

— Поздравления, лейди Сеарус!

Ако досега Магда бе нащрек, след тези думи цялото ѝ същество се наостри. Генералът продължи, преди да успее да го попита какво иска да каже.

— Чудесна новина, прекрасна. Точно от каквото Кулата се нуждаеше. Това ще разсее напрежението.

Магда бе не просто смутена, тя ставаше все по-угрижена. Реши, че е най-добре да бъде внимателна.

— Откъде чу новината, генерале?

Той се изправи с горда усмивка и подпъхна палци в оръжейния си колан.

— Самият обвинител Лотаин ми каза.

Магда трябваше да се насили да не изглежда объркана.

— Така ли?

Генерал Гръндуол кимна в знак на съгласие. Той се огледа, за да се увери, че никой не е достатъчно близо да ги чуе.

— Трябва да ти призная, че се тревожех за събитията тук, в Кулата, но сега, когато ще се омъжиш за новия ни Първи магьосник, съм спокоен.

Той вдигна ръка и хвърли поглед наоколо.

— Не се тревожи, още не съм казал на моите хора, че Лотаин е избран за Първи магьосник. Зная, че тази новина трябва да се пази в тайна, докато не бъде официално съобщена на заседание на Съвета.

Но за мен най-голямата новина е, че ти отново ще бъдеш съпругата на нашия Първи магьосник. Не мога да ти опиша колко съм облекчен да чуя това.

Магда се спогледа с Мерит с ъгълчето на окото си.

Тя не може да се сдържи.

— И защо си облекчен?

Генералът вдигна вежда.

— Лейди Сеарус, много хора те уважават. Може и да не го осъзнаваш, но мнозина се вслушват и ценят думите ти. Хората знаят, че ти често говориш пред Съвета разумно и обективно и обикновено представляваш тяхната съвест.

Винаги си говорила пред Съвета от името на онези, които нямат глас. Така си спечелила уважението на много хора в Кулата.

Мнозина хранеха съмнение към Лотаин, а и онова, което преди каза за него... Е, твоите думи изразиха притесненията на мнозина. Но в същото време има и такива, които вярват в Лотаин, вярват, че той е нашият спасител заради това, че преследва предателите сред нас.

Поддръжниците на Лотаин с радост биха ти прерязали гърлото. Дълбоко бях обезпокоен за твоята безопасност, защото истинските последователи често са особено жестоки.

Но Лотаин ми обясни всичко, разказа ми как нервите ти са били изопнати заради скръбта ти след самоубийството на Баракус. Както каза той, такава дълбока печал може да накара дори свестните хора да действат под заблуждение, затова трябва да им бъде простено.

Но сега, след като се омъжиш за него, това ще успокои духовете и ще сложи край на съмненията в избора на Лотаин за Първи магьосник. Хората много ще се радват, че ти ще заявиш вярата си в него. В крайна сметка нали ще се жените? — Той удари с юмрук

гърдите си. — Аз съм спокоен и доволен! Трябва да ти кажа, че така действително проблемите тук, в Кулата, ще се уталожат. Не мога да ти опиша колко се радвам за теб и за това, че още веднъж ще бъдеш съпругата на Първия магьосник.

Магда даде всичко от себе си, за да прикрие гнева си.

— А този кой е? — попита генералът и изгледа Мерит с типичното си подозрение.

— Аз съм Мерит — каза Мерит с приятна усмивка, но тя виждаше, че се усмихва насила.

Мерит протегна ръка. Генерал Гръндуол, все още подозрителен, я прие.

— Мерит е Сътворител — поясни Магда и отново привлече вниманието на генерала към себе си. — Тъй като на мен не ми трябват, ще дам инструментите на Баракус на Мерит. Той ще ги използва за добро.

— А — отвърна генералът с кимване, което показва, че подозрението му е разсеяно. — Хубаво си решила. Сигурен съм, че Първият магьосник Баракус би го искал.

— И аз така си помислих — отвърна Магда.

Генерал Гръндуол се приведе към нея.

— А сега какво искаше да ме питаш?

Магда бе неподготвена и се замисли как да му отговори. Ако този човек сега бе заел страната на Лотаин, тя не можеше да му се довери и да го накара да я заведе при чародейката, която именно Лотаин възнамеряваше да екзекутира. За момент се замисли дали да не му разкаже всичко и да обясни, че няма намерения при никакви обстоятелства да се омъжи за Лотаин. Беше бясна на главния обвинител за безочието да разправя на хората, че тя ще се омъжи за него.

Генералът я гледаше в очакване на отговор и тя си напомни, че трябва да бъде концентрирана. Не можеше да поеме риска да му се довери.

— Ами — започна Магда, — бях тръгнала да заведа Мерит да му покажа инструментите на Баракус, както ти казах. Минавахме наблизко и се надявах да те срещна. Искях да те питам дали сте открили мъжа, който уби Исидора, спиритистката.

— А, спиритистката. — Генералът свъси вежди. — Не. Нищо не можахме да открием. А още по-притеснителното е, че тя не е единствената, убита по толкова ужасяващ начин.

Магда въздъхна разочаровано.

— Съжалявам, че убиецът все още вилнее в Кулата. Надявах се, че ще го заловите досега.

Генералът мрачно се съгласи с нея.

— В подземията на Кулата работят много магьосници, а има убити дори и горе.

— Убити. Това означава ли... както Исидора беше убита? По същия начин ли?

— Точно така. Разкъсани. И не са единствени. Два от патрулите ни също са избити.

Изненадана, Магда се наведе към него.

— Патрули? Искаш да кажеш войници? Въоръжени войници?

Той кръстоса мускулестите си ръце пред гърдите.

— Точно така. Единият от патрулите се състоеше от трима души, а няколко дни по-късно атакуваха и избиха патрул от четирима. Бяха разчленени. Всичко, което открихме, бяха останките им — кръв, вътрешности и мозък, пръснати навсякъде и коридора. Не знаехме кои части от тялото на кого от мъжете принадлежат. Дори нямаше как да идентифицираме останките, разбрахме кои са едва след като огледахме главите.

— Добри духове — прошепна тя. — Това е ужасно. Съжалявам да го чуя. Нямате ли заподозрени?

— Не. Абсолютно никого. — Погледът му рязко стана проникателен и притеснителен. — Ти каза, че мъжът, който го направи, когато видя да убива Исидора, е мъртвец?

Магда сви рамене и се постара да не влиза в спор. Нито бе мястото, нито времето за това. Имаше много по-належащи въпроси.

— На мен ми изглеждаше умрял. Само това мога да ти кажа. Предполагам, че може просто да е бил разчорлен и мръсен. Може да е използвал магия. Сигурно затова ми изглеждаше толкова силен и успя да я разкъса.

— Аха. — Генералът кимна замислено. — Така вече има смисъл.

— Доста е стряскащо да разбере, че няма заловен.

Той погледна Мерит за секунда и после отново се вгледа в Магда внимателно.

— Добре ли си? Изглеждаш ми... не знам, уморена.

— Да, уморена съм. Доста неща ми се насъбраха напоследък.

Той се ухили съзаклятнически.

— Разбирам.

Магда усети как гневът ѝ отново се разбуди и лицето ѝ пламна от яд.

— Е, трябва да тръгвам. Мерит иска да си прибере инструментите и да се върне към работата си. А и аз трябва да си почина.

— Разбира се, лейди Сеарус — каза генералът и се поклони почтително. — Още веднъж поздравления за предстоящата сватба с бъдещия Първи магьосник. Сигурен съм, че всички останали в Кулата ще бъдат толкова щастливи и облекчени при новината, колкото и аз. Хората много те уважават и решението ти ще им вдъхне кураж.

Магда кимна.

— Благодаря ти, генерал Гръндуол.

Преди да ѝ отговори, Магда се обърна и се отправи навън. Мерит побърза да я последва и да застане до нея.

ШЕЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

На тръгване Магда сви юмруци от яд. Двамата с Мерит подминаха групи войници, които вървяха в другата посока, и тя решително зави навътре по каменния коридор.

— Какво беше това? — попита накрая Мерит. Той също звучеше вбесен.

— Не е ли очевидно? Явно има противници на идеята да обявят Лотаин за Първи магьосник. Както изглежда, той се опитва да потуши недоволството, да си подсигури подкрепа и да спечели хора на своя страна. Очевидно се получава. Гръндуол смята, че ще е за доброто на хората в Кулата. Лотаин без съмнение разчита на това отношение.

Вероятно си мисли, че като видя колко са доволни всички, как се успокоява напрежението и хората възвръщат кураж по време на криза, аз няма да имам друг избор, освен да следвам замисъла му. Знае, че ме е грижа за хората тук. Опитва се да ме принуди да го направя за доброто на Кулата.

— Но ти няма да го направиш — заяви Мерит.

Не прозвуча като въпрос. Магда го изгледа смръщено.

— Да не си полудял?

Той тежко въздъхна, освободен от стаяваното раздразнение.

— Къде всъщност отиваме?

— В тъмницата.

— В тъмницата? — Мерит я хвана за ръката и рязко я дръпна, за да спре. Огледа се в двете посоки, за да се увери, че войниците, които влизаха и излизаха от щабквартирата на Домашната гвардия, не са достатъчно близо, за да ги чуят.

— Полудя ли?

Магда го изгледа войнствено.

— Чуй, Мерит, времето ни изтича. Ако тази жена е още жива, трябва да се доберем до нея, преди да я обезглавят. Вече пропилях целия ден в сън, не можем да си позволим да губим още време.

— Денят не беше пропилян — отвърна той, за да я успокои. — Това те спаси от сигурна смърт.

Магда си пое дъх, докато се опитваше да укроти гнева си, породен от думите на генерала. Не искаше Мерит да си мисли, че му се сърди или го обвинява за онова, което трябваше да свършат. Той бе единственият, който вярваше в нея и се опитваше да ѝ помогне. Тя овладя гласа си.

— Сигурно си прав и съм благодарна, наистина. Ти ме излекува и сега съм по-добре. Зная, че ми трябва още почивка, за да дойда на себе си, но в момента няма значение колко съм изтощена. Може да не получим друга възможност. Трябва да се доберем до чародейката.

Мерит ѝ кимна и видимо се успокои.

— Разбирам и също като теб смятам, че спешно трябва да действаме. В крайна сметка първи ти казах за чародейката изменник. Забрави ли?

— Спомням си.

— И как предлагаш да се видим с нея без генерал Гръндуол? Обикновено не допускат случайни хора при затворниците.

Една група войници бързо ги подмина, но не пропуснаха да огледат жената в тяхното мъжко кралство. Тя ги поздрави с кратка, любезна усмивка. Повечето мъже отвърнаха на поздрава ѝ. Когато отминаха, Магда придърпа качулката на наметалото пред лицето си и отново тръгна. Тя погледна Мерит иззад ръбчето на качулката си.

— Чу генерала. Уважавана съм. За мен е нещо ново, но може би за пазачите пред тъмницата не е. Те определено няма да очакват жена, при това вдовицата на починалия Първи магьосник, да слезе при тях посред нощ.

Мерит сякаш отново се развълнува.

— И това как ще ти помогне?

— Понякога изненадата е най-голямото предимство на воина.

Той я погледна подозрително.

— Къде си чувала това?

— Баракус ми го е казвал.

— Прав е, но случаят е доста необичаен.

— Затова изненадата ще бъде предимство за нас.

— А ако не стане?

Магда стисна ръката му и се наведе към него, когато поеха надолу по каменните стъпала на широкото стълбище. Стъпките им ехтяха в стълбищната шахта, затова тя заговори тихо.

— Мерит, трябва да опитаме. Времето работи срещу нас. Ако досега не са я екзекутирали, със сигурност ще я обезглавят скоро, може би още утре. Не можем да отлагаме. Ако е имало процес и са я осъдили на смърт, няма дълго да я държат жива в тъмницата, най-много няколко дни. Всеки един ден, който губим, увеличава шансовете изобщо да не успеем да говорим с нея. Може пък тя да не знае нищо и да не може да ни помогне, но може и наистина да знае какво се случва тук, в Кулата, или да е наясно с военните стратегии на император Сулакан.

Явно някой има причини да се отърве от нея и затова са я осъдили, без хората да знаят, че е имало процес. В крайна сметка защо Лотаин не е настоял да води открито процеса, за да може да увеличи официалния си списък с осъдени и обезглавени предатели? Може ли да действа в услуга на някого? Или пък да пази някого? Може би дори да пази себе си? Защо процесът се е състоял тайно?

— И аз се чудех същото. — Мерит огледа стълбищната шахта в двете посоки, за да се увери, че наблизо няма никого.

— Въпросът, който трябва да си зададем, е защо са я оставили жива толкова дълго?

— Какво искаш да кажеш?

— Ако са я обвинили, че е шпионин, и са я осъдили на смърт, вероятно някой има причина да иска тя да е мъртва. Може би искат да ѝ затворят устата. Ако това е вярно и наистина искат да ѝ затворят устата, защо не са я екзекутирали веднага след като са я признали за виновна? — Мерит доближи Магда и повдигна вежда. — Ако са искали да умре, защо са я държали жива толкова дълго?

Магда се досети какво намеква Мерит.

— Искаш да кажеш, че я измъчват? Смяташ, че още не са я убили, защото я измъчат, за да изкопчат информация?

— Не мислиш ли, че всеки шпионин в Кулата би искал да знае дали няма съучастници, които са избягали с нея, а ако има такива, колко знаят те за тайните агенти, които император Сулакан може да е внедрил тук? Ако я убият, няма да решат проблема, който би възникнал, ако тя вече е говорила с хората в Кулата и им е казала

имената на предателите в служба на императора. Те биха искали да се доберат до тази информация, преди да я убият, не мислиш ли?

Магда го погледна.

— За един предател, разтревожен да не го разкрият, би било достатъчен повод да я измъчва, за да разбере какво знае.

Мерит махна с ръка.

— Но това са само догадки. Тя може наистина да се окаже шпионин и дори убиец, който се представя за изменник, но възнамерява да използва дарбата си, за да убие водачите ни. Може би са искали да я съдят на закрит процес, за да изобличат възможните ѝ съучастници. Може би са свършили добра работа, като са разкрили плановите ѝ. Възможно е и да са я обезглавили още в началото, веднага след като са я признали за виновна. Дори не знаем дали е още жива.

— Това са още повече причини, достатъчни, за да слезем до тъмниците по-скоро. Може да не ни се отвори друга възможност да разберем истината. Може и да е убийца, но може и да се окаже наистина изменник и да иска да ни помогне. И ако я измъчват, съвсем скоро може да е толкова неспособна да ни помогне, все едно е мъртва.

Мерит обмисли думите ѝ, докато вървяха надолу по широкото стълбище, което водеше към тъмниците. Стълбищната шахта беше един от ключовите маршрути, използвани от Домашната гвардия да се придвижва бързо до различни места в Кулата. Докато слизаха, те се разминаха с няколко патрула, които се изкачваха.

— Не ми харесва — отвърна Мерит, след като група от шестима, които катереха стъпалата по две наведнъж, се отдалечиха достатъчно, за да не могат да ги чуят, — но трябва да призная, че онова, което казваш, има смисъл. Няма как да разберем дали е жива или не и дали е в състояние да говори с нас, освен ако не слезем долу и не видим с очите си.

— Онова, което ме притеснява — каза Магда, — е, че пазачите на тъмницата може и да не се окажат разумни.

— Това е доста вероятно. Нали затова изобщо са назначени на този пост. Долу държат някои от най-неприятните престъпници и убийци, които предстои да бъдат екзекутирани. Пазачите трябва да са издръжливи мъже.

Когато стълбището свърши, Магда, тръгна към най-широкия коридор. Той водеше към огромна зала долу, в сърцето на подземията

на Кулата. Сенките, които хвърляха на светлината на факлите, танцуваха около тях, докато бързо се движеха през залата.

— Това исках да кажа и аз — поясни Магда. — Не съм сигурна, че ще искат да ни пуснат. — Но от друга страна, със сигурност ще са изненадани да ме видят тук, долу, така че можем и да успеем да ги омаем с приказки.

— Бих предпочел това, за да не ми се налага да ги убия — промърмори той под мустак.

Магда примига изненадано.

— Да ги убиеш? Те са на наша страна, Мерит. Те са наши хора.

— Откъде си сигурна? Ами ако предателите в Кулата са ги сложили там да държат хората като мен и теб настрана от мръсните им интриги? Ти сама каза, че в Кулата става нещо ужасно и в него са замесени много хора. Тази жена може да знае нещо и затова да е затворена в тъмницата. Как да знаем пред кого ще се изправим? Кой я държи там? Кой може да иска смъртта ѝ?

Във война сме. Не трябва да допускаме провал, защото това може да доведе до смъртта ни, както и до гибелта на невинните народи в Средната земя.

Пазачите долу може и да са наши хора, но може и да работят за някой предател, за врага. Със самото ни присъствие тук вече сме преминали границите.

А и не забравяй — добави Мерит, — че най-вероятно си имаме работа с враг, който е откраднал силата на Орден. Тази чародейка може и да знае нещо по въпроса. Тя може да знае кой е взел кутиите или пък къде са. Ако сме наистина сериозни, не можем да си позволим колебания и страх. Не бива да изпускаме тази възможност, независимо кой застава на пътя ни. Ако слезем и пазачите не ни позволят да се видим с жената, може да се наложи да ги убием.

Магда въздъхна безпомощно.

— Прав си. Ако не разберем какво е замислил врагът, преди да е станало твърде късно, всички можем да загинем. Рискът е прекалено голям. Ще се наложи да направим каквото е необходимо. — Тя го погледна, докато вървяха през коридор, застлан с килим. — Да се надяваме, че няма да се стигне дотам.

— Надеждата не е план за действие. Трябва да проникнем при нея, а за да го направим, може да се наложи да убием пазачите.

— Предпочитам да ги омая със сладки приказки.

— Ако се получи, с теб съм. Но трябва да съм готов да ти покрия гърба.

— В тъмницата магията е безсилна — напомни му тя. — Там има щитове, за да попречат на някой затворник, роден с дарбата, да използва магия, за да избяга, или пък някой магьосник от вражеските редици да проникне и да освободи затворниците. Долу, в тъмниците, само мускулите имат значение. Затова всички пазачи са здравеняци.

Без да я поглежда, той отвърна:

— Все пак мечът ще проработи. Когато са правили защитите, не са ги разработили срещу магията, която съм вложил в меча.

— Откъде знаеш?

— Защото по онова време тя още не е съществувала. Никой досега не се е сещал за вида сила, която съм вложил в меча. Тя не съществуваше, преди да я създам, затова не е възможно да има защита срещу нея.

— Значи, ако ти знаеш как да избегнеш нашите защиты, би било глупаво да вярваме, че и врагът не е намерил начин.

— Минавало ми е през ума.

Магда се съгласи с него, но мисълта ѝ вече бе фокусирана върху задачата им долу, в подземията на Кулата, в мястото за вечен покой на мъртвите.

СЕДЕМДЕСЕТА ГЛАВА

Магда усещаше болки в краката от дългото слизание в обиталището на мъртвите. Беше толкова изтощена, че на няколко пъти беше на косъм от строполяване. Съзнаваше, че изпитва нещо повече от обикновена умора. Не ѝ се мислеше за евентуално продължително изкачване обратно горе.

Магда знаеше, че Мерит ѝ казва истината за това, че ѝ е нужна почивка, за да се възстанови от изтезанието след създаването на ключа. Самият процес на лечение не беше достатъчен. От дребните неща, които бе сторил навремето, до белези в начина, по който бе действал, тя си вадеше заключението, че използването на нейната кръв и жизнена сила в усилието за създаване на ключа за малко не ѝ струваха живота.

Преди да има възможност да си почине обаче, трябваше да слезе долу, в тъмницата. Това ѝ беше основната грижа. Ако чародейката бе все още жива, трябваше да говори с нея.

Пустият коридор, по който вървяха, издълбан от смесен жълтеникав пясъчник, се разклоняваше в лабиринт от лъкатушещи галерии. Нямаше нито една права или правоъгълна стена. Повечето галерии представляваха просто плетеница от тунели, издълбани в скалата.

При последното си слизание в катакомбите не бе минавала точно през тези подземни проходи. Мястото се падаше значително по-ниско под познатите ѝ нива, където бяха не само гробниците на мъртвите, ами и работните помещения на магьосниците. Там, на по-горното ниво, се намираше и стаята на Исидора.

С времето, докато умираха все повече хора, свободното място в катакомбите се бе изчерпало. Тогава се наложи живите да продължат да копаят все по-надълбоко, за да създадат повече пространство за мъртвите. Това означаваше, че пространствата, където навлизаха, въобще не можеха да съперничат по възраст на по-горните нива, където бе ходила по-рано. Горе имаше гробници на по стотици години.

За някои дори се говореше, че са от хилядолетия. Магда не можеше да каже дали това е вярно или не, но беше съвсем ясно, че отделни участъци от катакомбите по-горе бяха древни.

Което не можеше да се каже за това място тук. Всъщност то бе отвратително ново. Във въздуха се стелеше противна миризма на смърт. Дори мирисът на камъка навсякъде наоколо, съчетан с горящия катран от факлите, забити тук-там в издълбаните в меката скала ниши, и купичките ароматни масла не бяха достатъчни, за да прикрият миризмата на смърт. На места някои от стаите с наскоро погребани мъртви, през които минаваха, воняха така отвратително на разлагаща се плът, че миризмата я задушаваше и тя забързваше крачка.

Докато си проправяха път през тунелите, Магда не можеше да се въздържа да поглежда към тъмните ниши, където бяха положени мъртвите. Светлата сфера, която носеше Мерит, хвърляше зеленикаво сияние в кухите килии. В тунелите сферата помагаше да бъдат запълнени ивиците сянка между факлите.

На зеленикавата светлина Магда различаваше безброй положени в нишите трупове. В някои от прашните ниши имаше само кости — нищо друго. Другаде труповете бяха съсухрени, с увиснала челюст и втренчени в нищото погледи. В част от стаите, покрай които минаваха, онези, които воняха най-гадно, телата бяха с гротескно подпухнали езици, увиснали от зейналата паст, и изцъклени в орбитите очи. Това бе естественият процес, през който преминаваха телата, докато се разлагаха, но гледката беше потресаваща. Това беше една от причините да бъде доволна, че превърнаха останките на Баракус в пепел.

Магда предположи, че гледките, покрай които минаха, бяха и основание тъмниците да са чак под катакомбите. Докато затворниците биваха отвеждани надолу през обиталището на мъртвите, разлагащите се трупове се явяваха деморализиращ елемент, чиято цел бе да служи за предупреждение към живите, които биват отвеждани към тъмницата, за евентуалната им съдба, ако създават проблеми. Или напомняне към осъдените на смърт за това в какво ще се превърнат скоро.

Магда се надяваше, че тези осъдени наистина са виновни. Ако бяха виновни за убийство, значи заслужаваха тази съдба. Но подобен край би бил твърде жесток и ужасен, ако тези хора бяха невинни. Тя знаеше, че вината невинаги е черно-бяла и че в някои случаи хората се

питат дали истински виновната страна се е спасила от плащането на цената и вместо това несправедливата смъртна присъда е сполетяла някой невинен.

Докато си проправяха път към входния тунел, пред тях сякаш се разиграваше безкраен спектакъл от трупове. Гледката на толкова много мъртъвци оставяше човек без ума и дума.

Магда се препъна и спря рязко. Остана като вкаменена на мястото си. Внезапното осъзнаване изпрати ледена тръпка между плещите ѝ, която се изстреля нагоре към тила. Сега, когато вече знаеше, усети как ръцете ѝ започват да треперят. Сърцето ѝ заби почестено.

Мерит се обърна с вдигната високо горе сфера, за да може да огледа по-добре лицето ѝ и да се взре в облещените ѝ очи.

Той леко се приведе напред.

— Какво има?

Магда обиколи с поглед всички ниши, издълбани в скалата, до една пълни с останки от мъртъвци.

— Генерал Гръндуол каза, че не са намерили убиеца на Исидора.

— Така е — потвърди Мерит.

Магда срещна погледа му.

— Онази нощ, когато се изгубих в лабиринта пред нейното жилище, доста хора — магьосници, хора с дарбата да усещат живите — дойдоха да видят защо е цялата врява. Обградиха лабиринта и го претърсиха. Не откриха никого. Генерал Гръндуол казва, че не са открили хората, отговорни за убийствата.

— Целият съм в слух.

— Как е възможно? Наистина, замисли се. Как изобщо е възможно? Как така един убиец може да изчезне? Кулата е огромна и подземните нива са надупчени от тунели — това се отнася и за катакомбите; но колкото и да са много тунелите, войниците бяха цяла армия, претърсваха денонощно. Помисли само. Как е възможно убиецът да се е измъкнал при цялото това претърсване? Как така се изпарява след всеки удар?

— Виж, не знам, но въпреки многото войници...

— Ами ако убиецът всъщност е мъртъв?

Мерит не откъсваше очи от нея. Огледа помещенията, натъпкани с трупове.

— Искаш да кажеш, мъртъв като тези тук? — попита накрая. — В смисъл, съвсем мъртъв?

Магда посочи съседната стая. Вътре лежаха няколко десетки трупа в различни стадии на разложение, ръцете на някои бяха скръстени на гърдите, на други — отпуснати покрай тялото, мъртвите им очи сезираха в нищото. От някои бяха останали само кокали. Но имаше и такива, мургави и спаружени, които не бяха много различни от мъжа, който Магда бе видяла да убива Исидора.

— Да. Ами ако... — Тя сниши глас. — ... ами ако убиецът е някой от тези мъртъвци тук? Ами ако, след като я е убил, просто се е върнал в последния си дом и, хм, е продължил да си бъде мъртъв? Би изчезнал безследно. Как би могъл да го открие човек? Как някой би се досетил кой е злосторникът?

— По тях би имало следи от кръвта на жертвите — изтъкна Мерит.

— Никой не е претърсвал мъртвите, за да види дали по тях има пресни следи от кръв — тросна се Магда. — Никой не ми повярва, че е възможно убиецът на Исидора да е мъртвец.

— Така е. След убийствата войниците търсеха убиец, но никой не е проверил всички трупове за пресни следи от кръв.

— Ако не е било открито достатъчно скоро, всяка следа от прясна кръв ще бъде заличена. В повечето случаи би изглеждало, все едно че от тялото, в процеса на естественото му разложение, изтичат различни течности. Кръвта на жертвите ще стане част от мъртвите. — Тя посочи близката стая. — Ето, погледни ги. Вярно, някои от тях са спретнати и чистички, но при вида на повечето трупове, би било трудно да се различи петно прясна кръв.

За кратко време от нея няма да остане и следа, колкото и да сезира човек.

Мерит бавно, поклати глава и обиколи с поглед няколко стаи.

— Добри духове, Магда, толкова ми се ще думите ти да не звучаха толкова логично.

— Нали ми каза, че щитовете няма да попречат на меча ти, защото не са предназначени да възпрепятстват неговата магия.

— Точно така.

— Цялата Кула е опасана с щитове. Помисли само — какво са предназначени да спират щитовете?

— Врага — бе отговорът.

Мерит разбра какво се опитва да му каже тя.

— Живия враг. Щитовете действат, като засичат живот. Няма как да засекат нещо, ако то не е живо — ако е мъртво.

— Заради бушуващата война и нападенията в Кулата като предохранителна мярка Съветът разпореди да бъдат сложени нови щитове. — Магда вдигна пръст. — Но това не сложи край на убийствата, нали? Нито помогна на войниците да заловят убиеца. Щитовете не могат да попречат на мъртвец. Щитовете дори не могат да го засекат, нали така?

— Не, не могат. Мъртва материя дори не би задействала обикновените аларми, камо ли щитовете. В крайна сметка кой би се сетил да слага аларма в обиталището на мъртвите?

— Какво причиняват щитовете на натрапниците? — попита Магда.

— Някои от щитовете са настроени да убиват всеки, който се опита да премине, без да има право на това. — Той повдигна вежда. — Но за да бъдеш убит, първо трябва да си жив.

— Какво търсеше Исидора, какво се опитваше да разбере? Какво се опитваха да постигнат магьосниците, на които тя помагаше?

Мерит ѝ показа пръстена със символа на Милостта върху него.

— Правят опити да се бъркат в това. Променят естествения ход на нещата, потока на живота, и магията, и смъртта. Не знам много подробности за това какво правят, но предполагам, че са търсили онова, заради което Исидора беше толкова притеснена — открадването на мъртвите врагове и липсващите души на убитите.

— Доколкото съм чувала — каза Магда, — магьосниците в недрата на Кулата са се опитвали да върнат мъртъвци обратно към живота. Или най-малкото да имитират живот.

Дали някои от тези експерименти не са се объркали ужасно? Дали това не е източникът на убийствата?

Мерит я изгледа един продължителен, неловък момент, преди да посочи със сферата.

— Най-добре да продължаваме към тъмницата.

СЕДЕМДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Издяланият в камъка тесен проход, който пробиваше монолитния гранит на планината под Кулата, бе не само по-тъмен, но и далеч по-здрав от дългата жила жълтеникав пясъчник при катакомбите на горното ниво. Тук пробиването не бе станало толкова лесно, колкото при подземните галерии за мъртвите. Обособяването на това място бе изисквало доста мускули, пот и усилия.

И всичко това, за да бъде затворено злото. Поне според първоначалните намерения.

Миризмата на застояла пот и парливата воня на миши изпразнения се просмукваха в тъмния влажен тунел точно над входа на тъмницата. Магда се сгуши по-плътно, за да се предпази от режещия студ, и присви нос заради смрадта.

Щом стигнаха до желязната стълба в дъното на шахтата, тя заслиза надолу без никакво колебание. По ръцете ѝ полепна ронлива ръжда и остатъци боя от железния парапет.

В края на дългото стръмно спускане ги чакаха двама здравеняци. Със сигурност бяха чули приближаването на стъпки към тъмницата. И двамата бяха голи до кръста, със заоблени мускули и космати като мечки. На светлината на сферата, която носеше Мерит, еклерите им проблясваха на фона на мърлявите им лица, омазани със сажди от факлите. Останаха очевидно изненадани да видят жена, а Мерит изгледаха подозрително.

Единствената светлина бе осигурена от газена лампа, оставена върху проста дървена масичка встрани. Не беше кой знае колко светло, така че мъжете, привикнали към полумрака, присвиха очи срещу сравнително ярката светлина от сферата на Мерит. Бяха мърляви като двойка къртици.

Преди някой от тях да успее да заговори, се обади Магда.

— При вас има една затворничка, шпионка. Дошли сме да я видим.

Двамата пазачи се спогледаха, изненадани, че проговори тя, а не Мерит.

— При затворниците не се допускат посетители — рече единият с дрезгав глас.

— Аз не съм посетител — каза Магда. Постара се гласът ѝ да звучи хладно и враждебно. — Тук съм, за да я разпитам.

Онзи, който бе проговорил, неприязнено заби юмруци в хълбоците си.

— По принцип затворниците не отговарят и на въпроси. — Ухили се и метна поглед през рамо на другия пазач. — Освен ако не ги изтезават.

И двамата се изкискаха злорадо.

Магда знаеше, че ако иска номерът ѝ да мине, трябва да се държи безочливо. Беше убедила Мерит да повярва в плана ѝ и да я следва, така че той я остави да говори. Основанието ѝ беше, че никой няма да очаква една жена да започне да говори и следователно думите ѝ ще бъдат по-убедителни, отколкото на мъж. Въпреки че се съгласи, Мерит беше в готовност, в случай че нещата не потръгнат. Без да каже и дума, отпуснал длан на дръжката на меча, бдящ зад лявото ѝ рамо, изглеждаше доста страховито.

Магда се наклони към ухиления пазач, пъкна лице в неговото, погледна го право в очите и изскърца със зъби.

— В такъв случай ще ми се наложи да произтезавам кучката, нали така?

Онзи примигна от изненада. Понечи да каже нещо, но преди да е успял да произведе звук, Магда продължи:

— Знаете ли коя съм? Имате ли някаква представа с кого разговаряте?

Гъстите му вежди се спуснаха ниско над очите.

— Аха, говоря с...

Мерит, който стоеше леко встрани и плътно зад нея, прокара пръсти през гърлото си в предупредителен жест, с който искаше да покаже на мъжа да не я ядосва. Явно си бе изиграл ролята убедително, защото онзи се сепна и се замисли дали да каже онова, което му беше на върха на езика. Провря език в дупката от липсващия си преден зъб и облиза долната си устна, без да знае как да продължи.

Вторият мъж, схванал предупреждението на Мерит, заговори вместо колегата си.

— Боя се, че не знаем коя си. Което ни поставя в неизгодно положение.

Магда свали качулката от главата си.

— Аз съм Магда Сеарус.

Веждите на първия мъж леко се повдигнаха.

— Жената на покойния Първи магьосник Баракус?

— Хм, да. — Тя направи двусмислен жест с ръка, с който да покаже, че това й качество не е толкова важно. — По-същественото в случая е, особено по отношение на вас двамцата, е, че съм бъдещата съпруга на новия Първи магьосник.

— Новия Първи магьосник. — Челото му отново се смръщи. — Какво по-точно имаш предвид?

Тя се обърна към Мерит.

— Нима не държат в течение пазачите тук, долу? — След като Мерит сви рамене, тя се обърна обратно към здравеняка и пак се наклони към него. — Говоря за обвинител Лотаин.

При споменаването на името му и двамата леко отстъпиха. Явно бяха наясно кой е Лотаин и се страхуваха от него.

— Обвинител Лотаин ще стане Първи магьосник? — попита вторият мъж.

Магда на свой ред заби юмруци в хълбоците си.

— Че кой друг? Да не би да искате да предложите на Съвета подходящ кандидат за Първи магьосник? Да уведомя ли Съвета и бъдещия си съпруг, че двама пазачи долу, в тъмницата, имат по-добро предложение?

Двамата едновременно протегнаха ръце напред.

— Не! — извикаха.

— Не — повтори първият. — Нямаме по-добро предложение. Получи се недоразумение. Лотаин, разбира се, ще бъде отличен Първи магьосник.

— И съпруг — хладно го допълни тя. — Както споменах, сватбата се очаква скоро. Той ще бъде Първи магьосник и като такъв иска да му служи като негова съпруга. — Тя пак се наведе към тях. — Освен ако вие двамата, господа, нямате възражения?

Вторият пристъпи към колегата си.

— Поздравления, лейди Сеарус. Обвинител Лотаин не би могъл да си избере по-подходяща съпруга. Всички ще бъдат въодушевени от новината.

Тя кимна еднократно, с което прие предложената оценка с кратка и преднамерено неискрена усмивка.

— И така, господа, когато моят годеник ме изпраща да разпитам някой от затворниците му, той очаква от мен да се върна с онова, за което ме е изпратил. Не мислите ли?

— Ами...

— Ако желаете, ще изчакам тук, докато вие двамата се занесете до кабинета му, прекъснете важната му работа и го попитате. Или, още по-добре, можем да го извикаме тук, долу, само заради вас двамцата, за да зададете въпросите си относно неговите желания и намерения. Сигурна съм, че на драго сърце ще ви обясни всичко. — Тя се ухили злокобно, докато се извъръщаше да погледне през рамо Мерит. — Това, струва ми се, би било доста забавно, какво ще кажеш?

Мерит се изкикоти.

— Никакво съмнение, голяма веселба.

Двамата тъмничари се спогледаха за пореден път.

— Не мисля, че ще е необходимо, лейди Сеарус, доколкото...

— Тогава отваряй вратата!

И двамата подскочиха.

— Разбира се, лейди Сеарус — каза първият и закима живо-живо, докато другият изваждаше огромен ключ и се обръщаше към вратата.

Щом Магда понечи да тръгне нататък, първият мъж вдигна пръст.

— Такова... ако мога да попитам, лейди Сеарус? Разбирам, че обвинител Лотаин ви е изпратил, за да се срещнете с тази затворничка, но... — посочи Мерит — ... с каква цел е тук този приятел?

Магда го стрелна с поглед, който недвусмислено показваше, че не може да повярва, че е възможно човешко същество да е толкова глупаво.

— Вие наистина ли очаквате да изтезвавам затворник с цел изтръгване на информация лично?

Чул обяснението, онзи се изправи с облекчение.

— О, разбирам какво имате предвид. — Погледна каменното изражение на Мерит и чевръсто се поклони. — Разбира се, лейди Сеарус. Тоест, така де, разбира се, че не.

Мъжът, в чиито месести пръсти беше ключът, едва нацели ключалката. Първият мъж го фрасна по мускулестия бицепс с опакото на ръката си и му каза да побърза. След като онзи най-сетне успя да пхне ключа в ключалката, устата му се разкриви от усилието да го завърти. Напрегна се целият, докато накрая резето се превъртя със звучно прещракване. Двамата мъже едновременно сграбчиха железните дръжки. Едновременно ги задърпаха яростно. Вратата явно беше твърде тежка, за да я отвори сам човек. Ръждясалите панти се заоплакваха възмутено, докато вратата, сантиметър по сантиметър, се заотваря.

Когато процепът стана достатъчно голям, за да мине човек, първият пазач направи знак на втория и, останал без дъх, му нареди да донесе факла и да съпроводи двамата посетители до затворничката, която ги интересува. Беше очевидно, че той няма търпение да се махне от очите на Магда и да не бъде обект на острия ѝ език.

Вторият мъж прие заповедта с кимане и грабна една факла от купчината встрани до стената. Надвеси се над масата, за да запали една клечка от пламъка на лампата, после поднесе огъня към факлата. Щом факлата пламна, направи знак на Магда и Мерит да го последват, докато се шмугваше под ниския отвор и прекрачваше прага.

Магда загърна полите си и прекрачи високия праг. Двамата с Мерит последваха прегърбения пазач в лъкатушещия лабиринт от тесни тунели, които на моменти изглеждаха като най-обикновени пукнатини в скалата. Завиха по втория проход вляво и се озоваха в процеп, който беше толкова тесен, че за да минат по него, се наложи да се завъртят странично. На места джапах в дълбоки до глезените смърдящи локви застояла вода. Отстрани, на равни интервали, в масива бяха вдълбани железни вратички. Големите колкото юмрук отворчета на вратите бяха тъмни — до една.

— Тук е — каза тъмничарят и посочи с пръст една от вратите.

Когато Магда заби поглед в него, без да продума, онзи скочи и пхна ключа в ключалката, завъртя го. При прещракването на резето звукът отекна през пещерообразните тунели. Като държеше факлата в

една ръка, той използва другата, за да отвори тежката врата. Нито Магда, нито Мерит понечиха да му помогнат в трудната задача.

Когато вратата се отвори достатъчно, за да минат, Мерит се пхна пред онзи и пръв прекрачи прага. Магда го следваше плътно по петите. Тъмничарят влезе след тях.

На светлината от сферата на Мерит тя различи втора желязна врата. Таванът на външното помещение беше толкова нисък, че двамата с Мерит трябваше да се наведат, за да не си ударят главата. Тя знаеше, че килиите на родените с дарбата имат по две врати и външно помещение — като допълнителна защита. Въпреки железните врати малкото фоайе, както и самата килия със сигурност бяха преградени с мощни щитове.

— Дай ключа — нареди Мерит на тъмничаря. — Можеш да ни чакаш на входа.

Приведеният здравеняк се поколеба. Мерит щракна с пръсти и нетърпеливо подаде длан, като размърда пръсти. Онзи с неохота пусна ключа в шепата му. Като видя, че другите двама мълчаливо го чакат да си тръгне, той пристъпи от крак на крак, почеса се по косматото рамо и накрая излезе.

Пхна главата си обратно.

— Ако ви е нужно нещо, викайте. Тук, долу, звуците отекват, така че ще ви чуя.

— Хм, ако чуеш жената да крещи, не означава, че имаме нужда от теб — озъби му се Мерит и го освободи с жест. — Означава само, че я разпитваме.

Докато Магда наблюдаваше как светлината на факлата се стопява в мрака от външната страна на първата врата, Мерит отключи втората. Докато тя чакаше, изпълнена с безпокойство, той напъна с цялата си тежест и отвори вътрешната врата. Тук, долу, беше толкова студено, че Магда видя собствения си дъх да се издига бавно в застиналия въздух.

Накрая зеленикавата светлинка проби вътрешната тъмнина.

Там, закачена за верига с пранги, пристягащи китките на раздалечените ѝ ръце, висеше окървавена гола жена.

СЕДЕМДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Увесената на китките си жена в средата на вътрешната стая изглеждаше в полусъзнание. Едва откряхна клепачи, за да види на зеленикавата светлина от сферата кой е влязъл в килията ѝ. Помръдна единствено очите си, за да види Магда и Мерит.

Противно на очакванията, не беше възрастна — по-скоро изглеждаше някъде на възрастта на Магда. Рошовата ѝ, права, гарвановочерна коса бе дълга до раменете, с бретон, спуснат ниско над очите. Беше толкова красива въпреки струйките кръв, набраздили лицето ѝ, че в първия момент Магда се улови, че я зяпа.

Сърцето ѝ се сви, като видя какво са сторили на горкото създание.

Жената, дори в полусъзнание, успя да изгледа свирепо двамината, които влязоха в килията ѝ. Очевидно очакваше нови мъчения. Макар затворничката да бе окована и беззащитна, Магда усещаше, че с такава като нея шега не бива.

Пресегна се и нежно я докосна по бузата.

— Не сме дошли да те нараняваме. Обещавам ти.

— Тя казва истината — съчувствено каза Мерит и се озърна да намери лесен начин да я откачи от веригата.

Жената изгледа Магда в очите, но не отговори.

Магда се обърна към Мерит.

— Би ли я свалил, моля?

— Веригата е закована за скалата. Може да стане само с ключ.

Мерит се протегна и пхна ключа в ключалката на прангите. Колкото и да се опитваше, не успя да го превърти.

— Не става — обяви.

— Може да е ръждясал — предположи Магда. — Пробвай пак.

— Не, просто ключът не е този. Усещам, че не пасва добре в ключалката. Ако натисна повече, просто ще го счупя вътре в ключалката и тогава губим всички шансове да отключим прангите.

Магда понечи да се обърне.

— Отивам да взема правилния ключ от тъмничаря.

Мерит я спря за ръката.

— Аз имам правилния ключ.

Тя го изгледа изпод вежди.

— Какво имаш предвид?

Щом Мечът на истината напусна ножницата си, малкото помещение, изсечено направо в гранитния масив, бе огласено от характерния му кристалночист звън. Стоманата изглеждаше не по-малко застрашителна от зеленикавата светлина, съпътстваща звука.

Очите на жената се облешиха — явно очакваше най-лошото.

— Това е тежко желязо — възрази Магда. — Няма как да разсечеш желязо с меч.

Мерит ѝ се усмихна бързо и накриво, след което се извърна към жената, увесена насреща му. Като я повдигна лекичко за предмишницата и я задържа неподвижна, внимателно подпъхна острието на меча под желязната пранга, пристягаща китката ѝ.

— Не мърдай — каза ѝ. — Ще ги махна от теб. Острието няма да те нарани. Само внимавай да не мърдаш.

На жената ѝ струваше неистови усилия, за да извърне глава и да види какво прави той. Затова тя само завъртя очи и се вгледа в лицето му, докато той внимателно провираше острието под желязото. Затворничката изглеждаше озадачена; челото ѝ леко се сбърчи.

— Задръж сега — каза Мерит.

С мощно усилие, напрегнал мускулите на врата си, Мерит извади меча.

Желязото се пропука със звучно прашене. Докато острието на Меча на истината изригваше изпод желязната пранга, от каменните стени отхвъркнаха парченца метал, които изтракаха по пода.

След като едната ѝ ръка бе внезапно освободена, тялото на жената увисна на една страна. Босите ѝ крака най-сетне успяха да докоснат земята, но тя нямаше сили да се задържи и коленете ѝ се подгънаха. Остана да виси на другата си китка.

Магда забеляза, че от висенето само на китки кожата на затворничката е наранена. Сега, когато цялата ѝ тежест увисна само на едната китка, от вените ѝ рухна кръв, която заструи надолу по ръката. Магда я обгърна с ръка през кръста, за да отнеме част от тежестта върху кървящата китка. Жената простена тихо.

Магда свали наметалото си и загърна с него жената доколкото можа, въпреки че едната ръка на нещастницата продължаваше да виси от забитата в тавана верига. Устните на жената изрекоха едва чуто благодаря. Гласът ѝ беше толкова женствен, колкото и всичко останало в нея.

Мерит се опита да подпъхне острието и под другата пранга, но не успя.

— Можеш ли да я повдигнеш? Заради тежестта на тялото ѝ китката дърпа надолу железния обръч и не мога да вкарам острието.

Магда кимна и се напъна да повдигне неподвижното тяло.

— Можеш ли да помогнеш малко? — обърна се тя към отпуснатата жена. — Можеш ли да бутнеш с краката си съвсем мъничко? За секунда?

Жената събра всичките си сили, за да стъпи на краката си.

Беше достатъчно, за да помогне на Мерит да пъхне острието в отворилата се пролука. Магда усети как жената трепери от усилието.

Веднага щом Мерит успя да вкара острието изцяло под металната скоба, напъна мощно. Желязото се разпука с мощен трясък. Парчета метал отхвъркнаха към каменните стени. Едно от тях удари Магда по ръката. Беше нажежено, но за щастие не я поряза.

Жената се срина в ръцете на Магда. Като пое тежестта ѝ, Магда се спусна на земята заедно с нея, за да не позволи тя да падне рязко и да се нарани. След като бяха в безопасност на пода, Магда прегърна крепко жената и я зави плътно с наметалото си, за да се опита да стопли вледенената ѝ плът.

— Кой ти причини това? — попита Магда, неспособна да сдържи яростта си. — Кой те хвърли в тази тъмница, кой разпореди да ти сторят това?

Жената вдигна поглед и поклати глава.

— Не ги познавам. Бяха мъже. Някакви мъже. — Стисна очи, за да премине пристъп на болка. — Дойдох да помогна. Не ми позволиха. Вместо това ме нараниха. Казаха, че ще ме изпратят обратно на парчета, за да покажат и на останалите какво ще им се случи, ако се опитат да постъпят като мен.

— Толкова съжалявам — прошепна Магда.

Съвсем озадачена и неразбираща, жената смръщи чело и повдигна ръка, за да прокара пръст по влажната диря от изтърколила

се по бузата ѝ сълза.

Магда бързо изтри бузата ѝ.

— Ще те измъкнем от тук — каза Магда.

Затворничката отпусна длан на рамото на Магда.

— Благодаря ви, но не можете да ми помогнете.

— Напротив, можем — настоя Магда. — Мислиш ли, че ще можеш да стоиш на крака?

— Вие не разбирате. Не бива да ми помагате. Аз съм изгубена. Трябва да ме оставите. Нямаме представа в какво се забърквате. Пътешествениците по сънищата ще кажат на хората си тук и те ще сторят същото и с вас.

Магда и Мерит се спогледаха.

— Намерили сме начин да попречим на пътешествениците по сънищата да направят това — каза Магда.

— Пътешествениците по сънищата са могъщи. — Жената вдигна поглед. — Сигурни ли сте?

— Сигурни сме — увери я Магда. — А сега ще успееш ли да се държиш на крака, само докато те измъкнем от тук?

Жената кимна.

— Дори усилието да ме убие, предпочитам да направя всичко по силите си, за да се махна от това място.

Магда не успя да сдържи усмивката си. Прекрасно разбираше чувствата на жената.

— Между другото, казвам се Магда. Това е Мерит. Той притежава дарбата. Веднага щом те измъкнем от тук, ще те защитим от пътешествениците по сънищата, за да не могат да проникват в главата ти, и когато си в безопасност, Мерит ще те излекува.

Жената се пресегна и се здрависа с него.

Магда махна няколко кичура гарвановочерна коса от лицето на жената.

— Как се казваш?

— Наджа Мун.

Името беше не по-малко екзотично от притежателката си.

— Е, Наджа, можеш ли да ми кажеш какво те доведе тук, в Кулата?

Наджа погледна първо Мерит, после погледът ѝ се върна към Магда.

— Дойдох, защото император Сулакан трябва да бъде спрян, иначе ще унищожи света на живота.

Магда се поизправи и погледна Мерит, който стоеше над тях със сферата в ръка. После очите ѝ се върнаха върху Наджа.

— Откъде знаеш това, Наджа?

— Бях неговата спиритистка.

СЕДЕМДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Преди Магда да е успяла да попита още нещо, Наджа затвори рязко очи, поразена от нов пристъп на болка. Щом ѝ поразмина, тя с усилие си пое дъх и се опита да си отдъхне, сгушена в топлите обятия на Магда.

В малката каменна килия се надигна струйка топъл въздух, излязла измежду устните ѝ, докато дишаше тежко. Вместо да продължи с въпросите, Магда се зае да разтърква дланите на жената, като ѝ даде почивка, докато се опитваше да вкара малко топлина в ледените ѝ пръсти. Студът толкова дълбоко под земята бе коварен убиец, който с течение на времето изсмукваше кръвта на човек и постепенно отнемаше живота му.

Магда знаеше, че сега, когато жената бе освободена от оковите, ѝ бе нужно време, за да дойде на себе си. Тъй като вече не висеше от тавана, тя най-сетне можеше да диша нормално. Китките ѝ бяха спрели да кървят, но по тялото ѝ имаше още много сериозни наранявания, на които трябваше да се обърне внимание възможно най-скоро.

Мерит нямаше търпение да се махне от тъмницата — да се отдалечат от щитовете, за да може да започне да лекува Наджа, но също и за да са възможно по-далеч от постоянната заплаха на тъмничарите. Тъй като постоянно държеше под око коридора пред външната врата, той явно се притесняваше, че колкото повече чакат, толкова по-подозрителни ще стават тъмничарите.

Освен другото не беше изключено да се появи и някой друг, дори самите похитители на Наджа, хората, които я бяха пъхнали в тъмницата и я бяха изтезавали. Останеха ли в капана на подземие, това можеше да се окаже краят им. Никой не знаеше къде са и ако ги хвърлеха зад решетките, никой нямаше да дойде да ги потърси.

След като успя да нормализира дишането си, Наджа, без някой да ѝ казва, започна да се опитва да стъпи на краката си. Явно бе още понетърпелива и от Мерит да се махне от тук, преди тъмничарите да са се върнали.

В крайна сметка Наджа успя да се изправи в цял ръст. В килията не се виждаха дрехите на жената, но за щастие наметалото на Магда бе достатъчно голямо, за да я покрие изцяло. Наджа го прие с благодарност и се сгуши в него, докато стоеше права и изпробваше устойчивостта на краката си. Явно беше по-силна, отколкото бе очаквала Магда.

Засега щеше да се наложи да се задоволят с наметалото. Наджа беше висока почти колкото Магда, с подобно телосложение, така че Магда можеше да ѝ даде от своите дрехи. Но първо трябваше да се измъкнат от тъмницата.

— Как така острието ти не ме нарани? — обърна се Наджа към Мерит, докато размърдваше ръцете си в опит да нормализира кръвообращението си.

Той огледа пространството около входа, после се обърна да я погледне.

— Притежава магия, която не му позволява да те нарани.

— Но магията не работи тук, долу. Опитах. Направих всичко възможно.

— Тази магия не се влияе от заложените щитове. Също както сферата, с която си светим, не е блокирана от тях. Сложно е за обясняване, не ми се ще да опростявам нещата, но с две думи, магията на меча не би наранила невинен или човек, смятан за приятел. За мен ти не си враг, затова мечът не те нарани. Само че досега не бях изпробвал това му качество, затова предпочетох да бъда внимателен. Явно действа така, както е замислен. Също така, ако се съди по начина, по който разреза металните пранги, излиза, че работи и другата част от магията му.

Това бе новина за Магда. Той не ѝ бе споменал, че магията на меча не позволява да бъдат наранени невинни хора. Мерит бе пълен с чудеса.

— Защо ми помагате вие, двамата? — В гласа на Наджа се долавяше болка и — разбираемо — известно подозрение.

— Всъщност се надяваме ти да ни помогнеш — каза Мерит.

— Чух, че си искала да работиш за каузата ни. Когато научихме къде си, бяхме убедени, че трябва да те измъкнем.

— Мислех, че хората тук не искат помощта ми. Мислех, че съм сбъркала по отношение на Новия свят и магьосниците, които живеят и

работят тук. Вместо да се възползват от помощта ми, те ме оковаха и ме хвърлиха в това отвратително място. Обявиха ме за шпионин и казаха, че ще бъда екзекутирана.

— Вярваме, че тук, в Кулата, има предатели — каза Магда.

— Според нас те са те хвърлили в тъмницата, за да не помагаш на нас и нашите хора.

— Казах си, че идването ми тук е най-ужасната грешка в живота ми — поклати глава Наджа. — Радвам се да разбера, че не съм се заблуждавала, че наистина тук има добри хора, както бях чувала. Но може би не става дума за изменници и предатели.

Магда се навъси.

— Какво имаш предвид? Защо иначе ще те пратят тук твоите похитители, ако не си сътрудничат с хора от Стария свят?

Тя погледна първо Магда, после Мерит и накрая пак Магда.

— Може би пътешествениците по сънищата са ги обсебили и им заповядват какво да правят.

Мерит се сепна.

— Мислиш ли, че всъщност това се случва?

— Възможно е. Пътешествениците са способни да причиняват ужасни неща.

Магда въздъхна.

— Нямаме представа какво се случва на практика. Точно затова слязохме тук, за да те търсим. Надяваме се да ни помогнеш да разберем истината.

— След като това място е охранявано от щитове — каза Наджа, — тогава навярно тук пътешествениците по сънищата не могат да ни чуят.

— Възможно е — каза Мерит. — Тъмницата е заобиколена с някои от най-мощните потискащи щитове, създавани някога.

— Твоят меч е новосъздадена форма на магия — каза Магда. — Той действа тук, долу, въпреки щитовете. Възможно е пътешествениците по сънищата също да могат да създават щитове, така че щитовете да не са способни да ни опазят от тях.

Погледна многозначително Наджа.

Наджа разбра намека.

— Ако някой от тях е в главата ми и ни наблюдава, не бих го усетила.

Магда погледна Мерит.

— Не можем да сме сигурни, че връзката ще работи през щитовете. Единственото, което знаем със сигурност, е, че тя действа, когато няма щитове. Не можем да си позволим да рискуваме. Преди да започнем да разговаряме, най-добре да я изведем от тук и едва тогава да я защитим от пътешествениците.

— Права е — кимна Наджа. — Ако имате работеща защита, значи трябва да побързаем да се махнем от тук и тогава да я използваме.

Мерит повдигна меча си няколко сантиметра, после го остави да се отпусне обратно в ножницата, за да е сигурен, че оръжието се движи свободно.

— Веднага щом се почувстваш достатъчно силна, за да вървиш, сме готови. Радвам се, че си на наша страна в тази война, Наджа. И наистина се нуждаем от помощта ти — додаде Мерит. — Само че първо трябва да те излекувам.

— Ако в Кулата има предатели — шпиони, които работят за император Сулакан, а не просто пътешественици по сънищата, които използват хора, значи се нуждаете от помощта ми повече, отколкото предполагате.

На Магда не ѝ стана никак приятно да го чуе.

Преди да може да каже каквото и да било повече, Наджа понечи да се строполи обратно на земята. Магда и Мерит я подхванаха.

— Трябва да изчезваме от тук — каза Мерит на Магда. — Мисля, че повече от това няма да събере сили, преди да съм я излекувал. Не можем да чакаме нито миг повече. Трябва да я изведем от тук, да установим връзката и да я излекуваме.

Тя е силна, но нараняванията ѝ са сериозни. Няма повече време за губене.

— Прав е — каза Наджа през стиснати заради силната болка зъби. — Вече мога да стоя на крака. Да вървим.

Магда кимна.

— Ще ти помогнем да вървиш, доколкото ни е възможно, но е тясно и трябва да се стегнеш още малко. Щом излезем от тъмницата, Мерит може да те носи.

— Благодаря и на двама ви — успя да пророни Наджа в промеждутъка между два силни пристъпа на болка.

СЕДЕМДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сега, когато първоначалният прилив на сила след отрязването на оковите отмина, беше ясно, че силата на Наджа линее. По присвиването на челото ѝ Магда виждаше, че макар да не се оплаква, понася все по-силни пристъпи на болка. Решимостта ѝ даваше сили да продължава напред с неподозирана енергичност.

Наджа едва успя да мине през ниската врата на килията. Явно ѝ беше по-лесно да стои изправена, отколкото да се навежда. Мерит ѝ подаде ръка от външната страна на килията, докато Магда, която все още бе вътре, я държеше за другата ръка. След като Наджа премина през прага, Мерит я вдигна и я пренесе през външната стая. При вратата спря, без да оставя Наджа.

Посочи с глава Магда:

— Провери дали е чисто.

Магда внимателно надзърна през вратата и напрегна взор в тъмнината.

— Нищо не се вижда, много е тъмно — каза тя.

— Вземи сферата. Аз ще нося Наджа.

Магда взе тежката метална сфера от ръката му. Мерит подхвана Наджа по-добре, докато Магда подаде сферата напред в коридора, за да огледа. Направи знак на Мерит, че не вижда нищо.

Наджа обви с ръце шията му, за да се задържи, докато той се навеждаше да мине през ниската — макар и не колкото вътрешната — врата и последва Магда в тесния тунел.

Мерит с лекота носеше жената, но на места проходът ставаше толкова тесен, че се налагаше да се завърта странично и дори така преминаваше едва.

— Как ще я изведем покрай тъмничарите? — попита Мерит, докато следваше Магда.

Магда хвърли поглед през рамо, без да забавя крачка.

— Мисля да се измъкнем с версията, която ни вкара в тъмницата. На Мерит никак не му се вярваше.

— Наистина ли мислиш, че ще се съгласят да ни оставят да напуснем зандана с нея?

— Ще им кажа, че трябва да я заведем при бъдещия ми съпруг, защото той лично иска да я разпита.

Мерит изпусна шумно въздух, за да демонстрира недоволството си от този съшит с бели конци план, защото не бе никак убеден, че ще подейства.

— Освен ако нямаш по-добра идея — додаде тя.

— Можем да опитаме. Знаеш резервния ми план.

Първоначално на Магда не ѝ се бе понравил резервният му план да убие тъмничарите, но сега, след като видя в какво състояние бяха докарали Наджа, предложението на Мерит да не се церемонят с тях вече не ѝ звучеше като толкова лоша идея. Все още обаче не би могла да прецени дали двамата мъже имат пръст в случилото се с Наджа. Можеше да не са нищо повече от това, което изглеждат: тъмничари без ясна представа какво всъщност се случва.

Преди да стигнат до външната врата при входа на тъмницата, където се намираха двамата пазачи, Мерит спря.

— Мислиш ли, че можеш да походиш сама? — тихичко се обърна към Наджа той. — Само докато минем покрай онези двамата? Може да ми се наложи да използвам меча си.

Тя кимна.

— Силата ми постепенно се възвръща. Остави ме на земята.

Той я спусна и тя стъпи на босите си ходила. За миг Магда се запита дали жената ще успее да се задържи сама, но Наджа се стегна и успя да изопне гръб.

— Ще мина напред и ще говоря — прошепна Магда. — Наджа, стой плътно зад мен. Ще се опитаме да те измъкнем директно от тук, преди да им дадем възможност да възразят.

Тримата изминаха в мълчание остатъка от пътя до по-светлото помещение при входа. Светлината на газеника там си беше облекчение, защото означаваше, че тежката желязна врата все още е отворена. Магда повдигна поли и смело прекрачи през високия праг към мястото, където чакаха тъмничарите.

Наджа, която не се отлепяше от гърба на Магда, я докосна с ръката си за напътствие.

Двамата здравеняци ги чакаха, единият леко пред другия, препречвайки изхода към желязната стълба за излизане от тъмницата. Едрият мъжага отпред беше затъкнал палци в колана си. Мъжете бяха достатъчно близко, за да усети тя гадната смрад, която излъчваха.

Нямаше много пространство за движение. Магда се надяваше, че въпреки тясното помещение Мерит ще успее да извади меча си, ако се наложи. Възнамеряваше да дръпне Наджа встрани и да я защити в случай на нужда.

— Виж ти, виж — каза мъжът, който стоеше отпред. Щом зърна Наджа, прилепена като сянка за Магда, на лицето му цъфна похотлива усмивка. — Я виж ти кой се измъкнал на светло.

— Трябва да я отведем за допълнителни разпити — изсъска ледено Магда, като ясно им показва, че не възнамерява да обсъжда планове си с тях. — Дръпнете се.

— Ами, работата е там — продължи онзи, като се почеса по брадясалата физиономия, без следа от страх, — че забравихте какво ви казах.

Магда го стрелна с гневен поглед.

— Какви ги дрънкаш?

— Казах ви, че звукът стига надалеч в тези тунели. Чухме ви какво си казахте. „Ще се опитаме да те измъкнем директно от тук, преди да им дадем възможност да възразят.“ Мисля, че точно така се изрази.

Магда усети леко докосване, притискане в основата на гръбнака. Преди да успее да го разтълкува, Наджа се стрелна покрай нея.

В ръката ѝ проблесна ножът на Магда.

Жената беше бърза като светкавица. Острието разсече шията на мъжа от дясната страна под ухото право през гръкляна. От прекъснатата артерия отстрани на врата бликна силна струя кръв. От зейналата му дихателна тръба запулсираха червени облачета кръв, примесена с въздух.

Докато Наджа направи пълно завъртане, с което завърши мощния си удар, ръката на втория мъж щракна здраво около китката ѝ, там, където я бе пристягало желязото.

Без да спре нито за секунда, Наджа използва ръката, която стискаше китката ѝ, като лост и се завъртя. Като използва за опора стискащата я ръка, съзнателно се блъсна мощно в едрият мъжага.

Докато летеше към него, замахна с ножа в другата си ръка и го заби право в сърцето му.

Очите му се облешиха от изненада.

Първият мъж се стовари на пода с тежко тупване. Кръвта от отрязаната артерия на врата продължаваше да излиза на тласъци, като образуваше разширяваща се локва. Последният дъх изгъркори в дробовите му. Мъжът с ножа в гърдите падна ничком. Тилът му се стовари върху каменния под със звучно пропукване. Изпод мазната му коса се процеди кръв. Беше притихнал като камъка, който му спуска главата. Бе облещил огромни безжизнени очи.

Всичко се случи толкова светкавично, че Магда едва тогава осъзна, че звукът, който чу, всъщност е бил от вадене на метал. Мерит стоеше с меч в ръка и ярост в погледа.

Магда прихвана Наджа, която за малко да се строполи на земята. Жената се олюля, но успя да се овладее и се поизправи, след което огледа с блеснал от омраза поглед двамата мъже в краката си.

На светлината на лампата Магда най-сетне забеляза, че очите на Наджа са сини като безоблачно небе в ярък летен ден. На фона на гарвановочерната ѝ коса и бретон очите ѝ изглеждаха още по-изумителни.

Сега обаче тези красиви сини очи бяха изпълнени с неудържима ярост.

— Редуваха се да ме изнасилват — рече предизвикателно Наджа. — Ако имахме повече време, нямаше да се възползват от милостта да получат бърза смърт.

Магда не можеше да я вини. Самата тя би сторила същото. Изненадващата сила, която показва Наджа, напомни на Магда още веднъж, че това е жена, с която шега не бива и която не бива да бъде подценявана.

— В такъв случай въздаде справедливост — каза Магда. — Няма да чуеш укор от мен.

Наджа се усмихна победоносно и доволно.

— Ами, това опростява нещата — обади се Мерит полушепнешком. Пъхна меча си обратно в ножницата. — Никой не знае, че сме идвали тук. Никой, освен тези двамата не знае, че сме тук, нито пък някой ще разбере, че сме освободили Наджа... а и не се очаква те да проговорят.

— Засега сме неизвестни — продължи Магда. — Да се махаме оттук, преди някой да се появи и да ни разпознае.

Наджа се наведе и извади ножа от гърдите на мъжа. Внимателно го почисти в крачола на панталона му. Метна го във въздуха и като го стисна за острието, подаде на Магда дръжката.

— Извинявам се, че взех назаем оръжието ти без твое позволение. Ако дарбата ми действаше тук, долу, нямаше да имам нужда от него.

— Не те виня. Тези си получиха заслуженото — каза Магда, докато прибираще ножа в канията му, скрита в една цепка на роклята ѝ точно на кръста. Насочи се към желязната стълба.

— А сега да изчезваме.

Наджа се усмихна и я последва нагоре.

СЕДЕМДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Магда възторжено плъзна паянтовата врата встрани, за да надзърне през малкия отвор. Точно в този момент не забеляза никого в коридора, но само броени минути по-рано оттам забързано минаха двама увлечени в разговор магьосници. От другата страна на коридора се виждаха безбройните камери, пълни с мъртъвци. Добре поне, че тук, горе, не смърдеше толкова отвратително, колкото на по-долните нива.

Нямаше представа колко време ще отнеме на Мерит да излекува Наджа, но никак не ѝ бе приятно да стои в малката библиотека на катакомбите, където работеха магьосници, защото не беше никак далеч от тъмницата. Библиотеката беше практически устроена, представляваше не много голяма вдлъбнатина, издялана направо в меката скала. Бе голяма само колкото да побере три късички обикновени дървени етажерки с книги. Между две от етажерките имаше пейка. За маса и дума не можеше да става.

Наджа лежеше на пейката, Мерит бе застанал на колене до нея и се опитваше максимално бързо да излекува раните, които изискваха спешно внимание. Беше споменал, че библиотеката се използва рядко, но Магда се притесняваше да не би точно тази нощ на някого да му хрумне да дойде да търси рядък том и да попадне на тях тримата. Не можеше да измисли правдоподобна история, с която да обясни присъствието им, коя е Наджа и какво ѝ се е случило.

Все някъде обаче трябваше да спрат. Нямаше да мине много време и все някой щеше да види Мерит да носи Наджа и щеше да започне да задава въпроси. Малката библиотека беше първото място, за което Мерит прецени, че за известно време ще е сигурно.

Наджа имаше множество наранявания, включително разкъсани мускули на краката, няколко счупени костици на стъпалата и, потревожното, сериозна коремна рана, застрашаваща живота ѝ. Убийството на двамата тъмничари може и да ѝ донесе удовлетворение,

но благодарение на усилието раната ѝ се беше отворила и изискваше спешно затваряне.

Преди да са направили каквото и да било обаче, дори още преди да са я излекували и да са се заловили с някой от другите им проблеми веднага след като се измъкнаха от сферата на действие на щитовете в тъмницата, Наджа бе паднала на колене и бе произнесла отдаването към Господаря Рал. Дотолкова нямаше търпение да получи закрила от пътешествениците по сънищата, че пренебрегна болката достатъчно дълго, за да произнесе отдаването три пъти и да получи защита чрез връзката. На Магда много ѝ се искаше да види жената излекувана, но повече от всичко друго настояваше да се погрижат за безопасността си от погледа на пътешествениците.

Щом приключиха с отдаването, веднага се заеха с търсенето на място, където Мерит да може да се погрижи за раните ѝ. Мерит бе споменал, че лечението на чародейката ще отнеме известно време, поне няколко часа, евентуално цяла нощ. Тъй като знаеха, че не могат да рискуват да останат в катакомбите толкова време, той реши да използват това място толкова дълго, колкото да успее да елиминира директните заплахи за живота ѝ и да я вдигне на крака, а след това да потърсят по-сигурно място.

Веднага след като напуснеха малката библиотека и се озовяха в безопасност, Мерит щеше да се заеме с тежките ѝ наранявания, без да рискува, че някой може да ги прекъсне в ключов момент. Междувременно той щеше да направи каквото може възможно най-бързо.

Магда обаче беше нервна да не би някой да ги заvari в библиотеката на катакомбите. Знаеше, че ако някой слиза към тъмниците и открие двамата мъртви тъмничари, ще вдигне тревога и скоро войниците ще бъдат навсякъде. Ще претърсят всяко ъгълче. Магда нямаше представа дали някой в Кулата би разпознал Наджа и дали би се сетил, че е била в зандана и е избягала, но ако Мерит и Магда бъдеха открити в библиотеката да лекуват ранена млада жена, войниците със сигурност щяха да задават много въпроси и да очакват отговори.

Беше се случвало Мерит да работи в този участък на Кулата, затова бе запознат с катакомбите. Знаеше едно килерче, където магьосниците и чародейките държаха различни провизии. Там успя да

намери резервна роба на чародейка и малко чисти кърпи. Ленената роба бе украсена около врата с червени и жълти мъниста, нанизани в древните символи на професията.

Мерит ги заведе в малката библиотека и стоя на пост край вратата, докато Магда почисти Наджа достатъчно, че да не привлича любопитни погледи и подозрение от страна на хората, които я срещнат. След като изтри с влажна кърпа кръвта от лицето на почти изпадналата в несвяст Наджа, Магда успя да ѝ облече робата. Макар да реагираше само частично, Наджа бе достатъчно в съзнание, за да изпита дълбока благодарност за робата, която ѝ облякоха.

След това Магда остави Мерит да се заеме с лечението и го замести край вратата.

След известно време Мерит най-сетне пристъпи зад нея.

— Вижда ли се някой?

— Не, от известно време не е минавал никой. — Магда се извърна и видя застаналата плътно зад него Наджа.

— Как си? — попита тя чародейката.

— Засега Мерит направи достатъчно. Той е изключително талантлив. Мисля, че събрах достатъчно сила, за да се доберем до място, където може да довърши процеса.

— В твоята къща? — обърна се към него Магда.

Той присви устни, докато обмисляше. Хвърли бърз поглед на Наджа.

— Ще ми се да можехме да отидем там. Щяхме да сме далеч от света и насаме. Но ми се струва, че трябва да е някъде по-наблизо. Ще издържи да върви известно време, но чак до там едва ли, а тогава ще имаме проблем.

Наджа погледна покрай Магда, за да надзърне през едва откренатата врата. Рязко отстъпи назад в изненада.

— Навсякъде е пълно с мъртъвци.

Мерит кимна.

— Това са катакомбите под Кулата, където мъртвите са полагани за вечния им покой. Намираме се точно над тъмницата, където те намерихме.

Наджа изпадна в неприкрит ужас.

— Трябва да се махаме от тук веднага.

— Мъртви са — успокой я Мерит. — Нищо не могат да ти направят.

— Напротив, могат — не се съгласи Наджа.

Магда затвори вратата и се обърна към жената.

— Какво искаш да кажеш?

— Император Сулакан използва мъртвите.

Мерит и Магда я зяпнаха едновременно. Магда, която вече се бе била с мъртвец, изобщо не се изненада от твърдението на Наджа.

— Как ги използва? — попита.

— За да му служат.

— Как е възможно мъртвец да му служи? — попита Мерит.

— За император Сулакан мъртвите могат да служат така, както и живите. В някои случаи и по-добре.

— По-добре — повтори Мерит и я погледна. — Тяхното сърце не бие. В телата им няма живот. Как изобщо могат да направят каквото и да било?

— Пилетата могат да се движат и подскочат часове, след като са били обезглавени. И тяхното сърце не бие — обясни Наджа. — При това не става дума за никаква магия. Императорът разполага с хора с рядко срещана дарба, наречени Сътворителите — продължи тя, като се наведе напред и заговори с тих, изпълнен с благоговение тон. — Никога не съм ги виждала лично, но знам, че Сътворителите са надарени с изключителна творческа сила. Те си представят неща, които никога не са били въобразявани от други, и благодарение на този механизъм някак успяват да създадат неща, каквито никой друг не е сътворил.

Магда вдигна поглед към Мерит.

— Разбираме. При нас също има Сътворители.

— Значи разбираш широката гама от изцяло нови и неочаквани творения, които те биха могли да създадат. Мислите на повечето хора обхождат едни и същи пътища, вече преминати от някой друг, никога не се отклоняват от пътя на традиционната мъдрост. За Сътворителите няма такива граници. Те притежават рядката способност да прекопават свои собствени мисловни пътища. Мисълта им раздира дръзко пустошта на всичко съществуващо, като съчетава разпилени късчета познание по невъобразим дотогава начин.

— Това го разбираме — каза Магда. — Но какво е общото с това да накараш мъртвите да се вдигнат от гроба?

— Сътворителите на императора са създали нови форми на магия, нови заклинания, които функционират отчасти благодарение на промени в естеството на Милостта. Благодарение на нови форми на сила, видени от Сътворителите, заедно с помощта на многобройните хора с дарбата, работещи за императора, са се научили да използват магията, за да контролират мъртвите.

— Откъде знаеш всичко това? — попита Мерит.

— Знам, защото бях една от тези с дарбата, които им помагаха. Чрез манипулация на духовете на мъртвите в Подземния свят и чрез вкарване на мощна магия в труповите, от които излизат тези духове, мъртъвците са принудени да откликнат. Това е тайната, която отключиха Сътворителите, като използваха духовете на мъртвите от света на духовете, която ги привързва обратно към труповите, от които идват, като използват тази връзка в Милостта, искрицата, която минава през Сътворението, през живота и в смъртта, и обвързва всичко. С новите заклинания, начертани от нашите Сътворители, мъртвите са заставени да служат на император Сулакан.

— Пряко своята воля, нали? — попита Магда.

Наджа поклати глава.

— Те нямат воля. Мъртви са. Те са като суров материал, макар че методите, изобретени от Сътворителите, са създадени в услуга на желанията на императора.

— В услуга? Как по-точно му служат? — поинтересува се Мерит.
— Какво е това, което мъртвите биха могли да дадат на Сулакан по-добре от живите?

— Мъртвецът никога не се уморява, не е гладен, нито го боли, нито изпитва жал. Не се налага да яде, да спи, да почива, да е на топло, така че не му трябват никакви провизии. Не притежават друга цел освен зададената им. Не изпитват страх, така че действат без колебание.

— Как действат? — попита Магда. — За какво ги използва императорът?

— Поради всички причини, които вече изредих, мъртвите са идеалните убийци. — Тя посочи отвъд вратата. — Може да са тук, сред

вас, и вие изобщо да не разберете. Минавате покрай тях и изобщо не разбирате какво представляват.

При необходимост мъртвите могат да бъдат съживявани. Дава им се конкретна цел. И те не се отклоняват от нея нито за миг.

Това ги прави перфектните воители. Все пак обаче и мъртвите си имат своите ограничения за служене. Има неща, за които император Сулакан не може да ги използва.

— Когато са му нужни същите неща, които мъртъвците умеят да вършат добре, но се налага да се вложи и малко интелигентност, той използва полухора.

— Полухора ли? — наведе се напред Магда. — Какви са тези полухора?

— Живи хора, на които е изтръгнал душите.

СЕДЕМДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Мерит скръсти ръце на гърдите си.

— Всъщност доколко си наясно с всичко това? Колко надълбоко си проучила въпроса?

— Казах ти, бях спиритистката на император Сулакан. — Наджа въздъхна нетърпеливо. — Налага ли се да говорим сега? Не може ли просто да се махнем от тук и да го оставим за после?

— Първо трябва да разберем нещо — поклати глава Мерит.

Наджа посочи пода.

— Важно е да знаеш, че всеки от тези мъртъвци може да е слуга на императора. Няма как да го разбереш, докато не ги видиш да се изправят, да те сграбчат за шията и да ти изтръгват ръцете. Ако императорът и неговите поданици знаеха, че се намираме тук, биха изпратили десетина или няколко десетки мъртъвци, за да ни разкъсат на парчета.

— Права е — намеси се Магда, припомнила си ужаса на случилото се с Исидора. — Трябва да се махаме от тук.

— Как е възможно да накара тези мъртъвци да изпълняват волята му? — попита Мерит, като отказваше да тръгне, преди да е схванал точно картината и да е разбрал с какво си имат работа. — Може да е могъщ, но се намира чак там, далеч в Стария свят. Как е възможно да стори нещо подобно от такова разстояние?

— Лесно. Един от доверениците му подготвя по съответния начин тяло на мъртвец тук, в Кулата, или в Ейдиндрил, след което го оставя да си почива в катакомбите при останалите мъртъвци. Откъде ще знаете? Откъде ще знаете, че тялото, положено за вечен покой, е било подготвено, за да бъде използвано за целите на Сулакан? Всеки от шпионите или предателите тук, в Кулата, би могъл да изтръгне мъртвия от вечния му сън — тя щракна с пръсти — ей така.

Магда трябваше да си наложи да диша.

— Добри духове, никога не се бях замисляла за това.

— Нито пък аз — призна Мерит. — Има ли начин да проверим трупове и да видим кой е бил подготвен?

— Преди да бъдат призвани да служат, те са просто най-обикновени трупове. Няма как да се разбере, освен ако не намериш начин да се свържеш с духа на съответния човек в Подземния свят. Като спиритист мога да ти кажа, че това никак не е лесно. Вероятно бих могла да отида до света на мъртвите, за да потърся духа на конкретен човек, но това би отнело дни... само за един човек. А тук има хиляди. Разполагаш ли с хиляди спиритисти, на които да възложиш тази монументална задача?

— Възможно е да разполагаме с шепа хора със съответната дарба — каза Магда, — но се опасявам, че единствената, която аз лично познавах, бе убита от мъртвите слуги на императора.

— Тогава няма как да изпробвате труп, който е положен в катакомбите, дори да искате. Още по-лошото е, че тези, които искат да използват мъртвите, няма да има смисъл изобщо да си създават тези главоболия. Имате ли охрана, която проверява всеки посетител в катакомбите? Която ги съпровожда, за да се увери с какво точно се занимават тук, долу?

Мерит повдигна вежда, схванал какво намеква тя.

— Не. Има магьосници, които работят тук, долу, по създаване на противодействие на оръжията на Сулакан. Те непрекъснато влизат и излизат.

— Именно — продължи тя. — Всеки от тези магьосници може да е шпионин, който тайно работи за каузата на император Сулакан. Те могат да избират от хиляди мъртъвци. Просто си избират подходящ труп и го подготвят за събуждане от смъртта. Заклинанията вече са добре разработени от Сътворителите на Сулакан, с цел да бъдат използвани върху мъртвите. Тези шпиони също така ще успеят да идентифицират важни цели сред родените с дарбата и ще настроят мъртвите срещу вашите усилия.

Мерит отчаяно прокара длан през лицето си.

— Наджа, всичко това е доста трудно за осмисляне. Нужна ми е някаква идея срещу какво точно сме изправени — по-общата картина. Не просто срещу някакви предатели, които трепят хора, а как всичко това се вписва в по-общия план на Сулакан. За мен е важно да успея да обхвана нещата в тяхната цялост.

Наджа кимна и си пое дълбоко дъх.

— Разбирам. Представям си, че не ви е никак лесно да чуете всичко това за първи път.

— Определено — съгласи се Мерит.

— Е, вижте, император Сулакан е възрастен и болнав — заобяснява Наджа. — Бои се, че няма да доживее да види как Стариият свят обединява всички народи в своята визия за справедлив свят. Той нарича тази своя визия Народния съюз.

Иска всички хора да управляват в този съюз.

За император Сулакан това е справедлива кауза, която надхвърля рамките на неговия живот и е в името на доброто на всичко съществуващо — светът на живота и светът на смъртта в една взаимосвързана цялост, точно както Милостта е едно цяло, взаимосвързана идея. В този смисъл той вярва, че всички хора трябва да имат общо правило заради доброто на всички, както на живите, така и на мъртвите.

Мерит я изглежда невярващо.

— Живите или мъртвите?

— Така е — отвърна чародейката.

— Ако оставим настрана за момент това, че си мисли, че може да управлява света на духовете — продължи Мерит, — как си представя той, че би било възможно да постигне това със света на живота, ако той самият загине? Нали няма да е тук, за да осъществи планове си.

— Иска да продължи да съществува и действа без живот в традиционния смисъл, така че не можеш да отделиш въпроса за управляването на света на духовете. Те са взаимосвързани. Нали каза, че ти трябва по-общата картина. По-общата картина е, че той търси алтернативна форма на живот.

Той търси начин да остане свързан след собствената си смърт към действаща форма в този свят, така че изобщо да е възможно да управлява. Вярва, че ако управлява света на духовете, ще може не само да управлява собствения си дух в този свят, но и да управлява този свят чрез връзката на духовете с неговото реанимирано тяло. По този начин той обвързва всички ни.

— Това е лудост. — Магда поклати глава и въздъхна дълбоко. — Стоим в мъглявината на всичко, което ни е скъпо, не само нашата свобода, но самото ни съществуване.

У Мерит явно напиреха хиляди въпроси, които искаше да зададе едновременно, но Магда успя да формулира своя въпрос първа:

— Как се наместват мъртъвците в този негов план?

— Както казах, той ги използва като убийци и се готви да ги използва и за войници. След като веднъж им бъде посочена целта, те се вкопчват в нея безотказно. Много трудно могат да бъдат спрени. Ако ги намушкаш, не кървят. Отрежеш ли им ръка, не усещат нищо и ще продължат да нападат с ръката, която им е останала. Отрежеш ли им краката, ще използват ръцете си, за да те преследват. Не почиват. Няма умора и са безкръвни, безпощадни, безжалостни убийци. Когато е нужно, биват подготвяни още трупове. Мъртъвци колкото искаш.

— И могат да продължават така завинаги? — попита Магда.

— Е, не точно завинаги, едва ли. Мъртвите се разлагат, но магията, която им е направена, забавя процеса, макар и да не е перфектното решение. Има си своите ограничения. С времето залянява, също както се разлага и един труп. Отслабне ли магията, отслабва и нейната ефективност, а с това и силата на съответния мъртвец.

— Ами добре тогава — намеси се Мерит. — Може би има начин да противодействаме на магията. — Даде ѝ знак с ръка да продължи.

— Армията възнамерява да започне да ги използва на първа линия по време на атака в битка. Срещу мъртвите стрелите и копията са безсилни. Няма смисъл да ги намушкваш и да им нанасяш удари. Няма как да ги убиеш, защото те вече са мъртви. Войниците от твоя лагер само ще изгубят сили, докато се опитват да ги унищожат, да ги разсекат, да им попречат да вървят напред. Мъртвите ще продължат да прииждат и да изтощават врага.

Сулакан възнамерява истинската му армия да настъпи, след като талазите мъртъвци са изтощили войниците ви и изклали част от тях. Труповете на падналите в битката ще бъдат възстановени и в крайна сметка ще се вляят в редиците на безжизнената Сулаканова армия.

Когато от мъртъвците няма повече нужда, когато прецени, че няма да ги използва повече, Сулакан просто прекъсва връзките на магията и ги оставя, все едно са най-обикновени мъртъвци. Така те се превръщат в това, което са — трупове.

Сами по себе си те не са особено ценни. Те са просто ресурс, който влиза в употреба. Ако му е нужно повече от него, родените с

дарбата му го осигуряват.

Дълбоко замислен над чутото, Мерит се почеса в основата на носа.

— Как могат да бъдат спрени?

— Не съм запозната в детайли с употребата им за военни цели. Не съм се занимавала с армейски офицери, команден състав или стратегии. Моят ангажимент бяха магьосниците, които създаваха неща, а не хората, използвали създаденото от магьосниците.

Но от обща култура и въз основа на това, което знам, мога да кажа, че на пръсти се броят начините да бъдат спрени — с изключение на прекъсването на връзката им с магията. Единият начин е да бъдат разкъсани на парчета. Не е толкова лесно, колкото звучи, защото магията, наред с другото, ги прави по-издръжливи и жилави. Нейната цел не е да превърне мъртвеца в по-добро оръжие. Всъщност целта ѝ е съвсем проста. Тя е предвидена да противодейства на процеса на разлагане, който иначе би разградил тъканите.

Но дори при това положение, ако откъснатата ръка е близо до тялото, тя ще се опита да те сграбчи, да те докопа за крака, за да те забави, или, ако е успяла с помощта на пръстите да се придвижи по земята в лагера нощем, би могла да се вкопчи в гърлото на спящ войник и да го задуши. Но както може би се досещаш, частите на тялото не притежават много възможности да преследват човек, така че не са особено сериозна заплаха.

Вашите войски ще се опитат да използват щитове, но от опит знам, че щитовете няма да подействат. Щитовете са свързани с живота. Те няма за какво да се захванат, ако отсреща има мъртвец.

— Така е, вярно — кимна Мерит, все още потънал в размисъл. — Прикрепянето на щит към нежива материя би блокирало самия щит, защото той ще се опита да отблъсне света около него. — Вдигна глава. — Ами огън? Огънят би трябвало да действа.

Наджа кимна.

— Това е вторият начин да бъдат спрени. Огънят, всеки вид огън, е ефективен, защото може да превърне мъртвите в пепел. Това със сигурност е добър начин да бъдат спрени.

Магьосническият огън явно ще подейства, защото ще се прилепи към тях и ще продължи да гори, но както вероятно си представяш, с времето ефективността му отслабва, защото магьосниците на Сулакан

могат да изпратят срещу вашия магьоснически огън неизброимо количество мъртъвци.

Освен това мога да ти кажа, че неговите магьосници разработват начини да предпазят мъртъвците, които изпращат, от магьосническия огън. Не знам дали са напреднали много и дали изобщо имат шансове, но трябва да знаете, че правят усилия. Дори да не намерят противодействие на магьосническия огън, щетите, които бихте нанесли, няма да са значими, защото Сулакан не се интересува от загубите.

С времето магьосниците, които изпращат този огън, ще започнат да се изморяват. Това е предимството да се използват мъртъвци. Както вече споменах, мъртвите не се изморяват. Рано или късно достатъчно от тях ще преминат през огъня.

Благодарение на процеса, който ги съживява, някои от мъртъвците получават конкретна задача и конкретна цел, като например да преследват вашите магьосници. Какво го интересува Сулакан дали ще изгуби сто или хиляда мъртъвци, след като наградата е един от вашите магьосници? И десет хиляди ще му се видят незначителна цена.

На Магда ѝ се стори, че Мерит изгуби ума и дума пред тези ужасяващи сведения. Звучеше потресаващо и тя видя ясно отчаянието в очите му.

— Ами другите — попита Магда, когато стана ясно, че Мерит няма да се включи. — Полухората?

Наджа прокара пръсти през черната си коса, очевидно смутена при споменаването на полухората.

— Полухората са още по-страшни. Много, много по-страшни.

СЕДЕМДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Как така полухората са по-страшни? — попита Мерит. — Какво имаш предвид?

— На практика те са създадени да контролират и напътстват мъртвите. Те са живи хора, на които душите са изтръгнати, така че мъртвите и полухората имат общи неща помежду си.

— Общи неща ли? — попита Мерит. — Като например?

— Не са живи, или поне не в общоприетия смисъл.

Мерит въздъхна възмутено.

— Как така в общоприетия смисъл?

— Общоприетият смисъл на живота е да имаш душа. Това е част от съществуването, такова, каквото го разбираме, част от това какво означава за нас да бъдем в света на живота.

Наджа се пресегна и вдигна ръката му с пръстена, на който бе гравирани символът на Милостта.

— Сътворение, живот, смърт и Светлината на сътворението, преминаваща през всичко това. Полухората са извращение на Милостта. Те са откъснати от тази искрица на дарбата, която е тяхната душа, искрицата, която би трябвало да носят през целия си живот и после, след смъртта, в света на живите.

Но тези души от полухората не преминават през воала по обичайния начин, не носят тази искрица през воала сами. Те са разкъсани на части. Не са нито мъртви, нито живи. Макар да са живи, доколкото дишат, ядат и дори до известна степен говорят, всъщност не са живи, защото нямат душа, не са свързани със Създателя и с Милостта. Това тяло живее, но всъщност е само съсъд, който е изтръгнат от традиционния смисъл на Милостта.

Ако император Сулакан умре, преди да е осъществил грандиозния си замисъл, той ще бъде реанимиран, за да се превърне в продължение на своята душа в света на духовете. Но императорът се надява, че когато методът бъде усъвършенстван, ако той все още е жив, душата му ще може да бъде изпратена в Подземния свят, докато

живата му форма остане тук, за да управлява света на живите като един от онези негови полухора — или май по-точно е да се каже, да управлява онова, което е останало от света на живите. Това е неговият начин за постигане на някакъв вид безсмъртие.

— Как е възможно това да го направи безсмъртен? — попита Мерит, който ставаше все по-нетърпелив с всеки изминал момент.

— Иска да създаде раса от полухора, начело на които да застане. Така повече няма да се тревожи, че ще остарее, че ще се разболее или ще умре. Душата му ще бъде на сигурно място в света на духовете, ще остави временната си форма, за да изпълни желанията му в този свят, като по този начин свърже света на мъртвите и света на живите за своята цел.

Той и расата му от полухора ще живеят неопределено дълго, до голяма степен необезпокоявани от тегобите на живите, понеже на практика те не са живи. Може да се каже, че донякъде те са одушевени така, както са били одушевени мъртвите, като магията ускорява телесната им форма.

И, разбира се, светът на мъртвите е вечен, така че няма такова нещо като смърт за духовете. Духовете по дефиниция са мъртви. Някои от духовете, които той е откъснал както от живите, така и от мъртвите, все още обитават този свят. Загубили връзката, те не могат да преминат през воала.

Полухората не живеят вечно, но чрез изпращането на душите им в Подземния свят и вкарването на витализираща магия в телата им те променят начина, по който остарява тялото, останало на този свят. Променянето на Милостта променя начина, по който тече времето за тях. Времето не им влияе така, както влияе на нас. Без душа и след като са изпразнени отвътре, те остаряват по съвсем различен начин. Не знам много подробности.

Император Сулакан иска да превърне колкото се може повече хора в тази нова раса човешки същества, тези полухора, които живеят в тази променена хронологична картина. Той възнамерява да елиминира всеки, който се противопостави на великия му замисъл, като първо унищожи магьосниците, склонни да му се опълчат — което ще рече вас, тук, в Новия свят, — така че да не остане никой, притежаващ потенциала да осуети плановите му.

— Значи за това била войната — каза Магда високо, внезапно осъзнала всичко. — Той иска да обвърже всички под владичеството на Народния съюз, но основната му цел, поради която напада Новия свят, е първо да елиминира магията, за да може той и неговите последователи да са единствените, които притежават хора с дарбата.

— Точно така — съгласи се Наджа. — Той обаче не го признава. Заявява, че целта му е „да елиминира тиранията на магията от човечеството“. Той заблуждава хората, че магията е техният тиранин и че се бори за тях, за да унищожи магията от лицето на земята.

— Но всъщност като унищожи нашата магия — включи се Мерит, — той си осигурява липса на опозиция.

Наджа кимна.

— След което има намерение да затрие самия живот.

Мерит отпусна ръце покрай тялото си.

— Моля?

— Иска да унищожи света на живите такъв, какъвто го познаваме, да го пречисти от хората с души. Тогава ще останат само мъртвите, които той контролира, и полухората, които, както ви казах, не са живи в обичайния смисъл. Тогава безжизнените полухора ще управляват един безжизнен свят.

След като душата му е на сигурно място в Подземния свят, император Сулакан ще властва над света на живите, но светът на живите вече няма да съдържа живот — поне не във вида, в който ни е познат сега. Ще има растения и птици, и зверове, но хората вече няма да бъдат расата, която са сега. Хората ще бъдат най-обикновени животни на практика.

Светът на живите, който виждаме в момента, ще престане да съществува. Животът ще изгуби смисъл, лишен от амбиция, инициативност, достижения. Няма да има радост. Нито любов.

Магда и Мерит се спогледаха. Тя можеше да прочете мислите му в неговия поглед. В очите му личеше за какво мисли: кутиите на Орден. В безмълвно потвърждение, лично съобщение за Магда, той повдигна Меча на истината няколко сантиметра и го остави да се плъзне обратно в ножницата.

— Това е лудост — каза накрая Мерит. — Не мога да намеря друга дума. Самата идея ми се струва невъобразима и трудна за осмисляне.

— Все едно дали я осмисляш или не, дали вярваш в нейното осъществяване или не, дали допускаш, че има шанс за успех или не, това, което има значение, е, че той възнамерява да се опита да осъществи плановите си. Възнамерява да се опита да унищожи света на живота, за да създаде своята версия на съвършен свят, където хората не мислят сами за себе си.

Точно затова дезертирах. Точно затова искам да се присъединя към вас и да ви помогна да го спрете. И аз мисля, че това е лудост. Не искам да живея в идеалистичната му версия на идеалния свят. Не искам да бъда робиня на целите му, на заблудите му. Животът си е мой, а не негов.

Мерит за пръв път от известно време се усмихна.

— Значи си дошла при точните хора. Ние сме на същото мнение. И ние вярваме в това, и ние се борим за това. За правото да изпитваме радост от живота. За правото на собствен живот. За правото на любов.

— Проблемът е, че дори той да не успее в осъществяването на плановите си да създаде съвършения свят — каза Наджа, — може да успее в унищожаването на света на живота. Той е изключително умен, находчив и целеустремен и се занимава със самата същност на това, което представлява Милостта. Дори това, което възнамерява да постигне, да е абсолютно невъзможно и той не постигне успех, докато се опитва да осъществи намеренията си, ще избие безчет хора. Дори да не успее, дори да е луд и да се провали в това, което си представя, че може да постигне, се опасявам, че докато прави опит след опит, е възможно по случайност да унищожи света на живота.

И в двата случая резултатът е един и същ. В крайна сметка всички ще умрат.

— Сигурна ли си във всичко това? — попита предпазливо Мерит. — Достатъчно близо ли си била до него, за да си убедена, че всичко това е вярно? За да вярваш във всичките тези приказки за полухора?

Наджа Мун повдигна вежда над студеното си синьо око. Това беше опасната чародейка, която Магда разпозна още в мига, в който я зърна.

— Зная точно как са създадени полухората, защото помагах при създаването им. Аз съм спиритистка. Разговарям с мъртвите. Освен това обработвах духовете на мъртвите в Подземния свят, за да може

император Сулакан да се сдобие с армия мъртъвци. Помогнах да му бъде показано как може да бъде осъществено това.

Макар Наджа да беше напуснала вражеския лагер, Магда изведнъж изпита желание да я удуши.

— Защо си направила подобно нещо? Как си могла? Защо си помогнала толкова много невинни животи да бъдат изложени на такава смъртна опасност?

Наджа изглежда Магда с мрачен поглед.

— Ако не бях изпълнила заповедите на Сулакан, това, което ми причиниха във вашата тъмница, би било съдба, за която бих се молила. Дори не можеш да си представиш какъв е животът в Стария свят и особено в коридорите на властта там.

Макар да е вече стар и болнав, император Сулакан все още е могъщ магьосник. Който дръзне да се противопостави на неговите желания, си спечелва невъобразими мъчения. Той се грижи специално онези, които изтезава, да останат живи достатъчно дълго, за да служи съдбата им за пример за всеки, който реши да се опълчи на желанията му. Ще се изненадаш на изобретателността му и на уменията му да превръща в неописуем кошмар всеки ден от изтерзания ти животец.

— След като е толкова могъщ, как си успяла да му се изплъзнеш?
— попита Мерит.

Наджа въздъхна дълбоко и погледът ѝ се зарея някъде далеч.

— За един кратък миг се отвори възможност, създадена от неочаквана суматоха. Докато останалите бяха ангажирани с друго, съзрях шанса си и успях да избягам. Тичах ли тичах. Не исках да видя планове на Сулакан осъществени. Не исках да умират хора. Не исках невинни души да изживеят ужаса, който знаех, че е надвиснал над тях. Ненавиждах се, задето бях станала част от всичко това. Срамувах се, че не притежавах достатъчно смелост, за да избира мъченията и смъртта, вместо да му помагам.

Казах си, че може би сега е моят шанс да направя нещо и да се опитам да предотвратя пропадането на света в този вечен мрак. В крайна сметка кой ако не аз? Какво щеше да означава моят живот, ако не бях направила нищо и бях допуснала това да се случи? Как щях да живея в кожата си, ако не се бях опитала да го спра?

Видях възможност и реших да действам. Тъй като притежавам дарбата, успях да си проправам път през армиите на Сулакан, запречили

пътя към свободните райони на Новия свят, а тъй като съм и спиритистка и знаей как действат мъртвите и полухората, съумях да избягвам срещи с тях по пътя си.

— Оценяваме помощта ти, Наджа — увери я Мерит. — За нас тя е много важна. А каква по-точно суматоха имаш предвид?

— Непредвидено усложнение в развитието на плановете на императора. Полухората, които той създаде, започнаха да ядат хора.

Мерит и Магда едновременно се приведоха и едновременно възкликнаха:

— Моля?

— Първоначално по нищо не личеше, че се случва подобно нещо, но после, без никакво предупреждение, полухората започнаха да нападат и да ядат живите. Бях предупредила императора за тази вероятност, но нищо не можеше да го разубеди. Не искаше да чуе никакво предупреждение, излизащо извън рамките на желанията му.

— Защо са започнали да ядат хора? — попита Магда. — Какво ли ги е накарало?

— Струва ми се, че полухората се стремят към душата, която вече не притежават. Тази пустота ги изпълва с някаква лудост, която ги кара да ядат живи хора в отчаян опит да се опитат да придърпат душата им в себе си. Разбира се, това няма как да стане, но на полухората не може да се влее разум. Скоро това се превърна в един вид лудост за тях, в някаква обсебия, която надви всичко друго.

Раздират живи хора с надеждата да се докопат до душата, за която лелеят. Първо изяждат вътрешностите, защото си мислят, че душата се намира там. Пият кръвта от страх да не би душата да изтече през нея. Когато и това не ги задоволи, защото не са получили това, което искат, започват да дерат плътта от костите и се опитват да намерят и погълнат душата от все още топлата плът.

Ако полухора заловят жив човек, се нахвърлят отгоре му в бой за неговата душа. За нула време могат да превърнат някого в купчина кокали. Ужасяващо е. Жертвата не може да бъде идентифицирана по никакъв начин, защото полухората одират лицето направо от черепа и го изяждат. Дори изсмукват мозъка от черепната кутия.

— И никой не е предвидил това? — попита Мерит.

— Аз го предвидих, но както споменах, никой не пожела да ме чуе. Понеже не се случи от самото начало и всичко изглеждаше наред,

всички бяха още по-убедени, че съм сбъркала.

Еволюцията на вида им отне известно време, но когато се случи, стана много бързо. Започнаха да нападат хора в двореца, да ядат като вълци живите, които се опитваха отчаяно да овладеят нещата. За известно време беше истински хаос.

И точно тогава съзрях възможност и избягах. Доколкото знам, е възможно да са помислили, че също съм изядена, както се случи с много от магьосниците, работещи по този проект. Бяха ужасяващи и изключително кървави времена.

— И това още ли продължава? — поинтересува се Мерит.

— Да, но мисля, че са успели да установят някакво ниво на контрол над ситуацията. И би трябвало да имат известен успех, поне до известна степен, защото промениха Милостта, за да използват духовете на тези хора.

Мерит свъси чело.

— Да използват духовете им? Как е възможно да контролират духовете в Подземния свят отвъд воала?

— Когато вземат душите на живи хора, за да създадат полухора, тези души нямат право да отидат в света на духовете. Духовете на мъртвите, които те също използват, не биват допускани в света на духовете. Духовете на мъртвите също биват изтръгнати от света на мъртвите.

Тези духове остават заклещени между световите. Неспособни да се върнат в Подземния свят, понякога те отплават обратно в тази посока и търсят тази плоскост на съществуването.

Когато си тръгнах, магьосниците се опитваха да канализират необходимостта от изяждане на живите в необходимост да се яде плътта на врага. По този начин, вместо да се борят да намерят начин да се противопоставят на мощния порив, пренасочиха обекта така, че да служи на целите им. Това ги превръща в още по-страховито оръжие. Полухората трудно се отказват и ако доближат някого и имат тази възможност, няма да се поколебаят и ще нападнат тутакси, ще го изкормят, ще изядат вътрешностите му, ще се опитат да погълнат душата му.

— Защо се отказват толкова трудно? — попита Мерит.

— Защото мозъкът им продължава да функционира. Те могат да мислят, да планират, да заговорничат, да се крият, да отлагат и тогава

да нападат.

Мерит въздъхна.

— Страхотно. Направо супер.

Наджа разпери ръце. Пак не изглеждаше много добре.

— Не искам да звуча неблагодарна и искам да ви помогна — затова съм тук, — но мисля, че трябва да ме заведете някъде, където да довършите лечението ми.

Магда вдигна поглед към Мерит.

— Права е. Трябва да се махаме от тук. Ще говорим повече после.

Мерит обгърна с ръка кръста на Наджа, защото видя, че краката ѝ поддават.

— Знам къде ще отидем.

СЕДЕМДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Докато минаваха през страничния вход в близост до огромната каменна вътрешност на голямата кула и се пъхнаха в стаята на Плъзгата, Магда видя Куин да седи на маса в другия край на помещението и да пише в един от дневниците си. В центъра на стаята, под куполния таван, се намираше каменният кладенец на Плъзгата.

— Мерит! — извика Куин. Наклони се настрани, за да погледне покрай Мерит, който помагаше на Наджа да влезе в стаята. — И Магда! — Куин избута стола назад и се спусна да ги посрещне. — Толкова се радвам да ви видя и двамата!

Младият магьосник бе висок почти колкото Магда, добре сложен. Вечната му усмивка отговаряше на добрия му нрав. Но това, което правеше най-силно впечатление у него, бяха кафявите му очи. Бяха много по-мъдри и по-дълбоки, отколкото предполагаха годините му, не пропускаха нищо около него и въпреки интелекта зад този пронизателен поглед младежът беше винаги скромен и смирен и се отнасяше с уважение към хората и техните познания и постижения. Това бяха очи на мъдър съветник.

— И аз се радвам да те видя, Куин — каза Мерит.

Погледът на Куин най-сетне се спря върху Наджа.

— Кого имаме тук?

Прегърнал Наджа през кръста, за да я подкрепя, Мерит протегна свободната си ръка.

— Куин, бих искал да се запознаеш с една наша приятелка. Наджа Мун.

Куин моментално грейна в усмивка, докато оглеждаше жената, но бързо си припомни добрите маниери и посочи с ръка.

— Заповядай, Наджа, настанявай се. Боя се, че разполагаме само с един стол, моля, седни. Струва ми се, че имаш нужда да поседнеш. Ще ти донеса малко вода.

— Трябва й не само вода — каза Мерит и се зае незабавно за работа. — Трябва й лечение.

Куин огледа чародейката по-обстойно.

— Да, видно е.

Наджа поздрави Куин с бърза усмивка, но отказа предложеното ѝ място.

— Да ти кажа честно, Мерит, мисля, че и тримата не изглеждате особено добре.

Куин отпусна ръка на рамото на Магда.

— Какво става? Бледа си като платно. Никак не ми харесва видът ти. Може би ти ще поседнеш.

Магда го успокои с жест.

— Благодаря ти, но в момента нямаме време за това.

— Случиха се някои неща — каза Мерит. — Магда беше излекувана, но ѝ е нужна почивка, за да бъде завършен процесът, защото в противен случай състоянието ѝ ще се влоши и ще си има неприятности.

Беше по-скоро предупреждение към Магда, отколкото обяснение за Куин. Магда го разбра, но нямаше нужда някой да я предупреждава. И сама усещаше, че наближава края на силите си. Единствено тревогата след чутото от Наджа ѝ даваше някакви сили да се държи на крака. Стомахът ѝ се беше свил на топка.

— Виждам — каза Куин и челото му се набразди от тревога, докато се надвесваше към Магда и се вглеждаше в очите ѝ, за да долови следи от проблеми.

— Какво стана? Как пострада?

Магда се усмихна, за да разсее тревогата му.

— В момента това не е важно. Имаме по-спешна работа. — Погледна Наджа, за да илюстрира думите си. Куин я разбра.

Наджа се бе обърнала, смаяна от сребристия течен силует на Плъзгата, която се надигаше от кладенеца, в който се намираше. Набъбващата гърбица от лъскаво разтопено сребро се издигна над очертанията на кладенеца и прие формата на човешка глава с физиономия.

Малко по-късно чертите на течното същество се уталожиха в красиво женско лице. Приятната усмивка очерта изражение, което приличаше на изваяна от сребро пластика, само дето сякаш се движеше.

— Искате ли да пътувате? — попита Плъзгата, а сребърният ѝ глас отекна в цялото помещение.

— Не — отсече рязко Магда. — Не искаме да пътуваме.

— Ще останете доволни — продължи Плъзгата.

— Благодаря, но не сега — каза Мерит пътъом, докато помагаше на Наджа да се настани на стола.

— Чувала съм слухове за това същество, но никога не съм си представяла, че може да е истинско — каза Наджа, като направи знак на Мерит да спре, за да огледа втръненото в нея сребърно лице.

Куин погледна сърдечно съществото в кладенеца.

— Истинска е, няма никакво съмнение в това. Обича да ме наблюдава как си водя записки в дневника, докато я пазя.

— Може ли да те докосна? — пристъпи Наджа към Плъзгата и застана пред кладенеца, чиято стена ѝ стигна до кръста.

— Ако ще ти достави удоволствие — бе призрачният отговор.

Наджа посегна и внимателно плъзна пръсти по плавно движещата се сребърна повърхност. Плъзгата я наблюдаваше. Като не усети никакви вредни въздействия, Наджа потопи цялата си длан в течността.

— Притежаваш и двете страни на магията — усмихна се доволно Плъзгата. — Можеш да пътуваш.

— Благодаря ти, но точно в момента нямам намерение да пътувам — каза Наджа. — Може би друг път.

— Когато си готова, ще те заведа където пожелаеш.

Наджа погледна през рамо към Мерит и Магда.

— Това е забележително.

Магда скръсти ръце.

— Може и така да се каже.

Плъзгата не беше любимото същество на Магда. Не само защото Плъзгата често ѝ отнемаше Баракус, а и защото, докато го правеше, припяваше нежно в ухото му и нареждаше обещания за това колко доволен ще остане.

Баракус обясняваше на Магда, че такава е природата на Плъзгата, че това не означава нищо и че всъщност нищо не може да се направи по въпроса. Въпреки всичко Магда продължаваше да не харесва интимностите на това същество по отношение на съпруга ѝ.

Баракус беше прав. Това ѝ беше в природата. Но от това на Магда не ѝ ставаше по-добре.

Плъзгата говореше така и със самата нея, когато Магда бе имала нужда да пътува. Магда не притежаваше дарбата, което беше изискване, за да може да пътува с Плъзгата. Но Баракус ѝ бе вдъхнал нужното количество дарба, за да бъде това възможно. Пътуването беше едновременно шеметно, вдъхновяващо и ужасяващо преживяване. Магда се надяваше никога повече да не ѝ се налага да го прави.

Наджа отдръпна ръката си и отстъпи от кладенеца.

— Не, ти не разбираш. Забележителното е, че това същество е било променено горе-долу по същия начин, по който и полухората. Душата ѝ е била насечена на парчета.

Куин приглади назад пясъчнорусата си коса.

— Полухора ли? Какви са тези полухора? За какво говориш?

Мерит вдигна ръка.

— Чуй ме, Куин, имаме проблеми.

Куин придоби сериозно изражение.

— Значи вече сте чули слуховете, че обвинител Лотаин ще бъде провъзгласен за Първи магьосник? Този проблем ли имаш предвид?

— Не, нямах предвид него — отвърна Мерит.

— Освен това не е слух — каза Магда. — Истина е.

Сериозното изражение на Куин стана тревожно.

— Наистина ли ще стане утре, както се говори?

— Утре ли? До мен не е достигнала подобна информация — каза Магда. — Какво си чул?

— Тече трескава подготовка. В залата на Съвета се готви нещо голямо за утре следобед. Не знам какво, но не намирам друго обяснение освен церемония по провъзгласяването на новия Първи магьосник. — Посочи Наджа, очите му възвърнаха обичайната си проникателност. — Е, какви са тия полухора? Какво представляват?

Преди Наджа да успее да отговори, Мерит рече:

— Куин, в момента нямаме време да ти обясняваме това. Точно сега искам да ме чуеш и да направиш нещо за мен.

Куин сви рамене.

— Разбира се, Мерит, знаеш, че ще го направя. Само кажи от какво се нуждаеш и го считай за изпълнено.

Мерит дръпна Наджа напред за ръката.

— Искам да излекуваш Наджа вместо мен. И бездруго винаги си бил по-добър от мен в тези неща. Трябва незабавно да се заловя с нещо, което не търпи отлагане. Щом я излекуваш, тя ще ти разкаже за полухората и ще ти обясни колко сме загазили.

Куин бързо стрелна с поглед Наджа, после се обърна обратно към Мерит.

— Хм, за пръв път я виждам. Няма ли поне да ми кажеш коя е? И как е замесена в цялата история?

— Бях спиритистката на император Сулакан — побърза да отговори Наджа, преди Мерит да е успял да каже нещо. — Дойдох тук, за да ви помогна да го спрете.

Челото на Куин се сбърчи.

— Ти си дезертъорът, за когото се носят слухове? Така и не успях да науча каквото и да било за теб. Хората разправят, че са само слухове, нищо повече.

— Не са слухове, истина е.

— Ранили са те, докато си се опитвала да избягаш ли?

Наджа погледна Куин от упор.

— Когато дойдох тук, ме заловиха. Обявиха ме за шпионин и ме осъдиха на смърт. Изтезаваха ме. Така получих тези наранявания.

— Кой ти стори всичко това? — попита Куин, като обиколи с поглед и тримата.

— Не знае точните хора — обясни му Магда.

— Измъчвали са я, за да разберат дали е наясно кои са предателите в Кулата и има ли и други като нея — каза Мерит. — Сигурно ги е страх да не ги разкрият.

— А ти знаеш ли? — обърна се към Наджа Куин.

Наджа изглеждаше искрено помръкнала.

— Не знам, съжалявам.

Куин прокара пръсти назад през косата си и закрачи напред-назад, докато обмисляше чутото.

— Точно от това се боях. Бях убеден, че в Кулата има предатели или поне шпиони.

Магда и Мерит се спогледаха.

— Разполагаш ли с някаква информация за тези предатели? — попита Мерит. — Чувал ли си нещо от всичките магьосници и важни особи, минавали от тук благодарение на Плъзгата?

Куин се обърна към тях.

— Никой не знае нищо. Имам известни подозрения, но не разполагам с доказателства. Сега, когато войната започва да се превръща в истинска напасть, хората превръщат Баракус в изкупителна жертва. Познаваш ме, Магда, и знаеш, че за мен Баракус беше най-великият, обаче хората започват да вярват в твърденията на обвинител Лотаин, че Баракус е отговорен за конспирациите, довели до осуetyаване на някои наши планове във връзка с войната. Според него тези конспирации са източникът на убийствата в Кулата. Лотаин задава много въпроси за Баракус, за да се опита да разбере дали Първият магьосник е работил с вражеските агенти.

— Знам — увери го Магда. — И аз чувах подобни обвинения.

— Мнозина започват да се вслушват в теориите на Лотаин, защото той много пъти се е оказвал прав и винаги е разпознавал безотказно предателите. За щастие все още има достатъчно хора, които не му вярват. В Кулата вече има ясно обособени лагери. Доколкото чувам, всичко това се превръща в проблем.

Магда се почувства леко замаяна и трябваше да се подпре на кладенеца на Плъзгата. Мерит забеляза.

— Слушай, Куин, трябва да тръгваме. След като излекуваш Наджа, тя ще ти разкаже за ходещите мъртъвци и полухората. Тя ще ти обясни абсолютно всичко.

— Ходещи мъртъвци? — примигна Куин. — Това има ли нещо общо с убийците тук? За това ли говориш?

— Да — кимна Мерит. — Врагът съживява мъртвите с магия и ги използва, за да убиват важни магьосници. Ако видиш мъртвец да ходи, използвай магьоснически огън.

Куин прокара длан през устата си.

— Това се връзва с някои от изводите, до които стигнах и сам.

— Чувааш много неща от магьосниците и официалните лица, които използват Плъзгата — каза Магда. — Да си чувал нещо, което може да ни подсказва кои са предателите и шпионите?

Куин посочи към масата в дъното на стаята.

— Нека си прегледам записките. Разговарях с много хора. Сега, когато имам по-добра представа какво търся, може да излязат важни подробности. Разбира се, след като излекувам Наджа. Утре ще ти кажа дали съм намерил нещо важно.

— Добре. — Мерит се приближи до приятеля си. — Слушай, Куин, всичко това е много опасно. Не знаем кой е изтезавал Наджа, но със сигурност са същите хора, които са отговорни за убийството на много от нашите приятели и колеги с дарбата. Не искам да поемеш никакви рискове. Засега е добре всичко това да остане в тайна.

— Разбирам — каза Куин и посочи вратата. — Горе, в Кулата, има празни стаи. Скоро ще дойде да ме смени следващият магьосник. Време е да заведе Наджа горе, за да я скрия. Веднага щом той се появи, ще се заема с лечението ѝ. Така като я гледам, може да отнеме цялата нощ.

— Благодаря ти, Куин. Всичко си разбрал. Наджа ще ти разкаже всичко, след като я излекуваш. Тогава ще ни е нужна помощта ти, за да разплетем тази история с предателите и да ги заловим, преди да са ни убили. Освен това има и много други страшни неща — много по-страшни, отколкото би могъл да предполагаш.

— Радвам се, че дойдохте при мен — каза Куин.

По погледа му Магда разбра, че наистина го мисли.

Мерит се обърна към Магда и я подхвана с огромната си ръка.

— Трябва да те заведе горе, в стаята ти. Нужна ти е почивка, за да се възстановиш.

— Да се възстанови от какво? — попита Куин. — И бездруго щях да питам какво се е случило.

— Ще ти кажем утре, когато се видим да поговорим — каза Мерит и поведе Магда към вратата. Това, че тя бързо губеше сили, го притесняваше.

Докато двамата вървяха към вратата, Наджа ги спря. Стисна Магда за ръката.

— Благодаря и на двама ви. Кълна се, че ще ви върна жеста, задето ми се доверихте. Ще ви помогна.

Магда се усмихна и погали Наджа по бузата.

— Благодаря ти, Наджа.

Навън в огромната кръгла кула пред кладенеца на Плъзгата горяха само две-три факли, поставени в метални скоби на стената покрай виещата се нагоре желязна стълба. Високо горе се виждаше нощното небе, звездите и луната бяха скрити зад облаци. Магда се вгледа в Мерит в полумрака.

— Какво трябва да направиш? Каза на Куин, че трябва да се заемеш с нещо.

— Трябва да намеря начин да спра мъртъвците и полухората. Нямаме време за губене. След като те изпратя до стаята ти, трябва да огледам още веднъж висящото парче плат, което си взела от лабиринта на Исидора. Искам да се запозная с точните изменения на защитните заклинания, които е правила.

— Защото това е спряло мъртвия?

Мерит кимна.

— Защото е спряло мъртвия. Искам да направя някои експерименти и да опитам някои неща.

СЕДЕМДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Щом Магда отвори вратата, Сянка измяука и изтича да я посрещне. Черната котка се отърка в крака ѝ, а после и в Мерит. Магда се наведе и почеса животинката по врата.

— Беше ли послушно моето момиченце?

Котето отговори с дълго измяукване, все едно разбра въпроса.

— Май никой от нас още не е вечерял.

— Трябва да се храниш — каза Мерит и махна с ръка да запали газените лампи в жилището. — Но това може да почака до утре. В момента имаш най-неотложна нужда от сън, не от храна.

Магда вдигна ръка на рамото му.

— Благодаря ти, и ужасно да изглежда положението в момента, е успокоително да знам, че си на моя страна във всичко това.

Мерит се усмихна.

— Благодарение на теб вече разполагаме с ключа. Това е колосална крачка напред, която ще ни донесе голямо предимство, а без теб не бих се справил. Само да не бе повлияло толкова зле на състоянието ти.

Магда въздъхна.

— Това определено изсмука силите ми. Не мога да ти опиша колко слаба се чувствам.

— Мечът отнема от жизнената ти енергия. Щом се напиш, за да приключиш възстановяването си, ще се почувстваш много по-добре, обещавам ти. — Посочи жилището. — Преди да те оставя, трябва да видя плата от Исидора още веднъж, за да мога да свърша някои неща, докато си почиваш.

Магда кимна и се отправи към резбованата двойна врата на спалнята. Леглото изглеждаше толкова мамещо. Взе коприненото парче плат и излезе бързо с него. Мерит оглеждаше стаята в почуда. Тя често забравяше що за прелест беше това жилище. Тя обаче нямаше търпение да се изнесе от тук, защото скоро в тези стаи щеше да заживее Лотаин.

— Искаш ли да го вземеш със себе си? — попита тя, докато му подаваше сгънатата коприна.

Мерит я разгъна и я вдигна към очите си, за да огледа добре символите.

— Не. Тъй като ще спиш дълбоко, ще бъда много по-спокоен, ако знам, че този плат е върху теб и те пази от чудовищата, за които ни разказа Наджа.

— Доколкото ми е известно, всички убийства са станали на подолните нива в Кулата. Наистина ли мислиш, че мъртвите могат да се качат чак до тук?

Мерит разпъна парчето плат пред очите си и го заглежда внимателно, докато говореше.

— Не си струва да рискуваш живота си. Аз съм този, който даде на Исидора основните защитни заклинания. Просто трябва да проверя някои незначителни подробности за модификациите, които тя е направила — за да съм сигурен, че съм запомнил всичко правилно. При положение че нещата са толкова критични, не искам нещо да се обърка.

Тя покри дланта му със своята, с което го накара да я погледне.

— Мерит, как ще се справим с всичко това? Как ще спрем това безумие?

Останал доволен от огледа, Мерит ѝ подаде обратно плата и ѝ се усмихна окуражително. Тя оцени любезното му старание да я успокои.

— Утре, Магда. Поспи, възползвай се от толкова нужната ти почивка, а за другото ще се тревожим утре. След като си починеш достатъчно, за да можем да довършим лечението ти, ще мислиш по-ясно. Сега Куин работи с нас. Ще ни бъде от голяма помощ, както и Наджа.

Магда се усмихна при спомена за удивителната чародейка.

— Мисля, че никога не съм виждала по-красива жена.

Очите на Мерит подиряха нейните.

— Изобщо не може да се сравнява с теб, Магда — прошепна той с тих глас, който изненада Магда не само със самите думи, ами и с искреността, с която бяха изречени. Мерит се сепна и отклони поглед.
— Съжалявам, Магда. Не биваше да го казвам. Ти си жената на Баракус.

Тя вдигна пръст отстрани на бузата му и завъртя лицето му към своето.

— Баракус е мъртъв. Ти не си.

— И все пак...

— Всичко е наред, Мерит — каза тя, и като го хвана за ръката, го изпроводи до изхода.

Мерит се наведе и почеса котката по главата.

— Да пазиш господарката си, чу ли? Пази я.

Сянка отърка главица в крака му и доволно стисна очи. Магда се радваше, че Сянка го харесва. Котката умееше да преценява добре характерите.

— Ти къде ще бъдеш? — попита Магда. — Къде мога да те намеря?

— Ще се върна в жилището си долу, в града. Имам някои идеи. Трябва да изпробвам някои промени на заклинанията на Исидора, след което ще им пусна проверка за цялостност.

— Опитваш се да намериш начин да затвориш мъртвите в техния свят ли? — предположи Магда.

— Не е толкова просто. Спи. Ще се върна в Кулата утре. Ще те чакам с Куин. Щом си отпочинеш, ще говорим. Може би дотогава ще сме разбрали какво е голямото събитие утре следобед. А и Наджа ще бъде излекувана. Тя също ще помогне. Утрото е по-мъдро от вечерта.

Магда задържа края на вратата и се облегна на ръба.

— Добре.

Той вече тръгваше, когато тя го повика:

— Мерит, според теб кой е виновен за всички неприятности в Кулата?

Той се извърна и я изгледа продължително.

— Имам известни подозрения.

Магда също имаше, но не можеше да бъде сигурна. Не искаше да допуска грешка за нещо толкова важно. Ако нещо се объркаше, това можеше да коства живота на всички тях.

— Спи! — нареди ѝ той, обърна се и се отдалечи по тъмния коридор.

Реакцията му накара Магда да се усмихне.

Отиде до един шкаф и го отвори. С благодарност намери в един буркан няколко парчета чироз — спомни си, че ги беше мярвала там.

Спеше ѝ се толкова много, че едва си стоеше на краката, но в същото време умираше от глад и се страхуваше, че ако не сложи залък в уста, за да успокои къркорещия си стомах, няма да може да заспи. Откъсна парче риба със зъби и задъвка, като в същото време отиде до друг шкаф и извади от него кана и леген.

Сянка я следваше, вдигнала главица към нея, с изправена високо във въздуха опашка и без да спира да мяука. Магда изсмука солта от парче риба за момент и подаде хапката на котето. Сянка изглеждаше точно толкова гладна, колкото се чувстваше Магда. Докато котката се навеждаше над храната, Магда си наля чаша вода и прокара солената риба. Изпи цялата чаша. Усещането за храна в стомаха, макар и само няколко хапки, беше приятно.

Щом се погледна в огледалото, остана леко ужасена от гледката. Лицето ѝ беше мръсно, а косата ѝ, макар вече къса и лесна за поддържане, изглеждаше рошава и мръсна. Досега не си бе дала сметка, че Мерит я бе гледал в това състояние — рошава и мръсна. Сигурно му е заприличала на някое гаменче. Но пък нали той ѝ каза, че е красива. Беше приятно да чуеш такъв комплимент от хубав мъж като Мерит. И все пак...

Магда потопи кърпа в легена и я изстиска. Пътуването до тъмницата бе оставило мръсни дири по лицето ѝ. Дланите ѝ бяха изцапани с ръжда от металните перила на стълбата, по която бяха слезли. Припомни си състоянието на Наджа и се почувства идиотски, задето се бе притеснявала за външния си вид.

Докато Магда измиваше ръцете и лицето си, Сянка скочи върху бюфета с надеждата да получи още нещичко за хапване. Магда се усмихна и след като пак изсмука солта, подаде на гладното коте още едно парченце риба.

Седнала на бюфета, Сянка се наведе да изяде и втората си порция. Както дъвчеше, главата ѝ рязко се вдигна. Остави рибата и се вторачи във вратата.

Котката се изправи на нокти, изви гръб, а космите по опашката ѝ настръхнаха. Извадила нокти, Сянка изсъска.

Магда стоеше вкаменена, облещена.

ОСЕМДЕСЕТА ГЛАВА

Някой почука.

Магда не смееше да мръдне от мястото си край бюфета. Сърцето ѝ биеше лудо. Черната ѝ котка продължаваше да съска.

Магда не можеше да си спомни дали е поставила резето на вратата. Когато дръжката помръдна и вратата започна да се отваря, тя разбра отговора на въпроса си. Отстъпи назад, мина ѝ през главата да хукне да бяга. В спалнята имаше балкон. Но се намираше на няколко етажа над земята.

Щом влезе в стаята, Лотаин протегна ръка и запали още няколко от лампите и светлината обля масивния му врат, късата жилава коса и вторачените в Магда черни очи.

Стиснала юмруци покрай тялото си, Магда се спусна с гневна крачка към вратата.

— Как смееш да влизаш без позволение?

— Почуках — отвърна той, без да се притесни ни най-малко.

В коридора зад него Магда различи големичък отряд от личните му гвардейци със зелените им туники. Остана озадачена да различи сред тях и десетина жени. В следващия момент осъзна, че това е персонал.

— Моментът не е подходящ да си получиш жилището уведоми го тя. — Разбрахме се, че веднага щом успея, ще се изнеса.

Без да откъсва очи от нея, той се усмихна.

— Не съм дошъл да си получа жилището. Дойдох да си получа жената.

— Твоята жена? — Магда стисна зъби, усети как в тялото ѝ се надига ярост. — Вън!

По знак на Лотаин двама огромни гвардейци пристъпиха напред и я сграбчиха от двете страни. Магда направи кратък опит да се отскубне, но веднага осъзна, че няма никакъв смисъл и единственото, което би могла да постигне, е да ги забавлява с това как се мята безпомощно в ръцете им.

— Влизайте — обърна се Лотаин към жените в коридора. — Донесете си нещата.

Магда проследи с изненада как в стаята й една по една влязоха няколко жени, натоварени с багаж: кошници с шивашки принадлежности, малки ракли и десетина топа плат в различни цветове.

— Какво си мислиш, че правиш? — попита Магда.

Лотаин проследи погледа й към жените.

— Шивачки. Тук са, за да приготвят сватбената ти рокля за утрешната церемония. Ще бъда провъзгласен за Първи магьосник, та си помислих, че моментът е подходящ да го съчетаем с женитбата ни. Ще уредя всичко, ще се погрижа да присъстват всички, за да изразят подкрепата си към мен.

— Трябва да си луд, ако си мислиш...

— Достатъчно! — отрязва я Лотаин и гласът му придоби страховито звучене. — Време е да си научиш мястото. — Мръдна леко с глава към двамата, които я държаха, и като се завъртя, излезе в коридора. Щом се увери, че я държат достатъчно здраво, закри, без да каже нито дума повече.

Магда ускори крачка, за да не се наложи двамата здравеняци да я влачат. След тях тръгнаха поне още десетина войници, а още толкова останаха в апартамента.

— Къде ме водиш? — подвижна тя към широкия му гръб.

Лотаин й хвърли поглед през рамо.

— Водя те на място, където можем да обсъдим предложението ми за женитба. Преди да кажеш „не“, искам да ти покажа нещо. Струва ми се, че като го видиш, ще си по-сговорчива. Нашият брак ще бъде за доброто на Кулата и за доброто на каузата ни. Ще ти покажа най-голямата полза на това да се съгласиш да се омъжиш за мен.

Магда реши да не си губи времето да му обяснява, че не съществува нещо, което може да я накара да се омъжи за него. Стараеше се да не се противи на мъжете, които я влачеха. На няколко пъти се препъна, но това не ги забави.

Тя не се дърпаше. Трябваше да пази малкото останали й силици. Ако успееше да се добере до ножа си, те щяха да са й нужни.

Докато ги водеше през плетеница от коридори към сервизните помещения, Лотаин завива на няколко пъти. В една стая за

инструменти, където се съхраняваха провизии и консумативи, имаше оставено празно пространство, където персоналът се събираше на инструкции, преди да се заеме със задълженията си. Без да забавя крачка, Лотаин отвори вратата и влезе, мина през фоайето за инструктаж, където чакаха още от гвардейците му със зелени униформи. Продължи през отворена врата към по-мрачната вътрешна стаичка.

Там, вързана на един стол, седеше отпусната и обляна в сълзи Тили. Изглеждаше ужасно, цялата в кръв. Около нея се бяха струпали гвардейци.

— Тили!

Магда се изскубна от мъжете и се спусна към жената, строполи се на колене пред нея. Изпълнените с ужас очи на Тили срещнаха погледа на Магда.

— Тили, какво става? Какво са ти сторили?

Преди Магда да изрече още една дума или Тили да отговори, мъжете сграбчиха Магда за ръцете, вдигнаха я и я отдалечиха от стола на Тили.

Косата на Тили беше сплъстена от кръв. Няколко зъба явно ѝ бяха избити, когато главата ѝ е била блъскана. Носът ѝ изглеждаше счупен, очите ѝ — мътни. От брадичката ѝ се стичаха гъсти струйки кръв, които попиваха в роклята ѝ.

Изпълнена с ярост, Магда извърна поглед към Лотаин.

— Що за безчинство, кому е нужно?

По лицето на Лотаин премина лишена от веселост усмивка.

— Нужно е, за да ти влее малко мозък и да вземеш правилното решение.

— Правилното решение? Вършиш подобно нещо и ми говориш за правилно решение?

Последната плочка от пъзела най-сетне си дойде на мястото. Тя вече знаеше.

— Да, правилното. Нали разбираш, от теб зависи дали приятелката ти ще живее или ще умре, лейди Сеарус. Ако вземеш правилното решение, тя ще живее. Ако ли не... е, мисля, че ме разбра.

Лотаин се обърна и направи знак към единия от мъжете. Без миг колебание онзи сграбчи Тили за ръката и я дръпна. Тили започна да пищи „Не! Не! Не!“ отново и отново, но без никаква полза.

Само с едно мощно дръпване онзи счупи ръката на Тили.

Чула звучното изпукване, Магда скочи ужасена.

Тили продължаваше да пици и да се мята.

— Моля ви! Моля ви! Стига! Господарке! Моля! Накарай ги да спрат!

Онзи набута в устата ѝ парцал, за да я накара да млъкне.

Магда дишаше бясно, по лицето ѝ закапаха сълзи, отчаяно се опитваше да се отскубне от ръцете, които я държах.

— Е, мисля, че схвана картинката — намеси се Лотаин. — Ако се съ согласиш да се омъжиш за мен утре следобед пред Съвета и официалните гости, докато бъда провъзгласен за Първи магьосник, и не правиш каквито и да било сцени, а просто се държиш подобаващо, като съдействаш за обединяването на хората под владичеството на техния нов Първи магьосник, Тили ще бъде освободена.

— А ако откажа? — попита Магда, макар че вече знаеше отговора.

Усмивката му се върна.

— Е, разбира се, си наясно, че няма да ѝ е никак леко, докато издъхва постепенно. Ще те водят при нея всеки ден, докато я изтезават. А после...

Когато тя не попита какво ще последва, той се надвесил към нея.

— А после има още доста твои приятели, които ще платят същата цена. Направили сме цял списък. Твоят приятел, дето беше в Съвета? Садлър? — Той повдигна вежда, простря ръка напред и присви единия си пръст. — Садлър го чака подобна съдба. Само защото отказваш да направиш каквото е нужно. Приятелят ти Куин? Младежът, с когото си израснала?

Лотаин сви още един пръст, като не откъсваше очи от нея. Продължи да изрежда имената на други нейни дългогодишни приятели, като свиваше пръст при всяко споменаване на име. Когато пръстите му свършиха, разтвори длан и започна наново, като изреждаше нови и нови имена и свиваше по един пръст за всяко.

— Знаем местоположението на всеки един от тях и имаме хора, които ги държат под око, за да са на разположение, когато се наложи — продължи той. — Една моя дума е достатъчна и преди утре вечер всички тези хора ще изживеят същите мъчения като Тили. Всеки един от тези хора ще бъде наясно, че всичко това е заради твоя егоизъм,

заради нежеланието ти да помогнеш на народа на Средната земя — защото си предател и поведението ти е докарало тази съдба на всички тях, понеже сигурно и те са част от твоята конспирация.

Също като теб те също ще бъдат обвинени и признати за виновни в предателство спрямо Средната земя. След известни мъчения рано или късно всеки ще си признае. И рано или късно всеки от тях ще издъхне, като в последния си миг проклина името ти.

Ще можеш да ги чуваш как те проклинат, защото ще бъдеш окована достатъчно близо, за да чуваш всеки техен писък. А тогава, когато и последният от тях премине отвъд воала и потъне в света на мъртвите, ще преминем на теб, и те уверявам, че задето стоиш начело на тази ужасна конспирация срещу Средната земя, ще ти запазим най-хубавото. Уверявам те, че когато приключим с теб, ще си кажеш всичко. Публично.

Магда преглътна. Цялата трепереше.

— Е, лейди Сеарус, в покоите на Първия магьосник — моите покои — ни очакват шивачките, готови да ушийт сватбената ти рокля по твой избор. Аз съм щедър. Изборът е изцяло твой. Те ще ушийт всяка рокля, с която пожелаеш да се омъжиш. Нали виждаш? Искам да бъдеш доволна. Сега, като се замисля обаче, май предпочитам роклята да не е бяла, защото, нали разбираш, веднъж вече си била омъжена за Първи магьосник.

За галасъбитието утре се приготвят храни и напитки. Ще присъстват хора от всички краища на Средната земя, дошли с надеждата, че новият Първи магьосник отново ще ни обедини, с надеждата да видят лейди Сеарус начело, застанала до новия Първи магьосник, показвайки, че му има доверие и че следователно и другите могат да му вярват. Та, пак да кажа, изборът е твой.

Магда се опитваше да мисли, но на фона на приглушените стонове на Тили не се получаваеше много добре. Не можеше да реши какво да направи. Не можеше да намери изход от ситуацията.

И в един момент осъзна, че няма какво да се мисли. Че няма избор.

Магда преглътна пак.

— Добре.

— Добре какво? — усмихна се коварно той. — Ако приемаш предложението ми за женитба, кажи го.

При положение че животът на Тили висеше на косъм, нямаше за кога да си прави експерименти с настроенията му. Магда не си спомняше да се е чувствала по-мерзка, по-унижена.

— Да, Първи магьосник Лотаин, приемам предложението ви за брак. Ще го направя. Ще направя каквото казвате.

— И точно каквото казвам. С изящество и достойнство.

— Да. Точно каквото казвате. Обещавам. А сега я пуснете.

Лотаин се усмихна на облещената от ужас Тили. После се обърна към Магда.

— И това ще стане, скъпа. Когато му дойде времето.

— Какво означава това?

— Означава, че след като удържиш на думата си, след като всички видят, че отхвърляш всички обвинения, отправени от теб към мен, докато беше в състояние на обърканост от преживяната загуба, и след като докажеш на всички своето искрено желание да станеш моя жена, подкрепата си към мен, увереността, че аз съм този, който трябва да стане Първи магьосник — тогава ще я пусна. Не по-рано.

Ако по време на церемонията по назначаването, както и на венчавката, се държиш подobaващо, ведра, грациозна и усмихната, всичките ти останали приятели няма и да разберат колко близко са били до тази потресаваща съдба. Животът им е в твои ръце. Ако направиш каквото ми обеща, те ще споделят радостта ти от това, че ще станеш жена на новия Първи магьосник.

Магда кимаше.

— Стига и ти да обещаеш да удържиш думата си.

— Моята дума? Скъпа моя, моята дума тук няма нищо общо. Ти си свърши работата, направи каквото е нужно и аз ще преценя дали си съдействала в достатъчна степен, за да проявя милост към Тили и останалите ти приятели. Но мога да ти кажа, че ако направиш всичко както трябва и накараш всички да повярват в искреността ти, ще бъда в толкова добро настроение, че ще съм далеч по-заинтригуван от удоволствията, които ще ми доставиш в първата ни брачна нощ, отколкото да мисля за това как да нараня някого. Разбрахме ли се?

Магда преглътна яростта си.

— Да.

— Добре. — Той се усмихна. — Добре.

Лотаин се обърна и потупа Тили по бузата.

— Добрячка ни е тя, нали?

Тили, по чието лице продължаваха да се стичат сълзи от болка и ужас, кимна. Магда се съмняваше, че жената изобщо има представа защо кима.

— Не се притеснявай, Тили — каза Магда. — Ще направя каквото е нужно, за да си в безопасност.

Тили захлипа, стиснала очи. Единственото, което Магда успя да стори, е да смотолечи някаква благодарност.

Лотаин повдигна брадичката на Магда.

— Да ти кажа, възнамерявах да те убия заради всичките проблеми, които ми създаде, но после си казах, че би било далеч по-добре да те пречупя и да те накарам да поправиш цялото зло, което ми причини. Далеч по-добро решение, не мислиш ли? По-добре да си жива, за да видиш, отколкото да си мъртва и да не станеш свидетелка на победата и триумфа ми.

— Гледай да я освободиш, след като направя каквото исках.

Лотаин се изхили.

— Тази чистачка изобщо не ме интересува. Не означава нищо за мен. Няма нужда да я убивам. От теб зависи какво ще стане с нея.

— Казах ти, че ще направя каквото исках.

— Така е, каза ми. И ти вярвам. — Наведе се леко напред и я измери с поглед. — Толкова си слаба, че ще го направиш, за да спасиш шепа животи. Глупаво е да цениш живота на личността повече от повисшето благо. Не притежаваш смелостта да бъдеш част от епичната борба. Ето защо си никоя.

Той направи знак на гвардейците.

— Отведете я в стаята ѝ, за да започнат жените да ѝ шият роклята. Тази вечер стойте отпред на стража. Никой освен шивачките да не влиза или излиза.

Онези отдадоха чест и подкараха Магда към указаното място.

Докато се отдалечаваше, тя слушаше хлипането на Тили.

Коридорите, по които я повлякоха, бяха пусти. Охраната на Кулата явно бе разпусната за сметка на гвардейците на обвинителя. Стъпките на мъжете кънтяха надалеч. Кулата постепенно минаваше на подчинение на Лотаин. Влиянието му, контролът му дамгосваха всичко и всеки.

В недрата на отчаянието си, докато мъжете я влачеха по коридора, в един кристалночист миг на вдъхновение тя прозря.

Магда знаеше какво трябва да направи.

По-ясно от всичко, което някога бе знаела, Магда знаеше какво трябва да направи.

ОСЕМДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Сигурна ли сте, господарке? — Шивачката протегна ръка, за да демонстрира, че е изпълнила всички желания. — Не бихте ли искали нещо по-пищно? В крайна сметка случаят е специален, важен момент във вашия живот пред толкова много хора. Няма ли да е подходящо нещо по-ослепително?

Магда се усмихна в опит да успокои притесненията на жената.

— Благодаря ти, но ми се струва, че изборът ми е достатъчно впечатляващ. Допълнителната коприна, дантели и мъниста невинаги означават по-красив вид. В семплите неща има сила.

На лицето на жената се изписа тревога.

— Щом казвате, господарке.

— Да.

Магда, движена от ясната си цел, направи усилие да звучи приветливо.

— Моля те, уший я точно така, както ти показах, че искам да изглежда.

Шивачката кимна с неохота.

— Да, господарке.

Беше ясно, че жените се притесняват да не ги обвинят в недостатъчно усърдие при превръщането на роклята в истински шедьовър, излъчващ блясък.

— Не искам никой от вас да се притеснява — каза Магда на втренчените в нея жени. — Ще се постарая да стане ясно, че роклята е по мой избор и само аз съм отговорна за вида ѝ.

Това сякаш поуспокои напрежението в стаята.

След като си наложи да преодолее яростта и ужаса си, Магда успя, да се стегне, докато я влачеха обратно към жилището ѝ. Знаеше, че трябва да обмисли всичко ясно и категорично. Ако се поддадеше на паниката, или още по-лошо, на отчаянието, нямаше да може да предприеме ефективни действия. Магда не хранеше илюзии относно потенциала за жестокост на Лотаин, така че, макар да се тревожеше за

Тили, беше наясно, че е направила всичко, за да даде на Тили най-добър шанс. Не можеше да разчита на това.

След като усети как планът ѝ започва да се оформя, я обзе спокойствие и решителност. Знаеше какво трябва да направи.

— А каква да бъде материята, лейди Сеарус? — попита шивачката.

На два от диваните бяха разположени десетки топове платове. Имаше красиви щампи и богато разнообразие от цветове, и екзотични тъкани с преливащи се нюанси. Отделно бяха натрупани метри дантела от всякакъв вид.

Но Магда видя подходящия плат още в първия миг.

От нейна гледна точка сред богатото разнообразие от платове и материи имаше само един подходящ. Не искаше никой друг.

Посочи семпла коприна.

— Ето тази.

Жената вдигна поглед. Тревогата моментално се върна на лицето ѝ.

— Сигурна ли сте, господарке? Господарят Лотаин спомена, че не е добре роклята да бъде бяла.

— Сигурна съм, че е имал предвид искрящо бяло. Това тук леко тъмнее. Той просто не иска роклята да бъде ослепително бяла, това е.

Освен това бъдещият ми съпруг няма да е този, който ще носи роклята. Ще я нося аз. Това си е моят ден. Искam да изглеждам възможно най-добре. — Магда се усмихна топло и се постара жените да разберат, че това е окончателното ѝ решение. — Според мен този леко кремав бял плат е идеален за случая, не мислите ли? Харесва ми лъскавината му. Няма друг такъв. Красив е. Харесва ми. Ще е идеален за целта.

— За целта?

— Моето прераждане.

Жената примигна. Другите, докато грабваха ножиците и приготвяха всички игли и конци, се спогледаха, но не казаха нищо.

— Прераждане ли, господарке? — каза първата жена.

— Да — кимна и пръстите ѝ се откъснаха от лъскавата коприна, а погледът ѝ се върна върху втрепената в нея жена. — Това ще бъде прераждането ми в нов човек. Бракът е промяна от необвързана жена в

жена, отдадена на желанията на съпруга си, не е ли така? Така че, след като ще се прераждам в нов човек, значи роклята отговаря на целта.

Шивачката се усмихна, макар по лицето ѝ все още да имаше известна тревога.

— Разбирам ви, господарке.

— Имате всичките ми мерки, нали? Значи приключихме. Това ли е всичко, от което имате нужда?

— Да, господарке.

— Добре. Имах доста тежък ден. Нужен ми е здрав сън, за да се подготвя за големия ден утре. За прераждането си, така да се каже.

Жената, все още изпълнена с колебания, вдигна пръст, преди Магда да се отдалечи.

— Господарке, относно деколтето. Господарят Лотаин каза изрично, че иска роклята да разкрива достатъчно. Не бих противоречала на желанието ви, но...

— Ами тогава недей. Бъдещият ми съпруг в своето нетърпение просто леко избързва. Ще почака. — Няколко от жените се изкикотиха. — Надявам се, че ще ми ушиеш роклята, която ти нарисувах.

Усмивката на шивачката грейна.

— Да, господарке. Разбира се. Имаме всичко необходимо. Роклята ще стане точно по вашия модел, кълна се. Ще я довършим и ще я оставим тук, в стаята ви, след което ще си тръгнем. Няма да нарушим покоя ви.

Магда се усмихна насила. Докосна с благодарност рамото на жената.

— Благодаря ви, дами. В такъв случай, лека нощ.

На път за вътрешната спалня Магда напипа сгънатата бележка в джоба си, заедно с няколко глинени фигурки. Беше заклинанието за притегляне, което ѝ направи Мерит.

Постоя така, втренчена в хартийката в ръката си, малките фигурки се носеха във въздуха над дланта ѝ. Мислеше.

Накрая прибра всичко обратно в джоба си и влезе в спалнята.

— Лека нощ, дами — каза още веднъж и дръпна резето на двукрилата врата.

ОСЕМДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Лотаин бе разпоредил на хората си да останат в коридора пред жилището цяла нощ, за да не може никой да влезе при Магда, нито пък тя да излезе. Разбира се, всички гвардейци бяха чували историите за тази част на Кулата. Войниците в зелени туники, които я бяха съпроводили обратно до покоите ѝ, бяха наясно, че единственият път, по който Магда би могла да излезе от апартамента, е през тази врата в охранявания коридор.

Тъй като знаеха, че тя няма начин да се промъкне покрай тях, ѝ се струваше малко вероятно да започнат да надничат в жилището, камо ли в спалната ѝ. Лотаин я желаше. Войниците нямаше да рискуват да събудят подозренията на началника си относно това какво правят вътре с бъдещата му жена. Магда беше относително спокойна, че те ще бъдат навън на пост, но не биха влезли вътре без изрична заповед.

Във всеки случай тя не можеше да се притеснява за нищожната вероятност някой да дойде и да я проверява. Просто трябваше да приключи бързо. Трябваше да направи каквото е нужно, защото иначе щеше да свърши като жената на Първи магьосник Лотаин.

Без да се бави, Магда отиде при големия кленов гардероб, принадлежал някога на Баракус. Дрехите му все още висяха там, където той ги беше оставил. Магда не знаеше какво да прави с тях, затова просто ги остави където си бяха. Преди да се самоубие, той бе оставил униформата си на магьосник воин в анклава на Първия магьосник. Гардеробът съдържаше още много други дрехи — всичко от стари панталони и работни ризи, до изискани церемониални роби. Тя бутна настрана церемониалните роби и се протегна колкото можа по-навътре. Натисна където трябва и вратичката над скритото отделение се отвори. Баракус сам бе направил това скривалище. Тя бръкна вътре и пръстите ѝ напипаха въже с възли, окачено на пирон. Дръпна го, доволна, че е още там.

Понякога се бе налагало Баракус да се среща с хора под прикритието на тъмнината и за тяхна сигурност тези срещи бяха

държани в тайна. Ако беше излизал от апартамента през централния вход и бе тръгвал по коридорите, можеше да го срещне кой ли не. Винаги щом тръгнеше нанякъде в Кулата, неизменно имаше очи, които го следяха. Беше й казвал, че никога не е наясно какво си мислят хората, които го виждат.

Ако някой го видеше да напуска Кулата посред нощ, постепенно щеше да се разчуе. Хората щяха да започнат да се питат какво става, къде е, с кого се среща. Колкото и да бе внимавал Баракус обаче, Лотаин явно бе разбрал поне за част от тези среднощни срещи.

В опита си да държи тези срещи в тайна, Баракус бе държал това въже в гардероба си, за да може да излиза от жилището си през балкона на спалнята. Ставаше въпрос за височина от няколко етажа, така че никой не би очаквал магьосникът да излезе оттам.

Въжето беше точната дължина, за да му позволи да се спусне безопасно до тесен покрив с плочи. Покривът водеше към насип, от който се спускаше стара, неизползваема и скрита от погледа стълба. Магда знаеше как да си проправи път от там, без никой да я види.

Грабна една чиста черна пелерина с качулка и я метна на раменете си. От един шкаф извади фенера си за път, съоръжен с предпазно стъкло, като го хвана за металната дръжка. С дълга съчка, която запали от една от лампите с отражатели на стената, запали фитила на фенера. След като го намали, затвори резбованата метална вратичка, за да не се вижда никаква светлина, докато не й е необходима, след това окачи фенера на колана си.

Магда отиде при вратата на спалнята и провери резето, за да е сигурна, че е надеждно заключено. После прекоси помещението и излезе на балкона. Ниско над земята бяха надвиснали плътни облаци, нощта беше непрогледна. За късмет откъм Кулата все пак идваха някакви светлинки, които й позволяваха да гледа какво прави.

Магда коленичи на ръба на балкона и провря ръка през колоните на парапета, за да опипа за тежката кука, която Баракус бе забил в камъка с помощта на магия. Пръстите й напипаха куката. Тя праметна клупа на въжето през нея, после остави въжето да се спусне до долу.

След като се увери, че е добре закрепено, се прехвърли през парапета и успя да увисне, стиснала здраво въжето. Заслиза, като опираше стъпала във възлите и поставяше едната си длан под другата. Никога преди не бе слизала по въже и й се видя страховито да виси

така насред празното пространство, но се съсредоточи върху действията си и не след дълго стъпи на плочника.

Радваше се, че нощта е толкова непрогледна, защото така никой не би могъл да я проследи. Прекоси покрива и стигна до насипа, не след дълго опипом намери малката стълба. Без време за губене заслиза, като прескачаше стъпалата през едно.

ОСЕМДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Магда се закова на място. Постави длани на коленете си, докато си поеме дъх. Краката я боляха. Всъщност болеше я цялото тяло. Мерит имаше право — наистина ѝ бе нужна почивка. Това неумолимо изискване, след като бе помогнала за завършването на меча, бързо я застигаше. Белите ѝ дробове горяха, получаваше пристъпи на кашлица.

Знаеше, че ако не си почине, при това скоро, рискува да се строполи. Но не можеше да спре — все още не.

Беше изминавала пътя от Кулата до града безброй пъти, но надвисналите застрашителни облаци скриваха луната и не се виждаше почти нищо. Добре поне, че ги имаше далечните светлини откъм Ейдиндрил и така успяваше да различи страничните пътища, които се вливаха в основния. Благодарение на тези междинни знаци се ориентираше.

Тази част от пътя, който се спускаше от планината към Ейдиндрил, се виеше през гъсти гори. Магда знаеше, че скоро дърветата ще се разреждат и тогава вероятно щеше да има по-добра видимост. Трябваше да внимава с отвесните скали, които щяха да ѝ се паднат вдясно при завоите по-нататък. Една погрешна стъпка в мрака и щеше да ѝ бъде последната. От време на време по пътя надолу тя спираше и открехваше вратичката на фенера, за да е сигурна, че се ориентира правилно. Веднага щом видеше къде се намира, затваряше вратичката. При реалната опасност от шпиони в Ейдиндрил и околностите охраната следеше за всяко подозрително движение. Не ѝ се искаше някой патрулиращ войник да я засече и да дойде да проверява коя е и какво прави.

Докато вървеше, задъхана, по главата и раменете ѝ покапаха няколко тежки, огромни капки дъжд. Дано само не започне да вали сериозно. Възвърнала дишането си, тя пое отново.

Не след дълго влезе в града, отразената от облаците светлина беше достатъчна, за да може Магда да види пътя и сградите от двете

страни. Малко по-навътре в града улицата се стесни, защото започна да се вие между сгради с магазини на тротоара и жилищни етажи нагоре. Всички бяха тъмни.

До къщата на Мерит оставаше доста разстояние, така че, привела глава, без да обръща внимание на изгарящата болка в краката си, тя крачеше енергично. Щом чу странни звуци пред себе си, се закова на място и вдигна глава.

Напред в тъмното, леко встрани на тясната улица, тя видя към нея да приближават група мъже. Не носеха никаква светлина, така че тя не можеше да прецени колко души са, но изглеждаха доста внушителна група. Облещи очи в опит да ги разпознае. И тогава, докато минаваха покрай един осветен магазин, различи проблясък на мечовете, увесени на хълбоците им. Неколцина от мъжете държаха изправени пики.

Бяха войници, вероятно гвардейски патрул. Осем-десет човека. Магда погледна алеята от лявата си страна. Преди патрулът да я е видял, бързо се шмугна в алеята. Прехвърли мислено картата на града и осъзна, че вместо да мине по пътя, по който бе възнамерявала, би могла да стигне направо до къщата на Мерит, та даже и да спести малко време, като в същото време се скрие от патрула. Нямаше представа защо досега не се е сетила. Сигурно защото бе на ръба на силите си и това ѝ пречеше да разсъждава трезво. Забърза по уличката, за да се отдалечи максимално от мястото, откъдето беше влязла и покрай което съвсем скоро щяха да минат войниците. Знаеше, че с патрулите понякога се движат и магьосници, за да усещат криеци се хора. Когато ги чу да приближават прохода, през който бе влязла в уличката, се пхна в цепнатината между две сгради, прилепила плътно гръб в стената. Внимаваше фенерът да е зад гърба ѝ, в случай че във вратичката има цепнатина, през която да се процежда светлина и войниците да я забележат.

Магда надзърна с едно око. Видя ги как отминават покрай уличката в далечината. Не можеше да е сигурна, но ѝ се стори, че наистина е права и мъжете са осем или десет. Не бе предполагала, че патрулните отряди са толкова многочислени.

Стори ѝ се, че единият от мъжете в средата е вързан с нещо около врата, от което излиза метален прът. Май ръцете му бяха оковани с белезници за пръта.

Това обясняваше многото войници. Явно ескортираха пленник. В такива случаи, когато се налага престъпник да бъде преместен от едно място на друго, бе нормално патрулите да се движат на по-големи групи. Магда си каза, че сигурно е по-лесно да изтръгнеш спящ човек от леглото, отколкото да го преследваш през деня.

След като войниците и техният затворник минаха покрай уличката, Магда предпазливо излезе от скривалището си и се огледа в двете посоки, за да е сигурна, че няма следа от войниците. Когато се увери, че всичко е спокойно, забърза нататък по уличката. Гледаше да се придвижва възможно най-бързо. Добре поне, че вече не ръмеше, макар че облаците все още изглеждаха заплашително.

Когато стигна до едно кръстовище, на което имаше двуетажна тухлена сграда, която тя си спомняше, присви очи и тъмното, за да види от другата страна на улицата. Над една врата висеше табелка. На големина беше точно колкото трябва, само че от това разстояние Магда не можеше да каже дали върху нея има нарисувано синьо прасе. Зад ъгъла обаче мярна тясна улица, която се издигаше и спускаше, следвайки неравния релеф. Бе на правилното място. Зави в посоката на къщата на Мерит.

Когато накрая видя кичестата слива пред верандичката, въздъхна, благодарна, че толкова бързо намери мястото в тъмното. Един от страничните прозорци светеше, което и показва, че Мерит още работи.

Почука с премерена сила, така че той да я чуе, но съседите — не. Надяваше се да не разлае кучетата, които да събудят хората.

Никой не отвори, затова тя почука втори път. На третия опит вратата се откряна сама. Не беше заключена.

— Мерит? — подвижна тя тихичко. — Мерит?

Предположи, че може да е някъде отзад, затова влезе. Затвори вратата зад себе си и се огледа. Не го видя. Помещението беше осветено от няколко фенера, но Мерит не беше там.

В задната част на къщата беше тъмно като в рог. Приблужи се до един тъмен вход и отвори металната вратичка на собствения си фенер, за да освети тъмната спалня. Леглото беше празно. Не можеше да си представи къде ли би могъл да е.

Докато вървеше обратно през къщата, като си проправяше път между различни разпилени по пода вещи, замръзна наскоро крачка.

Столът пред масата с червената кадифена покривка бе прекатурен на една страна.

Мечът на истината, закачен на облегалката на стола, сега се намираше на земята, все още в ножницата си.

Магда вдигна стола. Стоеше облещена срещу меча.

Мерит не би оставил меча. Никога не се разделяше с него, а сега, когато бе завършил функцията му на ключ към кутиите на Орден, не би го оставил за нищо на света.

В следващия момент Магда забеляза парче зелен плат, закачен на един от близките предмети. Беше същият вълнен плат и точно същият цвят като туниките, носени от войниците от гвардията на обвинителя. Същите гвардейци, които охраняваха апартамента ѝ. Същите войници в зелени туники, които бяха изтезавали Тили. Войниците от личната армия на Лотаин.

И тогава си спомни групата войници, водещи пленник, които бе засякла по пътя. Бяха се насочили към Кулата.

Не ѝ се вярваше да е просто съвпадение.

Магда свали черното си наметало и го метна на масата. Нахлузи ремъка на меча през главата си и го увеси през дясното си рамо, като намести оръжието на левия си хълбок. После си сложи пелерината, скривайки меча, и се запъти към вратата.

Мислено запрехвърля различни маршрути през града. Годиците, прекарани в гоненици из града като малко момиче, ѝ се отплащаха, докато обмисляше най-бързия път да настигне войниците.

Трябваше да ги изпревари и да им пресече пътя.

Дали това, което възнамеряваше да направи, щеше да ги накара да освободят Мерит.

Щом изтича навън, единственото, за което мислеше, бе, че трябва да освободи Мерит от едрите войници в зелени туники.

ОСЕМДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Магда хукна по мръсните улички, като прескачаше огради, прекосяваше дворове и се носеше косо през града, вместо да губи време по по-лесния, но по-дълъг път през улиците. На места по пътя се шмугваше в пролуките между сградите. На едно място попадна в задънена улица, задръстена от огромна купчина боклук, така че се наложи да се върне и да заобиколи, но тогава пък се озова пред висока ограда. Успя да се изкатери горе и се прехвърли от другата страна, така че не ѝ се наложи да търси друг път.

Докато тичаше покрай къщите, дворските кучета хукваха подире ѝ, лаеха и ръмжаха. За щастие поне бяха вързани или пък се намираха вътре в къщите, така че не можеха да я стигнат. Лаят им обаче предизвикваше лай и у други кучета. Скоро имаше чувството, че половината кучета в града лаят подире ѝ. Тук-там Магда забеляза прозорци да просветляват, озарени от увеличени фитили.

Знаеше, че ако войниците усетят, че лаят в тяхната посока се усилва, ще станат подозрителни.

Магда спря току пред едно кръстовище и се облегна за момент на ниския зид, за да си поеме дъх и да нормализира дишането си, докато все още никой не я вижда. Отвори вратичката на фенера си и внимателно надзърна зад ъгъла. Беше тичала толкова целеустремено, че не беше сигурна къде се намира.

Щом изнесе фенера зад ъгъла, светлината падна косо върху сгради, които тя разпозна. Табелите указваха различни занаяти: кърпач, шивач, дърводелец. По-нататък по улицата вдясно се спускаше път, който водеше към полите на планината и пресичаше улицата, на която стоеше Магда.

Точно този път ѝ трябваше. Той криволичеше между няколко къщи и складове за зърно и сушени храни. Малки по-нагоре страничният път отново се свързваше с главния, който отвеждаше към Кулата.

Още преди да е нормализирала дишането си, Магда затвори вратичката на фенера и хукна нагоре по улицата. Закъснееше ли, нямаше да има шанс. Без да спира, щом се добра до пътя, който криволичеше нагоре по снагата на планината, стъпи тутакси на него и хукна да го катери. Някъде високо горе мярна светлините на Кулата.

Нагоре по баира се тичаше по-трудно. Усилието предизвикваше пареща болка в краката ѝ. Опасяваше се, че всеки миг може да се срине, но не смееше да забави темпото. Ако не изпревареше мъжете, преди да са стигнали до Кулата, нямаше да има никакъв шанс. Минеха ли първи, тя най-вероятно никога нямаше да узнае къде водят Мерит.

Кулата беше огромна. Биха могли да го скрият къде ли не. Спокойно биха могли да го натикат в някоя задна стаичка като тази, в която изтезаваха Тили. В Кулата имаше хиляди стаи. Никога нямаше да го намери. А ако го затвореха някъде в помещенията, където се разпореждаше обвинителят, охранявани от личната му армия, щеше да е невъзможно да проникне при него. По всяка вероятност обаче щяха да го затворят в някоя от тъмниците, където бяха изпратили Наджа. Магда не допускаше, че втори път би могла да проникне там. След убийството на двамата тъмничари вниманието долу не само щеше да бъде изострено, но и навярно охраната вече беше три пъти по-засилена.

Колкото по-нагоре тичаше тя, толкова по-силно миришеше на бор и ела. В един момент Магда различи шум от поточе в мрака. Мястото ѝ беше познато и знаеше, че поточето се намира над сградите. Най-сетне извън града, тя затича покрай тъмните силуети на високи дървета. Изведнъж се озова на кръстовището с главния път към Кулата. Обзе я ужас, че може би вече са минали. Боеше се, че е дошла твърде късно.

Както стоеше насред пътя и дишаше учестено, напрегнала взор в мрака, чу гласове в далечината. Сториха ѝ се плътни, мъжки, сегиз-тогиз накъсани от изблици смях. С облекчение установи, че идват отдолу, откъм града.

Магда затича нагоре по пътя към Кулата, зад един остър завой, след който пътят се стесняваше. Трябваше ѝ място, ограничено от двете страни, за да не могат войниците да се разгърнат и да я обградят. Гласовете приближаваха.

Успя да намери сравнително подходящо място — за краткото време, с което разполагаше, не можеше да се надява на повече. Не разполагаше с нито секунда за допълнително оглеждане. Остави фенера си в средата на пътя, така че затворената вратичка да е обърната в посоката, от която идваха мъжете.

Магда не искаше да се замисля доколко е разумен набързо скалпеният ѝ план, защото с друг не разполагаше. Нямаше никакъв резервен вариант, още по-малко — време. Не ѝ оставаше друго, освен да опита.

Ако не успееше, най-вероятно щеше да умре. Ако не опита — така или иначе всички щяха да умрат.

Приклекна зад фенера и зачака. Сърцето блъскаше в гърдите ѝ толкова силно, че усещаше тласъците долу в стъпалата си.

За секунда ѝ мина мисълта, че сигурно е луда да се надява планът ѝ да успее. Нямаше избор. Или трябваше да успее, или всички загиваха.

Чу хрущенето на стъпки в чакъла, докато мъжете приближаваха близкия завой. Вече не разговаряха. Тя не виждаше нищо. Единствено шумът от ботушите им я ориентираше за местоположението им.

Когато прецени, че мъжете са достатъчно близо до нея, Магда отвори вратичката на фенера. Светлината озари десетина изненадани физиономии. Войниците запримигваха на внезапната светлина. Не бяха от Домашната гвардия. Носеха зелените туники на личната войска на Лотаин — точно както тя очакваше.

Магда се изправи и отстъпи няколко крачки зад фенера, за да бъде на тъмно и онези да не могат да я видят. На светлината на фенера, щом мъжете се разгърнаха в защитен фронт, тя успя да съзре Мерит между тях.

Около шията му имаше желязна яка, от която излизаше къс метален прът. Ръцете му бяха оковани за края на пръта. Глезените му бяха спънати с къса верига, която не му позволяваше да тича.

Отстрани по лицето му се стичаше кръв. Изглеждаше на края на силите си.

Магда съсредоточи гнева си. Не ѝ отне много усилия.

— Обградени сте — каза с висок, властен глас. — Пуснете затворника или всички ще умрете.

Единият от мъжете пристъпи напред. На светлината от отворената вратичка на фенера Магда забеляза, че той не е войник. Носеше обикновена роба. Тя различи намръщеното му лице. Макар да беше тъмно, ѝ се стори, че вижда блясъка на дарбата в погледа му.

Щом той вдигна ръка и в дланта му заблестя светло кълбо, тя беше сигурна.

Магьосник.

— Магда Сеарус? — попита той. — Магда Сеарус, ти ли си?

ОСЕМДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Мъжът с робата вече беше на шест-седем крачки от нея. Магда го беше виждала и друг път. Работеше на долните нива в Кулата. Не знаеше името му, но явно той знаеше нейното. Сигурно защото Баракус на няколко пъти се бе спирал да разговаря с него — както се бе случвало и с много други магьосници. Мнозина познаваха Магда, защото тя бе съпруга на Първия магьосник и често я виждаха с него, само че тя не знаеше имената на всички хора, с които той се бе спирал да разговаря.

— Пуснете го и животът ви ще бъде пощаден — каза тя. — Обградени сте. Направете каквото ви казвам или сте мъртви. Повече няма да ви предупреждавам.

Смутени, войниците напрегнаха взор в мрака наоколо.

— Не усещам никой друг освен теб — грубо я прекъсна той. — Сама си. Няма никой с теб.

На светлината на фенера тя видя на лицата на войниците да грейват усмивки.

Почти без да мисли, Магда пхна ръка под наметката си и пръстите ѝ обвиха ефеса на меча. Думата „Истина“ се отпечата върху дланта ѝ. Благодарение на тази връзка тя усети как нещо закипя вътре в нея, сякаш оживя. Като че ли не извираше нито от меча, нито от нея, а се пораждаше именно от връзката помежду им.

Усети как от това съприкосновение се ражда могъща, безмилостна сила.

Без предупреждение магьосникът направи светкавичен жест към нея. На светлината на фенера Магда видя как въздухът потреперва.

Тя отскочи настрани и извади меча от ножницата в мига, в който мощната вълна прелетя светкавично покрай главата ѝ.

Кристалният звън на острието изпълни нощния въздух със зловещото обещание за предстоящо насилие.

Извадила острието, Магда усети как от ефеса струи неудържима енергия, която попива в тялото ѝ и я изпълва. От движението на

мощната вълна вътре в организма ѝ косъмчетата по цялата ѝ кожа настръхнаха и тя рязко си пое дъх.

Усети как всяка фибра на тялото ѝ затрептява от неудържима ярост.

Войниците извадиха оръжието си.

Магьосникът, подразнен, че е пропуснал, присви ръце, за да призове нова вълна магия. Изглеждаше повече отегчен, отколкото ядосан, че не е успял да я повали с първия удар. Магда знаеше, че при втората атака той няма да пести силите си.

От дланта му се издигна свистящо огнено кълбо. Течните пламъци се въртяха със злокобна синкава светлина.

Наистина той нямаше намерение да поема повече рискове. Възнамеряваше да я атакува с магьоснически огън.

Магда си даде сметка, че ако не иска да умре, трябва да действа веднага. Мечът откликна незабавно на намерението ѝ и през тялото ѝ премина вълна от ярост, която стегна мускулите ѝ.

Докато магьосникът замахваше с ръка, Магда полетя към него, скъси разстоянието и се спусна да го достигне, преди той да е запратил смъртоносния си огън насреща ѝ. Докато тя тичаше, острието се въртеше около нея с умопомрачителна скорост, свистейки във въздуха.

Гневният ѝ поглед не се откъсваше от кръвожадното намръщено лице на онзи. Тя почти не осъзнаваше гигантската инерция на меча. Единственото, за което мислеше, бе, че това, което се случва, е справедливо. Че така трябва да бъде. Докато острието се движеше неумолимо към целта, тя го направляваше посредством силата на намерението си.

Искаше смъртта на този човек. Съсредоточи цялата си ярост от всичко случило се върху необходимостта да сложи край на живота на този предател.

Движението към него сякаш отне цяла вечност.

Видя как магьосникът трескаво завърта длани, за да уголеми кълбото магьоснически огън, да го направи по-смъртоносно и готово да сее смърт. Видя възмущението в очите му, задето тя е дръзнала да му се опълчи.

Тя обаче възнамеряваше да направи много повече от това да му се опълчи.

Дилемата бе еднаква и за двамата — да убият или да бъдат убити.

Победител се оказа мечът. Острието се стовари звучно отстрани на главата на магьосника. В нощта изригнаха парчета череп и пръски слюзеста пихтия. На светлината на фенера тя видя как над мястото, където допреди миг бе стояла главата му, се издигна облак от кръв и мозък. Върху раменете му остана само основата на черепа и долната челюст. Острието описа във въздуха кървава дъга.

Магьосникът не успя дори да извика.

Но Магда чу себе си да крещи, при това с жестокост, съответстваща на свирепата мощ на меча.

Смъртоносният удар я опияни, изпълни я с дива радост. Обзе я чувство на върховно удовлетворение.

Докато острието завършваше движението си, обезглавеното тяло на магьосника все още стоеше на крака. Части от главата му продължаваха да се пилеят в нощта. Ръцете му бяха разперени встрани, а магьосническият огън угасна отведнъж, потушен от внезапната смърт и масивната загуба на кръв.

Зад магьосника войниците бяха застинали в ужас. Всички едновременно излязоха от вцепенението си. Вдигнали оръжия, нададоха боен вик и се втурнаха към Магда. Тя успя да изблъска първия встрани. В същото време се завъртя, като острието описа кръг около нея и се заби в тила на мъжа. Ударът отнесе горната половина на главата му. В мрака изхвъркна туфа тъмна коса. Набраната инерция запрати тялото възник върху твърдата земя. Магда клекна рязко, за да избегне свистящия меч на друг нападател. Мъжът явно не беше свикнал да се бие с толкова дребен и чевръст противник. Нанасяше мощни, тежки удари, а не бързи и точни. С изправянето си Магда заби острието право в сърцето му.

Чу яростното ръмжене на останалите, които се носеха към нея. Нямаше време за мислене. Реагира по инстинкт, придобит донякъде от обучението ѝ да използва нож в битка, а отчасти от съсредоточения ѝ порив да унищожи врага. Атакуваше без колебание и без почивка веднага щом някой се приближеше до нея, като използваше по-дребната си фигура, за да се движи по-бързо от тях и да отскача от насочените към нея оръжия.

Не се опитваше да прилага хитри ходове и изобретателни номера. Видеше ли пролука, просто се спускаше и нанасяше смъртоносен удар.

Движеше се безспир, въртеше се, извиваше тялото си, за да избегне остриетата им. Тъй като не беше войник, траекторията ѝ не отговаряше на техните очаквания. Нямаше време да планира ходовете си. Отбягваше ударите им и отвърщаше на свой ред, без да им даде възможност да опитат пак.

Дръпна се назад, за да избегне преминал на сантиметри от нея нож в ръката на един от враговете. Все още във власт на яростта, Магда развъртя меча си с мощен писък, като отсече ръката, посегнала да я намушка. Мъжът се строполи на земята с крясъци, а тя остави меча си да опише пълен кръг и като се завъртя леко, прониза един нападател, който се опитваше да я изненада в гръб. Докато той падаше странично, Магда издърпа меча от тялото му и стиснала ефеса с две ръце, го заби дълбоко в сърцето на мъжа без ръка, който се гърчеше на земята. Бе замахнала с такава сила, че върхът на острието заседна в пътеката под онзи. Преди да е успяла да освободи меча си, към нея вече летеше друг мъж, мечът му разсичаше нощния въздух. Инстинктивно усети, че няма да успее да се отмести от пътя му навреме.

В последната секунда, точно преди заостреният метал да проникне в тялото ѝ, Мерит изтласка нападателя встрани и той загуби равновесие. Едрият мъж се олюля и се свлече на коляно. Преди да е успял да се изправи, Магда нанесе удар отгоре, който разполови нещастника по дължина от главата до средата на гърдите.

Онзи се катурна и тупна на земята с шумно плъокване, при което от разполовеното му тяло плиснаха органи.

Нощта внезапно притихна. Повече нападатели нямаше.

ОСЕМДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Магда, паднала на колене, стиснала меча в две ръце, облещена и готова да се защити, дишаше тежко. Нощта бе замлъкнала. Не се чуваха бойни викове. Нямаше летящи към нея остриета.

Главата ѝ се въртеше във всички посоки, оглеждаше за заплахи. Бе заобиколена от трупове. По земята наоколо бяха разпилени кръв, съсиреци и неразпознаваеми парчета плът.

Не бе останал никой, който да я нападне.

Недалеч мярна Мерит, който, все още с желязната яка около врата и обездвижени ръце, се мъчеше да се изправи на крака. Успя да се вдигне и се спусна към нея, на лицето му грееше горда усмивчица.

Сега, след като заплахата вече я нямаше, Мечът на истината изпадна от ръцете на Магда.

И тогава тя усети нещо да я пронизва отвътре, отначало леко бодване, което обаче бързо се превърна в истински болезнен ад, изпепеляващ вътрешностите. Магда се преви о две. Строполи се на земята с вик, кръстосала ръце пред корема си, в опит да тушира болката, която заплашваше да я унищожи. Отчаяно се нуждаеше от въздух, не можеше да си поеме дъх. Тежестта на скръбта, която я притискаше, не ѝ позволяваше да го направи.

Мерит коленичи до нея, но тъй като китките му бяха оковани за пръта, стърчащ от врата му, не можеше да стигне до Магда. Не можеше да направи нищо, но самото му присъствие за нея беше някаква утеха, запълваше чувството, че е сам-самичка с ужаса на страданието.

Болката отмина толкова бързо, колкото бе дошла.

Агонията отпусна лапите си, Магда се просна по гръб. По бузите ѝ се изтърколиха сълзи, докато дишаше учестено, за да навакса липсата на кислород. Вдигна поглед към тревожното лице на Мерит.

— Не знам какво не е наред — успя да изрече накрая тя между две накъсани вдишвания.

— Заради магията на меча е — обясни той. — Когато убиваш с оръжието, плащаш цена. Първия път е най-тежко. Ти си късметлийка.

Силата на меча бе извлечена от твоята жизнена сила и в този смисъл ти е била по някакъв начин позната.

Магда се завъртя настрани и се надигна от земята, подгъна крака под себе си и седна върху петите си.

— Не искам да пробвам по-тежкия вариант.

— Гневът е щит срещу силата на магията на меча, така че и това помага.

— В такъв случай съм била надеждно защитена. — Тя се пресегна и извърна главата му на една страна, за да огледа нараняванията му.

— Не изглежда много добре.

— Засега съм добре. Когато сваля това нещо от врата си, ще съм още по-добре.

— Можеш ли да го махнеш с магията си?

— Не. Има щит, който не позволява дарбата да бъде използвана с цел бягство.

— Щит — повтори тя. Спомни си защитените с щитове окови на Наджа. — Струва ми се, че имам ключ, който ще свърши работа.

Тя взе меча и прокара острието под една от железните белезници. Извърна глава встрани. В резултат на мощно дръпване металът се пропука, разхвърчаха се парчета. Мерит стисна пръта, за да го стабилизира и да ѝ помогне да счупи яката. Не след дълго тя успя да сваля и останалата част от обездвижващото устройство от него. След като го освободи, се хвърли в обятията му.

— Толкова ме беше страх. Помислих, че съм те изгубила. Толкова се уплаших, че ще те убият.

Той я откъсна от себе си за миг.

— „Обградени сте. Правете каквото ви казвам или сте мъртви.“ Това ли ти беше планът? Откачи ли?

Магда запримигва смутена.

— Беше най-доброто, което успях да измисля в движение. — Навъси се. — И свърши работа, не мислиш ли?

— И още как — усмихна се той и я придърпа към себе си, за да я прегърне с благодарност. — Благодаря ти, Магда. Трябва да призная, че се справи повече от чудесно.

След преживения страх от битката изведнъж се почувства разтреперана, но ѝ беше хубаво в обятията му.

— Всичко се дължи на меча — прошепна. — Творението ти е забележително.

— Мечът е само средство. Най-важното е да бъде в ръцете на точния човек.

Тя го изглежда скептично, докато той се надигаше.

— Щом казваш...

Облаците започваха да се разкъсват и луната плахо озаряваше околността.

— Трябва да скрием труповете — заоглежда се Мерит. — Ако ги оставим тук, ще пратят цяла войска да разследва какво се е случило. Няма да мине много време, и ще тръгнат да търсят липсващите войници.

— Скалата е стръмна и висока — посочи Магда. — Можем да ги добутаме до ръба. Никой няма да ги открие поне известно време. Ще спечелим най-малко ден-два.

За нула време, с помощта на дарбата на Мерит, бяха разчистили телата в зелени туники и разпилените части от тях. Едрите мъжаги се изтърколиха в урвата с подскачащи във въздуха ръце и крака, запремятаха се по сипея и скоро изчезнаха сред гъстата растителност дълбоко долу. От пътя нямаше да се види нищо, освен ако човек не обърне внимание на лешоядите, които най-вероятно щяха да започнат да кръжат над мястото. Пак с помощта на дарбата си Мерит заличи всички следи от кръв от бойното поле. С крак заравни отворилите се ями, докато пътят не си възвърна обичайния вид.

— Трябва да се махнем от пътя — каза тя. — Може да дебнат още от войниците на Лотаин. Сега, когато луната се показва, сме лесно забележими на такова открито пространство.

Магда се огледа на лунната светлина, започваше да идва на себе си. После посочи тъмната стена от дървета оттатък пътя.

— Ей там има пътека, която се движи през планината. Горедолу следва пътя, не е много далеч. По-стръмна е и на места се минава по-трудно, но пък е по-кратка. Едва ли някой ще мине оттам нощем. Гората е доста гъста, така че когато се налага, можем да използваме фенера. Ако мине патрул, няма да могат да ни съзрат между дърветата.

Мерит кимна и след като бързо огледа околността за последен път, за да са сигурни, че не са пропуснали нещо, двамата се насочиха към гъстата гора. Не след дълго откриха пътеката. Земята беше

покрита със слой борови иглички, така че се движеха абсолютно безшумно. Луната им осигуряваше достатъчно светлина между дърветата и осветяваше пътя пред краката им, така че успяваха да се придвижват без особени затруднения.

— Е — каза той, след като бяха навлезли дълбоко под закрилата на дърветата, — не че не съм ти признателен, но какво правиш тук? Нали ти казах да почиваш. Изненадан съм, че имаш достатъчно сила да стоиш на краката си, а след тази битка имаш късмет, че въобще дишаш самостоятелно. Загазила си повече, отколкото предполагаш, Магда. Защото...

— Всички сме загазили повече, отколкото предполагаш. Утре следобед Лотаин ще бъде обявен за Първи магьосник. Принуди ме да се съглася да се омъжа за него на церемонията.

— Какво!

Магда не му даде шанс да се разбеснее.

— Чуй ме. Нямах избор. Каза, че ще започне да избива всички мои познати, ако не се съглася. Хванал е Тили и я е подложил на невъобразими мъчения, за да ми покаже, че не се шегува. Ако му бях отказала, щеше да я убие пред очите ми. Видях я в плачевно състояние. Щеше да е първата от много, ако бях казала „не“. Не можех да го допусна.

— Добри духове! — прошепна едва чуто той.

— Вземи — каза Магда и като свали ремъка на меча през главата си, му подаде оръжието. — Аз обаче имам план. Знам какво трябва да направим.

След като Мерит препаса меча през гърдите си, я стисна за ръката.

— Може да имаш план, но по очите ти виждам, че си на края на силите си. Битката и бързането сега само допълнително влошават нещата. Няма да мога да те оправя. Нужна ти е пълна почивка, за да завършим процеса, който започнахме.

— Не го правя по собствен избор, Мерит — каза нетърпеливо тя. Той въздъхна.

— Предполагам. Но предпочитам да те изпратя обратно до Кулата. Можем да обсъдим плана ти, след като си починеш.

— Нямаме време за това — настоя Магда и дръпна ръката си. — Чака ни много по-важна работа, при това неотложна. Знам, че ми е

нужна почивка. Мислиш ли, че не съм наясно колко съм отпаднала? Но нямаме избор. Това не търпи отлагане.

Той оцени решителността в погледа ѝ.

— Какво имаш предвид?

— Мерит, сериозно сме загазили. Лотаин явно е имал намерение да се отърве от теб, така че най-вероятно подозира, че се опитваш да разбереш истината за всичко, което се случва. Не се съмнявам, че те водеха към Кулата, за да бъдеш съден и екзекутиран, като бъди сигурен, че преди това щяха да те измъчват, докато признаеш каквото искат да чуят.

Лотаин иска да сложи край на съмненията в собствената му личност и да прекърши всяка опозиция, като по този начин направи последната крачка към завоюване на властта над Кулата. Консолидира силите си. Успя да освободи съветник Садлър, за да контролира полесно Съвета. Вече разполага със собствена частна войска. Бракът с мен ще му спечели доверието на Домашната гвардия и редица ключови първенци, както и на много магьосници, които вярват в Баракус. Ако откажа, ще трябва да ме дискредитира. Просто ще ме хвърли в тъмница, ще изтръгне самопризнание и ще ме екзекутира за измяна. Не е никак трудно да бъдат изтръгнати самопризнания чрез мъчение.

Намирам се в безизходица. При сегашното положение, независимо дали ще тръгна с него или не, не мога да променя хода на събитията. Пак всичко ще свърши по същия начин. Моята дума срещу думата на Лотаин няма да убеди много хора. Той ще бъде Първи магьосник. Той ще управлява Средната земя.

Като се съглася да се омъжа за него на утрешната церемония, на която той ще бъде провъзгласен за Първи магьосник, поне ще предотвратя убийството на няколко души тази вечер. Това ще ни спечели време. Ако откажа, голям брой невинни хора ще загинат незабавно, но не храня илюзии; след като ме използва, за да спечели обществена подкрепа в Кулата, и се вкопчи с желязна хватка във властта, ще прочисти армията и сановниците от всички, които не го подкрепят изцяло, и тогава ще ме сполети нещастна съдба. Аз съм просто изгодно средство за постигането на определена цел и съм му важна за много кратък период от време.

Ако не направя нещо, при това веднага, докато все още съм му необходима, тогава ние и много от хората, които са на наша страна, ще

загинат. Вече знам истината за него, но половината от обитателите на Кулата не я знаят.

Мнозина вярват, че Лотаин се бори за доброто на човечеството, като преследва подлите изменници. Имат го за наш спасител. Ако им кажа, че не е така, че той преследва хората, решили да разобличат истинските му намерения, като например Наджа, повечето хора няма да повярват. Те ще приемат за чиста монета лъжите, които им казва Лотаин.

Никой няма да ми повярва, ако започна да ги убеждавам каква е истината. Ще повярват на думата на Лотаин, който е високопоставена личност, главен обвинител. Когато Лотаин отправи обвинението, че Баракус е заговорничел с хора от Стария свят срещу нас, те ще му повярват. Каквото и да кажа, ще приемат, че истинският предател съм аз, защото съм била на страната на Баракус.

Хората искат да знаят истината. Аз съм единствената, която може да им я предостави. Но ще бъда мъртва, преди да успея да отправя обвинение.

При сегашното положение на нещата няма да мога да сторя нищо, за да го спра.

Мерит я изглежда подозрително.

— Но нали спомена, че имаш план.

— Да, имам план. Вярно е, че съм толкова изтощена, че едва стоя. Разбирам го. Но имаме само един шанс. И трябва да се възползваме от него. Тръгнах да те търся по конкретен повод.

Мерит не показва никаква емоция.

— Какъв повод?

Магда се стегна, за да събере увереност.

— Искам да ме използваш, за да създадеш Изповедник.

ОСЕМДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Мерит килна глава към нея и присви очи.

— Искаш да те превърна в Изповедник?

— Да — кимна тя. — Нямаме много време. — Трябва да побързаме.

Мерит закрачи напред и се спря под един от огромните клони на вековен дъб. Стоеше с гръб към Магда, луната обливаше широкия му гръб със студена светлина.

Накрая се обърна с мрачно изражение.

— Моля те, Магда, не искай това от мен.

Тя също пристъпи под внушителната корона на дъба.

— Винаги съм била на мнение, че да се променя природата на един човек посредством магия е хладнокръвен, лишен от човечност акт в името на създаването на оръжие. Никога не съм разбирала как е възможно някой да се съгласи да бъде променен от магьосник. Вярвала съм, че това е извращение над съществуването ни.

Исидора ми показва, че невинаги е така. Научи ме, че ако се направи поради правилните причини, всъщност може да бъде шанс да разгърнем най-доброто от себе си. Направи ли се както трябва, подобно нещо допълва онова, което вече сме, човекът, който сме, обогатява възгледите ни. В този смисъл говорим не за промяна на човешката природа, а за нейното обогатяване. И това е дълбоко морално.

И нещо повече — ти не си просто магьосник. Ти си Мерит. Може да не виждаш разликата, но аз я виждам. Макар да не се познаваме от дълго време, на мен ми беше достатъчно да те опозная, да позная сърцето ти.

— Успокоително е да го чуя, но да ме познаваш не е достатъчно.

— Знам, но вече обмислих всичко. Може да не ти се вярва, но е така. Това, което ти предлагам, не само е единственият начин — то е правилният начин. Макар че превръщането на хора в оръжия може да бъде ужасно деяние, ако се направи по правилния начин, от точния

човек и поради основателни причини, може да се превърне в нещо превъзходно.

Идеята за създаване на Изповедник те е споходила поради правилните причини. Животът е истина. Истината е живот. Бил ти е нужен начин за търсене на истината. Тази утвърждаваща живота кауза е благородна.

Убиването е нещо ужасно. Мразя да убивам. Но да убиваш невинна е грешно. — Вдигна ръка към пътеката назад. — Убийството на тези хора преди малко бе правилно решение, основателно. Решение, взето за доброто на всички. Решение в защита на невинния живот. В този случай би било неморално да не убиеш.

Ти обмисляш създаването на Изповедник с цел прекратяване на злото, точно както убийството, което извърших тази нощ, попречи на тези войници да сторят зло. В този смисъл и двете деяния са правилни.

Мерит, искам този човек, този Изповедник, който ще създадеш, да бъда аз. Разбирам благородната мисия зад това начинание. Знам точно как да се възползвам от тази възможност. Моля те, дай ми шанс да направя онова, на което само аз съм способна. Дай ми оръжието, с което да спра злото и да съхраним живота. Не допускай да се проваля в онова, което ми е отредено да направя.

Този живот си е мой. Искам да го осмисля.

— Нещата не са толкова прости, Магда. Трябва да обмислим всички плюсове и минуси.

— Съгласна съм, че правилният подход е да обмислим всичко отвсякъде, само че нямаме време. Трябва да стане веднага. Тази нощ. Трябва да използвам Изповедническата сила, за да разкрия истината. Де да можех да почакам, но не мога. Това е единственият ми шанс. Баракус ми каза, че съдбата ми е да откривам истината...

Мерит започна да жестикулира гневно.

— Животът не се моделира според някаква си съдба. Животът ти не е предопределен, важно е какво ще направиш от него ти.

— Точно това искам да направя с живота си. Баракус също така ми каза да живея живот, какъвто само аз бих могла. Насърчи ме да не се страхувам да приема призванието си. Молеше ме да избира съдбата си. Пророчеството не се занимава само със съдбата, а и с нейната противоположност — свободната воля. Призванието ми е да стана Изповедник. Но това не е предопределено. Това е възможност,

разклонение по пътя на живота ми. Нужна ми е смелост, за да тръгна в тази посока по собствена воля. Така равновесието между пророчеството и свободната воля ще се превърне в магията на бъдещето.

Той явно се бе успокоил значително.

— Трябва да призная, че всичко, което казваш, е точно така.

— Мерит, това е животът, който само аз мога да изживея. Винаги съм се опитвала да разкрия истината за нещата.

Неслучайно те намерих. Съдбата ме доведе при теб, за да видя възможност за избор пред себе си. Винаги досега съм отхвърляла всички такива възможности, докато не се запознах с теб и не осъзнах истинската природа на това какво означава подобен избор. Намерих те, защото трябва да направя този избор в живота си. Оттогава разбрах, че това е моята мисия в живота.

Аз съм този човек, Мерит. Направих избора си.

Аз съм твоят Изповедник.

Мерит сведе поглед и отвърна глава.

След малко се прокашля.

— Магда, не си даваш сметка какво означава това. Нямаш представа какво искаш от мен.

— Ами кажи ми, разкажи ми всичко сега, защото времето ни изтича.

Той се обърна и я погледна.

— Това ще промени самата ти природа. Изповедническата сила ще се превърне в част от теб, както зрението и слухът ти са част от твоята природа. Ти ще бъдеш Изповедник така, както аз съм магьосник. Това означава, че така както всяко твоє дете носи в себе си твои черти, например има твоите очи или нещо друго, така ще наследи и тази твоя черта. Всяко дете, което родиш, ще бъде Изповедник. И децата на твоите деца ще наследят същата сила, и техните деца и тъй нататък. Веднъж създадена, тази сила става част от теб — тя си ти.

Магда закричи насам-натам, гризеше един от ноктите си и мислеше.

— Ще бъде част от тях още с раждането им?

— Да. Вземаш решение не само за себе си, но и за тях. В известен смисъл ти създаваш тяхната съдба.

Тя се обърна.

— Не повече, отколкото предопределям това да имат зрение. Просто ще ги даря с друг вид зрение.

— Но ако...

— Мерит, ако не го направим, няма да имам никакъв шанс за поколение, понеже ще бъде мъртва. Ако оживея, единствената съдба, която ще очаква евентуалното ми дете, ще бъде изтерзаното съществуване на получовек, създаден така, че да отговаря на извратените представи за света на живите на император Сулакан. Възможно е дори самата аз да бъда превърната в такъв получовек и да народя поколение без души. Нима е по-добре?

Нима не разбираш? Аз не решавам съдбата им, а им давам възможност за живот — живот, който си струва да се живее.

Мерит притисна слепоочията си между палеца и останалите си пръсти.

— Виж, Магда, дори да исках да го направя, нямаше да мога.

Тя започваше да губи търпение. Скръсти ръце.

— И защо?

Той си пое дълбоко дъх, след това се опита да ѝ обясни.

— Процесът е подобен на това, което направихме, за да вкараме сила в меча. С тази разлика, че мечът не притежава собствена жизнена сила, затова е нужно да бъде заета жизнена сила отвън, за да стане възможно неговото създаване. Ти осигури тази сила, като начерта Милостта със собствената си кръв.

Създаването на Изповедническа сила до голяма степен има подобна цел и си служи с подобни методи, но съществува една основна и огромна разлика. Ти притежаваш собствена жизнена сила. Не можеш да получиш жизнена сила от друг, за да бъдеш превърната в Изповедник така, както превърнахме меча в оръжие. Трябва да използваш собствената си сила.

Магда сви рамене.

— Добре. Мога да начертая с кръвта си още една Милост.

Той поклати глава.

— В друг случай това би било началната стъпка. Но ти вече отдаде силата си на меча. Мисля, че не осъзнаваш истинската дълбочина на това, което отдаде с такава готовност при създаването на меча. В момента ти не притежаваш достатъчно сила, за да направиш това за себе си.

— Мисля, че имам достатъчно сила. Можем да опитаме Длъжни сме да опитаме.

— Да не мислиш, че говоря наизуст? — Мерит пристъпи към нея и я погледна право в очите, за да се увери, че тя разбира какво ѝ говори. — Не просто няма да се получи, Магда. Работата е там, че подобен опит ще те убие.

Тя въздъхна.

— Сигурен ли си, Мерит? Аз съм доста силна. Нали току-що видя как се бих с тези мъже.

— Тази сила е различна. — Той махна в жест на безсилие. — Сама видя какви сили участваха в създаването на меча. Нима вече забрави какво преживя? Не разбираш ли, че беше на крачка от смъртта? При това тогава беше съвсем добре и в прекрасна форма.

Един опит да освободим такива сили в теб тази нощ ще те убие. Не казвам може да те убие. Не казвам, че има такава вероятност. Не казвам, че се тревожа или че се боя да не пострадаш. Знам какво говоря. Заявявам без капка съмнение, че това ще те убие. Няма как да помагаш на мисията ни, ако си мъртва.

— Ами ако използваме друг човек, който да ни помогне — както аз направих с меча? Не може ли ти да дадеш от своята сила? Или пък да извикаме Куин. Той би помогнал. Можем да му имаме пълно доверие.

Мерит отпусна ръка на рамото ѝ.

— За разлика от меча, уникалната способност на Изповедническата сила изисква човекът, който ще стане Изповедник, да е същият, който ще осигури жизнената сила. Никой друг не може да ти заеме живота си по такъв начин. Задължително е точно ти и само ти да отдадеш себе си, жизнената си сила в превръщането ти в Изповедник. Този процес ще те промени. Никой друг не би могъл да го направи вместо теб.

Магда направи няколко крачки, притиснала дланите си една до друга.

Имаше чувството, че целият ѝ свят, всичко, което е обичала, се изплъзва между пръстите ѝ. И всичко това само защото бе толкова слаба.

Искаше да каже на Мерит, че греши, че тя е достатъчно силна. Но знаеше, че той е прав. Магда едва се крепеше на краката си, едва си

поемаше дъх. Сега си спомни, че за малко не умря по време на мъчителните опити за създаването на меча. В момента не ѝ бе останало нищо, което да може да даде на себе си.

Мерит беше прав. Не би оцеляла.

— Няма ли друг начин? — попита тя, без да се обръща към него.

— Магьосниците, които искаха да създадат меча, загинаха, докато се опитваха да завършат процеса, без да разполагат с каквото е нужно. Процесът за създаване на Изповедник изисква огромно количество от твоята сила. В момента ти не разполагаш с такова. Отдаде силата си на меча. Точно както загинаха онези магьосници, така ще загинеш и ти, ако нямаш нужната сила.

— Разбирам.

Магда имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне. Бе обмислила всичко отвсякъде. Бе взела решение. Вътрешно вече се виждаше извървяла целия път. Беше ѝ нужна само магията, за да завърши процеса.

Вече знаеше какво ще направи, щом стане Изповедник. Беше проиграла целия сценарий в главата си поне сто пъти. Представяше си абсолютно всичко, с най-големи подробности.

А сега остана само пепел.

— Ще ми се да можех да сторя нещо, Магда — каза той тихо и с тъга. — Ако има някой на този свят, когото бих избрал, за да му вдъхна Изповедническа сила, то това си ти, кълна се.

Магда кимна и извърна глава, за да скрие сълзите си.

— Благодаря ти, Мерит. Знам, че наистина го мислиш.

— Така е.

Това беше краят не само на нейния свят, а и краят на света на живота. Бе изгубила шанса си. Нямаше начин да се пребори с Лотаин и хората, които му помагаха. Той се оказа твърде силен.

Магда бе отдала силата си за направата на Меча на истината.

И сега всички щяха да умрат.

ОСЕМДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Магда се завъртя рязко.

— Мерит, когато използвах меча, усетих силата му да изпълва цялото ми същество. Никога преди не бях изпитвала подобно нещо.

Той кимна.

— Знам. Нали не си забравила, че този меч е мое творение? Притежава огромна мощ, която донякъде се дължи на стореното от теб в процеса на създаването му. Докато ти си жива, винаги ще бъдеш свързана с този меч. Може да се каже, че докато този меч съществува, той винаги ще носи частица от теб.

Магда пристъпи към него.

— Значи влагането на моята жизнена сила в него е направило създаването му възможно.

— Точно така — сви рамене той, за да потвърди очевидната връзка.

Тя се вгледа в лицето му на лунната светлина.

— Ами ако използваме меча, ако направим така, че да ми върне част от силата, която му дадох, за да ми помогне да издържа на мъчителния процес по превръщането ми в Изповедник? В крайна сметка това си е моята жизнена сила. Нали каза, че не може да я получа от никого друго. Но ако ми я предостави мечът, тя би била моята собствена.

Мерит подири очите ѝ с поглед, но не каза нищо.

— Просто ще взема назаем частица от собствената си жизнена сила — додаде тя.

Той отново смръщи чело.

— Вече помислих за такъв вариант.

— И?

— Много е опасно. Създаването на Изповедник само по себе си е достатъчно опасно. Това е процес, който никой досега не е опитвал да осъществи и рискът да завърши с фатален край е огромен, при това без изобщо да вземам предвид евентуални непредвидени усложнения.

Това, което казваш, теоретично е възможно, но рисковете са още по-неизчислими.

— Искаш да кажеш, че не притежаваш нужните умения или че е опасно за мен?

— Моите умения нямат нищо общо. Твърде опасно е за теб поради много...

— Нямаме избор. Трябва да опитаме.

Той поклати глава.

— Магда, моля те, не ме карай да го правя. Нямах представа какво исках.

Тя се надвеси към него на лунната светлина.

— Мерит, знам точно какво искам. Моля те за шанс да живея. Без да опитаме, ще умра, ти също ще умреш, както и всички около нас.

Нали чу какво каза Наджа. Управниците на Стария свят искат да унищожат света на живота. Колкото и откачени идеи да имат, колкото и невероятни и невъзможни да са намеренията им, дори да не успеят да постигнат крайната си цел, те пак ще изстребят до крак нашите народи. Твърдо са решени да вземат властта над света на живите по един или друг начин. Докато се опитват да постигнат намеренията си, ще изстребят хиляди невинни хора, а ако спечелят войната, жертвите ще са много повече. Ако спечелят, в най-добрия случай Новият свят ще бъде поробен. И ако наистина постигнат това, което си е набелязал Сулакан? Ако кутиите на Орден са у него и ги използва, за да сложи край на света на живота такъв, какъвто го познаваме?

Войната не отива на добре. Според мен е защото Кулата гъмжи от шпиони и изменници, които помагат на войската. Точно това е искал да ми каже Баракус — това трябваше да разкрия. Така или иначе вече знам кой стои в центъра на всичко това. Лотаин. Крил се е точно под носа ни, представял се е за наш защитник, който преследва изменниците.

Но ако го убием, тайните му ще загинат заедно с него. Ако вместо това го заловим и с мъчения изтръгнем от него някакви имена, как изобщо ще разберем, че те са негови сподвижници? Може да премълчи имената на важни шпиони или да обвини невинни хора. Как бихме могли да сме сигурни? При нещо толкова важно как да сме сигурни, че сме изтръгнали цялото гнездо от изменници и шпиони?

Ако не пипнем всичките онези, които му помагат, те пак ще могат да действат вътре в Кулата, да подкопават каузата ни, да продължават да събуждат мъртъвци, които да избиват важни за нас хора. Ако убием човека, който е в основата на всичко това, никога няма да узнаем кои са останалите — преди да е станало твърде късно.

Ако обаче съумея да изтръгна признание от Лотаин, истинско признание, и успеем да разобличим мащабите на предателските дейности вътре в нашия лагер, тогава може да ни се удаде реален шанс да се преборим. Ще имаме шанс да спасим Кулата.

Помисли си само какво ще стане с нас и хората около нас, ако не спрем вражеските магьосници, които са проникнали тук. Те ще пробият Милостта. Не просто ще умрем. На душите ни ще бъде отказано правото да преминат в Подземния свят.

Ще бъдем като онези хора от града на Исидора, Гранденгарт. Телата ни ще бъдат използвани от магьосници от Стария свят, докато духовете ни са впримчени в капан между световете. Духовете ни ще се скитат безпризорни тук, в този свят. Колцина невинни ще бъдат обречени на такава съдба?

Е, нима се опитваш да ми кажеш, че тази мрачна съдба е за предпочитане, вместо да рискуваме, като опитаме, дори това да означава да изгубя живота си? Защо? С какво е по-добра?

Нима идеята за създаване на Изповедник няма за цел точно това? Нима не беше точно това причината, която те накара да застанеш пред Съвета и да искаш разрешение за създаването на Изповедник? Не каза ли самият ти, че рисковете са толкова големи, че непременно трябва да се опита.

Той я гледаше изпод вежди, без да каже нито дума.

— Моля те, Мерит, не ме обричай на кратко съществуване, през което да наблюдавам бавната смърт на всичко хубаво и добро, само защото не ни е достигнала смелост да опитаме да променим нещата. Не ми го причинявай, моля те. Не обричай нас и приятелите ни, сънародниците ни на ужасната съдба, която император Сулакан е избрал за всички нас.

Той побърза да отвърне поглед.

— Магда, не осъзнаваш какво ме молиш да направя. Просто не мога.

По лицето ѝ се изтърколиха сълзи.

— В такъв случай ти си този, който избра съдбата ни, и тази съдба е безкрайно страдание само защото те е страх да не ме нараниш. Но сигурността, която искаш за мен, е илюзия. Като се опитваш да ме предпазиш, ти само ме нараняваш повече.

Стиснала зъби, тя го хвана здраво за дрехата.

— По-добре да умрем, докато се опитваме да спасим живота, вместо да изтърпим съдбата, на която искаш да ме обречеш. Ако няма да ми помогнеш, поне ми дай Меча на истината, за да мога да убия онова копеле. Дай ми меча и нека загина, докато се бия за каузата, в която вярвам.

Огромните му длани обгърнаха китките ѝ, а очите му се взряха в нея за един дълъг момент.

— Добре — каза той накрая. — Добре, ще опитам. И аз предпочитам да умра, отколкото да гледам как се превръщаш в безпомощен свидетел на всичко, което ти е близко. Ще се опитам, Магда.

Тя го прегърна, изпълнена с благодарност.

Почти веднага той се отдръпна назад и я погледна в очите. Тя никога не го бе виждала толкова мрачен.

— Не бързай да ми благодариш. Това няма да има нищо общо с процеса, през който преминахме, докато създавахме Меча на истината. Това, което сега трябва да направя, ще е съвсем различно от стъпките, които бих предприел за създаване на Изповедник. Не можем да го направим по този начин. Този път няма да можеш да ми помогнеш. Ще трябва да оставиш всичко на мен.

Мъката в погледа му я стресна.

— Какво имаш предвид? Какво трябва да направиш?

— Ще трябва да ми повярваш. Без въпроси. Ще трябва да повериш живота си в мои ръце и да ме оставиш да направя каквото трябва.

Магда преглътна нарастващото си чувство на паника и кимна.

— Наистина нямаме избор. Времето ни изтича. Направи го.

Той я докосна по бузата.

— Де да имаше друг начин, Магда, но след като правим това, значи не ни е останало нищо друго.

Вдигнал длан на рамото ѝ, Мерит нежно я плъзна да се облегне на ствола на огромен дъб. Тъмните разкривени клони на дървото се

разгръщаха над главите им като крайници на огромно чудовище, надвиснало да ги сграбчи между лапите си. Луната осветяваше красивите, остри черти на Мерит със студена, призрачна светлина.

Магда чу шумолене и вдигна глава към внушителните клони на вековното дърво. Там, кацнал в сгъвката на един клон, стоеше гарван и наместваше крилете си.

Магда се вгледа в черните очи на птицата, която я гледаше безмълвно. За последно бе виждала гарван долу, в лабиринта, докато я гонеше мъртвецът.

Мерит бавно издърпа меча. Звукът на острието огласи нощта и привлече погледа на Магда към оръжието.

Тя облиза устните си.

— Какво ще правиш?

— Ще използвам Меча на истината, за да ти помогна да се преродиш в Изповедник.

Тревогата на Магда растеше с всяка изминала минута.

— Да се преродя? Как? Какво ще правиш с това?

Имаше чувството, че той я гледа някъде от друг свят.

— Вярваш ли ми?

Тя предпочиташе той да не продължава да ѝ задава този въпрос.

— Вече ти казах — да.

— Тогава те моля, Магда, не питай.

Тя кимна.

— Съжалявам. Кажи ми какво трябва да направя.

С една ръка Мерит притисна раменете ѝ към дървото.

— Трябва да ме оставиш да направя каквото е нужно.

Стиснал меча в другата си ръка, той намести върха на острието в центъра на гърдите ѝ. В очите му тя видя много повече от блясъка на неговата дарба. Очите му преливаха от нежност, но в същото време бяха заредени със страст и решителност. Освен това в тях имаше мъдрост, честност, компетентност и ярост, каквато тя не бе виждала никога преди. Това донякъде се дължеше на Меча на истината. Но също така това бе самият той.

Магда бе видяла подобна ярост, когато го срещна първия път и му съобщи, че Исидора е мъртва. Неговият характер притежаваше потенциала да се разгърне с разрушителна сила, но в същото време Мерит умееше да контролира всичко това и да го фокусира.

В момента правеше точно това.

Съчетана с яростта на меча, тази ярост бе плашеща.

Магда погледна надолу и видя как острието става сияещо бяло.

— Мерит...

От искрящо бяло острието стана мастиленочерно, сякаш бе потопено в недрата на Подземния свят. Въздухът запращя с нишки светлина, едновременно чисто бяла светлина на Адитивната магия и зловещото празно на Субстрактивната. Те я обвиха в пашкул от магия, който замъгли света.

Магда не можеше да престане да трепери.

— Мерит...

— Сигурна ли си, Магда? Убедена ли си?

Зад сянката на тиха скръб тя различи в погледа му любов.

— Да. С цялото си сърце и душа. Коя съм аз, коя ще бъди — зависи от теб.

— Тази нощ, Магда Сеарус, ти се прераждаш в Изповедник. — По бузата му се изтърколи сълза. — Ако се проваля, нека добрите духове ме приберат, защото не желая да живея в свят, в който теб те няма.

Тя примигна в изненада пред думите му.

Искряща бяла светлина и мастиленочерна тъмнина се запреплитаха по дължина на острието в главозамайващи, неспокойни вълни.

— Сега трябва да ми се довериш — каза категорично той.

Магда навлажни небцето си с език.

— Вярвам ти, Мерит. Животът ми е в твои ръце.

И тогава, докато той притискаше раменете ѝ към дървото, я прониза с меча право в сърцето.

Светът около нея бе разтърсен от беззвучна мълния.

От близките дървета заваля дъжд от листа и борови иглички, като в същото време се надигна обръч дим, който бавно затрептя в нощта.

Очите на Магда се облешиха от ужас пред стореното от Мерит.

Тя нададе последен писък, докато издъхваше.

ОСЕМДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Беше се събрала огромна тълпа. Хората прииждаха към внушителните колони от черен мрамор от двете страни на галерията, която водеше към залата на Съвета, и заставаха между статуите на мъже с роби, надничаха между гърбовете на зяпачите отпред, надигаха се на пръсти в опит да видят нещо.

Тихото жужене на гласовете им отекваше под сводестия таван, украсен с поредица продълговати червени флагове, символизиращи кръвта, пролята в защита на народите от Средната земя. Килимът с имената на битките, изписани по ръбовете, също беше червен и имаше за цел да напомня за проведените битки и пожертваните за благо на другите животи.

Този ден бе не по-маловажна битка за оцеляването на Средната земя, битка за оцеляването на всички изложени на опасност невинни животи. Имаше голяма вероятност преди началото на деня да се пролее още кръв в тази на вид безкрайна битка за оцеляване.

Магда крачеше между насъбралата се тълпа с премерена крачка и безизразно лице, по което нямаше и следа от емоция.

Кънтящите гласове и звънкият смях утихваха до шепот, преди съвсем да заглъхнат с приближаването ѝ, а зад нея оставаше увиснала във въздуха тягостна пауза.

Хората се сепваха, щом я видеха да минава покрай тях, вторачваха се пред себе си и не смееха да помръднат. Никой и не подозираше каква сила кипи в този момент някъде дълбоко в нея.

Преди тя я чувстваше като чужда сила, като ужасно чудовище отвътре. В началото, когато отново усети онова страшно безвремие, пътуването през мрака, тя не се бе ориентирала какво може да очаква и не знаеше какво да прави. Тъй като не притежаваше дарбата, никога не бе владяла никаква сила, която да може да призовава и управлява, камо ли пък сила като тази.

Някъде по някое време тази вътрешна сила бе престанала да ѝ бъде чужда.

По някое време през нощта се бе превърнала в част от нея, сякаш винаги е била там и просто сега я осъзнаваше.

Вече не бе чужда сила, внедрила се в тялото ѝ. Тази сила вече беше самата тя.

Освен това от самото начало усещаше, че това е сила, която търси излаз. Бяха нужни постоянни съзнателни усилия, за да я овладее и удържа. Мерит я бе уверил, че с течение на времето ще става по-лесно, ще се превърне в нещо естествено като дишането. Но точно в този момент силата напираше да избликне и се налагаше Магда да държи здраво юздите. Както ѝ обеща Мерит, вече не беше така — ставаше далеч по-лесно.

Никога преди не е чувствала такова нещо и нямаше никаква представа какво да очаква, когато в крайна сметка освободи силата. Мерит ѝ даде някои съвети въз основа на съставните елементи, но до голяма степен той самият също не беше наясно.

Щом навлезе в голямата ротонда недалеч от залата на Съвета, Магда забеляза тълпите зяпачи, изпълващи огромното пространство, всички дошли да видят великото събитие, да станат свидетели на появата на бъдещата съпруга на бъдещия Първи магьосник. През прозорчетата високо горе, околоръст златния купол, се процеждаше следобедна светлина, от която високите колони от червеникав мрамор в единия ъгъл на залата засилваха. Между колоните откъм каменната стена заедно с тълпите от хора я наблюдаваха и статуите на бившите водачи.

Огромната махагонова порта на залата на Съвета беше отворена, към нея водеше шпалир от гвардейци с безукорни униформи и лъснато оръжие, съсредоточени и нащрек. През отворената врата Магда видя още и още тълпи в самата зала на Съвета. В това вътрешно помещение всичко бе обляно в синкава светлина, която изглеждаше някак мътна на слънцето и в същото време излъчваше някаква тържественост, създаваше очакване за предстоящата церемония.

Магда крачеше сама през косите снопове слънчева светлина и през пътеката на сини и златни мотиви, отвеждаща към очаквания я жених и Съвета.

С палец завъртя пръстена, който ѝ даде Мерит, усети острият ръбчета на символа, който ѝ напомни за могъществото на силата и за всичко, заложено на карта.

Балконите под прозорците бяха претъпкани със зрители, облечени в най-изисканите си дрехи. Откритото пространство под сенките на балконите също беше пълно с официални гости и военни в парадни униформи, както и множество високопоставени лица с цветни лентички по дрехите, указващи ранг и положение, магьосници и чародейки в обикновени роби и камериерки, придружаващи официално облечени важни дами. Сияещият генерал Гръндуол стоеше пред взвод от висши офицери. Присъстваха и командирите Рендал и Морган.

Отряди в зелени туники — войниците на пряко подчинение на кабинета на обвинителя, бяха на пост на равни интервали из цялата зала. Беше странно, че в залата на Съвета нямаше гвардейци от охраната на Кулата, които изпълваха външната галерия и голямата ротонда.

Магда крачеше през залата с безизразно лице, по златно-синята пътека и ивиците слънчева светлина. Куин стоеше в предната част на залата, очите му не се откъсваха от нея. Магда зърна Наджа, частично скрита зад Куин, облечена с наметало с качулка, което потапяше лицето ѝ в сянка и скриваше черната ѝ коса. Съветник Садлър беше още по-напред. Усмихна се и изгледа Магда многозначително, щом я видя. Макар да видя погледите и на двамата с крайчеца на окото си, не отвърна на никой от тях. Лицето ѝ представляваше маска, която не разкриваше нищо.

Емоцията не играеше никаква роля в истината — важната роля се падаше на действителността.

Изповедникът се занимаваше с истината, не с емоциите.

В далечината, върху подиума, съветниците бяха заели местата си зад дългата извита банка. Около тях бяха насядали персонал и секретари. А отзад имаше още и още хора. Докато приближаваше, Магда забеляза старейшина Кадел да седи на най-високия стол в центъра, там бяха и всички останали съветници, без Садлър.

Мерит не се виждаше никъде. След като войниците от охраната на обвинителя го бяха арестували, появяването му в залата на Съвета вероятно би довело до битка, затова той предпочете да остане скрит. Само че се постара да е наблизо.

Магда съзря проблясък на метал дълбоко в сенките между колоните зад Съвета. Предположи, че е от Меча на истината. Поне така

се надяваше.

Лотаин, облечен в парадната си униформа, стоеше в средата на подиума, където можеше да го видят всички. Банката на Съвета го ограждаше в полукръг. Черните му очи наблюдаваха приближаването ѝ.

Щом Лотаин пристъпи вляво на платформата, няколко официални лица в златни роби препречиха пътя на Магда. Тя се изненада, че я спират. Без да знае какво става, ги остави да я отведат вдясно на подиума, където ѝ заповядаха да застане с лице към Лотаин. Единият от тях ѝ прошепна, че тя трябва да остане там по време на церемонията.

Тя не бе очаквала това. Трябваше да е по-близо до Лотаин. Бе очаквала да стои до него. Беше важно да е близо. Трябваше да има възможност да го докосне.

Не че беше далече. Мина ѝ през ума да се опита да се втурне към него, за да го докосне, но Лотаин се държеше непривично предпазливо, което я изпълни с подозрения. Беше я принудил да се съгласи на този брак. Съзнаваше прекрасно, че не ѝ е приятно. Сигурно се опасяваше, че тя може да посегне да го наръга с нож. Но тя не носеше нож. Нямахме къде да го скрие в роклята, ушита ѝ по поръчка за една нощ. С изключение на силата си, тя бе невъоръжена.

Лотаин обаче нямаше как да го знае. Ако тя се спуснеше към него, той най-вероятно щеше да го възприеме като опит за нападение и щеше да използва дарбата си, за да не ѝ позволи да го стигне. Той беше много близо, но и достатъчно далеч, за да я убие, ако реши, така че тя изобщо да не получи шанса си.

Магда не можеше да реши какво да прави. Ако нямаше възможност да го докосне, нямаше да използва силата си. Ако не можеше да използва силата си, целият ѝ план пропадеше. Обзе я нарастващото чувство, че има нещо ужасно не наред.

Мазната усмивка на Лотаин сякаш потвърждаваше опасенията ѝ.

ДЕВЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Магда направи всичко по силите си, за да потисне безпокойството и да се постарее тревогата ѝ, че има нещо дълбоко не наред в плана ѝ, да не я разсейва. Каза си, че след като церемонията започне, вероятно след като Лотаин бъде провъзгласен за Първи магьосник, Съветът ще трябва да постави двама им един до друг, за да бъдат венчани. Поне такава беше процедурата винаги досега. Каза си, че звучи логично провъзгласяването му за Първи магьосник да стане преди да си е избрал жена. Просто трябва да прояви малко търпение.

— Защо си в бяла рокля? — попита тихо Лотаин от мястото си на около три метра от нея. Беше видно, че не е доволен, но не искаше хората да го чуят. — Казах ти да избереш всеки друг цвят, но не и бял.

— Днес е денят на моето прераждане. Бялото е идеалният цвят за случая.

Погледът му недвусмислено се плъзна от лицето към деколтето ѝ и после обратно към лицето — не изглеждаше доволен. Тя знаеше, че според нарежданията му деколтето ѝ трябваше да разкрива щедро плът.

— Роклята изглежда недопустимо семпла — изръмжа той. — И... скромна за такова грандиозно събитие.

— Нима те вълнува повече роклята, отколкото онова, което е под нея?

Погледът на Лотаин я обгърна за пореден път, проследи как платът е ушит така, че да подчертава всяка извивка на тялото ѝ. Гледката изпълни черните му очи с добре прикрити, неразгадаеми мисли.

Роклята, ушита от избрания от Магда бял сатен, беше без никаква украса. Шивачката бе следвала указанията на Магда стриктно и до последния детайл. Кройката обгръщаше формите ѝ по начин, който ѝ придаваше женственост и изящество така, както никоя дантела и шевица не биха могли.

Деколтетото беше квадратно. То допълваше идеално кройката на роклята и добавяше допълнително елегантност на изпълнението. Магда никога не бе виждала такава рокля. Всъщност никой от присъстващите не беше виждал такава рокля — тоест търсеният ефект бе постигнат. Вместо да привлича вниманието към себе си в опит да постави рамки на красотата, тази рокля разкриваше красотата на самата жена, която я носеше.

Но тя бе замислена да бъде нещо повече от просто рокля с необичаен вид. Беше дълговечен символ.

Беше рокля на Изповедник.

Лотаин я стрелна с лъстива усмивка, преди да насочи вниманието си към множеството.

— Това събитие би трябвало да е радостно — каза той достатъчно високо, за да се чуе в просторната зала. Тълпата притихна, хората не бяха сигурни какво иска да каже. — Боя се, че докато тече церемонията за провъзгласяването ми и Първи магьосник и прочие, сватба няма да има.

Получили отговор на незададения си въпрос, хората изригнаха в коментари. Повечето бяха недоволни да чуят тази новина. Магда бе не по-малко изненадана от всички останали. Лотаин вдигна ръце, за да призове към тишина.

— Съжалявам, че се налага да ви съобщя това на толкова късен етап, но самият аз научих истината едва преди малко — научих, че Магда Сеарус се е съгласила да стане моя жена, водена от користни цели. Всъщност причината да го направи е чудовищна.

Коварният ѝ план е едновременно безчестен и прост. Оказва се, че единственото ѝ основание да иска да се омъжи за мен е, за да ме вкара в леглото си като неин съпруг.

Лотаин остави кикота да обиколи залата, но след малко хората видяха, че той не се присъединява към смеха, и замлъкнаха. Магда по-скоро усети, отколкото видя как зад гърба ѝ пристъпват войници. Нямаше къде да избяга.

— Искаше да ме вкара в леглото си като свой съпруг — повтори той високо, така че всички да чуят, с обвинителния тон на главен обвинител, — защото възнамеряваше през нощта да ме прониже с нож. Възнамеряваше да се омъжи за мен, за да може да преодолее охраната

на тези смелчаци, които ме охраняват, и да се доближи достатъчно, за да може да ме убие, докато спя до нея.

Посочи я с ръка и обходи с очи залата.

— Нали разбирате — Магда Сеарус е предател. Но не просто обикновен предател. Тя е архитектът на всичките странни убийства, които се случиха напоследък в Кулата. — Вдигна ръка, за да предотврати евентуални въпроси. — Внимателно проучих подмолните ѝ действия. Явиха се множество свидетели. Свидетелстваха, че са я виждали да се промъква навън нощем, криейки лицето си, да се среща с тайнствени хора в сенките.

Магда го изгледа. Двама от личните телохранители на Лотаин я сграбчиха за ръцете изотзад, за да не ѝ позволят да се приближи до Лотаин.

— Обвиняваш ме в предателство, защото някой ме бил видял навън нощем? Къде са доказателствата за такива обвинения! — провикна се Магда през подиума.

— Доказателства? Искаш доказателства? — Той огледа изумената тълпа, която наблюдаваше сцената внимателно и с унес. — Да, мисля, че е нужно доказателство.

Махна с ръка към главите на хората, застанали зад банката на Съвета, и група мъже извлечиха някой от сенките. Беше Тили. Окървавена и мръсна. Потъналото ѝ в кръв лице изглеждаше отпуснато, почти безжизнено, счупената ѝ ръка — също.

— Тази жена — продължи Лотаин — е от персонала на Кулата. Навярно мнозина от вас са я виждали, без да обръщат никакво внимание на заниманията ѝ. Оказва се, че изпечен и умен престъпник, само че ние успяхме да я принудим да признае участието си в престъпленията, които лейди Сеарус е вършила срещу Средната земя. Тази жена е била водач на лейди Сеарус из долните нива на Кулата, където двете заедно са убили нашата спиритистка.

Тълпата ахна. Хората бяха чули ужасяващи истории за убийството на Исидора. Залата зашушука, отвън напиреха още и още желаещи да чуят какво се говори вътре.

Магда не каза нищо. Знаеше, че е безпредметно. Никой нямаше да я чуе, а и Лотаин просто щеше да използва дарбата си, за да ѝ затвори устата. Тя можеше да освободи силата си срещу мъжете, които я държаха, но би било чиста загуба Мерит я бе предупредил, че

използването на Изповедническата ѝ сила ще я изцеди и остави без никаква енергия за часове наред, дори за дни, преди да може да я призове отново.

Тя не искаше да проиграва единствения си шанс с единственото оръжие, което имаше, върху войниците. Така нямаше да постигне нищо. Взя се в сенките, запита се дали Мерит би могъл да направи нещо. При всичките тези магьосници и войници в залата би било глупаво да опитва, но тъй като познаваше Мерит, знаеше, че това не би го спряло да направи нещо.

Лотаин пак вдигна ръка, за да призове към тишина.

— Тази жена призна целия заговор. — Обърна се към Тили и повдигна брадичката ѝ. — Нали?

Изпълнените със страх очи на Тили се преместиха от него към Магда. По мърлявото ѝ лице се изтърколиха сълзи.

— Кажете каквото искате да чуем — каза ѝ Магда тихо, поверително. — В момента е безсмислено да казваш истината. Кажете ми каквото искате да чуем.

Тили се чувстваше засрамена.

— Но...

— Знам какво са ти сторили — прошепна Магда — и не те виня. Не пропилявай живота си напразно. Кажете им каквото искат да чуят.

— Истината е ценност — пророни Тили.

— Ще бъде — увери я Магда, — но не от теб, не сега. Направи каквото ти казвам. Кажете ми каквото искате да чуем.

Тили вдигна лице към тълпата, по лицето ѝ продължаваха да текат сълзи.

— Това, което казва обвинител Лотаин, е... — Не можеше да изрече думата. — Така е, както казва. И двете сме изменнички.

— Изменнички — повтори високо Лотаин, — които, тя признава, са убили не един и двама от най-ценните ни хора. Няма справедлива присъда за такива тежки престъпления. Заслужават екзекуция!

ДЕВЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Някои от хората в тълпата вдигнаха юмруци, като даваха шумен израз на гнева си срещу тайнствените убийства, неприятния обрат на войната и всички други проблеми, чуха се виковете Тили и Магда да бъдат незабавно екзекутирани.

Други в тълпата обаче изглеждаха обезверени, объркани, сякаш не знаеха какво се случва. Би трябвало да е ден на радостна сватба, на обединение в Кулата, на надежда в тези тъй размирни времена.

Тук-там хора избухнаха в сълзи. Други отвърщаха лица. Бяха вярвали на Магда така, както на Баракус, а сега доверието им бе разколебано, дори разбито на пух и прах. По някои измъчени изражения Магда можеше да види, че хората са се почувствали предадени, излъгани.

— Защо лейди Сеарус е сторила всичко това? — попита иззад банката старейшина Кадел и гласът му отекна над тълпата.

— Нали разбирате — продължи Лотаин, — планът ѝ от самото начало е бил да ме дискредитира. — Извърна се от старейшината и заговори на тълпата. — Тя знаеше колко резултатна е работата ми като главен обвинител. Аз разследвах, повдигах обвинения и екзекутирах много от съучастниците ѝ изменници. Бях стигнал до сърцевината на заговора им и тя се е уплашила да не разкрия коварните ѝ планове. Искаше да ме спре, за да не разобличи останалите изменници тук, в Кулата, за да могат да продължат да саботират нашите усилия, затова тя отпрати безпочвени и безумни обвинения към мен с надеждата не само да ме изкара от равновесие, но и да ми попречи да изпълнявам дълга си към нашия народ.

Но понеже толкова много от вас, добри хора, продължавахте да вярвате в мен непоколебимо, нещата не се получиха точно така, както се бе надявала тя. Тя стана нетърпелива и реши да използва женски хитрости, за да се намести в живота ми, като си проправи път до моето сърце. Отначало повярвах на искреността ѝ, както и мнозина от вас, но в крайна сметка започнах да прозирам коварните ѝ кроежи.

Откъм тълпата се чуха гневни възгласи Магда да бъде обезглавена.

Въпреки че войниците я държаха за ръцете, тя успя да извърти и повдигне ръката си така, че хората да видят пръстена ѝ със символа.

— Символът върху този пръстен е в сърцевината на това, което се случва — успя да каже тя на вторачените в нея хора — Лотаин и хората, на които е верен, искат да намерят начин да пробият този символ. Ако успеят, всички вие ще умрете, но това няма да сложи край на мъките ви. Ако те го пробият, вашите души никога няма да попаднат в обятията на добрите духове. Вместо това те ще се скитат между световите, изгубени за вечни времена.

Вълната тревожни шушукания за пореден път обиколи залата. Магда знаеше, че никой от присъстващите не може да види какво има на пръстена, но по този начин съумя да предизвика любопитството им. Лотаин не пропусна да го отбележи.

— Какво има там? — попита той.

— Нещо, от което се боиш — каза Магда с дръзка усмивка.

Щом Лотаин я видя да се усмихва, тръгна през подиума към нея.

— Дай да видя. — Направи знак на войниците да пуснат ръцете ѝ, за да може той да види пръстена. — Чу ме — дай да видя какво има там.

Магда вдигна ръка, за да му покаже пръстена с Милостта, но внимаваше да не влиза в обсега на Лотаин.

— Това ли? Даде ми го Мерит.

Беше ѝ го дал, за да може тя да се върне отвъд воала. Магда бе последвала линиите на Милостта и бе намерила обратния път. Тя бе изживяла онова, което представляваше Милостта.

Магда го увери, че в неговите ръце се чувства в безопасност, че разчита на неговата закрила. И тогава той ѝ даде пръстена. Каза ѝ, че иска тя да го носи като символ за неговата закрила.

За нея това означаваше повече от всичко друго, което бе получавала в живота си.

Означаваше всичко.

— Мерит ли? Мерит е изменник и той също бе арестуван — обясни на тълпата Лотаин, преди да се обърне към Магда. — Защо ще дава той толкова важен и свещен предмет на теб, едно нищожество?

Магда повдигна вежда.

— Нищожество? Той ми го даде, защото аз съм защитник на Милостта. — Тя дръпна рязко ръка, щом той посегна да я хване. — Защото съм борец за истината.

— Борец за истината ли? Ти си никой!

— Ако бях нищожество, едва ли щеше да си толкова нетърпелив да ме видиш мъртва. Също като хората тук ти знаеш, че аз съм отдадена на истината. Точно затова искаш да ме унищожиш.

— Ти си никой! Нищожество... още по-лошо: ти си изменник, чиято единствена цел е да избива нашите сънародници, и сега ще бъдеш екзекутирана за престъпленията си! Дай ми това!

Лотаин се хвърли напред като разярен бик, с когото са се подиграли нееднократно. Посегна пак, за да я стисне за ръката.

Магда за пореден път се дръпна, като го подмами да се приближи още повече. И тогава, за секунда, се завъртя и му препречи пътя.

Магда заби длан в средата на широката му гръд и се превърна в стена пред неговата тежест.

В този миг той направи последната грешка в живота си позволи й да го докосне.

Магда знаеше, че не е нужно да извиква силата вътре в себе си. Силата си беше нейна, неизменно там. Оставаше й само да отпусне юздите, с които я обуздаваше.

Тя не усети тежестта на тялото му върху ръката си, защото светът вече бе спрял в секундата, когато двамата се докоснаха. Със същия успех Лотаин можеше да е и перце, литнало към нея.

Времето й принадлежеше.

Това беше мъжът, който заедно със своите шпиони бе насочвал пътешествениците по сънищата към главите на хора, където да се промъкнат и настанят. Това беше човекът, изпратил един от онези ходещи мъртъвци да разкъса Исидора на парчета.

Това не бе обвинителят, призван да защитава народа на Средната земя от злосторници, това бе коварният враг, кроящ черни планове срещу тях, копнеещ за изстреблението им — слуга на злото.

А сега той й принадлежеше.

Вътрешната енергия на студено, свито на кълбо могъщество на силата й, което се провря през връзката, бе изумителна. Освободена, силата изригна през нея, занадига се от дълбините на съществото й и покорно облада всяка фибри на съществото й.

Беше мъртвешки тиха, непорочна секунда на запалването на страховита нова сила, пусната в света за първи път. Вече нищо нямаше да е същото — нито за Лотаин, нито за Магда.

У нея вече нямаше омраза, нито гняв, нито ужас и тъга, нито милост. В тази миниатюрна частица от времето мисълта ѝ беше празнина, в която нямаше емоции, а съществуваше само всепоглъщащият поток на силата, излял се през спряната пустота на времето.

Той нямаше никакъв шанс, абсолютно никакъв. Вече беше неин. Времето ѝ принадлежеше.

Магда видя как капки от неговата пот застиват във въздуха. Можеше да преброи всяко косъмче по наболата му брада, преди той да е помръднал и на половин косъмче разстояние.

Тя видя първия проблясък на ужаса, отразен в черните му очи.

Разбра, че макар той все още да не осъзнава случилото се, е наясно, че току-що е направил най-голямата грешка в живота си. Дори да искаше да се отдръпне от ръката ѝ, нямаше никакъв шанс. Все едно беше изваян от камък.

Магда на свой ред забеляза дарбата в погледа му, но това нямаше да му донесе никаква полза. От разума му нямаше да е останала нито следа, преди да е започнал да оформя в главата си мисъл да защити себе си.

Като стая с хиляда безмълвни статуи, всички наблюдаваха, но Магда бе съсредоточена върху този мъж, който ѝ причини толкова страдание, който възнамеряваше да ѝ навреди още много повече. Зад нея войниците също бяха застинали като статуи, протегнали ръце да я достигнат, но и те също нямаха никакъв шанс да скъсят разстоянието и да се доберат до нея.

Магда бе затворена в притихнал пашкул от време.

В тази искрица време силата ѝ внезапно стана всичко.

Въздухът бе разтърсен от гръмотевица без гръм.

Силата и мощта ѝ бяха великолепни, безукорни, върховни.

Докато светът се завръщаше главоломно обратно, тежкия тътен се изтърколи навън като концентрични кръгове, поваляйки редиците войници по пътя си. Хората в близост до подиума изпищяха и се оказаха повалени от мощната вълна, разширяваща се околоръст.

Щом всичко свърши, хората, които се намираха най-близо на пода, се раздвижиха, започнаха да се въргальт по пода и да пъшкат от болка, притискайки наранените си крайници. Тези, които не бяха в непосредствена близост, отстъпиха назад, но успяха да се задържат на крака и не усещаха болката толкова силно. По-задните редици не показваха признаци да са ранени.

Лотаин, който по никакъв начин не личеше да е пострадал, падна на колене пред Магда и вдигна към нея нов поглед, очи, в които си личеше единствено желанието да ѝ служи.

— Какво ще заповядате, Господарке.

Двама от най-близкостоящите войници, все още в опит да се отърсят от болката, успяха да се надигнат на крака. Едновременно извадиха оръжията си и се спуснаха към Магда.

Мерит, който се бе появил откъм близките сенки, простря напред лявата си ръка с дланта нагоре. Едновременно с това той изтегли меч с дясната си ръка. Мълнията сила, която освободи, пробяга през подиума, предизвиквайки треперлива вълна, и се стовари върху двамата войници с мощта на лавина. За секунди мъжете се превърнаха в купчина обгорени кости и плът. Щом паднаха на пода под формата на неразпознаваема кървава пихтия, в посоката, в която се бяха затичали, отхвърчаха пръски кърваво месо. По нищо не личеше, че двамата някога са били хора. Замириса на опърлена плът и коса.

Тази недвусмислена демонстрация на сила накара повечето мъже в зелени туники да останат по местата си. Магда за пръв път виждаше дарбата да се използва по такъв шокиращ начин. Същото важеше и за другите присъстващи в залата.

Неколцина войници от по-задните редици обаче, едри мъжаги, забелязали, че другарите им са в опасност, се притекоха на помощ, готови да влязат в безмилостна битка. Мерит вече се завърташе, мечът му описваше плавна дъга. Щом острието закачи войниците, във въздуха изригна кървава мъгла. Парчета кости се стовариха върху колоните с потресаващ звук. Мерит вилнееше, освободил яростта на меч.

Битката нахлу в залата на Съвета, войниците падаха като покосени от меч на Мерит или застигнати от мълнии сила в мига, щом понечеха да се спуснат към Магда. Мерит не позволи на никого да

припари дори на далечно разстояние от нея. Всеки опит завършваше с незабавна смърт.

В притихналото сърце на хаоса, свит в краката на Магда, Лотаин склочи длани.

— Моля те, Господарке, заповядай ми.

Магда огледа вилнеещата наоколо битка, после сведе очи към Лотаин.

— Кажи на хората си да престанат. Изправи се и им заповядай да спрат.

Лотаин скочи на крака.

— Спрете! — извика. — Всички вие, които сте ми служили, заповядвам ви да спрете!

Магда забеляза как през вратата в дъното на залата нахлуват гвардейци от охраната на Кулата, извадили оръжията си; в същия момент войниците със зелени туники от личната охрана на Лотаин се заковаха объркани.

— Кажи им да свалят оръжие и да се предадат на Домашната гвардия — продължи Магда към Лотаин.

— Войници от кабинета на обвинителя — изкрещя Лотаин, — свалете оръжие и се предайте!

Объркани, мнозина от тях се огледаха и предпазливо започнаха да изпълняват заповедта. Другите, които не понечиха да се подчинят, бяха обезоръжени от гвардейците от Домашната гвардия. Неколцината, които решиха да се противопоставят и не се вслушаха, бяха повалени. Не след дълго всички войници от личната охрана на Лотаин бяха или мъртви, или покорени.

Мъжете в зелени туники, които държаха Тили, също откопчаха ремъците на оръжейните си колани и ги оставиха да тупнат на пода, докато гвардейците се приближиха край тях. Оставена без никой да я държи, Тили се строполи на земята.

Магда направи знак на една млада чародейка, която стоеше наблизо в предните редици на зрителите.

— Давина, ако обичаш, би ли помогнала на Тили?

Чародейката кимна, повдигна полите си и забърза към подиума, за да се заеме с лечението на жената.

Старейшина Кадел скочи на крака.

— Какво означава това безчинство! Магда, какво си мислиш, че правиш!

— Сядай — скастри го тя със смразяващ глас. — Обвинител Лотаин съвсем скоро ще си признае всичко и ще разберете истината.

— Истината ли? Какво според теб...?

— Казах да седнеш... — повтори тя през стиснати зъби. Видял погледа в очите ѝ, той се отпусна обратно в стола си.

ДЕВЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Е — обърна се Магда към Лотаин, щом задъханият Мерит застана до нея, — искам да кажеш на всички на кого служиш.

Тълпата, която никога не беше виждала нищо подобно и не разбираше какво става, пристъпи напред. Морето от лица се простираше докъдето стигаше погледът на Магда. Всички запристъпваха напред, за да чуят по-добре.

Лотаин пак се отпусна на колене, пак склочи длани пред себе си и я погледна с облепени очи, изпълнени с отчаяно желание да ѝ достави удоволствие.

Тя винаги бе смятала обвинителя за внушителна фигура, мъж с авторитет, от когото се бояха както заради умението му да преследва жертвите си, така и заради застрашителната му осанка. Сега Лотаин изглеждаше слаб и безсилен. И вероятно беше точно така. Нямаше и следа от предишната му личност.

Въпросът ѝ го хвърли в голяма обърканост, той се поколеба.

— Не съм убеден, че ви разбирам, Господарке.

Магда смръщи чело и погледът ѝ се плъзна по бялата ѝ рокля и стигна до него.

— Въпросът е прост. На кого служиш? Отговори.

— На теб, Господарке! Служа на теб и на никой друг!

Магда стрелна с очи Мерит.

— Това не е правилният отговор — прошепна тя.

— Трябва да бъдеш по-конкретна — също шепнешком каза Мерит. — Той се опитва да следва точно инструкциите ти.

Магда разбра. Тя върна вниманието си върху загриженото лице в краката си, застинало в очакване на нейните желания.

— Не, нямах предвид това...

Лотаин изплака в болезнен стон, осъзнал, че не е удовлетворил желанието ѝ. Свлече се на пода и сграбчи края на изповедническата ѝ рокля.

— Съжалявам, Господарке! — проплака. — Моля те, прости ми! Ще ти кажа всичко, което искаш да чуеш!

— Искам да чуя истината. Питам те на кого се бе заклел във вяност, преди да станеш покорен мой роб.

По сбръчканото му лице се изписа облекчение, най-сетне разбра какво се иска от него и как да направи така, че господарката му да е доволна. Отпусна се назад на петите си.

— Служех на император Сулакан, Господарке. Бях негов шпионин. Изпълнявах волята му.

Тълпата ахна. Част от хората продължаваха да помагат на пострадалите, които се гърчеха от болка на пода, докато хората отзад напиреха да се доближат до подиума, за да чуват.

— Как е възможно това? — попита един от по-възрастните магьосници отпред. — Как е възможно нашият обвинител да е бил верен на Сулакан, а дори да е било така, от къде на къде ще ти го признава?

Магда направи знак на Мерит и едва сега забеляза колко кръв има по него. Сепна се за секунда, докато го огледа, после се обърна към вторачените в нея лица.

— Това е магьосник Мерит. Той е Сътворител.

Из тълпата се заизвиваха вълни от шушукане. Според някои хора Сътворители не съществуваха, бяха измислица. Други знаеха, че Мерит притежава дарбата, но нямаха представа, че е Сътворител. Голяма част от хората с дарбата обаче закимаха многозначително, някои дори с гордост.

— Искам всички вие да разберете какво се случи и защо този изменник си признава. Със своята дарба на Сътворител, Мерит създаде изцяло нов вид магия, каквато никога преди не бе съществувала.

При тази новина през тълпата премина екзалтиран шепот. Магда изчака хората да се поуспокоят. Нетърпеливи да чуят какво още ще им каже, те скоро замлъкнаха.

— Тази магия бе създадена конкретно, с цел да бъде извличана истината от човек. Докоснат от тази сила, всеки ще разкрие истината, независимо каква е тя, независимо колко виновен е човекът, независимо какви злини е извършил.

Веднъж докоснат от тази сила, всеки, колкото и да им се ще да си замълчат, се променя завинаги и разкрива истината.

Не му е сега времето да се впускам в подробни обяснения за механизмите на работа на самата магия. Пък и в момента няма никакво значение. Сега важното е да разберете, че тази могъща магия действа безотказно. Човек, докоснат от тази магия, признава истината за всичко, за което го попитат. Не може да лъже.

— Що за сила си използвал за това? — попита един магьосник в обикновена роба, който стоеше в предните редици. — Никога не съм чувал за подобна магия.

— Донякъде използвах изчисленията за пробив от седмо ниво — обясни делово, но без да си придава тежест Мерит.

Тук-там из залата се повдигнаха вежди. Магьосници се спогледаха мрачно.

Мерит пристъпи по-близо зад Магда.

— Виждали сте ужасни оръжия, създадени от хора, като например пътешествениците по сънищата. Това тук е създадено, за да ни помага. Тази сила създава нов вид оръжие, което служи на каузата на истината. Това е единственото, което има значение.

Лейди Сеарус доброволно предостави живота си за този опит. Пътуването беше страховито и рисковано, но тя се отправи на него заради всички нас, заради необходимостта да можем да пресяваме истината от измамата и лъжите. Мога да ви уверя, че никой от вас не може дори да си представи какво пожертва тя, за да го направи, нито личните рискове, които пое в името на нашата кауза. В крайна сметка се получи и тя се прероди с тази нова сила.

Мерит вдигна ръка тържествено.

— Позволете ми да ви представя Магда Сеарус, първия Изповедник.

ДЕВЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Магда чу думата „Изповедник“ да преминава от уста на уста, хората в залата я повториха безброй пъти. Лотаин, все още на колене, продължи да я гледа, като търпеливо очакваше по-нататъшни заповеди.

По знак на Магда Куин изведе напред Наджа. Чужденката свали качулката си, за да може Лотаин да я види. Лицето ѝ пламна от гняв. Магда видя опасната аура на дарбата да проблясва в леденосините очи на жената.

Наджа посочи Лотаин.

— Това е човекът, който ме хвърли в тъмницата. Това е човекът, който ме измъчваше и...

Куин я хвана и я дръпна назад, защото тя понечи да се нахвърли върху Обвинителя и да го срита между краката.

— Трябва ни в състояние, което му позволява да говори — прошепна той в ухото ѝ. — Магда трябва да изтръгне от него цялата истина. Остави я да го направи.

Наджа, с яростно повдигащи се гърди, стисна здраво устни и погледна Магда в очите. Магда видя, че чародейката е на ръба да избълва срещу Лотаин такава сила, че да го превърне в димящ труп.

— Знам — прошепна едва чуто Магда. — Знам.

— Дълга живота си на вас двамата — каза Наджа на Магда и Мерит. — Както аз, така и всички останали. Доверието ми е най-малкото, което мога да предложа в замяна.

Най-накрая тя се отдръпна и кимна на Магда да продължи.

— Коя е тя? — обърна се Магда към Лотаин, вдигнала ръце към Наджа. — Кажи на всички тук коя е тази жена и какви са ѝ били задълженията, преди да дойде в Кулата. Кажи им какво знаеш за нея.

Лотаин огледа втренчената в него тълпа и отговори без колебание:

— Тя е дезертьор от Стария свят. Дойде тук да помага за каузата на Средната земя. Била е спиритистката на император Сулакан. Познава работата на магьосниците от Стария свят. Знае как са

използвали мъртвите, за да служат на целите на император Сулакан. Тя знае как можем да контролираме душите на мъртвите, за да накараме трупите им да изпълняват желанията ни. Знае и за полухората и как можем да крадем душите им.

Множеството, което стоеше притихнало, нададе викове на ужас. Хората бавно започваха да осъзнават истинските размери на заплахата от Стария свят. Повечето от тях никога не бяха чували за подобни неща.

— И какво направи ти, когато тя дезертира и дойде да ни помага?
— попита го Магда.

— Оковах я, изпратих я в тъмница и я изтезавах.

— Защо я хвърли в тъмница? — продължи Магда.

Той се наклони напред, доволен, че може да отговори на въпроса и да удовлетвори господарката си.

— За да гарантирам, че няма да може да помага на магьосниците и чародейките в Кулата, които се опитват да защитят Средната земя и да се противопоставят на заплахата от Стария свят. Не искаме тя да сложи край на това, което правим тайно с мъртвите, нито да ни пречи да избиваме важни хора — Очите му плузнаха в сълзи. — Съжалявам, Господарке. Искях да нараня и теб. — Пак се свлече на земята, вкопчен и бялата ѝ рокля. — Моля те, прости ми!

— Млъкни и ме погледни.

Той веднага се стегна и я погледна.

Магда изпита внезапен ужас.

Не бе взела нещо предвид.

Погледна надолу към Лотаин.

— Знаеш ли за пътешествениците по сънищата?

— Да, Господарке.

— Тук има ли пътешественици по сънищата... в момента... скрити в главите на присъстващите... да ни наблюдават?

— Да, Господарке.

Не беше го предвидила. Толкова се притесняваше как ще накара Лотаин да си признае пред всички, толкова ѝ се искаше да разкрие предателството, че не беше помислила за пътешествениците по сънищата, които евентуално наблюдават заедно с всички присъстващи.

Един мъж с подивял поглед и изпънати напред ръце нададе кръвожаден вик и се спусна към Лотаин.

Мерит, разбрал какво става, изстреля ръката си напред точно навреме, за да повали летящия към Лотаин мъж със силата си. Онзи потрепери, щом магията го застигна, и се строполи мъртъв в краката на Магда. Беше човек от техните, не беше предател — просто пътешественик по сънищата го бе превърнал в убиец.

Докато няколко войници издърпваха трупа встрани, Магда огледа шокираните лица.

— Това беше пътешественик по сънищата, вмъкнал се в ума на един от нашите хора, за да убие свидетеля, с който разполагаме.

Хората отстъпиха зяпнали трупа, който изнасяха покрай тях, използван от пътешественик по сънищата, за да бъде превърнат в убиец. Изведнъж всичко стана твърде истинско в очите на хората, които бяха предпочели да вярват, че не е възможно пътешествениците по сънищата да се вмъкват в главите на хора в Кулата.

Тук-там из залата се надигнаха ужасяващи писъци, а неколцина магьосници се хванаха за ушите и започнаха да се мятат, раздирани от ужасна агония. Около жертвите се образуваха кръгове от хора, които отстъпваха назад, стреснати от кръвта, бликнала от ушите и носа на магьосниците — нещастниците, задъхани, притискаха главите си с длани и се опитваха да потушат непоносимата болка. Давеха се в кръв и я избълваха на тлъсти хречки.

Магда разбираше прекрасно какво се случва. Вече го беше преживяла. Спусна се към ръба на подиума, близо до хората.

— Чуйте ме! — извика високо, така че да я чуят. — Чуйте ме, иначе някои от тях ще умрат! Трябва да ме чуете и да правите точно каквото ви кажа!

Лицата с надежда се обърнаха да я погледнат. Някои отчаяно се опитваха да помогнат на гърчещите се.

— Пътешествениците превземат умовете ви! — изкрещя Мерит, застанал до Магда. — Възнамеряват да ви убият! Имате само един шанс за живот!

— Господарят Рал създаде магия, с която да защити хората от пътешествениците по сънищата — продължи Магда. — Отдаването на Господаря Рал ви свързва с него посредством тази магия. Тя ще ви пази от пътешествениците по сънищата. Нямайте време за губене! На колене! Веднага!

Голяма част от присъстващите изпълниха разпореждането.

— Но как е възможно подобно нещо? — попита един от обърканите магьосници. — Изключено е връзка на такова огромно разстояние да постигне такъв резултат.

— Напротив, възможно е! — отвърна Мерит. — Знам, защото допринесох за създаването на магията. Точно както един пътешественик по сънищата може да действа отдалеч, така работи и връзката с Господаря Рал. Знам, защото лично проведох всички тестове от вътрешната страна на верификационната мрежа. Изпробвах я с пътешественик по сънищата. Сега слушайте Магда и правете точно каквото ви каже, иначе пътешествениците по сънищата ще се промъкнат в ума ви.

— Но не разбирам...

— Няма време за спорове и обсъждания! — Мерит посочи един свлечен на колене мъж на предната редица, от чиито уши бликаше кръв. — Ако искате да бъдете удобна мишена на пътешествениците по сънищата, не я слушайте!

Всички, които все още стояха прави, включително магьосникът, задаващ въпросите, паднаха на колене.

— Всички! — извика Магда. — Наведете се напред, опрете чело в пода, отворете съзнанието си за думите и повтаряйте след мен! Трябва да го направите три пъти! Ако искате да живеете, повтаряйте думите след мен!

Просторната зала се изпълни с викове — едни потвърждаваха, че са готови да го направят, други плачеха, трети я умоляваха да побърза.

— За да бъдете защитени, трябва да направите следното — продължи Магда с ясен глас. — Повтаряйте след мен: „Господарят Рал ни води“. — Гласовете отекнаха, докато тълпата повтаряше думите. — „Господарят Рал ни учи“ — продължи Магда в напрегнатата тишина. Тези, които бяха поразени от пътешествениците и се гърчеха в болка, окървавени, повтаряха отдаването наред с всички останали, както самата тя бе сторила преди. — „Господарят Рал ни пази“. — Тя казваше изреченията едно по едно и всички повтаряха след нея. — „В светлината ти процъфтяваме“. — Тя изчака ехото да заглъхне, за да не би някой да пропусне някоя дума. — „Милостта ти ни закриля“. — Замлъкна, после продължи. — „Мъдростта ти е нашето смирение“ — повтори всички в един глас. — „Живеем само за да ти служим.“ —

Тя огледа всички сведени глави, докато произнасяше последното изречение: „Животът ни ти принадлежи“.

Ехото от последните думи на отдаването, произнесени в унисон, най-после заглъхна. За всеки случай Магда ги накара да повторят всичко още два пъти.

Когато трите отдавания приключиха, поразените жертви се отпуснаха облекчено. Дадоха знак на хората, които се опитваха да се погрижат за тях, че отдаването е проработило. Новината, че след като са направили онова, което им е казала Магда, е дало резултат и е спасило избраните жертви от лапите на пътешествениците, се разпространи из претъпканото помещение като горски пожар.

— Честито! — каза Магда на всички. — Предприехте важна крачка за спасяването на Кулата от пътешествениците по сънищата. Трябва да кажете на всеки, който не беше тук днес. Всички трябва да направят отдаването към Господаря Рал, за да бъдат предпазени посредством връзката. Не можем да си позволим сред нас да остане незащитен човек.

ДЕВЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Страх ме е — каза Магда на хората, които вече бяха повече от любопитни да чуят какво още има да сподели с тях тя, — че освен пътешествениците по сънищата има и други опасности сред нас тук, в Кулата.

Тя посочи към мъжа, който все още бе на колене пред нея.

— Предателят Лотаин отдавна подкопава способността ни да защитаваме себе си. Доста време се грижеше всички опити за противопоставяне на заплахата да бъдат разкривани пред врага и оръжията ни да бъдат неефективни, за да отслабне армията ни и да отстъпи пред ордите на император Сулакан. Намерението на Лотаин беше да завземе властта и Кулата, като бъде провъзгласен за Първи магьосник, за да може по-късно да предаде всичко в ръцете на врага.

Ние зависехме от тяхната милост, а те милост не притежават. Без дори да го осъзнаваме, ние се намирахме на ръба на провала, на крачка от унищожението и робството.

Тя се обърна към бившия обвинител, който чакаше на колене.

— Вярно ли е?

— Да, Господарке.

— Но не си бил сам в това, нали?

— Не, Господарке. Имах помощ.

— Значи тук, в Кулата, е имало и други, които са работили за теб? — попита тя. — Магьосници и други, чиято цел е била да предадат Кулата?

Лотаин кимаше.

— Да, Господарке. Мнозина други.

В далечината Магда забеляза хора, които се опитваха да се измъкнат от залата. Войниците от Домашната гвардия кръстосаха пиките си пред вратата, за да запречат изхода. Магьосници, работещи с гвардейците, бяха готови да използват всички средства, за да се справят с евентуална съпротива.

— Кажи на всички тук — продължи Магда — кои са тези други предатели, които са действали вътре в Кулата.

Лотаин започна да изрежда имена на магьосници. Част от тях вече бяха задържани на изхода в опит да се измъкнат.

Лотаин изреди и пет-шест имена на хора, работили на долните нива в Кулата, както и още пет-шест, които тя не познаваше. Имаше и още доста имена на хора на ниски длъжности, помагали с различни задачи и убийства. Лотаин спомена и капитан от личната охрана на обвинителя, а след това бързо изреди още трийсетина имена на войници, верни на Стария свят, които му бяха помагали да завземе контрола над Кулата.

Наложи се Магда да го прекъсне и да поиска да повтори имената, защото в старанието си да ѝ угоди той говореше толкова бързо, че не му се разбираше. Лотаин избухна в сълзи, защото я бе разочаровал. Тя не обърна внимание на сълзите му и му каза да продължава, но да говори по-бавно, за да могат да чуят всички имена.

Генерал Гръндуол стоеше наблизо с мрачно лице и слушаше изброените имена. Писарите трескаво записваха всичко. Още докато слушаше имената, генералът даваше разпореждания на войниците си всички посочени да бъдат заловени и хвърлени в затвора. Нареди всички изходи да бъдат затворени, докато всички бъдат заловени.

— Всички тези магьосници са били на твое разпореждане, така ли? — продължи с въпросите Магда, след като приключиха с изреждането на имената.

— Да, Господарке. Аз бях главнокомандващият тук.

— А хората в долните нива на Кулата — те какво трябваше да правят?

Лотаин пак с видима радост се зае да отговаря на въпросите ѝ.

— Някои от тях помагаша на магьосниците, които се занимаваха с изработване на оръжия срещу император Сулакан, за да бъдем наясно с всички противомерки, разработвани в Новия свят. Други работеха с хората, чиято задача беше да измислят оръжия за Средната земя.

Когато хората тук стигаха напред далеч в разработването на някое оръжие, което да бъде използвано преди битка, те нямаха представа, че силите на Сулакан вече бяха информирани и очакваха с капан. Освен това научавахме какъв подход ще използвате срещу тези оръжия и така можехме да заобиколим вашите контрамерки.

— Какво друго правеха вашите шпиони тук, в Кулата, и долу, в Ейдиндрил?

— Те идентифицираха мишени, уведомяваха ме кои са най-ценните и важни хора. След това организирах да бъдат изпратени пътешественици по сънищата, които да се заемат с тях, или пък изпращах събудени мъртви долу в катакомбите, за да убиват тези мишени и да всяват допълнително ужас в Кулата.

Тълпата ахна за пореден път, хората зашушукаха, удивени от неочакваната нова информация. Мнозина от присъстващите имаха близки и познати, загинали при мистериозни обстоятелства в Кулата. Сега вече те знаеха не само как се е случило, но и кой е отговорен. Искаха главата на Лотаин. Имаше и такива, които, разгневени от мащабите на предателството, извършено от Лотаин, напиреха напред, за да се докопат до него.

Мерит бързо направи знак на гвардейците. Те го разбраха и се впуснаха да усмирят гневната маса.

— Има ли други, които работят с теб? — попита Магда, щом тълпата се укроти и хората бяха готови да я чуят. — Други високопоставени лица или други от управлението на Кулата?

— Да — каза той и вдигна месестия си пръст към Съвета. — Гаймър и Уестън. Когато те пътувах с Плъзгата, за да се срещат с различни хора на високи длъжности в Средната земя, тайно се отбиваха и на места в близост до Стария свят, за да проведат срещи и с император Сулакан и вътрешния му кръг магьосници. Там докладваха за напредъка на магьосниците, донасяха тайна информация за оръжията и контрамерките и се връщаха с нови заповеди. Плъзгата никога не разкрива каквато и да е информация за хората, които я използват, така че никой никога не разбираше, че Гаймър и Уестън носят важна информация за силите на императора.

Двамата съветници, пламнали, скочиха на крака.

— Това е най-нелепата история, която съм чувал! — извика Уестън. — Не може да вярвате на продукта на такава злокобна магия!

— Всичко това са лъжи! — додаде Гаймър. — Не може да вярвате на бълнуванията на този човек!

Магда не им обърна внимание, докато войниците обграждаха двамата.

— Някой друг? — попита Лотаин.

— Разбира се. — Той понечи да вдигне ръка, за да посочи.

Старейшина Кадел разпери ръце. През подиума прелетя кълбо от магьоснически огън. Кълбото от течен огън се завъртя през помещението и изфуча към тях, превърна се в смъртоносен ад, който изсъска застрашително. Мекото жълто сияние озари изумените лица на зрителите.

В залата изригна паника.

ДЕВЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Мерит се спусна към Магда и докато я избутваше от пътя на смъртоносните пламъци, ѝ изкара въздуха от дробовете. Магьосническият огън озари всичко и всички в яростното сияние на жълтеникавооранжевите пламъци. Куин, Наджа и генералът се хвърлиха в другата посока точно навреме.

Магьосническият огън се стовари върху Лотаин с болезнен тътен, който Магда усети дълбоко в гърдите си. Течният ад изригна над Лотаин. Капки смъртоносен огън се разхвърчаха във въздуха и паднаха сред хората. Чуха се писъци някои от паника, други от предсмъртна болка.

Нищо не можеше да се сравни със смъртоносната жестокост на магьосническия огън. Беше с плътна консистенция и залепваше плътно в тялото на жертвата, като прогаряше до кост. Хората, върху които бяха попаднали пръските от него пицяха, докато безуспешно се опитваха да загасят огнените искри.

Лотаин за кратко се замята в агония, движенията му скоро се забавиха, докато огнената геена го поглъщаше. Огънят беше толкова силен, че човек не можеше дори да го гледа. Ръцете му, същински ярко пламнали факли, се разпаднаха, докато мъжът се свиваше на пода, превръщайки се в горяща черна маса.

Между тълпата се спуснаха родени с дарбата, които се заеха да потушат капките огън, отхвъркнали по хората. Други се бяха надвесили над пострадалите и се опитваха да помогнат. За част от ранените нямаше надежда. Навсякъде се чуваха крясъци.

— Лъжец! Всичко това са лъжи! — викаше старейшина Кадел, изправен край по-високия си от останалите столове в средата на банката на съветниците. — Тази Изповедническа сила е проклятие, което отприщва само ужасни лъжи. Съветът забрани на Мерит да създаде такава сила, защото знаехме, че това ще се превърне в тиранична магия, която ще пороби всички ни!

Наджа, чиито леденосини очи бяха по-студени от всичко, което Магда бе виждала някога, посочи старейшината и се обърна към тълпата.

— Изразът „тиранията на магията“ е извинението на император Сулакан да започне тази война. Това е прикритие за същинската му цел да обезоръжи всеки, който излезе насреща му. Той иска да унищожи магията, за да отнеме всяка възможност някой да му се противопостави по достоен начин.

— Лъжкия! И тя също! — посочи и Магда старейшина Кадел. — Тя е предател! И двете са предателки! Това е тиранията на магията точно пред очите ви! Тази имитация на Изповедническа сила е злонамерен акт на безскрупулен магьосник, имащ за цел да унищожи доброто и да контролира живота ни!

Арестувайте я! — извика старейшина Кадел и взе да ръкомаха яростно към близките войници. — Лейди Сеарус е изменник! Лотаин го доказа! Трябва да бъде екзекутирана. Трябва да...

Думите на старейшината увиснаха във въздуха, прекъснати от мощна вълна от сила, изпратена от съветник Садлър върху него. Старейшината отстъпи назад, олюлявайки се, ръцете му започнаха да драскат във въздуха, пръстите му бяха обгорени и на плюски. Успя да нададе мигновен вик, преди треперещата му плът да се стопи и изчезне, оставяйки оголен череп. Очните му ябълки се отвориха и очите му се втечиха. Съсухрените му устни се отрониха и разкриха усмивка на скелет.

Старейшина Кадел падна мъртъв на банката на Съвета — димящ труп.

Съветници Клей и Хамбрук наблюдаваха с мрачни лица как войниците извеждаха Уестън и Гаймър извън залата.

— Срамувам се, задето лековерно позволихме на старейшините Кадел, Уестън и Гаймър да ни заблудят — обади се съветник Хамбрук. — Да не говорим за обвинител Лотаин.

— Откъде да сме сигурни, че вие двамата не сте били участници в заговора? — попита подозрително генерал Гръндуол, като изглежда единствените двама останали съветници. — Лотаин е мъртъв. Не може да ни каже дали сте негови съмишленици или не.

Клей посочи Магда.

— Доколкото знам за тази Изповедническа сила от онова, което ни е разказвал Мерит, когато е идвал да изложи идеите си пред Съвета, за нея няма граници. Тя може да я приложи върху съветниците Уестън и Гаймър, за да изтръгне самопризнания от тях, точно както се канеше да стори Лотаин.

Докоснати от Изповедник, ще разкрият истината и ще разкажат останалата част от историята. Това ще потвърди, че не съм изменник.

— Нито пък аз — додаде Хамбрук.

— Съветник Клей е прав — намеси се Мерит. — Така не само ще можем да потвърдим дали сред нас има още изменници, но и ще разберем кой е невинен.

Ето защо е толкова прекрасно сред нас да има Изповедник. Тя може да прочисти Кулата от измамата и лъжите. Като Изповедник Магда за пръв път ще ни разкрие истината.

ДЕВЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Съветникът Клей проследи с поглед отвеждането на двамата предатели сред съветниците.

— Поне Магда ще може да използва силата си срещу тях, за да разберем дали има и други замесени.

— Трябва да действаме бързо — каза генерал Гръндуол, — преди някой от тях да е създал проблеми, а ние да не сме успели да ги заловим.

— Как се стигна до това гнездо от предатели? — попита съветник Клей. — Как са могли да действат толкова ефективни точно под носа ни?

Магда отстъпи от димящите останки на Лотаин. Никога не му беше вярвала, но в старейшина Кадел бе имала доверие. Ядоса се на себе си, задето бе позволила да я заблуждават толкова дълго... и че той бе изменил на всички им.

— Наджа е била принудена да помага на император Сулакан за постигане на извратените му цели — каза Магда. — Не мисля, че който и от нас би могъл да си представи това, което се е случвало в Стария свят, докато ние тук сме се занимавали с нашите си неща. Всеки трябва да знае истината за това, което върши.

Магда придърпа Наджа по-близо.

— Моля те, обясни им. Разкажи им що за неподправен ужас ни е подготвил врагът. Кажи им как Сулакан използва мъртвите и как неговите магьосници изтръгват душите от живите.

Наджа погледна втренчените в нея лица.

— Ако съществува тирания на магията, то точно това се опитват да ви наложат император Сулакан и хората, които управляват с него.

Залата притихна, всички искаха да чуят думите ѝ.

— Чакай малко — прекъсна я Мерит и стисна Магда за ръката, видял, че коленете ѝ поддават.

Магда започваше да осъзнава колко изтощена се чувства след използването на Изповедническата си сила. Мечът ѝ бе дал нужната ѝ

сила предната вечер, но използването на Изповедническата сила я бе изцедило до край.

Магда вдигна ръка.

— Трябва да седна.

Мерит я придружи до другата страна на банката. Сграбчи старейшина Кадел за робата и отмести трупа встрани. Раздаде кратки заповеди. Войници се спуснаха и отнесоха останките нанякъде.

Мерит поднесе на Магда високия стол. Щом тя седна, той застана зад нея, отпуснал длан на гравираната облегалка.

— Съветът изгуби членовете си. Нужен ни е Съвет — каза Магда, заела централното място на банката. — Като начало преназначавам съветник Садлър.

Никой не възрази. Магда му махна и Садлър с усмивка се настани на стола вляво от нея. Клей и Хамбрук се върнаха на местата си вдясно от нея — където седяха и преди.

Магда кимна към Наджа да продължава, после съсредоточено изслуша онова, което вече знаеше, докато чародейката разкриваше ужасите, създадени от владетелите в Стария свят.

Хората слушаха Наджа с широко отворени очи, докато тя обясняваше неща, които те не бяха чували никога преди, и им разказваше пред какво реално са изправени.

Когато Наджа приключи краткото си експозе, Магда, по възстановила силите си, се изправи.

— Когато чуете думите „тиранията на магията“, както чухме от старейшина Кадел, ще знаете, че това е емблемата на убийците. Не се заблуждавайте от твърденията им, че се борят за доброто на всички. Тяхната истинска цел е да ни лишат от способностите ни, за да могат лесно да ни завладеят и управляват.

Ако искаме да оцелеем, магията ни е нужна повече от всякога, за да се защитим от Стария свят. Трябва да учим, да откриваме нови неща, да създаваме. Да използваме способността си да разсъждаваме и да откриваме истината.

Току-що чухте изповедта на изменника Лотаин и как е подкопавал Кулата. Чухте от Наджа какво е планирал Сулакан. Вече познаваме истинската природа на войната, в която сме въвлечени.

Ако я изгубим, ще загубим не само живота си, не само бъдещето на своя народ. Ще загубим връзката с всичко добро. — Магда вдигна

ръка и им показва пръстена със символа на Милостта. — Ще изгубим връзката със самата природа на Сътворението, живота и душите си.

Не ние избрахме тази война, но ако не победим силите на Сулакан, тези крадци на души, тогава ние и бъдещите поколения ще живеят в полусвят на полухора и ще бъдат роби на мъртвите, завинаги откъснати от Милостта. Ще бъдем управлявани от Сулакан, който не е нищо по-различно от въплъщение на Пазителя на Подземния свят.

Погледът ѝ внимателно обиколи множеството. Всички очи бяха втренчени в нея. Хората слушаха съсредоточено. Лицата бяха сериозни. Всички усещаха, че тя казва истината.

— За да спечелим, ни е нужна истината — завърши Магда — Днес започва същинската война за оцеляването ни. Възнамерявам да спомогна за спечелването на тази война, за да могат нашите народи не просто да оцелеят, а и да разцъфтяват. Средната земя е моят дом. Обещавам на всички ви, че няма да ви изоставя, няма да изоставя нашата кауза, Средната земя и истината.

Тя ги огледа още веднъж от мястото си в центъра на банката, а залата избухна в одобрителни възгласи.

ДЕВЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Първото, което трябва да направим — каза Магда, след като тълпата най-накрая се успокои, — е да запечатаме катакомбите.

Съветник Садлър се намръщи.

— Да запечатаме катакомбите ли? Но там, долу, работят магьосници.

— Там, долу, действат и мъртвите — не се съгласи тя. — Мъртвите се крият в криптите си, а падне ли мрак, използват и се опитват да ни убият. Няма как да знаем колко от мъртъвците долу са подготвени от врага така, че да могат да бъдат събудени. Не знаем колко от мъртвите на практика са шпиони.

Няма как да предвидим кои трупове могат да скочат и да ни удушат. Как ще ги намерим? Магьосниците трябва да бъдат насочени към други работни крила.

— Но да запечатаме катакомбите? — Съветник Хамбрук явно не можеше да повярва. — Тази свята земя. Хората от Кулата погребват там близките си от векове. Посещението на предците е дълбоко уважавана традиция. Сигурна ли си, че няма друг начин? Може пък да не се налага. Може би нашите магьосници биха могли да намерят начин да идентифицират опасните трупове и да изнесем само тях, вместо да предприемаме такива драстични мерки.

Магда огледа лицата на хората.

— Има ли сред вас хора, готови да рискуват нощем из Кулата да плъзнат мъртъвци, които си търсят нови жертви за разкъсване крайник по крайник? За себе си мога да кажа, че не бих рискувала.

Тълпата я увери, че те също не гледат с добро око на подобна перспектива.

Магда погледна Хамбрук.

— Разбирам притесненията ти. Но тук се борим за оцеляването на живите, не на мъртвите. Мъртвите вече ги няма. Време е да се освободим от тези, които са си отишли, и да се грижим за другите, живите.

Магда усети как собствените ѝ думи докосват една чувствителна струна някъде дълбоко в сърцевината на същността ѝ. Все още не можеше да остави Баракус в миналото. Макар да знаеше, че него вече го няма, макар да разбираше, че е време да продължи със собствения си живот, явно не можеше да го пусне.

— Магда има право — намеси се Мерит. — Макар да си мислехме, че сме намерили начин да разпознаваме опасните мъртъвци сред всички останали трупове, нима можем да бъдем сигурни, че сме прави? Може да дойде ден, в който да се окаже, че само сме се лъгали. Нима не са живите тези, които имат значение? Готов ли е някой от нас да рискува живота на свой близък, за да оправдае такъв риск? Готов ли е някой да изгуби майка? Баща? Дете?

Никой от присъстващите не показва, че е готов.

Съветник Хамбрук въздъхна примирено.

— Трябва да призная, че говориш разумно. Аз лично не бих рискувал живота на близките си.

— Нито пък аз — добави съветник Клей.

Съветник Садлър кимна.

— Носим отговорност към живота. Приоритетната ни грижа следва да бъдат живите.

— В такъв случай запечатайте катакомбите — отсеке категорично Магда.

— По-добре да се подсигурим, като използваме магия — додаде Мерит. — Ще са ни нужни някои от заклинанията, разработени от Исидора. Те ще гарантират, че никой от мъртъвците няма да успее да се измъкне, за да ни преследва.

— Моля, уведоми магьосниците ни какво трябва да се направи — каза съветник Садлър. — Генерале, събери екип възможно най-скоро.

Генерал Гръндуол отдаде чест с юмрук, притиснат в гърдите.

— Незабавно.

— И нека стане преди кошмарът на лейди Сеарус да се събуди — додаде Садлър.

— Изповедник Сеарус — тихо го поправи Мерит.

Съветник Садлър вдигна пръст и се обърна към тълпата.

— Искях да кажа „Изповедник Сеарус“.

Титлата явно се хареса на хората.

ДЕВЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Щом Магда и Мерит заобиколиха по коридора, обикалящ околоръст вътрешността на голямата кула, и влязоха в каменната стая при кладенеца на Плъзгата, Куин, чул стъпките им, погледна през рамо. Като видя, че са те, остави перото и се изправи. Доволен, че ги вижда, затвори дневника, в който пишеше, и го остави при купчината други.

— Магда, как се чувстваш? — попита той, докато минаваше покрай кладенеца на Плъзгата, за да ги посрещне.

Тя се усмихна.

— Една нощ съм направи с мен чудеса.

Тя огледа кладенеца, но Плъзгата не се появи да погледне посетителите. Магда не можеше да каже, че е недоволна от този факт. Плъзгата сигурно беше някъде на път.

— Как са нещата? — поинтересува се Куин.

Мерит отпусна дланта на лявата си ръка върху ефеса на меча си.

— Тази сутрин разговарях с генерал Гръндуол. През нощта гвардейците са заловили повечето от хората, които назова Лотаин. Съвсем скоро ще намерят и останалите. Ще се наложи Магда да използва Изповедническата си сила върху най-упоритите от тях, за да ги накара да признаят подробности, които иначе бихме научили от Лотаин, ако той не бе умрял. Това ще ни даде възможност да сме сигурни, че сме изтръгнали всички изменници и сътрудници.

— Ами съветниците Уестън и Гаймър?

Куин вдигна пръст към кладенеца на Плъзгата.

— Лотаин ни каза, че са използвали Плъзгата, за да пътуват на Юг и да сътрудничат на император Сулакан и неговите главнокомандващи.

Задачата на Куин беше да охранява Плъзгата, за да са сигурни, че тя не е използвана от врага за тайно проникване в Кулата с користни цели. Не друг, а Баракус бе помолил Куин да поеме този ангажимент, след като в Кулата бяха проникнали неколцина опасни хора. Сега

всеки, който нямаше право да влезе в Кулата или не беше приятелски настроен, нямаше да доживее да излезе от кладенеца на Плъзгата, след като я бе използвал, за да се промъкне тук.

В началото Куин бе убил не един и двама вражески магьосници, опитали се да проникнат в Кулата чрез Плъзгата. След известно време врагът разбра, че това вече не е начин и опитите за проникване спряха, но Куин и още неколцина магьосници продължаваха да дежурят там, за да не би в някой момент врагът да реши да опита отново, особено с оръжие, в което е превърнат човек.

Куин се почувства лично обиден, когато стана ясно, че двама от собствените им магьосници, доверени съветници, всъщност са били изменници и са използвали Плъзгата за користи цели, без никой друг да разбере.

Магда изгледа Куин многозначително.

— Нямам търпение да чуя искрените изповеди на тези двамата. Те са причинили сериозни щети. Заради тях загинаха голям брой невинни хора. Сигурна съм, че имат много за разказване и ще си кажат абсолютно всичко.

Куин се усмихна.

— Наличието на Изповедник ще бъде огромна помощ в нашите усилия, точно както Мерит винаги е твърдял пред Съвета. Каква ирония, двамата съветници, които бяха такива противници на създаването на Изповедник, да бъдат принудени да изповядат истината за изменничеството си тъкмо благодарение на тази сила. — Насочи вниманието си обратно към Мерит. — Ами пътешествениците по сънищата?

— Генералът спомена, че част от заловените, надявайки се на снизходителност, са готови да сътрудничат и са признали, че са насочвали пътешествениците към ключови фигури. Пътешествениците са наблюдавали работата на тези хора и в някои случаи са упражнили контрола си с цел осуетяване на важни проекти. Били сме систематично контролирани, при това в доста сериозни размери. Страшно е, като си помисли човек за размера на всичко това.

Мерит ѝ се усмихна.

— Магда беше права от самото начало, че има нещо ужасно не наред в Кулата. Без решимостта ѝ да разбере какво се крие зад всичко

това нямаше да разберем, преди да е станало твърде късно. Всички ние й дължим живота си. Цялата Средна земя й е длъжник.

— В това няма никакво съмнение — усмихна се и Куин.

Магда всъщност не мислеше, че е толкова нейно дело, колкото на Баракус. Неговата смърт я бе навела на мисълта, че нещо в Кулата не е наред. Именно начинът, по който той бе посегнал на живота си, я бе подтикнал да търси отговори. Тя беше убедена, че е имало причини зад това му решение и те са свързани със спасяването на живота на много хора.

Въпреки всичко тя продължаваше да не е наясно какво стои зад отнемането на живота му. Знаеше само, че е било за доброто на хората. Но й се щеше да бе разбрала конкретната причина.

Продължаваше да не може да го пусне.

— Гвардейците минаха най-напред през всички с дарбата, а после и през останалите обитатели на Кулата, за да са сигурни, че всички са направили отдаването към Господаря Рал — каза Мерит на Куин. — В няколко от случаите се оказа твърде късно. Неколцина магьосници бяха намерени мъртви, явно убити от пътешественици по сънищата, които са приютили не по собствена воля. Както казах, степента на проникване е чудовищна. Никой не бе осъзнавал колко сме били близо до изгубването на Кулата. От края са ни делели броени дни.

Скоро Кулата ще бъде недостъпна за всякакъв вид прониквания — повече от това не можем да направим. Всеки, който иска да влезе, ще бъде спиран долу на входа и няма да му се разрешава да продължи, преди да падне на колене и да произнесе отдаването. Разбира се, макар да си мислим, че това ще спре заплахата, не можем да сме напълно сигурни. Влизащите биха могли да не произнасят отдаването искрено. Но точно поради тази причина разполагаме с гвардейци. При всички положения пътешествениците по сънищата повече няма да могат да използват невинни хора за тайно проникване в Кулата и саботиране на усилията ни.

Куин поклати изумен глава.

— Страшна работа. Добре поне, че сложихме край на всичко това и можем да продължим напред, като възобновим усилията си върху здрава почва, а не прогнилото дюшеме, създадено от изменници и шпиони. За нещастие междувременно врагът е стигнал далеч пред нас.

— Имаме много работа, докато ги настигнем — съгласи се Мерит. — Магьосниците, които работят долу, при катакомбите, биват изнасяни дори в този момент. Тогава ще можем да пристъпим към затваряне на цялата област. Вече разработих някои заклинания, които бихме могли да използваме.

— Как е Наджа? — попита Магда.

— Заловила се е здраво за работа и помага на магьосниците. — Куин въздъхна притеснено. — След някои от нещата, които обсъди с мен, ги очаква доста работа. Тя е невероятно интелигентна и ще ни бъде от огромна помощ. Разбира неща, които съм сигурен, че дори един от десет от нашите магьосници не разбира съвсем добре.

Докато Куин разговаряше с Магда, Мерит взе един дневник от редицката, подредена върху масата.

— Нещо против?

Куин се обърна и направи жест с ръка.

— Не, моля, заповядай. Моите дневници са предвидени да бъдат четени от други. Надявам се, че това ще осигури на хората, които ще дойдат след нас, вътрешен поглед към тези размирни исторически времена, също както и аз получавам познание и информация от старите книги, които чета.

Мерит, вече погълнат в текста, отговори с гърлен звук.

Куин се върна към мисълта си и продължи разговора с Магда.

— Като чародейка и спиритистка Наджа притежава забележителни таланти и способности. Ще бъде достойно попълнение и ще продължи да помага на магьосниците така, както преди го правеше Исидора. Ако Исидора се намираше в периферията на доста от нещата и се опитваше да ги проумее, то Наджа е в самия център. В някои случаи успя да стигне до самия корен на неща, които Исидора тепърва започваше да разбира.

Възможно е тя да започне да разбулва мистериите около душите, попаднали в капан между световите. Тя се надява, че ще намери начин да ги упъти през воала.

Огромен късмет е, че Наджа дойде на наша страна. Това ще ни помогне да вникнем по-надълбоко в делата на магьосниците от Стария свят, което е важно, ако искаме да се защитим. Загубата на безценната ѝ помощ несъмнено е била тежък удар върху усилията на тамошните магьосници. — Куин повдигна брадичка и я изгледа. — Надявам се

никога да не ми се наложи да се изправа срещу тази жена. Тъй като е израсла на такова странно и екзотично място, тя... е, тя не прилича на никого, когото съм срещал.

— Разбирам какво имаш предвид — увери го Магда. — Още щом я видях, разбрах, че не бива да я подценявам. — Магда погледна Плъзгата. — Някакви новини от Господаря Рал?

— Преди няколко дни, когато си мислехме, че Лотаин ще бъде провъзгласен за Първи магьосник, изпратих спешно съобщение до него посредством книга на пътуванията. — Куин махна с ръка към стената. — Вероятно вече пътува.

— Куин — каза Магда и съсредоточи мислите си, за да може да премине към причината, довела я в стаята на Плъзгата. — С Мерит искаме да споделим с теб някои важни неща.

— Много важни — каза Мерит, като свали дневника, който четеше. — Само че това, което ще ти кажем, трябва да бъде пазено в строга тайна. След като ти го кажем, само тримата ще знаем за него и трябва да си остане така. Завинаги.

— Разбира се — кимна Куин и ги изгледа с разпален, макар и малко притеснен поглед. — И двамата знаете, че можете да ми имате доверие. Какво има? Нещо друго ли се е случило?

— Да — рече Мерит и се отдалечи от масата, — и ни е нужна помощта ти.

ДЕВЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Моята помощ ли? — Куин сви рамене. — Разбира се. Какво е станало?

— Искаме да знаеш, че завърших ключа — обясни му Мерит.

Куин примига неразбиращо.

— Моля?

— Магията, която използвах, за да завърша ключа, е до голяма степен сходна с магията, чрез която създадох Изповедническата сила.

— Но винаги си твърдял, че ти трябва изчисленията за пробив от седмо ниво, за да завършиш ключа.

— Баракус остави формулите, за да може Мерит да ги открие — разясни Магда. — С необходимите формули Мерит успя да завърши ключа.

Куин я зяпна.

— Ключа към силата на Ор... Ор... — заекна той.

— Орден. — Мерит довърши мисълта му.

Куин присви очи срещу магьосника.

— Ти си завършил ключа? И той е готов?

Без да откъсва поглед от очите му, Мерит повдигна меча на няколко сантиметра и го остави да се плъзне обратно в ножницата.

Куин прокара длан през лицето си и въздъхна.

— На екипите ще им олекне.

— Не можеш да им кажеш — напомни Магда. — Не бива дори да споменаващ пред друг. Не можеш да кажеш на никого.

— Моля? — Куин очевидно бе много объркан. — Защо не?

Магда стисна ръката му.

— Чуй ме, Куин. Има още нещо. Има сериозни усложнения. Това, което искаме да ти кажем, изисква да запазиш пълна поверителност.

— Добре. — Той пое дъх, за да се овладее. — Какво още има?

— Когато Баракус се върна от Храма на ветровете, той ми довери, че кутиите на Орден липсват. Някой ги е взел.

Очите на Куин се разшириха, а лицето му пребледня.

— Добри духове... Имате ли представа какво...

— Зная каква сила съдържат — поясни тя. — Баракус имаше причина да го сподели само с мен, с никого друго. Аз казах само на Мерит, а вече и ти знаеш. Но никой друг не разполага с тази информация.

— Важно е, Куин — добави Мерит с гробовен глас, докато държеше затворения дневник с пръст между страниците, сякаш да си отбележи докъде е стигнал. — Нямаме представа кой е откраднал кутиите на Орден. Според нас и Баракус не е знаел. Но очевидно е бил невероятно притеснен, че кутиите са изчезнали. Според нас затова е върнал небесните изчисления. Скрил е формулите. Мислим, че е искал аз да ги намеря, за да завърша ключа.

— Но защо ще ги крие? Ключът служи, за да пази силата. Единствено той може да я овладее, в случай че я освободят. Защо Баракус не би искал екипите, които се опитват да създадат ключа, да се сдобият с нужните им формули?

— Помисли малко — продължи Магда. — Сети се как в Кулата проникнаха предатели, шпиони и пътешественици по сънищата. Ако някой от тях бе докопал формулите, необходими за завършването на ключа, онзи, който вероятно държи кутиите, също ще успее да се добере до формулите и сам да създаде ключа, необходим за освобождаването на силата.

Куин замислено зарея поглед.

— Така е...

— Когато Баракус върна съществениите формули за създаване на пробив от седмо ниво — поясни Мерит, — той е знаел колко са важни. Скрил е изчисленията така, че да не попаднат в грешните ръце.

— Къде ги беше скрил? Как ги намерихте?

— Беше записал изчисленията в тефтерите си, а тях бе оставил на работната си маса. През цялото време са били пред очите на всички. Но онези, които видяха книгата му, дори не разбраха какво се крие в тях, защото не бяха подходящите хора. Когато Магда ми даде инструментите му, аз открих, че в тефтерчетата са записани формулите.

Той бе казал само на жена си, че кутиите ги няма. Мисля, че ѝ бе оставил следи, които я доведоха при мен. Искал е аз да намеря

небесните изчисления, защото знаеше, че работя върху ключа сам. Аз бях точният човек. А той не е искал никой друг да разбере, че формулите съществуват, за да попречи на онзи, който държи кутиите, да изработи ключ за тях.

Сега този завършен ключ е най-важният предмет на света, освен самите кутии, защото само с него може да се стигне до силата, заключена в тях. Ако онзи, у когото са кутиите, разбере, че ключът е завършен, вероятно ще тръгне да го търси, затова не можем да си позволим да се разчуе.

— Разбира се — отвърна Куин и махна, за да пропъди всякакво съмнение, че не е разбрал колко е сериозна ситуацията. — Никой дори не е наясно с истинското предназначение на силата на Орден. Част от потенциала ѝ ни е познат, някои от опасностите — също, но дори не можем да сме сигурни за истинското ѝ предназначение. Не се знае много за времената преди изместването на звездата.

Едно нещо обаче е сигурно. Ако Император Сулакан е успял да се сдобие с кутиите, той ще направи всичко, за да се докопа и до ключа.

— Именно — заяви Мерит. — Затова трябва да го скрием.

— Да го скрием? — Куин размаха пръст към меч на хълбока на Мерит. — Глупости, Мерит! Та ти го носиш на показ, под носа на всички!

Мерит се наведе към него и прошепна:

— Понякога най-добрият начин да скриеш нещо, е да го изложиш на показ. Баракус ни научи на това с начина, по който бе скрил формулите.

Куин безпомощно разпери ръце.

— Но прекалено много хора работиха, за да изковат ключа под формата на меч. Първото нещо, което ще тръгнат да търсят, ако искат ключа, е тъкмо меч, това е първото, за което ще се сетят.

— Не е задължително — озадачи го Магда.

Куин местеше поглед ту към нея, ту към магьосника.

— Слушам ви.

— Те си мислят, че ключът трябва да е меч, само защото това се подразбира от откъсите от древните книги. Аз първи достигнах до този извод, забрави ли? Аз бях този, който обясни на останалите, че ключът трябва да е меч.

— Ето, на. Това искам да кажа и аз. Всички са убедени, че трябва да е меч.

— Затова имаме нужда ти да създадеш по-достоверна идея — обясни му Мерит, — нещо по-убедително, което ще накара хората да променят мнението си и да подкрепят по-добра теория за това какво трябва да бъде ключът.

— По-добра теория? — Куин изглеждаше заинтригуван. — Искаш да кажеш да отклоня вниманието им, за да не търсят меч?

— Именно — поясни Мерит. — Кутиите на Орден бяха откраднати от най-безопасното място, където можеха да се скрият. Защо станаха лесна плячка?

— Защото всички знаеха къде са — отговори Куин. — Ако имаш представа къде се намира даден предмет, можеш да измислиш как да го откраднеш, независимо колко трудно би могло да бъде.

— Схващаш идеята — отвърна Магда. — Ключът меч е уязвим, защото хората знаят, че съществува, и ще го търсят. Ето затова е толкова важно да запазим тайната. Хората няма да тръгнат да търсят нещо, за което знаят, че не съществува.

— Затова вместо меча — обясни Мерит — трябва да накараме хората да търсят нещо по-изкушаващо.

Куин вдигна пръст.

— Заместител, за да отвлече вниманието им.

Мерит се усмихна в отговор.

— Трябва да е предмет, който да започнат да вярват, че контролира кутиите на Орден. После ще го скрием, за да изглежда още по-важен, а всъщност ще е нагласена работа. Ако го скрием, ще стане съвсем изкусителен. И щом всички започнат да търсят заместителя, истинският ключ ще е в безопасност.

— А междувременно — продължи Магда — ние ще го пазим.

Мерит се усмихна.

— Магда го нарече Мечът на истината, това и ще представлява — инструмент, оръжие само по себе си, със собствено предназначение. В него е вложена силна магия, обвързана с истината, за да пази кутиите на Орден, не само да ги отключва, но и да има цел — да търси истината, — която му дава предназначение, собствен живот, причина, която да обясни съществуването му.

Тъй като това е Мечът на истината — оръжие, създадено да се бори за истината, — хората няма да имат повод да се усъмнят, че всъщност е и ключът за освобождаването на силата в кутиите на Орден. Ако ги открия, ще ги пазим. Тъй като никой няма да знае за съществуването на истинския ключ, който ще е пред очите на всички, можем да се надяваме, че слуховете за заместителя ще изкушат онзи, който в момента държи кутиите, да търси фалшивия ключ, вместо да се опита да използва силата без него.

Но не бива да забравяме, че кутиите на Орден са съществували много по-дълго, отколкото си мислим. Те са древни. Важно е да си дадем сметка, че тази борба, битката да опазим древната сила, може да се окаже битка и търсене, които да са част от историята на човечеството, и е много вероятно да продължи и след нашия живот. Може да продължи векове, дори хилядолетия. Става дума за нещо много по-важно от трима ни. В момента е нашата битка, но не бива да забравяме, че накрая вероятно ще я предадем на бъдещите поколения.

Ако така и не намерим кутиите, в бъдещето, когато Мечът на истината ще се предава на подходящия човек, който може да го опази, той ще има собствена мисия — да търси истината. Така истинската сила, реалното предназначение на мечка като ключ, ще бъде скрита пред очите на всички, докато не се появи правилният човек.

Куин се взря в Мерит.

— Поемаме много тежка отговорност.

— Така е — съгласи се магьосникът.

Куин опря пръсти в челото си и закрачи из стаята, докато премисляше всичко. Той се върна пред Магда и Мерит.

— Значи искате да създам някакъв фалшив ключ?

— Да, заместител на истинския ключ — потвърди Магда. — После ще го скрием. Ако е скрит достатъчно добре, но оставим следи към скривалището, хората ще повярват, че заместителят е истинският ключ.

— Става ужасно сложно — каза Куин, докато триеше длани, сякаш измиваше ръце. — Трябва да отметнем доста задачи, за да се получи добре.

— Затова дойдохме при теб — заяви Магда. — Само ти можеш да го постигнеш.

Мерит го погледна така, че да се опомни.

— Куин, ти си наясно колко е опасна силата на Ордена. Ако се злоупотреби с нея, воалът може да се разкъса и светът на живите да бъде унищожен. Трябва да направим всичко по силите си, за да не позволим това да се случи.

Дълбоко замислен, Куин махна с ръка.

— Да, разбира се, че си прав. Как ще привлечем вниманието на останалите върху заместителя?

СТОТНА ГЛАВА

Мерит размаха дневника.

— Ще оставим намеци в магическите книги, в записите, в историческите свидетелства. Така в началото аз самият повярвах, че ключът трябва да бъде меч. Ти си този, който води записки за събитията в Кулата. Трябва да създадеш фалшива история за фалшив ключ. Създай по-добра представа за това какво трябва да бъде ключ, за да повярват хората в заместителя, който ще направим.

Куин замислено поклати глава.

— Първото правило на магьосника.

— Точно така — потвърди Мерит. — Император Сулакан успя да събере необходимата информация, защото е изучавал историята. Той извлича всичко от записите и историческите сведения. Според Наджа така използва и пътешествениците по сънищата.

Значи, за да успеем да скрием истинския ключ, трябва да направим някои части от историята неразбираеми. Трябва да скрием онова, което аз прозрях — че ключът е меч. Не искаме Сулакан или всеки друг, който би се добрал до кутиите, лесно да разбере истината чрез историческите записки.

Ако хората прочетат неясната история, която ти запишеш, ще я повторят. Записките ти ще заживеят собствен живот. Ще ги приемат за верни слова. Така истината ще остане скрита, поне докато открием кутиите, или пък ако не успеем ние, докато се появи правилният човек.

Затова, докато си тук, долу, с Плъзгата и пишеш дневниците и историите на Кулата, не описвай ясно събитията в момента. Не давай лесно да се разбере какво се е случило в Кулата, не пиши какво знаем, какво сме открили и как сме разбрали, че срещу нас се готви заговор. Не позволявай хората да разберат, че Магда е разкрила коварните планове на Лотаин или как сме разобличили предателите, съзаклятниците и шпионите. Не давай на врага да узнае какво и как сме постигнали. Разбъркай събитията, заплети историите.

— Разбира се. Дезинформация — каза Куин разбиращо. — Мога да го направя. Ще напиша неверни неща и ще изкривя случилото се така, че да не се разбира недвусмислено и ясно какво преживяхме наистина всички ние.

— Добре — каза Мерит и кимна решително.

Куин щракна с пръсти.

— Ами ако направя заместителя книга?

— Книга... — Мерит се зазяпа, докато обмисляше предложението.

— Да, като онези книги със сложните небесни изчисления, които Баракус върна от Храма на ветровете.

— Звучи подходящо — одобри Магда.

Куин размахва пръст, докато измисляше още подробности.

— Дори мога да използвам някои от изчисленията, за да придам автентичност. Не достатъчно, за да може човек да си служи с тях, разбира се, но ъгъла и азимута на някои звезди и други подобни, само за да изглежда по-достоверно. Ако е достатъчно сложен и някои части са взети от работеща магия, заместителят ще бъде достатъчно убедителен и ще изглежда истински.

— Каква книга би могла да бъде? — попита Магда.

Куин се приведе.

— Книга с упътвания. В крайна сметка хората биха очаквали точно това. Те биха искали да знаят как да използват силата на Орден. Един наръчник би отговорил на очакванията им.

— Силата на Орден е отпреди изместването на звездата — поясни Мерит. — Информацията, с която разполагаме за нея, е откъслечна.

— Именно — отвърна Куин. — Затова ще искат да знаят как работи силата. Биха търсили магическа книга, която да им разкрие как да приложат силата. Защо да не им дадем такъв наръчник?

— Да създадеш мистификация, книга, която да е ключ към кутиите на Орден? — попита Магда.

— Да. Ще бъде упътване как да се използват кутиите на Орден, пълно с достоверни формули, които предшестват изместването на звездата, за да е по-автентично, но променени така, че да нямат никаква стойност. Кой би могъл да знае, че са фалшиви? Няма да има начин да се проверят, няма с какво да ги сравнят.

Магда бе заинтригувана.

— И според теб ще успееш да създадеш книга, която да изглежда достатъчно истинска за хората, така че дори да я намерят и да я разучат, ще вярват, че е автентична?

— Силата на Орден е древна — поясни Куин. — Как биха могли да я сравнят с каквото и да било? Мога да я направя така, че да изглежда истинска, но всъщност книгата ще бъде просто неясна сянка. Заедно с неясната история, която ще създам, сенчестата книга съвсем достоверно ще създава впечатление, че е ключ към кутиите.

— Можеш даже да я наречеш така — сети се Мерит. — Наречи я „Сянка“ или нещо такова.

— Прекалено е просто — намеси се Магда. — Звучи като името на котката ми. Ще е по-достоверен заместител, ако звучи така, сякаш е ключ. Сякаш съдържа начини за освобождаване на отговори. Трябва да е нещо по-мистериозно.

Куин се намръщи.

— Какво например?

— Какво ще кажете за „Книгата на преброените сенки“?

Лицето на Куин се озари.

— Харесва ми.

— Гениално е — добави Мерит и се ухили на Магда.

Сърцето ѝ се стопли, като го видя да се усмихва така. Но сянката, надвиснала над мислите ѝ, помрачи краткото ѝ удоволствие.

— Веднага ще се заема с нея — обяви Куин. — Освен това ще направя някои исторически източници, които ще насочват читателите, че ключът към кутиите може да бъде намерен в „Книгата на преброените сенки“. Дори може да измисля някои откъси от текстове и да направя така, че да изглеждат сякаш са оцелели отпреди изместването на звездата.

Ако оставим някои от тези записки да попаднат в грешните ръце и така да стигнат до император Сулакан, той ще се отправи в преследване на сенки, образно казано.

Мерит замислено щипна долната си устна.

— Би могъл да напишеш няколко фалшиви документа за скорошните събития с примамващи откъси от древни познания, в които се говори за ключа към кутиите на Орден, а също и да намекнеш, че книгата е ключът, а после да подхвърлим тези записки на някой

мъртвец, който да набедим за вестител. — Мерит се приведе по-близо. — После можем да подхвърлим тялото така, че патрулите на генерал Куно да го намерят.

— И ако скрием „Книгата на преброените сенки“ — добави Куин, — ще убедим императора, че е на правилния път. Колкото по-трудно е да намерят заместителя, толкова по-силно ще вярват, че книгата е ключът.

— Междувременно — каза Мерит и извади донякъде Меча на истината от ножницата — никой дори няма да заподозре кое е истинският ключ.

— Би трябвало да проработи — отвърна Куин. — В крайна сметка никой не знае кой знае какво за произхода на силата на Орден. Ще замаскирам онова, което ни е известно за изместването на звездата, за да прикрия каквото знаем. Не е необходимо да се притеснявам, че ще се наложи да променям много материал, или пък че ще вляза в противоречие с много исторически доказателства, така че би трябвало да е лесно да създам достоверен заместител.

— Погледни тук. — Мерит отвори дневника, който държеше в ръка, и почука на един конкретен ред в отворените страници.

В дневника си пишеш: „Третият опит за изковаване на ключа пропадна днес. Съпругите и децата на петимата загинали бродят из залите и вят от неутешима скръб. Колко още мъже ще загинат, преди да успеем или преди да се откажем от опитите и ги обявим за невъзможни? Целта може и да си струва, но цената е прекалено тежка, за да я понесем“.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Именно тези редове прекалено недвусмислено показват на хората, че ключът е меч. Зная — отвърна Куин и прокара пръст през първите няколко, като ги накара да изчезнат. — Ще пренапиша тази част така, че да гласи: „Третият опит за изковаването на Меча на истината пропадна днес“. Така по-добре ли звучи? Така хората ще престанат да свързват ключа с меч и самият меч да се превърне в специален предмет.

Мерит се усмихна.

— Идеално. Така е още по-достоверно, че мечът е съвсем различно нещо от ключа.

— Ще добавя и откъси от истинска магия в книгата — обясни Куин, — за да изглежда автентична. Някои окултни магии и

заклинания ще ѝ придадат по-зловещ характер.

— Ти си бил голяма лисица, Куин — каза Магда с широка усмивка.

Куин повдигна вежда.

— Ако сега си мислиш така, изчакай само да видиш „Книгата на преброените сенки“.

СТО И ПЪРВА ГЛАВА

Магда бързо изтича към Плъзгата. Мерит я последва.

Господарят Рал, облегнат на стената в ниската част на кладенеца, вдигна поглед към тях, когато чу, че идват, и приглади дългата си руса коса така, че да открие лицето си. Изглеждаше доста зашеметен и еуфоричен след пътуването с Плъзгата. Тя имаше такъв ефект върху много хора. Магда трябваше да признае, че и на нея самата ѝ действаше по този начин. Но въпреки това Плъзгата никак не ѝ харесваше.

— Дойдох възможно най-бързо. — Господарят Рал посочи Куин. — Куин ми каза всичко. Явно сте преминали през доста мъчителни събития. — Той се ухили на Магда. — Изповедник, а? Отива ти. — Погледът му се плъзна по дължината на бялата ѝ рокля и той отново се взря в очите ѝ. — Трябва да си призная, че и роклята ти стои добре. Доста добре.

— Благодаря — отвърна тя, като не знаеше какво точно да каже.

— Когато получих съобщението, бях доста притеснен, че по някаква необяснима причина действително ще се омъжиш за този шопар обвинителя. Но трябваше да се досетя. Браво, Магда. Добре свършена работа. Наистина имаше причина да останеш в Кулата, както ми каза, когато се видяхме последния път.

Мерит кимна в съгласие.

— Макар Магда да разкри заговора и просветли всички за предателството на Лотаин, страхувам се, че имаме още много работа, както и една трудна война. Куин каза ли ти за полухората?

Алрик Рал въздъхна и кимна.

— Както и за ходещите мъртъвци.

— Искахме да знаеш срещу какво се изправят войниците ти — обясни Мерит. — Трудно ще се преборят с тези същества. Все още не съм разработил начин, по който да ги държа далеч от нас. Бих ти предложил да предприемеш нещо за всички места, където са заровени покойници, като катакомбите.

— Винаги съм се тревожил за мъжете с оръжие в ръцете или пък за родените с дарбата, които използват магия. Никога не ми е минавало през ума, че ще ми се наложи да мисля за мъртъвци.

— Уверявам те, че и на мен не ми харесва тази работа — добави Куин иззад писалищната си маса.

Една мисъл се въртеше из ума на Магда, но тя не посмя да я изкаже.

— Но — продължи Господарят Рал, докато протягаше врат към вратата, за да се увери, че няма никого наблизо, — трябва да повдигна един важен въпрос. Обаче е строго секретно, да не излиза от тази стая.

Явно на Магда ѝ беше ден за тайни.

— Какво има?

Господарят Рал почеса брадата си, докато търсеше правилните думи.

— Натъкнахме се на нещо изключително важно.

— „Натъкнали“ сте се? — попита Мерит подозрително. — Къде се „натъкнахте“ на това важно нещо?

Господарят Рал въздъхна тежко.

— Беше у един човек, когото убихме. Всъщност избихме доста народ, докато най-после повалим точно този. Когато видяхме колко всеотдайно го защитават, разбрахме, че е някой важен или пък притежава нещо особено ценно. Оказа се второто.

— Е, какво е? — попита Магда.

Господарят Рал опря длани на каменния парапет около кладенеца на Плъзгата и се отдръпна, за да ги изгледа със сините си очи.

— Беше инкрустирано със скъпоценни камъни.

Мерит все още го гледаше невярващо.

— Имаш предвид, че си открил значително съкровище?

— Може и така да се каже. Камъните бяха инкрустирани в кутия.

— Той изгледа и тримата многозначително.

— Кутия — повтори Мерит внимателно. — Каква кутия?

Алрик Рал повдигна вежда и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Кутия, черна като сърцето на Кулата, която съдържа неимоверна мощ, ако се сецате накъде бия.

Магда хвърли поглед към Мерит и отново погледна Господаря Рал.

— Какво те кара да вярваш, че тази кутия съдържа голяма сила?
Опита ли се да я отвориш?

Той се намръщи, изпълнен с негодувание.

— За глупак ли ме имаш?

— Не — отвърна Магда. — Но каза, че съдържала голяма сила.
Какво знаеш за тази кутия?

Той я стрелна с очи.

— Забрави ли, че с Баракус бяхме добри приятели? Той ми е разказвал, че силата на Орден се съдържа в три мастиленочерни кутии, инкрустирани със скъпоценни камъни. Работата е там, че според него кутиите трябваше да са изпратени в Храма на ветровете. — Той изгледа Магда, после Мерит, а после се върна на жената. — А ако са в Храма на ветровете, как така една от тях е в нашия свят, при това в ръцете на мъртвец?

— По-добре да му кажем — прошепна й Мерит.

Магда кимна и въздъхна дълбоко.

— Кутиите бяха откраднати от Храма на ветровете.

— Очевидно. Но кой ги е взел?

Мерит сви рамене.

— Ако трябва да предположа, бих заложил на хората на Сулакан.

— Ами другите две? — попита Магда.

Господарят Рал, все още с кръстосани ръце, въздъхна тъжно.

— Не зная. Намерихме само тази. И трудно ще мога да ви обясня колко народ се наложи да избием, за да се доберем до нея.

— Мога само да си представя — отвърна Мерит. — Но ако ги е отмъкнал Сулакан, съм убеден, че много повече мъже ще дойдат, за да си я върнат.

— Без съмнение — отвърна Господарят Рал.

— Трябва да я скрием — каза Магда на Мерит. — Прекалено е рисковано да се опитаме да я опазим. Наложително е да я скрием.

— Звучи добре, но къде? — попита Мерит. — Не се сещам за достатъчно безопасно място, където Сулакан няма да я докопа. В крайна сметка вече бяха скрити веднъж — в Храма на ветровете в Отвъдното — и той успя да ги открадне.

— Ами — продължи тя, — ако не знае къде да търси...

Магда замълча, защото мисълта, която й се въртеше, внезапно се проясни. Тя примига. Чудеше се дали ще проработи. Чудеше се дали

изобщо е възможно.

Сграбчи Мерит за ръкава на ризата.

— Гравитационна магия?

Лицето на Господаря Рал се намръщи.

— Какво?

— Гравитационна магия — повтори Мерит, без да обръща внимание на Господаря Рал, защото по погледа на Магда разбра, че тя се е сетила за нещо съществено. — Какво за гравитационната магия?

— Онази малка гравитационна магия, която бе създал и ми подари, привлича глинените фигурки и ги държи около себе си.

— Така — промълви той провлечено, когато започна да схваща идеята й.

— Ами ако създадеш по-голяма гравитационна магия, която да привлече мъртвите, върнати към живот от войските на Сулакан, а също и полухората? Наджа е помогнала да ги направят. Тя знае как работят и как са променени духовете им, така че вероятно може да ти разясни какви магии са употребили, а после ти би могъл да създадеш гравитационна магия, разработена така, че да ги привлече, нали?

— За човек, роден без дарбата — каза Мерит с усмивка, — определено имаш доста добри идеи как да си служиш с нея. От теб ще излезе чудесна партия за Сътворител.

Господарят Рал гледаше ту единия, ту другия.

— Къде да ги привлече?

Мерит прокара длан по врата си.

— Това е проблемът. Трябва да е място, където да ги приклещим. Щом като ги привлечем вътре, ще трябва да ги задържим там.

Магда щракна с пръсти.

— Символите на Исидора.

Мерит вече кимаше, вероятно обзет от същата идея.

— Можем да използваме символите на Исидора, за да направим бариера, през която да не могат да избягат.

Господарят Рал все още гледаше сериозно и навъсено.

— Искаш да кажеш, че би могъл да създадеш магия, която да привлече зомбитата на Сулакан и полухората?

Когато Мерит се усмихна и кимна, Алрик Рал продължи:

— И после ще направиш преградна магия, за да се увериш, че са в капан?

— Точно така — съгласи се Мерит. — Ако успеем да ги привлечем и да ги заклешим, няма да се наложи да се бием с тях. Скъсах се да измислям оръжия и начини да се преборим с тези същества, но ако вместо това ги затворим някъде, изобщо няма да ни се налага да се изправяме срещу тях. А ако избегнем битката с армия зомбита и полухора, ще спасим незнаен брой от войниците ни, да не говорим за невинните хора в градовете, които Сулакан превзема.

— Само че ни трябва място, където да ги затворим — обясни Магда. — Трябва да е достатъчно отдалечено и да има и физическа преграда, не само с магия, за всеки случай. Може би някакъв задънен каньон, нещо подобно.

От намръщената физиономия на Господаря Рал нямаше и следа. Както си стоеше, отпусна ръце. Внезапно се напрегна и стана сериозен.

— Мрачните земи.

— Мрачните земи? — попита Мерит. — Какво са Мрачните земи?

— Едно отдалечено и неприветливо място в Д'Хара. Намира се далеч на север, заобиколено от планини. Има само един път навътре или навън. Всичко останало са непроходими планини. Ако успеете да ги примамите там с тази ваша магия, ще можете да ги хванете в капан. Никой не ходи на това отдалечено място в Мрачните земи. Опасно е. Всички са вече убедени, че е земя на демони.

— Идеално е — отговори Магда. Тя се обърна към Мерит: — Веднага щом изработиш гравитационна магия, която да действа върху зомбитата и полухората на Сулакан, ще отидем там, ще я направим и ще ги привлечем.

— Защитните магии, които разработих с откритията на Исидора, няма да отслабят действието си хиляди години напред във времето. И — добави Мерит с усмивка, приведен към нея, с блясък в очите — можем да скрием там и кутията на Орден. Тя също би могла да е в капан там. В края на краищата кой ще иде да я търси на демонска земя, пренаселена с мъртъвци и полухора, които искат да те разкъсат на две и да те изядат жив?

Магда опря длан на гърдите си и въздъхна с облекчение.

— Току-що решихме два проблема с един удар. Веднага щом създадеш магиите, ще отидем в Мрачните земи да заложим капана.

— Ние? — Той поклати отрицателно глава. — Ти никъде няма да ходиш. Работата с гравитационните магии е там, че са чувствителни към разстоянието. Ако отнесеш глинените фигурки, които ти дадох, надалеч от свитъка с магията, силата на заклинанието няма да е достатъчно силна, за да ги привлече към себе си.

Затова ще създам магията и ще отпътувам до вражеските войски, за да може заклинанието да привлече мъртвите. Когато ги накарам да ме последват, ще мога да ги заведа до Мрачните земи, в това отдалечено място. Ще направя магията и веднага щом тя ги дръпне вътре, ще направя и защитната магия, която да ги държи там. Не ми допада особено идеята да ме следват, но това е единственият начин. Прекалено е опасно да дойдеш с мен.

— Прекалено опасно? — Магда стисна юмруци и подпря ръце на кръста си. — Кой ти покри гърба, като съсече всички онези войници и те освободи?

Господарят Рал вдигна ръка, за да се намеси.

— Искам да чуя тази история! Ти си посякла войници? За какво говориш?

Мерит раздражено махна с ръка, сякаш да омаловажи нещата.

— Мечът беше у нея.

— А, мечът значи. Сякаш това е достатъчно, за да ми обясни всичко.

— Само защото уби един магьосник и осем или десет от пазачите на Лотаин сама, сега си е въобразила, че е готова за такава битка.

Господарят Рал плесна с ръце и повдигна вежди.

— На мен ми звучи като да е готова.

Мерит изкриви уста, но накрая се предаде и се усмихна.

— Предполагам, че може и да е. Ще ми отнеме известно време да разработя магиите, но когато са готови, ще заложим капана.

Той се усмихна на Магда по особено специален, съзаклятнически начин. Тя му се ухили в отговор.

СТО И ВТОРА ГЛАВА

— Открих го — проговори Наджа. Гласът ѝ звучеше така, сякаш долита от много отдалечен свят. Тя стисна ръката на Магда.

— Открих го.

Магда преглътна.

— Сигурна ли си, че е той?

Наджа бавно кимна със затворени очи.

— Открих го. Красиво е. Духът му е красив. Знаех си, че ще бъде такъв.

По бузата на Магда се изтърколи сълза.

— Можем ли... да поговорим с него?

Гладкото чело на Наджа леко се сбърчи.

— По някакъв начин, да. Както ти казах и преди, ако той позволи, може.

Двете жени бяха сами. Но можеше и да се каже, че са заобиколени от Подземния свят на духовете.

Стаята беше тъмна, освен мястото около тях, осветено от десетина свещи, подредени по пода. Беше среднощ, тъмно като в рог и мъртвешки тихо. През кепенците не се процеждаше светлина. Магда и Наджа бяха сами в килерчето към жилището на Първия магьосник. Мястото беше подходящо, тъй като Баракус бе прекарал голяма част от времето си там при работната си маса.

Наджа и Магда седяха, кръстосали крака, върху кръгло плюшено килимче, застлано пред работната маса на Баракус, заобиколени от свещи. Отвъд светлината на свещите в стаята беше тъмно, като че ли празнината на Отвъдното се простира там.

Магда за момент се замисли дали не бе точно така.

Тя не бе казала на Мерит какво възнамерява да се опита. Тя не знаеше какво ще си помисли той. Предполагаше, че ще я подкрепи във всяко начинание, но не искаше да го тревожи. Той хранеше огромно възхищение към Баракус и чувствата на Магда към него.

Но Баракус го нямаше.

Сега Магда беше сама. Имаше хора, които се грижат за нея, но се чувстваше самотна без Баракус. Липсата му бе ужасно чувство, но едновременно с това тя осъзнаваше, че него вече го няма и повече няма да се върне в живота ѝ. Не знаеше как да възстанови вътрешния си мир.

Мислеше си, че може би ако узнае защо се бе самоубил, щеше да ѝ е от полза.

Мерит разбираше. Макар да не изговаряха нещата помежду си, той я разбираше. Но заради Баракус си налагаше да се държи на разстояние.

По някакъв начин на нея ѝ се искаше да не е така. Но не знаеше как да преодолее загубата си.

Разбира се, не беше честно спрямо Мерит, но просто не проумяваше как да се промени. Не можеше да превъзмогне чувствата си.

Сякаш беше като духовете на полухората, загубена на границата между два свята, без да знае към кой от тях принадлежи.

Наджа я бе разбрала. Обясни ѝ, че е често срещан проблем. Че е трудно да пуснеш загиналия си любим. Добави, че хората често я търсят, защото не могат да пуснат близките си. Наджа явно разбираше противоречивите емоции на Магда по-добре от самата нея и предложи да ѝ помогне да се свърже с духа на съпруга си, за да се успокои.

Сянка нежно измяука, когато се материализира от тъмнината, за да се отърка у Наджа. След като погали с опашка спиритистката, внимателно се намърда в скута на Магда, сви се на топка и настойчиво замърка.

Черната котка явно се чувстваше добре около спиритистки.

— Можеш ли да го попиташ дали душата му е намерила покой?

Наджа се усмихна, без да отваря очи.

— Няма нужда да го питам това. Чувствам, че е така.

— Така ли? Но как е възможно? Искам да кажа, сам е... без мен е...

— За духовете нещата не стоят така — поясни Наджа. — Притесненията от нашия свят, тегобите над нашите сърца не са същите, както тревогите в Отвъдното.

— Може ли да говоря с него?

— Както ти казах по-рано, по някакъв начин, чрез мен, ако той го позволи. Питай.

Магда преглътна.

— Баракус, толкова ми липсваш.

— Той знае, Магда. Знае го.

Магда се чувстваше странно да говори за толкова дълбоки, лични чувства пред друг освен Баракус. Но знаеше, че все пак трябва да опита, ако иска да узнае защо се бе самоубил. Това беше единствената ѝ възможност.

— Но... макар да ми липсваш, вече не е същото. Теб те няма вече, не си жив, затова не мога да разчитам на теб така, както ми се иска.

— Той знае и това, Магда — напевно каза Наджа с нежния си глас.

— Но аз...

— Познавам душата ти, Магда. — Изведнъж Наджа проговори, сякаш гласът ѝ идваше от много далеч.

Магда се вгледа, опитваше се да види дали устните на спиритистката се движат, но тъмнината сякаш се бе сгъстила. В мрака около тях сякаш се движеха сенки.

— Зная, че си ми вярна — продължи странният глас. — Но онова, което бях и което ти обичаше, вече не съществува. Аз преминах отвъд. В твоя свят съществува само споменът за мен. Верността ти към мен, която се дължи на този спомен, е част от живота, но може да стане така, че да изневериш на самата себе си, ако се вкопчиш дотолкова в нея, че да изпълни остатъка от дните ти.

— Защо ме изостави? — проплака тя тихичко, а по бузата ѝ се изтърколи сълза. — Мислех, че ме обичаш повече от всичко. Защо ме остави съвсем сама?

Свещите дълго працияха, докато тя очакваше дали той ще отговори. Най-накрая странният глас прозвуча отново.

— Трябваше да постъпя така, защото обичам света на живота.

Магда сподави хлипането си.

— Моля те, Баракус, не разбирам.

— И други можеха да постигнат онова, което постигнах аз. И други можеха да се борят така, както се борех аз. И други можеха да работят за каузата ни, както аз. В този смисъл, независимо, че ти

смяташе, че съм забележителен, аз не бях такъв. Не бях от съществена важност. Но ти си уникална, моето рядко цвете. Никога не е имало друг човек точно като теб и никога няма да има. С всички ни е така. Именно заради твоята същност няма кой да извърши онова, което направи ти, по начина, по който го постигна, и тогава, когато го стори. Никой друг не притежава необходимия опит, който имаш ти и който те доведе до изборите, които взе. Онова, което преживя, и онова, в което се превърна, друг на твоего място не би осъществил.

Ти вървеше, а и все още вървиш, по твоя уникален път в живота.

Имаше толкова други пътища, които биха повели света към вечния мрак, но само един би го извел в безопасност в тези смутни времена. Ти поведе света по този път, когато бе нужно.

Ако аз бях останал жив, ти нямаше да направиш изборите, които те накараха да поемеш по тази пътека.

В Храма на ветровете прозрях бъдещето. Не само един вариант, а множество. Видях го такова, каквото щеше да бъде, ако се бях върнал да изживея дните си. Видях бъдещето без теб. Прозрях какво ни очаква по хиляда начина, а после по още толкова. Съзрях в пророчество всички пластове на възможности и варианти, всички разклонения и разновидности.

Но само едно-единствено бъдеще осигуряваше на света на живите най-добрата възможност, изправено лице в лице с надвисналата ера на мрака. В това бъдеще прозрях, че ако те оставя да вървиш по своя път, ти ще се превърнеш в решението на проблема.

Ако се бях върнал да живея, ти щеше да си до мен. Нямаше да имаш причина да направиш нещо повече, да бъдеш нещо повече. Разклоненията на пророчеството нямаше да се развият по същия начин. Вратите щяха да си останат затворени. Без ти да търсиш истината така, както го направи, каузата ни щеше да е загубена, защото никога нямаше да станеш Изповедник.

Когато бях там, видях още много неща, които ме подтикнаха към избора ми. Лотаин излъга. Той успя да проникне в Храма. Излъга, за да скрие предателството си. Щом влезе, той увеличи щетите, нанесени от неговите предатели в екипа на Храма, промени много важни неща и увреди важни елементи, които се стичаха в света на живите.

Лотаин изсмука дарбата от света на живите, за да се раждат все по-малко хора с дарбата, и понеже Храмът сега е в света на мъртвите,

той много успешно изсмука Субстрактивната магия. Затова луната почервения. Стана червена като предупреждение заради вредата, нанесена от Лотаин.

Магда бе не просто изненадана да чуе това, тя бе ужасена.

— Искаш да кажеш, че Лотаин е успял да наруши Милостта и да сложи край на магията в нашия свят?

— Не напълно — отвърна Наджа със странния глас. — Опита, но макар да не успя изцяло, нанесе непоправими щети. Бе обрекъл света да поеме по пътя, който търсеше император Сулакан, път, който да изкорени магията. Той изправи света пред този път, но аз успях поне да го превърна в една от вероятностите.

Това бе основната ми цел — онова, което никой освен мен не можеше да направи. Но успях да постигна едва това. Успях да влея достатъчно от дарбата в линиите на Милостта, за да гарантирам, че един ден, макар дарбата в света на живите да изчезва, точно както камъчето пада в гладката повърхност на водата и я вълнува, ще се роди човек с всички качества, необходими за възстановяването на света на живите, ако и той направи правилните избори в точното време.

Помниш ли книгата, която донесох със себе си, и мисията, на която те изпратих, след като се върнах?

Магда кимна.

— Да, помоли ме да отнеса книгата през Плъзгата в тайната ти лична библиотека. Когато тръгнах, ти си се самоубил. Как мога да забравя такова нещо?

— Пътуването, което ти предприе, беше част от ролята, която успях да изиграя, в това да настроя бъдещето така, че да осигури на света на живите възможност, която в момента е реалност, защото ти пое по тази пътека. Ако не се бе съгласила да извършиш тази задача за мен, светът щеше да е обречен. Сега, ако правилните хора направят правилните избори в правилния момент, човечеството все още ще има шанс да избегне съдбата, която Сулакан и Лотаин се опитаха да предначертаят.

Но докато не се родят тези подходящи хора, трябваше да ти осигуря възможност да спасиш онова, което имаме. Видях, че единственото, което щях да направя, ако бях избрал да живея, беше да те спра да разцъфтиш. Разбрах, че аз трябва да умра, за да можеш ти да предприемеш пътуването си в търсене на отговори, да се пребориш с

пътешествениците по сънищата, да положиш отдаването, да ме потърсиш в Отвъдното в катакомбите, където вилнее злото, след това да решиш да намериш Мерит, да му помогнеш да открие онова, от което се нуждаеше, за да завърши ключа, а накрая да разбереш защо самата ти би избрала да бъдеш променена с магия, за да станеш Изповедник, способен да разкрива неоспоримо покварата така, че да е видима за всички.

Ако бях избрал да живея, нищо от това нямаше да се осъществи. Трябваше да ти позволя да поемеш по пътя, който засега спаси света. Това позволява на теб и на останалите да живеете, за да се борите отново следващия път.

Моята смърт ти даде стимул да разбереш защо пожертвах живота си, което пък ти откри твоята собствена истина. В търсенето на тази истина ти разкри онова, което аз не можах, по начин, по който аз не бих могъл да го направя, постигна неща, за които на мен нямаше да ми стигнат силите.

Мислиш, че съм велик мъж, Магда. В твоите очи може и да е така, но аз бях просто човек. Допусках грешки, имах си слабости, бях ограничен. Не можех да постигна всичко. Но ми харесва да мисля, че имах благороден ум и с този разсъдък в Храма на ветровете прозрях, че не е по силите ми да свърша необходимото.

Обаче видях, че ти би могла да го постигнеш.

Мерит прилича на теб, той също има уникални възможности. Никой друг няма познанията, изобретателността и уменията, които съчетава той. Никой не е предвидил онова, което той осъществява. Единствено Мерит можеше да измисли и създаде Меча на истината и само той би могъл да измисли и сътвори Изповедник.

В онзи момент светът имаше нужда ти да станеш Изповедник, както и занапред ще се нуждае от теб.

Познавам душата ти, Магда, и знам, че си вярна на любовта си към мен. Но не позволявай тя да възпрепятства способността ти да обичаш. Тази любов няма да ме нарани, нито да ме омаловажи, нито пък да промени онова, което имахме с теб. Тя може само да те обогати. Приеми реалността на настоящето, не се вкопчвай в миналото.

Онова, което споделяте с Мерит, е различно от чувствата между мен и теб. Може да бъде много повече.

Ти имаш повече общо с Мерит, отколкото аз изобщо бих могъл да имам с теб. Вие двамата имате еднакво разбиране, душите ви се подкрепят така, както аз никога не бих могъл да те подкрепям. Ти споделяш с него Меча на истината, както и новото начало да станеш Изповедник. Ти се прероди за нов живот. Мерит направи това възможно.

Ти няма как да видиш онова, което съзрях аз, когато Мерит заби меча в сърцето ти. Той не го направи, защото искаше да те превърне в Изповедник, а защото ти самата го желаше. Това беше твоят избор. Убиваше го отвътре, но той — така или иначе го стори.

Беше най-трудното нещо, което е правил през живота си, и въпреки че го убиваше, че му се късаше сърцето, той го направи, защото ти го искаше. Стремеше се да сбъдне копнежа ти, независимо колко го боли.

Магда сподави риданията си. Тя се опита да овладее гласа си, но не можеше да произнесе нито дума.

— Не позволявай онова, което имахме, да ограничи още по-красивото преживяване, което можеш да споделиш с Мерит. Не позволявай заблудената ти вяроност към мен да скове сърцето ти и онова, което можеш да получиш в изобилие.

За да обичаш друг, първо трябва да обичаш себе си. Обичай се, Магда, за да можеш да обичаш и него. Обичай себе си достатъчно, за да попречиш на спомените ти за мен да оковат сърцето ти.

Обичай себе си достатъчно, за да знаеш, че заслужаваш щастие.

Знай, че не храня друго, освен обич към Мерит, както и към теб. Ти извървя пътя, който те отведе към възможността да преживееш нещо прекрасно. Не губи тази пътека от поглед, не се взирай назад в спомените за мен.

Мен вече ме няма. Пусни ме, Магда. Аз съм намерил покой, остави ме да потъна по-дълбоко отвъд воала.

По лицето на Магда се стичаха сълзи, тя хлипаше.

— Благодаря ти, Баракус. Даде ми толкова много. Благодаря ти за живота ми. Няма да го пропиляя, кълна ти се.

— Зная, че няма, Магда. Зная.

СТО И ТРЕТА ГЛАВА

Магда стоеше в средата на подиума, пред полукръглата банка на Съвета, облечена в бялата си изповедническа рокля. Присъстваха само трима съветници — Садлър, Клей и Хамбрук, но скоро щяха да увеличат състава си, за да могат да работят.

Столт в средата бе празен.

Сега той бе неин.

Сега тя председателстваше Съвета.

С гласа си на Изповедник внасяше равновесие.

Зад нея в огромната зала на Съвета имаше малко хора. Не беше открито заседание. Имаше само отбрани гости.

Генерал Гръндуол бе там, ужасно засрамен, че изобщо някога е изказал пред нея, че вярва в Лотаин, само защото бе убеден, че Магда се е съгласила да се омъжи за него. Беше се извинил безброй пъти. Накрая тя трябваше да му заповяда никога повече да не ѝ се извинява за това.

И Тили беше там, излекувана и в добро здраве, както и в добро настроение. Тя грееше от гордост, докато гледаше Магда в изповедническата ѝ рокля, заела важното си място в Кулата, което Тили бе убедена, че винаги е заслужавала.

Куин, усмихнат както останалите, също бе там, присъстваше и Наджа. На Магда ѝ липсваха Баракус, Исидора и всички останали, които вече не бяха с тях, а при добрите духове, но бе благодарна за приятелите, които бяха в залата.

Мерит стоеше до нея, красив както винаги в нейните очи. Мечът на истината в изящно орнаментираната си сребърно-златна ножница ярко изпъкваше на фона на тъмните му дрехи. Понеже Мерит бе изправен от лявата ѝ страна, тя виждаше как думата „Истина“ изпква релефно на ефеса със златните си букви.

Съветник Садлър грееше, изпълнен с гордост, когато им заговори.

— Магда, Мерит, всички ние в Кулата сме ви дълбоко задължени и ви дължим неизмерима благодарност.

Магда стисна дланта на Мерит и те преплетоха пръсти.

— Сега — продължи съветникът — трябва да ви призовем да помогнете не само на хората в Кулата, но и в Средната земя, Д'Хара и целия Нов свят, да се изправят пред заплахите, надвиснали над нас.

Мерит, обмислихме напътствието ти и решихме да се придържаме към съвета ви с Магда, че Изповедническата сила е подходяща за жени, отколкото за мъже. Съгласни сме, че Изповедническата сила по право трябва да се влага само в жени.

Имаме нужда от способностите на Изповедник, за да ни помагат да откриваме истината, докато се борим за оцеляването си. Затова те молим да създадеш нова сила в нашия свят, Изповедническа сила, както и Орден на сестрите, които да защитават истината.

Мерит кимна почтително и стисна дланта на Магда в своята.

— Мога да го направя.

— Магда, теб молим да станеш техен водач, Майка Изповедник, и да им помагаш така ефективно, решително и благородно да се борят за истината, както го правиш ти.

Магда кимна почтително и стисна дланта на Мерит в своята.

— Мога да го направя.

— И, Мерит — продължи съветник Садлър, — след като ни обясни, разбрахме особените слабости на Изповедника. Особено в периода, след като е използвала силата си, когато е изтощена и неспособна да се защити. Още по-същественото е, че заради естеството на силата, която притежава, тя ще бъде основна мишена на редица опасни хора.

Затова те молим да приемеш постоянната длъжност на защитник на Магда, Майката Изповедник. След като създадем Ордена на сестрите изповедници, всяка една от тях също ще си има магьосник за защитник, който да ѝ помага да върши задълженията си.

Но засега сте само вие двамата, Майката Изповедник и нейният магьосник. Ако, разбира се, приемате. — Той огледа лицата им едно след друго. — Съгласни ли сте?

Магда се усмихна, когато с Мерит се спогледаха.

Без да откъсва поглед от очите ѝ, Мерит заяви:

— Аз, магьосникът Мерит, приемам и обещавам винаги да пазя Магда, Майката Изповедник.

Без да откъсва поглед от очите му, Магда заяви:

— А аз, Магда, Майката Изповедник, винаги ще стоя до своя магьосник Мерит.

Хората в стаята избухнаха в радостни възгласи.

Докато се радваха на новината, Мерит склони глава към Магда.

— Изглеждаш зашеметяващо, Майко Изповедник.

Магда я боляха бузите от безкрайната усмивка, която не можеше да овладее.

— А, забравих да ти кажа за косата ти — продължи той съзаклятнически.

Тя приглади коса и издърпа бялото Цвете на изповедта, подаръкът ѝ от Баракус, което пазеше в сребърната кутийка със сувенири. Тя завъртя нежното растение между пръстите си, замислена за пътя, по който бе поела.

— Какво за косата ми?

— Не можеш да я режеш.

Магда се направи, че му се цупи.

— Мога, ако искам.

— Всъщност не, не можеш.

— Какви ги говориш?

Той се приближи още към нея, изглеждаше малко виновен.

— Силата не позволява на Изповедника да реже косата си.

Магда бе истински озадачена.

— Не ми позволява? Какви ги говориш наистина?

— Дължината на косата обозначава статута ѝ в Средната земя. Ти си Майката Изповедник. Да си отрежеш косата би означавало да загубиш авторитета си в очите на мнозина, затова магията на Изповедническата сила няма да ти го позволи.

— Няма да ми го позволи — повтори тя с равен тон.

— Точно така, няма да ти го позволи.

— Ами ако искам да си подстрижа връхчетата?

— Някой друг ще трябва да го направи.

Магда изненадано вдигна вежда.

— Трогателно, нали?

— Може да бъде, когато става дума за особеностите на силата. Тя изисква ти да си уважавана.

Мерит сви рамене.

— Просто те предупреждавам.

Магда се усмихна и се сгуши под силното му рамо.

— Благодаря ти за предупреждението.

Мерит се ухили и я прегърна.

— За нищо. — Той посочи растението. — Това Цветето на изповедта от сребърната ти кутия за спомени ли е?

Магда потвърди.

— Искях днес да го нося. Баракус се пожертва, за да може бъдещето ни да се развие така. Той даде живота си, за да имаме всички ние шанса да сме днес тук. Мисля, че би бил доволен.

— И аз така мисля — отвърна Мерит.

Магда завъртя нежно бялото цвете между палеца и показалеца си, гледаше го как се върти и си мислеше за всичко, което я накара да стане Майката Изповедник.

Докато цветето се въртеше между пръстите ѝ, изсветля и стана прозрачно. Тя виждаше през него.

И после внезапно изчезна.

Нямаше го. Просто се изпари.

— Видя ли? — попита Магда изненадана.

— Разбира се.

Тя се вгледа в красивото лице на Мерит.

— Какво би могло да означава според теб?

— Мисля, че означава онова, което ти решиш да означава.

Магда погледна за момент пръстите си, в които вече нямаше нищо.

— Всичко — промълви накрая тя. — Означава всичко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.